

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEXI C. FOSS

WINTER'S
ARROW

— AN X-CLAN NOVEL —

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

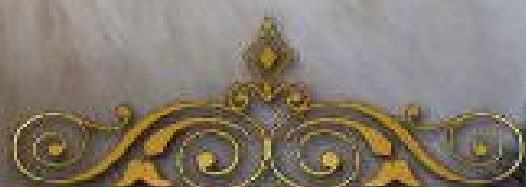
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Snow White is dead.
Call me Winter.

THE SINISTER FAIRY TALES COLLECTION

AN X-CLAN NOVEL
WINTER'S ARROW

USA Today Bestselling Author

LEXI C. FOSS

WINTER'S ARROW

A SINISTER FAIRY TALE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEXI C. FOSS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Kış'ın Oku Hakkında Uğursuz Peri

Masalları Koleksiyonu

Alfalar ve Onların Seçtiği Omegaların Uğursuz Dünyası Önsöz

1. Kar
2. Kazek
3. Kar
4. Kazek
5. Kar
6. Kazek
7. Kar
8. Kazek
9. Kar
10. Kar
11. Kazek
12. Kış
13. Kazek
14. Kış
15. Kazek
16. Kış
17. Kazek
18. Kış
19. Kazek
20. Kış
21. Kazek
22. Kış
23. Kazek

24. [Kış](#)
25. [Kazek](#)
26. [Kış](#)
27. [Kazek](#)
28. [Kış](#)
29. [Kazek](#)
30. [Kış](#)
31. [Kış](#)
32. [Kazek](#)
33. [Kazek](#)
34. [Kış](#)
35. [Kazek](#)
36. [Kış](#)

[Epilogu](#)

[Bariloche Sektörü](#)

[Lexi C Hakkında Foss](#)

[Lexi C. tarafından da Foss](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kış'ın Oku

Telif Hakkı © 2020 Lexi C. Foss

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz. Bu kitap ticari veya ticari olmayan amaçlarla başkalarına yeniden dağıtılamaz.

Düzenleme tarafından: Outthink Editing, LLC

Düzeltilmeler: Katie Schmahl, Julie Robertson, Jean Bachen & Barb Jack Kapak

Tasarımı: Kara Dul Tasarımları

Yayınlayan Ninja Newt Publishing, LLC

Dijital Baskı

ISBN: 978-1-9506941-8-1

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

Dee'ye, Uğursuz Peri Masalları Koleksiyonu'nu yarattığı ve
Kazek ve Snow ile tanışmama vesile olduğu için.

OceanofPDF.com

SINISTERFAAIRYTALESCOLLECTION

Bir zamanlar bir grup yazar peri masalları diyarında oynamaya ve uğursuz yeniden anlatımlarla dolu bir yolculuğa çıkmaya karar verdi.

Winter's Arrow bu arayışın sonucudur.

İyi eğlenceler xx

[Uğursuz Peri Masalları Koleksiyonu Hakkında Detaylı Bilgi İçin Tıklayınız](#)

OceanofPDF.com

**Gerçek aşk bir efsanedir.
Bir numara.
Kahramana eğdirmenin ve ondan her şeyi almanın bir
yolu.**

Kış Karı

"Gerçek aşkım" beni öldürtmek için üvey annemle komplo kurdu ve tahtımı çaldı.

Ama başarısız oldular.

Saklanıyordum ve intikamımı rafine ediyordum. Artık bir zamanlar beni yanlış anladıkları genç kız değilim. Onlar için geliyorum. Ve krallığım için de.

Kurtlar varken cücelere ne gerek var? Oklar varken kılıçlara ne gerek var?

Eskiden adım Kar'dı. Şimdi bana Kış'ın Oku diyorlar. Çünkü hepsini yok etmek için buradayım.

Kazek Flor

Ben bir prens değil, bir Alfa'yım. Ve istediğimi istediğim zaman alırım. Bu yüzden ormanda ölmek üzere olan bir Omega prensesi bulduğumda, onu aldım ve benim yaptım.

Onu eğiteceğim. Onu cesaretlendir. İntikamını almasına yardım edeceğim. ona borçlu. Sonra birlikte Kış Sektörü'nü ve kötü kalpli Aynalar Kraliçesi'ni alaşağı edeceğiz.

Hızlı koşun, küçük kurtlar.
Eski prensesiniz benim yanımda yükselmek üzere. Ve senin kanına susadık.

Yazarın Notu: Bu bağımsız bir Pamuk Prenses yeniden anlatımıdır ve X-Clan Omegaverse evreninde geçmektedir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ASINISTERWORLD OFALPHAS&THEC
HOSENO MEGAS

OceanofPDF.com

İŞİN İÇİNE GİRMEK GEREK...

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

"Kış Sektörü Prensesi Beta Snow ile Bariloche Sektörü Alfa Enrique'nin kutlama amaçlı nikâh törenine DAVETLİSİNİZ-" Okumayı bıraktım, elimdeki kâğıt keyfimi kaçırıyordu. "Bu saçmalık da ne böyle?"

"Bir nişan partisi," diye yanıtladı Ludvig kuru bir sesle. "Görünüşe göre Vanessa Kış Sektörü'nde yaptığı iyileştirmeleri göstermek istiyor. Çünkü ikimiz de bunun 'üvey kızı' için olmadığını biliyoruz. "

. Üvey kızım. Doğru.

Kış Sektörü Betalarının suikast planını ve krallığın ele geçirilmesini nasıl olup da fark etmedikleri beni aşıyordu. Alfa Einar ve Omega eşinin, Vanessa'nın yavrularına akıl hocalığı yapmak üzere saraylarına katılmasından kısa bir süre sonra ölmeleri tesadüf olamazdı. Yine de herkes hikayeyi kabul etti ve yeni dişi Alfa'yı kollarını açarak karşıladı, özellikle de tek kraliyet varisini hayırsever bir şekilde evlat edindikten ve çocuğu kendi çocuğu gibi yetiştireceğine söz verdikten sonra.

"Beta kızın çiftleşmesine izin vermesi ilginç," dedim yüksek sesle düşünerek. "Özellikle de başka bir Alfa ile. Bu onu arkaik yasalarına göre kral yapmaz mı?"

Frost ailesinin hanedanlığı diğer tüm taht iddialarını geride bırakarak diğer pek çok sektörün tercih ettiği Alfa hiyerarşisini gölgede bıraktı. Bu da teknik olarak Beta Snow'un Kış Sektörünün Kraliçesi olduğu anlamına geliyordu. Yine de Vanessa, krallığı devralacak kızı yetiştirirken bu unvanı geçici olarak taşıdı.

"Kızın hâlâ hayatta olmasına çok şaşırdım," diye ekledim yüksek sesle.

Ludvig homurdandı. "Ben daha çok nişan olayına şaşırdım. Bu yüzden daveti kabul edecek ve durumla ilgili bulgularınızı rapor edeceksiniz."

Böyle anlamsız bir görevle hiç ilgilenmediğim için inledim.

"Dikkatine güvendiğim tek kişi sensin, Kaz." Kaşlarını kaldırdı. "Diğer bazı teğmenlerim gibi Beta teklifleriyle dikkatin dağılmayacak."

Vanessa'nın diğer sektörlerle gösteriş yapmaktan hoşlandığı meşhur genelevleri düşününce çenem sıkıştı. Beta kolonisi balıktan başka ihracat açısından pek bir şey sunmuyordu - ki İskandinav Sektöründe balık bol miktarda vardı - bu yüzden eşi olmayan Alfaları baştan çıkarmak için bir seks işçileri ağı oluşturmuştu.

Betalar düğümü kabul etmek için inşa edildi. Bu ne anlama geliyorsa artık. Sikim ilgilenmiyordu.

"Peki." Görevi beğenmemiştim ama kabul edecektim çünkü haklıydı, dikkatini verebilecek tek kişi ben olacaktım. Diğerleri Kış Sektörü'ndeki durumu düşünmek yerine istekli Beta amcığını şımartmaya çok hevesli olacaktı. "Ama ben Mick'i alıyorum."

Ludvig sırttı, uzamış sakalları hareketle birlikte zar zor kıvıldıyordu. "Hızlı bir kaçışa ihtiyacın olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Arkamda var olan en iyi pilotun olmasının bir zararı yok."

İskandinav Sektör Alfa'sı başını sallayarak kabul etti, dudaklarında bir gurur belirdi. " bilin. Kaşınıyordu

Gösteriş yapmak için iyi bir görev arıyor ve bu ona çok yakışacak. Mila'dan almanız için düğüne uygun bir hediye ayarlamasını isteyeceğim." Omega eşinden bahsederken mavi gözleri parladı, tavrı içgüdüsel olarak yumuşadı. İkisi yaklaşık beş yüz yıldır birlikteydi ama birbirlerini her gördüklerinde sanki birkaç dakika geçmiş gibi davranıyorlardı.

Bazı eşleşmeler zorlamaydı.

Onlarınki kesinlikle değildi.

"Bir şeyler ters giderse diye telsizi ben alacağım." Olmasını beklediğimden değil, ama her zaman tedbiri gururdan üstün tutmuşumdur. Hazırlıklı olmak işe yarıyordu, özellikle de kökenimden dolayı.

Bazı kurtlar doğuştan gelen bir hakkımın olmamasıyla alay etmeyi seçti ve insan olarak doğduğum için Alfa statüme meydan okumayı tercih etti. Beni Ludvig'in kendisinin yaratmış olmasını umursamadılar. Ölümlü ebeveynlere sahip olmak beni onların gözünde zayıf kılıyordu.

Ve onların varsayımları benimkileri zayıflattı.

Boynumu yuvarladım, eğlencem çoktan yükselmişti.

Kış Sektörü'ndeki bir nişan partisi her türden Alfayı bir araya getirecektir.

Belki de o kadar da zaman kaybı olmazdı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

S N O W

GÜLÜMSE.

Başını
salla.
Dalga.
Tekrarla
a.

Yanlış bir şey olduğunu görmelerine izin verme, kendi kendime koçluk yaptım. Vanessa'nın kulak misafiri olduğun şeyi öğrenmesini göze alamazsın. Sırıtmaya devam et.

Baş masada oturmuş, ziyaretçilerimizin nazik sözlerini kabul ediyor ve mükemmel küçük prenses rolümü oynuyordum. Eğer bu geceyi atlatabilirim, hayatta kalacaktım. Bu benim mantramdı, umudumdu, içim parçalanırken bile gülümsemeye devam etme nedenimdi.

"Onlara düğün gecenizde biraz fazla hevesli olduğunuzu söyleyeceğiz. Sen bir Alfa'sın. Anlayacaklardır. Betalar düğüm atmak için yaratılmamıştır. Senden aşağı doğduğu için bu onun suçu."

"Nasıl? zorlayamam."

"Duyguları harekete geçirecek yöntemlerim var. Göreceksiniz."

Sözler zihnimde tekrar tekrar dönüyor, Vanessa'nın soğukkanlı tonu her seferinde içimi acıtıyordu.

Akıl hocam.
Benim
koruyucum.
Üvey annem.
Benim hainim.

"Kış Sektörü ben neye inanmalarını söylersem ona inanacaktır. Bana güvenin. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi bu konuda deneyimim var."

Kahkahal

ar. Acı.

Fury.

Onunla yüzleşmek yerine kaçmıştım, kamarama ulaştığımda dünyam darmadağın olmuştu. Yıllardır onun ihanetinden şüpheleniyordum ama sektördeki kurtlar onu seviyordu. Onu tüm sorunlarının çözümü, ailemin trajik ölümünden sonra beni -Kar Ayazı'nı- kanatları altına aldığı için kurtarıcıları olarak .

Vanessa'nın tahtta hak iddia etmesi için düzenlenmiş bir ölüm olduğunu artık biliyordum.

Ama elimde kanıt yoktu.

Nişanlımla yaptığı konuşma, sıradaki hedefinin ben olduğumu gösteriyordu.

Nişanım şimdi yanımda oturuyordu, güçlü kolu zayıf omuzlarıma sarılmıştı, varlığı donmuş dünyamızda sağlam bir sıcaklıktı.

Kar araziye kaplamış ve çevredeki gölleri buz kaplamıştı. Sarayımızın duvarları içindeki mumlar soğuk havayı dağıtmak için çok az işe yaradı. Büyük salonun ortasında yanan şenlik ateşi bile evimizi ısıtmaya yardımcı olmadı.

Yine de yaz güneşi gibi yanıyordu.

Bir zamanlar onun bu yönünü severdim. Kaslı kucaklamasına ve ateşli öpücüklerine bayılırdım. Düğün gecemizi bile çekmiştim.

Ki bu yarın olacak.

Ve bunun yerine beni öldürmeye niyetlendi, içimi dışıma doğru kanatarak ve bir Beta ile asla oluşmaması gereken bir düğümü üzerime zorlayarak.

Ürperdim, bu düşünceyle midem bulandı. Nasıl? Bininci kez merak ettim. Nasıl zorlamayı planlıyordu? Tartışmanın o kısmına hiç gelmediler. Ya da

Belki de ben onları odasında birlikte önce örtbas edilmişti.

Düşünsenize, ona bir gece yarısı öpücüğü istemeye gitmişim ve bunun yerine... bunun yerine dünyam aniden durdu.

Önce kamarama koştum, sonra da koruyucu yediliyle gece yarısı toplantısı yaptım. Beta çemberi anlattıklarına hiç tereddüt etmeden inandı ama liderleri Doc sessiz kalmamı ve kimseye bir şey söylemememi tembihledi. Çünkü krallık ailemin doğuştan sahip olduğu hakka hayranlık duyarken, Aynalar Kraliçesi benim olması gereken bu topraklarda saltanatını sürdürerek hepsinin gözlerine perde çekmişti.

Yine de ben bir Beta olarak doğdum. Nadir bir durum. Bazıları bunun imkansız olduğunu bile iddia edebilir.

Bu nedenle, yanımda hüküm sürece kadar üstün birini getirmek için düşünümeye ihtiyaç duydum.

Ve onun yerine beni öldürmeye niyetlendi.

Şarabımı kaldırdım, büyük bir yudum aldım ve Enrique'nin dudakları yanağıma değince irkildim. "İyi misin Pamuk Prenses?"

Ah, şu lakap.

Bir zamanlar bu aptal kelime grubuna saygı duyduğum için yıllarca aklımdan çıkmayacak bir sevgi ifadesi.

Dün geceye kadar.

Dün gece her şeyi değiştirdi.

"Tatlım?" diye sordu, yakışıklı yüzü mükemmel bir endişe görüntüsüne bürünmüştü. Gerçekten de oyunculuk yetenekleri için bir madalyayı hak ediyordu.

"İyiyim," dedim ona, oyunculuk alanındaki yeteneklerim onunkiler kadar olmasa da yine de gülümsemeye zorladım kendimi. "Sadece gerginim, bilirsin, Kış Sektörü'ndeki tüm ziyaretçiler yüzünden."

"Ah, bunun için kraliçenize teşekkür etmeliyiz," diye cevap verdi. her ikisi de eğlendi ve hoşnutsuz-an sarhoş edici bir kombinasyon. Onu okumak her zaman bu kadar şaşırtıcı mıydı? Yoksa ihanetini öğrendiğimden beri görüşüm mü değişmişti? "Ne vardır sen iki Fısıldayan hakkında üzerinde Orada mı?" Vanessa sordu, siyah gözleri beni yere sabitlemiş gibiydi.

O şaşmaz baskın tarzıyla.

Alfa.

Her zaman ona boyun
eğdim. Elimde değildi.

Bakışlarını bir saniyeliğine tutmak bile kalbimin panik
içinde çarpınmasına neden oldu.

Odak noktam aşağıya doğru kayarken dudakları kıvrıldı,
sürekli teslimiyetimden duyduğu zevk belliydi. Beni fiziksel
sanatlar konusunda eğitmeyi reddetmesinin gerçek sebebinin
bu olduğundan şüpheleniyordum. Bir dövüşte onu yenmem
için bana hiçbir şans vermek istemiyordu. Koruyucu yedilimin
burnunun dibinde beni eğittiğini öğrenirse, hepsinin kafasını
sektör kapılarındaki çivilere geçirirdi.

Neyse ki Doc hepimizi nasıl saklayacağını biliyordu ve
Vanessa'nın egoist tarafına oynadı.

En güçlü ve en ölümcül olmasının yanı sıra ülkedeki en
güzel başrahibe olmakla da gurur duyuyordu. Enrique her
yönden onunla eşleşiyordu, Alfa özellikleri onunkilerle güzel
bir şekilde eşleşiyordu.

Birlikte karar vermek mantıklıydı.

Sadece çok geç olana kadar niyetini fark etmemiştim.

Ben duyana kadar-

"Alfa Kazek," dedi Vanessa aniden, sesi hastalıklı bir
tatlılıktaydı. "Ludvig'in kendisi katılmak yerine kötü şöhretli
avcısını göndereceğini bilmeliydim."

Bir homurtu onun sözlerini karşıladı ve bakışlarımı
önümüzde duran Alfa erkeğine çekti. "Yüz yılı aşkın süredir
bana böyle hitap edilmedi, Aynalar Kraliçesi."

Eğlence havayı bir kahkaha şeklinde öptü, Vanessa'dan
çapkın olarak tanıdığım bir kahkaha. Her türden erkeğe
bayılırdı, haremde üç tane olmasına rağmen bir Omega eş
almayı reddetmesinin nedeni de buydu. "Görüyorum ki
konuşma becerilerin genetik gelişiminle birlikte gelişmemiş,
hmm?"

Alfa sadece ona bakıyordu, siyah gözleri safir
mavisi beneklerle çevriliydi, ona ölümcül bir
veriyordu.

Görünüş. Huntsman, diye düşündüm. Bu uygun. Vanessa ona bakarken koruduğu hakimiyet havası gibi, ondan da tehlike sızıyordu.

Beni hem büyüledi hem de midemi bulandırdı.

Bu onun ön sevişme fikriydi ama adam ilgisiz görünüyordu. Hatta sıkılmış. Sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordum. Kraliçe Vanessa her şekilde boyun eğmeye bayılırdı. Ya onun için boyun eğecek ya da bedelini ödeyecekti.

Odağı aniden bana kaydı, beni cesurca yontulmuş yüz hatlarını incelerken bulunca kara kaşlarını kaldırdı. Alfa statüsünün farkında olarak neredeyse bakışlarımı kaçıracaktım. Ama ben bir prensesim. Kış Sektörü tahtının varisiydim. Beta'ydım evet ama kendi çapımda güçlüydüm.

Ben de meydan okurcasına çenemi eğdim.

Bu da bana kraliçeden hafif bir homurtu kazandırdı.

Normalde bunu bir uyarı olarak kabul eder ve duruşumu yumuşatırdım ama dün geceki tartışmaya kulak misafiri olduktan sonra kendimi biraz asi hissettim. Bu yüzden, boyun eğmeye zorlamak için omurgamı çekiştiren artan ağırlığa rağmen dimdik durdum.

Hayır, diye düşündüm. Hayır. Eğilmeyeceğim.

Güçlü olmam gerekiyordu.

Geceyi atlatmamın tek yolu buydu.

"Siz Prenses Snow olmalısınız," diye Alfa Kazek.

"Taç beni ele mi verdi?" Karşı çıktım, kelimeler beynim onları durduramadan dudaklarımdan döküldü.

Kahretsin. Alfalarla hiç böyle konuşmazdım. Sadece Grum ve Doc gibi yedi üyemle. Sakin davranmak buraya kadarmış, Snow.

Enrique'nin avuç içi uyluğumu buldu ve beni irkilten bir uyarı sıkması yaptı. Bu bir çürük bırakacak. Geçen gece öpüşmemiz sırasında kontrolünü kaybettiğinde ensemde açtığı yaraya benzeyecek.

Artık yalan olduğunu bildiğim bir öpücük.

Çünkü yarın gece beni öldürmeye niyetliydi.

"Onu affet," dedi, bu sözlerle alçak bir hırıltı eşlik ediyordu. "Çok fazla şarap içti."

Neredeyse homurdanacaktım. Birkaç yudum almıştım.

Hayır, alkol yüzünden değildi. Sonunda gözlerimi açtım ve tüm dünyanın bana ihanet ettiğini fark ettim.

Koşmam lazım.

Peki nereye? Alaycı bir yanım milyonuncu kez sordu.

Önemli değil. Buradan uzaklara.

Alfa Kazek'in çenesi kasıldı, mavi-siyah gözleri hesapçı bir tavırla beni değerlendirdi. Rütbemden yüksek bir erkeğe pervasızca meydan okuduğum için beni ibret olsun diye cezalandırmaya hakkı vardı. Ama ben Kış Sektörü Prensesi Snow'dum. Teorik olarak bu bana biraz hoşgörü sağlamalıydı. En azından ondan.

Enrique ve Vanessa tamamen başka bir hikaye olurdu.

Kaçmak için bir neden daha.

Ancak verdiğim tepkiden pişman olmadım. Kaba, evet. Ama bugünün tüm tiyatrosunu geride bırakmıştım. Herkes kutlama yapmak istiyordu ve benim iyi küçük prenses rolünü oynamam bitmişti.

Nişanlım bana suikast düzenlemeyi planladı. Tahtımı almak için.

Sadece babam yıllar önce onu karşıladığı için burada olan bir kraliçeye katılmak için.

Onun uydurduğu hikâyeleri kabul edecek kadar nasıl kör olabildim? Neden kimse onu sorgulamadı?

Alfa Kazek sonunda Enrique'nin müdahalesini görmezden gelerek, "Annenin tıpatıp aynısısın," dedi. Bu da başlı başına bir hakaretti aslında. Yanımdaki erkeğe eşitiymiş gibi hitap etmesi gerekirken bana odaklanmayı tercih etmişti. "Siyah saçlı, porselen tenli, hafif yapılı. Kırılabilir bir bebek."

Kırılabilir, diye tekrarladım kendi kendime. Hiçbir fikrin yok. Beta için zayıftım, Vanessa'nın sık sık üzerinde durduğu bir şeydi bu. Bana takviyeler verdi ki bunların yardımcı olması gerekiyordu.

kaslarımı güçlendirdi ama bana hiçbir faydası olmadı. Onları aldım çünkü o beni zorladı.

Bunu daha uzun süre yapamayacağımı düşündüm ve ayrılmak için listeme bir neden daha ekledim.

Artık onun gerçek niyetini bildiğime göre, bunca yıldır bana yalan söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Bu yüzden dün gece ya da bu sabah hapları almamıştım. Kendimi farklı hissetmiyordum. Elbette, sinirlerim delilikle karmakarışık, bu yüzden belki de fark etmeyecektim bile.

Kazek kara kaşlarını kaldırarak bir yanıt beklediğini belirtti.

Tipik Alfa. Her
zaman yetkili. Her
zaman hükmedici.

Her zaman sahneyi kontrol ediyor.

Ve onun beklediği şekilde -toplumun dikte ettiği şekilde- tepki vermek yerine kendi yolumu izlemeyi seçtim.

Dudaklarımda onun da tahmin edeceğini bildiğim ağırbaşlı bir gülümseme oluşması için zorladım. Sonra fikrimi yüksek sesle söyledim. "Dıştan tıpkı ona benzediğimi ama içten babamın kalbine sahip olduğumu söylediler."

Belki de onu, Avcı olarak bilinen bu yabancıyı kıskırtmak aptalcaydı. Ama ölümün kapısına giderken eğlenebilirim de.

Bu harika bir plan Snow, diye kendimi azarladım. Her şeyin üstüne bir de kışına yiyince koruyucu yedi kişi çok heyecanlanacak.

"Kar," diye tısladı Enrique, elini sıkarak beni uyardı ve kemiklerimin sızlamasına neden oldu.

Öfkeli haykırışımı yuttum. İhanet, odaklanma duygumu ve etrafımda konulan kurallara uyma yeteneğimi değiştirmişti.

Aynı anda hem özgürleştirici hem de korkutucu hissettirdi.

Enrique alçak bir hırıltı çıkararak kalbimin göğsümde neden oldu. İşte başlıyoruz.

Ama sonra garip bir şey oldu.

Alfa Kazek'in yüz hatlarını okşayan bir saygı titreşimi beni duraksattı.

Yaptığım maskaralıklar onu eğlendirmiş olamazdı. Alfalar gururlu yaratıklardı ve ben az önce onun varsayımsal taşaklarına sözlü bir saldırıda bulunmuştum. Bu da ölmek istediğimi gösteriyordu. Belki de öyleydim. Belki de Alfa Kazek'ten ölümcül bir tepki almak istiyordum. Eğer beni yeterince sert döverse, düşün ertelenmek zorunda kalacak ve Enrique'nin beni öldüresiye sıkme planları suya düşecekti.

Kazek tek kaşını kaldırarak boğazını temizledi. "Umarım bu doğrudur Prenses. Babanız iyi bir kurttu. Kaybınız için gecikmiş başsağlığı dileklerimi sunarım." Bakışlarını tuttu, hâkimiyeti etrafımda kalıcı bir tehditle dönüyordu - sanki beni isterse diz çökmeye zorlayabileceği konusunda uyarmak ister gibiydi ama bunu yapmamayı seçti.

İmtiyazını kabul etmeyi reddettim, bunun yerine bir Beta'nın yapmaması gerektiği şekilde bakışlarını sürdürdüm. Vanessa beni daha sonra saklayacaktı. İyi ki beni cezalandırması için burada kalmayı planlamamıştım. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama burada kalamazdım.

Dikkatini Vanessa'ya vermeden önce bakışlarını bir başka parıltı süsledi. "Hepinizi tutmayacağım. İskandinav Sektörü, Kış Sektörü varisini bu mutlu birlikteliğinden dolayı kutluyor. Çok heyecanlanmış olmalısın Vanessa." Boyun eğmeden kibarlığını göstermek için başını yeterince eğdi, gözleri güçle parlıyordu.

"Öyleyim," diye kabul etti. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Ne garip bir Alfa erkeği.

Öfkelenmeli ve beni parçalamalıydı.

Onun yerine, o görünüyordu tamamen unbothered tarafından Davranışım. Tepki vermesini istediğimden değil. Belki de.

Bilmiyordum.

Berbat bir haldeydim.

Buradan çıkmam gerek.

"Oh, Huntsman," diye ekledi Vanessa, tam da Alfa Kazek uzaklaşırken. "Genç Mickelson'ı göndermeyi unutma

oğlum bitti. Henüz tanışma şerefine nail olamadık."

Çenesindeki kaslar sıkılaştı, bu hareket sağlam elmacık kemiklerini belirginleştirdi. "Elbette. Ama ona meydan okumak akıllıca olmaz. Göründüğünden daha güçlüdür."

Vanessa'nın heyecanı etrafımıza yayıldı. "İşte bu kulağa çapkın bir davet gibi geliyor."

Alfa Kazek kaşlarını kaldırarak, "Ona uygunsuz bir şekilde dokunursan tüm eğlence benim olacak," diye cevap verdi, ses tonundaki açık meydan okuma beni şok etmişti. Bu erkek kimseden korkmuyordu. Yine de ona saygısızlık etmeme izin verdi. Sen de kimsin? "Akşamınızın tadını çıkarın, Aynalar Kraliçesi."

Avcı, geniş omuzları kalabalığın arasından kolaylıkla geçerek saray duvarlarının içinde gizlenen çok sayıdaki gölgeden birinin içinde kaybolana kadar oradan ayrıldı.

Ona o kadar odaklanmışım ki, başımın yan tarafını dürten delici bakışları fark etmemiştim.

"Terbiyen nerede senin?" Vanessa nefesinin altında tısladı.

"Yerinizin halka gösterilmesini mi istiyorsunuz?" Enrique her kelimesinde azarlayarak sordu. "Müstakbel karım olabilirsin ama bu sana başka bir Alfa'yla bu şekilde konuşma hakkı vermez." Tutuşu çimentoya dönüştü, kalçam avucunun altında çığlık atıyordu. "Boyun eğeceksin Pamuk. Her zaman."

Vanessa boğazını temizleyerek dikkatimizi bize yaklaşan yeni konuğa çekti.

Başka bir Alfa.

Bunu kabul etmedim ya da konuşmadım.

Enrique'nin bacağımı ölümüne kavrayışının altında ağlama içgüdüleriyle savaşıma odaklanmışım. Kimildamayayı reddetti, cezası ağırdı.

Dakikalar geçti. Belki saatler.

Çıgıklarımı tuttum, acımı yuttum ve tüm bunlar olurken Enrique hiç umursamadan konuklarla sohbet etti.

Beni hiç bırakmadı, öyle ki hasarı düzeltmek için daha sonra bir vardiya gerekeceğini biliyordum. Bu gece buradan topallayarak çıkacağım.

Bu yüzden eğilip seyircileri yatıştırmak için bir dans talep neredeyse bayılacaktım. "Ve formunu koruyacaksın," diye ekledi kulağıma karşı.

Yani topallamama izin yoktu.

Son bilmem kaç dakika ya da saattir neredeyse kalçamı ezdiği için çok zor olacak bir görev.

"Şimdi, Pamuk," diye ısırdı. Bu davranış yeni değildi.

Ne de olsa o bir Alfa'ydı. Hakimiyete bayılırdı. Hepsi öyleydi. Normalde, onun hırıltılı ses tonu beni tahrik ederdi. Bu gece, sadece kaçma isteği uyandırdı.

Henüz değil.

Birlikte oynayalım.

Gülümse.

Başını

salla.

Dans

et.

Alfa Kazek odanın diğer ucundan bakışlarımı yakaladı, gözleri beyaz elbisemden sağ bacağıma doğru kayarken ifadesi duygusuzdu. Yüz hatlarından bir onaylama titreşimi geçti. Bir ceza verildi. Ama onunla nasıl konuştuğumdan dolayı olduğunu bilmesi gerekse de umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Enrique'nin kalçamı kavrayışı sertleşti, beni kaslı vücuduna çekti ve derme çatma dans pistini pek de akıcı olmayan hareketlerle ele geçirdik. Ona ayak uydurmaya, istediği şekilde kaymaya çalıştım ama bacağım zonklamaya devam etti ve dizim pes etmekle tehdit etti.

Vanessa her zaman yaptığı gibi daha sonra beni arayacaktı. İlaçlarımı reçeteye uygun olarak alıp almadığımı sorardı. Sonra güler ve sahte bir üzüntüyle başını sallayarak bana asla liderlik yapmamam gerektiğini söylerdi.

Onun bu yönünü benden başka kimse görmedi.

Sanırım Enrique de biliyordu.

Büyüleyici gamzeleri, Alfa gücü ve sarhoş edici kokusu beni kör etmişti. Ama o da tıpkı onun gibiydi -gözlerini benim krallığım olması gereken şeye dikmiş bir canavar.

Yine de bu durumda nasıl liderlik edebilirdim? Bırakın Kış Sektörü Kraliçesi olmayı, Beta olmak için bile zar zor uyguntum.

Enrique beni geriye doğru yatırarak kötü bacağımın üzerinde dengede durmaya zorladı ve bana kurt gibi bir gülümseme verdi. "Bir dahaki sefere belki konuşmadan önce tavırlarına dikkat edersin, ha?"

Onu ısırarak istedim. Ve iyi bir şekilde değil.

Onun yerine, boyun eğerek başımı eğdim.

Bu da ondan hafif bir mırıltı çıkardı, itaatimi bir ödülle kabul etme şekli. Ama şu anda onun mırıltısını hissetmek istemiyordum. Onan nefret ediyordum. Ölnesini istiyordum.

Arzumun ardındaki şiddet neredeyse beni kıcımın üstüne oturtacaktı.

Bir Alfa'yı öldürmek pek çok yasayı çiğnemek demektir. Ama neden onu katledeemedim? O da aynısını bana yapmaya niyetliydi. Adil olan buydu.

Hayır. O dövüşü bir saniyede kaybederim. Bunu akıllıca oynamalıydım.

Plan yapmak için zamana ihtiyacım vardı.

Bu yüzden Doktor'un kaçma fikrini uygulamam gerekiyordu. Umarım gidebileceğim doğru uçağı bulmuştur. Bazılarının bu gece yola çıkacağını söylemişti. Diğerleri yarın.

Tek bildiğim burada kalma riskini alamayacağımdı. O gemilerden birinde olmalıydım.

Ve bu gece onlardan birinde olmam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

K A Z E K

Mick yanıma döndüğünde nefesinin altından "BURASI SIKTIRIK BİR SİRK" diye mırıldandı. Vanessa ve Enrique'ye saygılarını sunmayı yeni bitirmişti ve yüz ifadesinden hiç etkilenmediği anlaşılıyordu.

Sözsüz bir anlaşmayla homurdandım.

Aynalar Kraliçesi zarif bir gösteri sergilemişti ama üstünlük dalgalarının altında gizlenen sapkın yeraltı dünyasını hissediyordum. Alfaların çoğu asıl gösterinin henüz başlamadığının farkında olarak bekliyordu. Vanessa hepimize uygun bir karşılama sözü vermişti ve bunun çıplak köleler şeklinde geleceğinden şüpheleniyordum.

Bana göre değil.

Prenses Snow'un daha önce bana yönelttiği meydan okuma gibi biraz kavgayı tercih ederdim. Kibri ilgimi çekmişti, çünkü aslında bunu göstermek istemediğinden şüphelenmiştim ama sonra geri adım atmayı reddetti. Sanki kraliyet soyu onu kurtarabilirmiş gibi. Bu dünyada değil. Omega güç seviyelerinin sınırında Beta özelliklerine sahipken değil.

Bu da benim ilgimi daha çok çeken şey oldu.

Henüz teslim olmamıştı ama buna ihtiyacı olduğunu hissediyordum. Bakışlarımı tutarken bile havada teslimiyetinin tadını alabiliyordum.

Sarhoş edici bir muamma, odağımı bir kez daha ona çeken bir muamma.

Dans pistinin kenarında durmuş, sol bacağının üzerinde dengede duruyordu. Nedenini biliyordum. Alfa Enrique sağ kalçasını sıkarak onu tüm salonun görebileceği şekilde yerine oturtmuştu.

Herkes fark etmişti.

Yine de Snow Frost neredeyse hiç irkilmedi ve dikkate değer bir acı toleransı gösterdi. Düzgün bir şekilde hükmedildiğinde ne kadarıyla başa çıkabileceğini merak ediyordum. Özellikle de yatak odasında.

Bu da tam olarak aklımın gitmeyi göze alamayacağı bir yerdi.

Ancak, yine de orada dolaşmaya devam etti. Ve bu tek başına beni rahatsız etti. Betaları sadece zorunluluktan beceriyordum, onları gerçekten istediğim için değil. Peki, bu çok alınmış kadın beni neden bu kadar etkilemişti? Gece yarısı gözleri mi? Dik göğüsleri mi? Uzun bacakları? İnce beli? Yasak bir meydan okuma sunduğu gerçeği mi?

Çenemdeki kirli sakalı okşadım, taşlarla dolu duvara yaslandım ve Enrique'nin kulağına fısıldadığı şey yüzünden omuzlarının gerilmesini izledim. Cezasının bitmesine daha çok var gibi görünüyordu. Onu suçlayamazdım. O da benim kadar iyi biliyordu ki, bu tuhaf davranışı yüzünden onu odanın önünde kırabilirdim. Bunu yapmamayı seçmemin tek nedeni onun benim için halledeceğini bilmemdi.

Benim düşün hediyesi versiyonum sanırım.

Ama şimdi pişman oldum. Çünkü ellerimi onun üzerine koymak istedim. Nefes alamaz hale gelene kadar onu gazlamak. Merhamet için yalvartmak. Sonra sikimi dolgun kırmızı dudaklarının arasına sokmak ve o ağırlarken sismek.

Ve o da yapardı.

Çünkü Beta'lar bir Alfa'nın saldırganlığına katlanmak için yaratılmamıştır.

Bu yüzden onları nadiren becerirdim.

Peki neden o? Neden onu çırılçıplak soymak ve solgun kışına muhteşem kızıl izler görünene kadar şaplak atmak istiyordum?

O çekici obsidyen gözler eğlence salonunun öbür ucundan benimkileri buldu. Kalın bir şekilde yutkundu ve hızla gözlerini kaçırdı. Şimdi o kadar güçlü değil, değil mi? Başımı eğerek düşündüm.

Mick, "Ona böyle bakmaya devam edersen Alfa Enrique sana meydan okuyacak," diye mırıldandı.

Bununla alay ettim. "O salak intihara meyilli değil." "Ama gururlu."

İşte bu var. "Düğünden önceki gece bir damadı alaşağı etmek eğlenceli olabilir."

"Ludvig'in bizi İskandinav Sektörünü temsil etmemiz için buraya gönderirken bunu amaçlamadığından oldukça eminim."

Bir omzumu kaldırdım. "Ona gitmek istemediğimi söyledim. Sadece kendini suçlayacaktı."

Mick atkuyruğunu çıkardı ve uzun beyaz-sarı saçlarını geniş omuzlarına doğru salladı. "Sen hazır olduğunda ben de gitmeye hazırım."

"Biliyorum." Bu atmosferden o da benim kadar nefret ediyordu. Bu yüzden onu yedeğim olarak istemiştim. "Ama kraliçenin bizi kalmaya ikna etmek için ne yapmayı planladığını merak ediyorum."

"Size Beta prensesi teklif edeceğini düşünüyorsanız, kaba bir uyanışla karşı karşıya olduğunuzu söyleyebilirim."

Dudaklarım kıvrıldı. "Onu hediye olarak almanın hiçbir eğlencesi olmaz. Ben kovalamacayı tercih ederim."

Homurdandı. "Doğru. Bu kuyruğu bırakmalısın."

"Ama evcilleştirmek çok eğlenceli olurdu Mick. Nerede senin macera anlayışın?"

"Onu Norse Sektöründe bıraktım. Benimle geri gelip onu bulmama yardım etmeye ne dersin?"

Sırıtan mavi gözleriyle karşılaştım, eğlendiği her halinden belliydi. "Bana o Alfa'nın kışını tekmelemeye ve bu mahkemeye gerçek bir hakimiyet göstermeye hevesli olmadığını söyle."

"Benim sirkim değil, benim maymunlarım değil," diye . "Ne kadar da yirmi birinci yüzyıldasın."

"Hey, bunu senin film zulandan öğrendim."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Eminim öyledir." Pislik her zaman eşyalarımın izinsiz giriyordu. Her nasılsa, yavru köpek ve ben beklenmedik bir şekilde arkadaş olmuştuk. Benden yaklaşık yüz yaş küçüktü, dünyayı insanların değil zombilerin yönettiği bir zamanda doğmuştu ve geçmişimi ya da nasıl kazara bir kurda dönüştüğümü kesinlikle anlamıyordu.

Bu masumiyet muhtemelen onun nefes almaya devam etmesine izin vermemin nedeniydi.

Bir de ailevi bağları. Alfa Ludvig muhtemelen en küçük oğlunu öldürmemden hoşlanmayacaktır.

hedeflediğim avıma döndü, Enrique'nin söylediklerine karşılık olarak yanakları koyu pembeye dönmüştü. Kolunu kavramıştı, diğer eli de kalçasındaydı. Vücudu, sözlü bir iyilik istediğini belli edecek şekilde onunkine doğru eğilmişti.

İlginç.

Görünüşe göre onun tatlı ağzını düşünen tek kurt ben değilmişim.

Söylediklerine karşılık olarak başını salladı ve adam onu serbest bıraktı.

Sonra Enrique tahtındaki Vanessa'nın yanına dönerken o da hızlıca zemini temizleyerek arka salona doğru ilerledi. Karşılık veren gülümsemesi, içimdeki suikastçının ilgisini çeken bir sır saklıyordu.

Ne saklıyorsun, yaşlı Aynalar Kraliçesi?

Odada mırıltılar yükseldi. Tıpkı Snow gibi birkaç Beta da ayrılıyordu.

Şovumuzun zamanı geldi.

Kararlar, kararlar.

Kalıp izleyebilirdim. Ya da siyah saçlı güzelin peşine düşebilirdim.

En akıllıca hareket kalmak olurdu. Ama ben güvenli oynamayı sevmiyordum. Hayır, karanlık eğilimlerimi şımartmayı tercih ediyordum ve bu küçük cadaloz tüm duyularımı harekete geçirmişti.

"Sakın yapma," diye uyardı Mick.

"Neyi yapmayayım?" Karşı çıktım, çoktan uzaklaşmıştım. "Sadece küçük bir koşuya çıkıyorum. Partiyi izlemek için zamanında döneceğim. Merak etme."

Nefesinin altında bir küfür mırıldandı ve başını salladı. Ancak benim aksime Mick akıllıydı. Çünkü beni durdurmaya çalışmadı. Bu tehlikeli bir sonuca yol açabilirdi. Benim yapmak üzere olduğum şeye benzerdi.

Tehlikeli görevleri sevmemin bir nedeni vardı; bana yaşadığımı hissettiriyorlardı.

Ve bir şey istediğimde, onun peşinden giderdim.

O şey bu gece küçük bir Kar Donduran şeklindeydi.

Ona ne yapacağımdan henüz emin değildim. Sadece başka bir söz düellosu için can attığımı biliyordum. Belki daha fazla. Belki de daha az. Onu bulduğumda buna karar verecektim.

Bu da onu saray labirentinde takip etmeyi gerektiriyordu.

Burnum seğirdi, onun nefis kokusu havada bir ipucu gibiydi. Bana güneş ışığını ve sıcaklığı hatırlatıyordu; yılın bu zamanında Kuzey Kutup Dairesi'nde pek bulunmayan bir şeydi bu. Derin bir nefes aldım ve gölgelere yakın durarak onun izini takip ettim.

Eğer biri partiden ayrılma nedenimi sorsaydı, biraz temiz havaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Yalan değil. Sevgili Snow Frost taze hava ile dolu görünüyordu-

Uzaktan gelen bir dizi uğultu beni duraksattı ve kaşlarımı çatmama neden oldu. Eğlence salonundan geliyorlardı.

Ve bu ulumalardan biri Mick'e aitti.

Sikeyim.

Bu bir çiftleşme çağrısıydı.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Odanın bir yerlerinde tahrik olmuş bir Omega vardı. Umarım dışı kızgınlık döneminin ortasında değildir.

Nefesimin altında hırlayarak kaosa doğru döndüm ve burnumdan değil ağızımdan nefes aldım. Tam kızgınlık dönemindeki doğru Omega, benim tecrübemdeki bir erkeği bile ayağa düşürebilirdi.

Neyse ki sabır kanıma işlemişti. Tıpkı şiddet gibi. Bu durum ölümcül bir kombinasyon yarattı ve bazılarının söylediğine göre bu yüzden doğru dürüst bir ahlaka sahip değildim.

Belki de haklıydılar.

Odanın girişinde donup kaldım, odağım devasa salonun ortasında bir kafesin içinde kilitli duran minyon sarışın bir kadına odaklandı.

Alfalar ve Betalar içeride inleyen Omega'ya ulaşmaya çalışırken yarı saydam bariyer sarsıldı. Bir bakış kızgın olmadığını, sadece tahrik olduğunu ve belki de döngüsüne yaklaştığını doğruladı.

Kaosun eli kulağındaydı.

Vanessa tahtından, yüzündeki merak dolu ifadeyle onu izlerken, Enrique kollarındaki damarlar şişmiş bir halde yanında volta atıyordu. Takım elbisesinin ceketini ve gömleğini çıkarmıştı, içindeki Alfa, kötü kraliçenin herkesin önünde cazip bir havuç gibi sallandığı dişi almasını istiyordu.

Kaltak.

Odanın içinde bir erkek uçtu, fırlatmanın kaynağı Mick'e aitti. Koruma moduna geçmişti. Her zamanki gibi. O zavallı yarattığı yardıma ihtiyacı olan kırık bir varlık olarak görürdü. Ama boynundaki tasma onun bir köle olduğunu gösteriyordu.

Zalim kraliçe muhtemelen Omega'ya bu geceki şenlikler için odayı şehvetle doldurmak amacıyla cinsel ilgi duymasını sağlayacak bir serum vermişti. Ben olsam kızgınlık yaratmasını da beklemezdim. Görünüşe bakılırsa, aslında yaptığı şey bu olabilir. Kız henüz tam olarak kızışmamıştı.

Vanessa muhtemelen Enrique'ye bir tür bekârlığa veda hediyesi olarak sızlanan Omega'nın tadına baktırmak niyetindeydi. Sabırsız adımları ve Snow'u erkenden yatağa göndermesinin nedeni buydu. Ya da belki Vanessa onun sadece izlemesine izin vermeyi planlıyordu.

Ne olursa olsun, bu berbat bir şeydi ve ben bununla hiçbir şey yapmak istemedim.

Aslında, çıkmak istedim.

Burası kâbus ve karanlık niyetler kokuyordu. Geçmiş hayatımda bunu tercih etmiş olabilirdim ama bu gece değil.

Mick'i yakalayıp gitmeye zorlamam gerekiyordu ki bu da sorun olacaktı. Kafesteki küçük Omega kuzusunu arzulayan bir sürü aç ziyaretçi Alfanın ortasında duruyordu. Ve Mick üstün dövüş yetenekleriyle hepsini durduruyordu.

En azından bundan sonra kimse onun doğuştan gelen haklarını sorgulamayacaktı.

Lanet olsun. Burnumun kenarını sıkarak bir nefes verdim ve başımı salladım.

İki seçeneğim vardı. Ya ona yardım edecektim ya da odanın önünde ona hükmederek onu ciddi şekilde kızdıracaktım.

İkincisi eğlenceli olabilir, ancak ilki kan dökülmesine izin verir.

Kanı severdim.

Özellikle de diğer Alfalardan geldiğinde.

Elime bir bıçak düştüğünde dudaklarım kıvrıldı. Her zaman hazırlıklı gelirdim ve görünüşe bakılırsa bu olay da benim tarzımda bir parti hediyesi gerektiriyordu.

Sinirimi atmak için bir yol arıyordum ve bunun için Snow'u kullanmayı planlamıştım. Ama bu gece ona izin vereceğim gibi görünüyordu.

Yazık gerçekten. Enrique ile ilk yılını atlatabileceğinden şüpheliydim.

Belki başka bir hayatta karşılaşırız, güzel Beta.

Oyun zamanı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

S N O W

Uğultular kalenin her köşesine ulaşırken kollarımdan aşağı kaz darbeleri iniyordu. Enrique, yarınki büyük gün için güzellik dinlenmesine ihtiyacım olduğunu söyleyerek gitmemi istemişti.

Homurdandım. Piç kurusu.

Sanki kutlama salonundan gelen çiftleşme çağrısını fark etmemiştim. Ben çocuk değildim. Uzun yıllarımı bu kalede saklanarak, sözüm ona gelecekteki liderlik görevime hazırlanarak geçirmiş olabilirdim ama bu beni eğitimsiz yapmazdı.

Vanessa'nın Beta genelevleri bir sır değildi. Onları hiçbir zaman onaylamadım. Ancak Vanessa bunun sektöre yeni bir gelir kaynağı sağladığını ve sadece yaz aylarında yapılan balıkçılık ihracatımızın aksine yıllık kâr getirdiğini savunuyordu.

Annemle babamın mezarlarından homurdanmalarını duyar gibiydim.

Kraliçe olarak görevi devraldığımda ortadan kaldırmayı planladığım politikalardan biriydi. Bunun olabileceğini düşünecek kadar safmışım.

Sana güvenmiştim, diye düşündüm, dikkatim saray koridorlarını kaplayan çok sayıdaki aynadan birine kaydı. Vanessa onlara takıntılıydı. Sen benim akıl hocamdın. Üvey annemdin. Koruyucumdun. Bunu nasıl yapabildin?

Ama nedenini biliyordum. Bir süredir onun gerçek niyetinden şüpheleniyordum. Özellikle de benim için eş adayımı seçtikten sonra. Ama sonra Enrique'yle tanıştım ve onun gamzeli gülümsemesine, kurtsu cazibesine ve zeki zihniyetine aşık oldum. Ve tüm kuşkularımı unutmuş, Vanessa'nın her şeye rağmen benim iyiliğimi düşündüğüne inanmayı seçmiştim.

Yanılmışım.

Çok, çok yanlış.

Çenem sıkıştı, ellerim iki yanımda yumruk oldu. Yuvarlanmayı bırak ve hareket et, dedim kendime, kara gözlerim kararlılıkla parlıyordu. Koş.

Bir ayağımı diğerinin önüne atmaya zorladım, kaçma kararım büyük salondan gelen gürültülü seslerle desteklendi. Enrique oyunlara dalmıştı. Genelevler. İstekli kadınlar. Beni odama göndermesinin gerçek nedeni buydu. Bekârlığının son gecesinin tadını çıkarmak istiyordu.

Boğazımda bir hırıltı yükseldi ama onu yuttum.

Kıskançlık diye bir şey
yoktu. Gerçek aşk da
yoktu. Ya da sadakat.

Ya da bir hayal ettiğim herhangi bir saçma duyguyu.

Artık daha iyi biliyordum. Akıl hocam bana ihanet etmişti. Nişanım da öyle. Beni öldürmeye niyetlenmişlerdi. Frost soyunun son üyesini yok etmek. Bunun olmasına izin veremezdim.

Peki planın ? Alaycı yanımda bininci kez merak etti. Kaçıp ormanda saklanmak mı? Başka bir sektöre gidip yardım etmeleri için yalvarmak mı?

Gerçekten gülünçtü.

Doc'un benim için gelmesini içtenlikle umuyordum. Çünkü eğer ... Yutkundum, başımı salladım. Düşünme, Snow. Sadece hareket et.

Beynim daireler çizerek dönüyor, tüm mantık işaretleri kayboluyordu. Başarısızlık ve korkaklık zihnimi tehdit ediyordu ama ben bunu reddettim.

girmelerine izin ver. Bir korkak kaderine razı olur ve ölür. Ben yaşamayı, uygun kaynaklara ve imkânlara sahip olduğumda bir gün daha savaşmayı seçtim.

Zamanın asla gelmeyebileceği fikrini düşünmeme izin veremezdim.

Bu çok tehlikeli bir düşünceydi, beni kalmaya zorlayabilirdi.

Sonra ne olacak? Öylece uzanıp düğümü kabul mü edecektim?

Seks sırasında ölmek mi? Sikeyim. İşte bu.

Kısık bir hırıltıyla odama girdim ve Grum'u beni beklerken buldum. O benim güvendiğim yedi kişiden biriydi, Vanessa çok zayıf olduğumu iddia ettiğinde nasıl dövüşüleceğini öğrenmemi sağlayan bir Beta arkadaşıydı.

Sessiz kaldı, gümüş mavisi gözleri sanki birinin beni içeri kadar takip etmesini bekliyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyordu. Belki de Enrique. Eğlenceli bir yüzleşme olmaz mıydı? Tabii ki Enrique'nin yedi kişiden haberi yoktu. Vanessa da bilmiyordu. Bu eski bir Frost aile sırrıydı. Koruyucu çemberin sadakatini sadece soydan gelenler bilirdi. Ve özellikle bu gibi durumlar için yaratılmıştı.

Kapıyı kapattığımda Grum'ın duruşu gevşedi ve kollarını açtı. "Sarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun, güvercin." Ona doğru koştum, rahatlığını ve hayranlığını kabul ettim. O ve ve Diğerleri vardı benim Kardeşler. Gerçek anlamda değil ama ruhen. Onları kendi kanımdanmış gibi sevdim ve bağrıma bastım. Ve onların da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Benim hakkımda.

Saçlarıma doğru iç çekti, avuçları sırtıma doğru yatıştırıcı bir okşamaydı. "Doktor bir çıkış yolu buldu."

Kalbim durdu. "Bu gece mi?"

Başını salladı. "Evet. Seni bulmamı ve tünellerden geçirmemi söyledi. Ve... ve yalnız gitmeni istiyor." Ses tonu bu fikir hakkında ne hissettiğini anlatıyordu ama ben anlıyordum.

"Sürüleri etmek daha kolay," diye fısıldadım. "... bir grubun saklanması daha zor."

Grum'ın dudakları saçlarımdaydı, kolları beni sıkıca sarıyordu. "Bundan hoşlanmıyorum Pamuk."

"Biliyorum." Ben de bilmiyorum. O kısmı eklemedim çünkü durumu düzeltmeyecekti. "Hangi ulaşım aracı?"

"İskandinav Sektörü. Alfa Ludvig adil olmasıyla tanınır. Yardım edecek biri varsa, o da odur."

"İskandinav Sektörü mü?" Sesimde hafif bir cızırtı ile tekrarladım. İskandinav Sektörü, Kış Sektörü varisini mutlu birlikteliği için kutluyor. Alfa Kazek'in derin sesi kafamın içinde çınlayarak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Buranın en iyi yer olduğuna emin misin?"

Geri çekildi, elleri omuzlarımdaydı. "Alfa Ludvig ve baban arkadaştlar. Bunu biliyorsun."

Evet, . Ama.. "Bu gece İskandinav Sektörünü temsil etmesi için bir Alfa gönderdi. Ben... Ben ona meydan okumuş olabilirim." Bu itirafla yüzümü buruştururken Grum'un kaşları havaya kalktı.

"Ne?"

"O, şey, ben, yani, ona meydan okumadım; sadece o kadar da saygılı değildim?" Bu bir soru gibi geldi ve bir kez daha yüzümü buruşturmama neden oldu. "Önemli değil. Bir yolunu bulacağım. Doktor haklı. Norse Tarikatı."

Ez ve Leep içeriye hücum ederken kamaramın kapıları patlayarak açıldı, yüz ifadeleri birbirine çok benziyordu.

Ez bir saniye bile kaybetmedi. "Onu buradan çıkarmalıyız. Hemen."

Kaşlarım . "Neden? Ne oldu?"

İki Beta birlikte başlarını salladı, kahverengi saçları aynı gri gözlerinde sallanıyordu. Erkek ikizler her zaman birbirleriyle uyum içindeydi ve nadiren ayrılırlardı.

"Zaman yok, Prenses. Gitmemiz gerek." Bunu söyleyen Leep'ti, gürleyen sesi kardeşininkinden biraz daha derindi. Onları böyle ayırırdım.

Grum koluma girerek beni ileri itti. "Eğer gitmemiz gerektiğini söylüyorlarsa, o zaman gitmeliyiz." Üçü beni koridorlarda dolaştırdı, kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için köşelerden baktılar ve kalede çok az kişinin varlığından haberdar olduğu dar bir geçide götürdüler.

Tehlike duyularıma çarptı.

Ana salondan ölümcül bir hava geliyor.

Kötü bir şey olmuştu, ölümün kokusu burun deliklerime ulaşıyor ve onların alevlenmesine neden oluyordu. Ne olduğunu sormadım, çünkü bilmek istediğimden emin değildim.

Doktor bizi çıkışta karşıladı, iri cüssesi dar alanda kambur duruyordu. Biz yaklaşırken homurdandı, sonra siyah gözleri benimkilerle buluştu. Ondan bilgi ve deneyim yayılıyordu. Babamın en güvenilir danışmanıydı ve ailemin soyuna sadakat yemini etmiş Betalar konseyine liderlik ediyordu. Vanessa, onun için çalıştıklarını, güzelliğine ve gücüne hayran olduklarını düşünüyordu ama ona sadece bana, yani tek varise yakın kalması için tahammül ediyorlardı.

Bu adamlar benim öğretmenimdi. Ailemdi. Güvenilir kardeşlerim.

Onlar olmasaydı, ben ben olmazdım.

Ve şimdi... şimdi onları terk etmek zorundaydım.

"Gel," dedi Doc, pek konuşkan bir erkek değildi.

Peşlerinden gittik ve üç Betayla daha tanıştık -Opy, Happa, ve Bash yedi koruyucumu tamamlıyor.

Sert bir yüz ifadesi takınıyorlardı ama kokularında altta yatan endişeyi yakaladım. Hepimiz plan yapmayı severdik ve bu son dakikada bir araya getirilmişti.

Bash, "Onu kötü şöhretli bir suikastçıyla aynı jete bindiriyorsun," diye mırıldandı. "Şimdiden odanın yarısını ele geçirdi bile."

Sözlerinin uyandırdığı imaj karşısında titredim çünkü kimi kastettiğini biliyordum. Alfa Kazek.

Doktor hoşnutsuz erkeği görmezden geldi ve bana bir kolye uzattı. "Bunu tak. Alfa Ludvig bunu tanıyacaktır."

Zincirin ucundaki pati izi sembolüne baktım, sonra başımın üzerine çektim.

"Ve bunları giymek zorunda kalacaksın." Bir yığın giysiyi işaret etti - kot pantolon ve kazak. "Kokunu maskeleyecekler."

Kaşlarım çatıldı, sonra havayı kokladım ve .
Ölü balık.

"Evet, hoş değil," diye kabul etti Bash, dudağı hırıltıyla kıvrılmıştı. "Ama kargolarındaki ithalatla eşleşiyor." Yani İskandinav Sektörünün gönderdiği düğün hediyesini bulmuş ve giysiyi ona sürtmüştü. Akıllıca.

Ona doğru bir adım attım, midem çalkalanıyordu. Bütün akşam böyle olmuştu, sinirlerim sistemimde bir isyan başlatmıştı.

"Fazla zamanımız yok," diye bastırdı Doc, Beta'nın alfa benzeri kişiliği parlıyordu.

Bash homurdandı. "Evet. Çünkü kötü şöhretli Huntsman ölümcül bir saldırıya geçti ve sen de bizim Pamuk'u onun uçağıyla geri göndermek istiyorsun. İyi plan. Bu fikri tamamen destekliyorum, dostum."

"Hangi sektörü tavsiye edersiniz?" Leep kahverengi kaşlarını kaldırarak sordu, ses tonunda bir miktar kızgınlık vardı.

"Evet, ?" İkizi de bu sesi yankıladı.

"Birlikte gitmemiz, onu sürü olarak korumamız gerektiğini söylemiştim zaten," dedi Bash, yeşil gözleri parlayarak. "En iyi yol bu."

Leep bununla alay etti. "Aynalar Kraliçesi izimizi bulana kadar."

"Bırak denesin." Opy boynunu kırdı, solgun saçları bana tepemdeki ay ışığını hatırlattı.

Başımı sallayarak, Grum yanımda olduğu halde giysilere doğru yürüdüm. Benim sormama gerek kalmadan elbisemin fermuarını açtı ve ben de yere düşmesine izin verdim. Çıplaklık hiçbirimizin pek önemseydiği bir şey değildi. Biz kurttuk. Sık sık çıplak dolaşırdık.

Grubun en kisası olan Happa ellerini kaldırdı, sakın ve soğukkanlı bir tavırla, "Çocuklar, biz zaten karar verdik-" dedi.

"Hayır, o karar verdi," diye araya girdi Bash, parmağını Doc'un göğsüne sapladı ve çok daha yaşlı Beta'dan bir hırıltı çıkardı.

Doktor elini Bash'in bileğine doladı ve sıktı. "Dikkat et."

"Dikkat et ihtiyar," diye çıkıştı Bash, onu tekrar dürtmeye çalışarak.

Ah, kahretsin, diye düşündüm, kötü kokan kazağımı başımın üzerine çekerken. Midem tiksintiyle burkuldu. İğrenç.

Leep, Bash ve Doc'un sözsüz çekişmesini izlerken sıkılmış bir ifadeyle, "Bu duruma hiç yardımcı olmuyor," dedi.

"Hiç de değil," diye onayladı ikizi.

"Siz ikiniz çenenizi kapatacak mısınız?" Opy tersledi ve bağlılığını göstermek için Bash'in yanına gitti. Bu iki erkek her zaman birbirlerinin arkasını kollardı. Genelde bu özelliklerine bayılırdım ama şu anda bir dayanışma gösterisine ihtiyacım vardı.

Kokuşmuş kotumu çekiştirmeye başladım. "Çocuklar-"

Bash sözümü keserek, "Bu korkunç bir plan," dedi. "En azından birimizin onunla gitmesine izin ver."

Fermuarı açtım ve pantolonumun üstünü ilikledim.

"Cidden, çocuklar-"

Leep elini havada gezdirdi. "Eğer birimiz onunla giderse, hepimiz onunla gideriz."

"Evet. Biz bir takımız." Tabii ki Ez de aynı fikirdeydi.

"Hepimiz gidiyoruz." "Çocuklar! Dinleyin-"

"Şimdi benim dilimi konuşuyorsun." Sanki Bash ve diğerleri beni duymuyor gibiydi. Sözümü kesip durdular. "Hadi ormana gidip daha iyi bir plan yapalım."

"Ve kraliçenin tüm muhafız itlerini peşimize takması riskini mi alalım? Evet, kulağa harika geliyor." Doc kaslarını katladı

Kolları, koyu teni geceye karışıyordu. "Snow'a hayatta kalma şansı vermenin en iyi yolu bu."

Kendi kararlarımı verebilecek kapasitede olduğumu belirtmek için ağzımı açtım ama midem sertçe kasıldı ve zihnimde bir baş dönmesi dalgasının yüzmesine neden oldu. Oh... İçgüdüsel olarak Grum'ın kolunu tuttum, beni dik tutacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Ne oldu?" diye sordu bana usulca, diğerleri tartışmaya devam ederken, sesleri alçak ama öfkeliydi. Onlara sessiz olmalarını ve beni dinlemelerini söylemek istedim ama konuşamadım, başka bir spazm içimi döverken hava ciğerlerimden vınlayarak çıktı.

"Kar." Grum beni kendisine doğru çevirdi. "Ne oldu?"

Dudaklarım aralandı, kelimeler dilimde asılı kaldı, birden ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Herkes dondu kaldı.

Sonra geceyi delip geçen bir uluma irkiltti, ulumanın kaynağı tebaasının dikkatini çekmek isteyen öfkeli bir Alfa Kraliçesiydi.

Dizlerim bükülmekle tehdit ediyordu, teslimiyet varlığımın her zerresini çekiştiriyor ve teslim olmamı talep ediyordu.

Ama Grum beni dik tuttu, diz çökme isteğiyle savaşırken kendi çenesi de sıkılmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Doc, sesi hırçınlaşmıştı. "Hemen uçağa binmen gerekiyor."

Kimse itiraz etmedi.

Bash yanıma geldi, önümde diz çöktü ve ayakkabılarımı giymeme yardım etti. Onları yerde bile görmemiştim. Görüşüm duygularla dolup taşıyor, beynim anlayabilmek için yanıp sönüyordu. Bu sırada içim kasılıyordu.

Grum'ın kolunu sıktım, boğazımda bir inilti oluştu. Ama yuttum. Sadece koku. İyi olacağım. Her şey yoluna girecek.

"Kar mı?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim." Öyle olmalıydım.

Doktor bir adım öne çıkarak bir cihaz uzattı. "Bu tamamen dolu. Bizimle iletişime geçmeye hazır olana kadar açmayın."

Bir uydu telefonu.

Bunlar nadir bulunurdu. "Nerede-"

"Bunun için endişelenme. Bunları da al." Doktor bana en sevdiğim ikinci silah olan üç bıçak uzattı. "Yay çok hantal."

Evet. Haklıydı. Eşyaları hızla yerleştirdim, sonra ulumalar yeniden başlayınca irkildim. Vanessa'nın az önce dağıttığı adalet her neyse, kalabalığı memnun etmiş olmalıydı.

"Gitmeniz gereken yer orası." Doktor yaklaşık yirmi metre ötedeki merdivenlerin yanına park etmiş yüksek teknolojlili bir uçağı işaret etti. "Zaten kilidi açık. Doğrudan kargo bölümüne gidin. Saklanabileceğiniz bir sürü kutu var."

"Uçağa bindin mi?" Başını salladı.

"Ama orada olduğunuzun kokusunu alacaklar." Sonra da belki kaçak yolcu var mı diye uçağı kontrol ederiz. "Doktor-"

"Tüm uçaklar Vanessa'nın muhafızları tarafından tarandı. Bu yüzden kilitleri açık. Güven bana, bunun sektörün güvenlik önlemlerinin bir parçası olduğunu bilmek dışında bir şey düşünmeyecekler." Dudakları babacan gülümsemelerinden biriyle kıvrıldı. "Tüm açılardan düşündüm. En iyi çözümünüz bu. Alfa Ludvig'e git. Ona neler olduğunu anlat. O bize yardım edecektir. Edeceğini biliyorum."

Keşke onun iyimserliğini paylaşabilseydim. İskandinav Sektörünün Alfa'sıyla hiç tanışmamıştım. Ama Avcı'sı kesinlikle tuhaf bir izlenim bırakmıştı. "Ya yapmazsa?" İçimden bir kez daha itiraz ederek sordum. "Ya...?"

"Telefon bunun için var," dedi ve kirli kıyafetlerime rağmen beni kucakladı. "İyi olacaksın, tatlım."

Diğerleri mırıldanmaya başladı, vücutları bir grup kucaklaşması için bastırıyordu. Dudaklar saçlarımı ve boynumu okşadı; birkaçı yanaklarıma dokundu.

Kardeşlerim.

Benim

ailem.

Gözlerim yaşardı. "Kaçıracağım-"

Başka bir uluma geceyi deldi, bu seferki daha yakın ve muzafferdi. Sahibini tanı mıyordum ama içindeki baskınlık dizlerimi bükmeye zorladı. Eğer erkekler beni tutmasaydı, hemen boyun eğip düşebilirdim.

Bu ulumanın sahibi her kimse güçlüydü. Korkunç .

Erkekler beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi tuttular. Onlara kıyasla, gerçekten de değildim. Bir Beta'ya göre hep ufak tefektim, haplarımın-

"Oh!" Gözlerim kocaman oldu. "Kendimi alayım mı-"

Bir başka uluma, koruyucu yedilimin beni tek başıma Doc'un kollarına bırakmasına neden oldu. "Gitmelisin. Unuttuğun her şey yerine konabilir."

"Ben-"

"Şimdi, Pamuk!" Beni Grum'ın uzun boylu gövdesine doğru itti. "Onu lanet uçağa bindir, Grum."

Söyleyecek çok şey vardı ama giderek artan ulumalar konuşmamı imkânsız hale getiriyordu. Burada uzun süre yalnız kalamazdık ve eğer biri beni şimdi görürse, hepimiz ölmüş sayılırdık. Vanessa bu durumu hiç hoş karşılamazdı, özellikle de dün gece öğrendiklerimden sonra. Ve sektördeki diğerleri beni bir sığınmacı, bir hain, değersiz bir kraliyet kanı olarak görecektlerdi.

Yutkundum. Ne olursa olsun beni öyle görecektler.

Grum beni uçağa doğru götürürken kararsızlığımı gören Doc arkamdan usulca, "Bunu çözeceğiz," diye seslendi. "Her şey yoluna girecek."

Bundan pek emin değildim ama başka ne seçeneğim vardı ki?

O haklıydı. Bu en iyi seçenektir.

"Uslu dur, tatlı kız," diye fısıldadı Grum, bana sıkıca sarılarak. "Seni seviyoruz." Cevap vermeme fırsat vermedi, beni merdivenlerden yukarı iterken elleri kalçalarımnda sıkılaştı. Kapıyı açmaya çalışırken ellerim titriyordu.

Doktorun söylediği gibi kilidi açtığımda kalbim deli gibi atıyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda Grum'un nöbet tuttuğunu gördüm, diğerleri gölgelere dağılmıştı ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Git," diye Grum. "şimdi."

Onu terk etmekten nefret ediyordum.

Bunların hepsinden nefret ettim.

Aynalar Kraliçesi Vanessa'dan nefret ederdim.

Yaptıklarının bedelini ödemeliydi. Öyle ya da böyle, öbür dünyada bile olsa intikamımı alacaktım.

Kolu çevirip eşikten geçtim, Grum'a son bir kez baktım ve sonra kendimi uçağın içine kapattım.

Saklanma zamanı.

OceanofPDF.com

K A Z E K

Kan kokusuna bayılırdım. Seksten sonra ikinci sırada gelirdi. İki de çok tahrik ediciydi ama burada becermek istediğim tek bir kadın bile yoktu.

Şey, belki küçük Snow Frost.

Ancak Vanessa gözleriyle beni hançerlemişken bu kesinlikle olmayacaktı. O isyanı başlattığında ne bekliyordu ki?

Kızgın Alfa'ya göz kırptım. "Harika bir parti, Aynalar Kraliçesi."

Hırladı. "Git buradan."

"Galibini ödüllendirmenin yolu bu mu?" Ben çizdim. "Demek istediğim, amaç buydu, değil mi? Kafesteki güzel Omega için savaşmak mı?"

"O piyasada değil."

"O zaman neden bu şekilde reklamını yapıyorsunuz?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Bir şey anlatmak için camı kırmam mı gerekiyor?" Zor olmadı. Botumun içine sıkıştırdığım bir tabanca işimi görürdü.

"O Alfa Enrique için bir hediye ve sen de ince bir çizgide yürüyorsun Alfa Kazek."

Dudaklarım kıpırdadı. "Gerçekten de ince bir çizgi. Ve üvey kızınızın nişanlısına bahşetmek için ne muhteşem bir hediye." Başından beri niyetinin bu olduğunu biliyordum ama bu yanına kâr kalmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Kötü kalpli kraliçenin gözlerinde siyah alevler dans ediyordu. "Eski kültürünüzde damadın bir bekârlığa veda partisi vermesi adettendi, değil mi? Bunu onun olarak kabul edin."

Mick yanımda öfke saçıyordu. Ne istediğini biliyordum. Sadece bu savaşı isteyip istemediğimden emin değildim. Dişi uzun sarı saçları, esnek göğüsleri ve traşlı seksiyle güzeldi ama kokusu garip bir şekilde beni Snow Frost'unki gibi cezbetmiyordu. Neyse ki dişi hiç de kızışmamıştı, sadece klitorisi ve meme uçlarındaki uyarıcılar tarafından zorla tahrik edilmişti.

Zekice.

Çarpık. Zalim.

"Omega'yı istiyorum," dedim kollarımı kavuşturarak. "Onun için Alfa Enrique ile dövüşmekten mutluluk duyarım."

Mick'in gerginliğinin bir kısmı azalmış gibiydi, onayladığı belliydi. Ben olmasam muhtemelen meydan okuyacaktı ve odayı ustalıkla ele geçirmiş olsa da Alfa Enrique'ye karşı nasıl bir performans sergileyeceğinden emin değildim. İçimden bir ses yaşlı erkeğin kirli dövüştüğünü söylüyordu ve Alfa Ludvig en küçük oğlunu bu karmaşada kaybedersem hiç memnun olmazdı.

"Dediğim gibi, o piyasada değil." Vanessa ateş püskürebilseydi, odanın yanacağından şüpheleniyordum.

"İyi bir ev sahibesi bir ürünün reklamını yapmaz ve bir galip kendini kanıtladığında onu elinden almaz. Bu bir savaşa yol açabilir, Alfa." Mick'e gelişigüzel bir bakış attım. "Sence baban bu konuda ne hissedecek?"

"Harika değil, Kaz. Hiç de iyi değil."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Yani, gerçekten, dişiyi alarak ona bir iyilik yapmış oluruz. Bir sürü ölümü engellemiş oluruz." Odadaki katliama bir göz attım. "En azından daha fazla ölüm."

"O kısır," diye tısladı Vanessa. "Düğümlemen için değersiz bir amcık. Neden zahmet ediyorsun?"

"Memnuniyetle," diye cevap verdim ona kurt gibi gülümseyerek. " da bu değil mi zaten?" Havaya korku yayılmıştı, kafesteki kız söylediklerimden hiç hoşlanmamıştı.

Onunla sonra
ilgilenirim. Ya da
Mick'in yapmasına izin
verirdim.

Ne de olsa bu onun içindi. Benim için değil. Ona nasıl baktığını gördüm. O dişiyi istiyordu. Onun için savaşmıştık. Şimdi onu alacağız.

"Ne olacak, Aynalar Kraliçesi? Odaya yaptığın açık teklifi geri çekerek dövüşümü lekeleyecek misin? Yoksa zararın neresinden dönersen kardır deyip kızı bana mı vereceksin? Onun amcığıyla pek bir şey yapamazsın, değil mi?"

Vanessa hırladı, uluması bir kez daha geceye yükseldi ve esnememe neden oldu. Bütün gece benden boyun eğmemi isteyebilirdi. Ona asla vermeyecektim.

Bu da onu daha çok kızdırdı.

Alfa Enrique onun arkasında öfkeleni, çenesine indirdiğim yumruk yüzünden dudağı kan içindeydi.

"Gururun senin için bu kadar değerli mi?" Vanessa'ya usulca sordum. "Bu yanlış anlaşılma yüzünden bir savaşı göze alacak kadar mı?" Cık cık ettim. "Bu seni ne tür bir kraliçe yapar?"

Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölü bir kurt olurdum.

Neyse ki cinayet yetenek gerektiriyordu ve benimki onunkinden üstündü.

"İyi," diye . "Bu gece için onu al."

Kaşlarım kalktı. "Oh, hayır. Onu her gece için alacağız. Onun haklarını İskandinav Sektörüne devredeceksiniz. Ya da eve gidip Alfa Ludvig'e bu geceki olayları anlatacağım. Seçim sizin."

Onu duvara yaslamıştım ve o da bunu biliyordu.

Mick ve ben hayat boyu sürececek bir düşman edinmiştik ama bu lanet olası sektöre geri dönmeye hiç niyetim olmadığı için bu benim işime geliyordu. Ayrıca, düşmanlar eğlenceliydi ve bir düşman edinme fırsatı bulmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Çenesi titriyordu.

Alfa Enrique homurdandı.

Ve sonra Vanessa'nın dudakları kıvrıldı, bir fikir oluştu ve acımasız bir hassasiyetle harekete geçti. "Pekala. O senin." Bakışları parladı ve bir elini kaldırdı. "Kızı serbest bırak."

Ah, lanet olsun.

Camlar yükselmeye başladı ve yeni bir Omega şehvet dalgasının kalabalığa hücum etmesine neden oldu. Mick hırladı ve doğruca dişiye yöneldi. Onu kucağına aldı ve minyon formunu göğsüne yasladı, beni kalabalığın içinde kıpırdanan aç kurtlarla mücadele etmekle baş başa bıraktı.

Vanessa, zayıf Beta ve Alfaların kızışma içgüdülerini harekete geçirmek için mükemmel koşulları yaratmıştı.

"İyi oynadın," diye mırıldandım tahtının yanında sırtarak duran kaltağa. "Koş," dedim Mick'e. "Hemen arkanda olacağım."

Ve dans başladı. Daha

fazla kan.

Isırıklar.

Çizikler.

Uluyor.

Kaos.

Her şeye bayılıyordum, Mick'in peşindekilerin önünü keserken hırıltılarım yükseliyordu. Şimdiden ciddi bir hasar vermiştik, bu da durumu başa çıkılması oldukça kolay bir hale getiriyordu. Kurtların çoğu itaatkâr bir şekilde kalmıştı. Sadece libidoları tarafından kontrol edilen aptallar Mick'in peşinden gitmeye çalıştı. Diğer herkes boyun eğdi.

Eminim buna bayılıyordur, diye düşündüm Vanessa'ya kapı aralığından bir göz kırparak. Dudağı hırıltı şeklinde kıvrıldı. Ona tam olarak meydan okumamıştım ama kesinlikle saygısızlık etmiştim. Resmi olarak bir düello talep etmeye hakkı vardı. Ben de öyle olmasını umuyordum. Kanını akıtmak eğlenceli olurdu.

Arkaik kale benzeri yapının dış cephesine ulaştığımda Mick havaalanının yolunu yarılamıştı bile. Taş duvarlı ve meşaleli eski Avrupa kalelerinden biriydi.

Kış Sektörü güncel teknolojiden yoksundu; bu durum, ısınmak için çoğunlukla ateşe bel bağladıkları serin iç mekânda da kendini gösteriyordu. En azından tüm tesisat sorunlarını çözmüşler ve tatlı suya erişimleri vardı. Aksi takdirde, Buz Devri'nde yaşamaktan daha iyi durumda olmazlardı.

"Uyarıcıları çıkarır çıkarmaz Omega kendinden geçti," diye bilgilendirdi Mick beni uçağımıza çıkan merdivenlerde onunla buluştuğumda. Kızgınlığa yenik düşen erkekler arkamızda bir yerlerdeydi, aç hırıltıları geceyi şiddetli bir tutkuyla boyuyordu.

Mick onların alakasız iddialarına bir homurtu ile karşılık verdi ve şehvetli kelepçeleri yere fırlattı. Görünüşe göre Kış Sektörü'nün cinsel teknolojiye gücü yetiyordu ama düzgün çalışan bir fırına gücü yetmiyordu. Peki kurtlarınız önceliklendirme becerileriniz hakkında ne düşünüyor, hmm, Aynalar Kraliçesi?

Ne yazık ki, ona sormak için burada kalamazdım.

"Siktiğimin tasmaı." Mick metal mekanizmaya bakarak bir toka aradı. Hiçbirini bulamayınca, çeliğı başparmağıyla parmağı arasına aldı ve gücünü kullanarak kendi serbest bırakma mekanizmasını yarattı.

"İşte." İki elimle uçlarını kavradım ve tek eliyle yapamayacağı bir şekilde dikkatlice aralığı genişlettim.

"Teşekkürler." Cihazı yavaşça boynundan çıkardı, sonra altındaki morluklara bakarak tısladı. "Siktir."

"Vakit yok," dedim botların yaklaştığını duyunca. "İçeri girin." Kapıyı iterek açtım, ana kabinin içindeki pis koku burnumun direğini sızlattı. "Lanet olsun. Bu aptallar hediyeimizi buraya getirmiş olmalı."

Mick cevap olarak homurdandı, topuğuyla kapıyı çarptı ve kilidi atmak için döndü. Bu diğerlerini en azından geçici olarak dışarıda tutacaktı. Etrafına baktı ve kaşlarını çatı. "Eşyalarımızı karıştırmışlar."

"Sana bunu yapacaklarını söylemiştim." Geniş güvenlik önlemlerinden geçmeden ziyaret edebileceğimiz çok az sektör vardı

ve Kış Sektörü bu yerler arasında değildi. "Al. Omega'yı bana ver. Sen bizi gitmeye hazırlarken ben de onu burada bir yerde emniyete alacağım." Çünkü daha fazla uluma geliyordu ve Ludvig'in değerli uçağında herhangi bir pençe izi olmasını gerçekten istemiyordum.

Mick uyuyan Omega'yı istemeye istemeye uzatmadan önce bir dakika beni düşündü. Aklımdan birkaç yorum geçse de bu yüzden onunla alay etmedim. Alfalar doğuştan Omega'lara aşıktı. Türümüz arasında nadir bulunurlardı ve özellikle bizim tohumumuzu taşımaları için yetiştirilmişlerdi. Bu, onları gerçekten istediğimiz şekilde becerebileceğimiz ve onları kırma riskine girmeyeceğimiz anlamına geliyordu.

Çoğu sektör Omegalarına değer verirken, bazıları onlara köle muamelesi yapıyordu. Ve eğer Vanessa bu dışının üreyemediği konusunda doğruyu söylüyorsa, o zaman kız ikinci sınıfa giriyordu. Çünkü üreme yeteneği olmadan tek bir işe yarayabilirdi, o da düğümü atmak.

Ama bu, zavallı şeye tensel teknoloji yoluyla işkence etmeyi doğru kılmıyordu. Ludvig muhtemelen onu İskandinav Sektöründeki bazı çiftleşmemiş erkekleri yatıştırmak için kullanacaktı. Ben ve Mick gibi erkekleri. Ancak, Kış Sektörünün aksine, hizmetleri karşılığında onun sağlığını ve bakımını sağlayacağız. Çelimsiz vücudundaki morluklar bana Vanessa'da durumun böyle olmadığını söyledi.

Zavallı küçük kuzu.

Saçından bir tutamı alıp kulağının arkasına sıkıştırdım. Güzeldi, kalkık bir burnu ve dolgun dudakları vardı ama bana bir şey ifade etmiyordu. Koyu kırmızıya boyanmış ve porselen bir tenle çerçevelenmiş başka bir ağız aklımı çeldi. İki obsidyen göz görüşümü süsledi, derinliklerindeki meydan okuma kurdum için bir afrodizyaktı.

O sevimli Beta'yı göndermeyi ne kadar çok istemiştim.

Kollarımda aşırı uyarılmış bir Omega'yı tutarken aç düşüncelerimin ön saflarında Kar Ayazı'nın kalması ne kadar garipti. Şu anda bile onun kokusunun etrafımı sardığına yemin edebilirim.

Belki daha sonra bu sevimli Omega'yı düğümlerken onu hayal edebilirim.

Hmm, belki de değil. Birbirine zıt fiziksel özellikleriyle bu oldukça zor olurdu.

Başımı sallayarak kollarımda titreyen dişiyi örtecek bir şey bulmaya odaklandım. Baş üstü kutularından birinden kalın bir yün battaniye aldım, onu kundakladım ve sandalyelerden birine bağladım.

Şu anda onun hakkında karar vermek bana düşmezdi. Ludvig bu onura sahip olacaktı çünkü kazandığım her şey teknik olarak İskandinav Sektörünün Alfa'sı olarak ona aitti. Ayrıca, Mick önce onun tadına bakabilmeliydi. Genç kızın peşinden gitmek onun dile getirilmemiş fikriydi.

Bu da beni sahip olamadığım şeyi arzulamaya itti.

İç çekerek, tahrip olmuş gardırobumla ilgilenmek için kadından uzaklaştım. Uçakta duş vardı, ancak tam olarak değerlendirebilmem için yeterince uzun süre havada kalmayacaktık, bu yüzden kanlı kıyafetlerimi gece çantamdan yeni bir kot pantolon ve bir kazakla değiştirdim.

Kokpite girdiğimde Mick "Kemerini bağla," dedi. O da üzerini değiştirmişti ama giysilerini kapının hemen ötesindeki bir yığının içine atmıştı. Onları geriye doğru ittim ve yanındaki koltuğa oturdum. Seçimime şaşırılmış görünüyordu. "Ya uyanırsa?"

Bir omzumu kaldırdım. "Ne yapabilir ki? Uçakta."

Mavi gözleri yanlamasına benimkilere kaydı. "Bazen kadınları ne kadar iyi anladığınızı merak ediyorum."

Alay ettim. "Anlayacak ne var? O hareket eder, ben hırlarım, o boyun eğer. Bitti."

Mick bıyık altından kıkırdadı ve bizi ileri fırlatmak için kumandalarla bir şeyler yaptı. Ludvig'in Andorra Sektöründeki en büyük oğlundan aldığı hava filosu, gençliğimin uçaklarından çok roketlere benziyordu.

Arkadan gelen kadınsı bir çığlık Omega'nın uyandığını haber verdi. "Bir şeyin yok ufaklık," dedim ona. "Sadece hareket etme. Yaklaşık bir saat içinde İskandinav Sektöründe olacağız."

Cevap vermedi. Bunun itaat etmeye niyetli olduğu anlamına geldiğini umdum.

Gözlerimi kapattım, koyu renk gözleri ve yakut dudakları olan bir kadın zihnimi süslüyordu. Ah, sarışın yerine o arkaya bağlanmış olsaydı ne yapardım. Battaniye verilmezdi çünkü onu çıplak tutardım. Isınmak isterse, ellerimi ve ağzımı istemesini sağlardım. Ve sonra iyiliğimin karşılığını sikimi emerek öderdi.

Mmm, evet, bu fanteziyi sevdim.

Mick karanlık gökyüzünde yol almaya konsantre olurken ben de zihnimde tekrar tekrar canlandırmasına izin verdim. Bu sırada kokusu sanki uçakta bizimle birlikteymiş gibi burun deliklerimle alay ediyordu. Bu kısmı hâlâ anlamamıştım. Omega'nın bağımlılık yapan parfümüyle beni ezip geçmesi gerekirdi ama Kar Ayazı'yla ilgili bir şey aklımdan çıkmamıştı.

Onu geride bırakmakla hata mı ettim?

Düşündüğümde kaşlarımı çattım.

Hayır, tabii ki değil. Nasıl bir hata olabilir ki? Kadını tanımıyordum bile. Onu istiyordum çünkü meydan okumasını olması gerektiği gibi ele almamıştım - tüm krallığın önünde ona hükmederek.

Önemli değildi. Daha sonra tüm o aç Beta ve Alfaları alt ederek ve Alfa Enrique'nin bekârlığa veda partisi hediyesini çalarak amacıma ulaşmıştım.

Sonuçtan memnun bir şekilde sııttım ve eve dönüş yolunun geri kalanında kendimi uyuklamaya bıraktım.

Yere indiğimizde burnum yine titredi, Snow Frost'un nefis kokusu hâlâ içimdeki yırtıcıyı çağırıyordu. Senin neyin var küçük kurt?

Temizlemek için başımı salladım. Bu geçici hayranlığın sona ermesi gerekiyordu. Muhtemelen önümüzdeki aylarda ölmüş olacaktı, çünkü Aynalar Kraliçesi'nin Beta'nın uzun süre hüküm sürmesine izin vereceğini düşünemiyordum. Alfa içgüdüleri her şekilde boyun eğmeyi gerektiriyordu.

"Değerli kargoyu nasıl idare etmek istersiniz?" Çekici kadınla ilgili tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak sordum.

Mick tüm kontrolleri doğru vites taktıktan sonra emniyet kemerini çözdü ve ciddi bir bakışla beni kıstırdı. "Onun için seninle dövüşmem mi gerekecek?"

Kaşlarımı çattım, bir an kimi kastettiğinden emin olamadım. Snow'u düşünmeyi bırak, aptal. "Omega için savaşmak mı istiyorsun? Neden?"

Her iki kaşı da havaya kalktı. "Kokusunu almadın mı?"

Evet, vardı ama başka bir koku daha çok ilgimi çekmişti. Ve hala da öyle. Neden? Nasıl? O burada bile değil.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Mick talep etti. "Kısır olduğunu anlıyorum ama o hâlâ bir Omega. İskandinav Sektöründe sadece üç tane yaşıtı var ve hiçbiri bana bunun o kafeste yaptığı gibi seslenmedi."

"Bu senin koruyucu içgüdülerindi Mick."

"Belki de. Ama şimdi onu istiyorum. Bu konuda benimle savaşacak mısın?" Mavi gözlerinde bir kararlılık pırıltısı parlıyordu, bu da bana onun son derece ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Kazanamazsın."

"Biliyorum."

"Peki neden bana meydan okuyorsun?"

"Hayır, değilim. Sadece meydan okuma için hazırlanmam gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum."

Ona bir aşağı bir yukarı baktım, beynim geçici olarak kısa devre yaptı. "Senin neyin var böyle?"

"Cevap ver bana, Kazek. Onun için benimle dövüşecek misin?"

Tanrım. Çocuk aklını kaçırmıştı. Yani, evet, çok iyi bir Alfa'ydı. Ama bir Omega olduğunu iddia etmek için çok gençti. Bu genellikle Alfalar olduğunda olurdu.

Benim yaşıma gelmişti, yirmi beş yaşında değildi. Neredeyse kararlılığına hayran kalacaktım.

"Sen her zaman ukala bir orospu çocuğuydun," diye mırıldandım, dudaklarım seğiriyordu.

Mick benimle aynı eğlenceyi paylaşmadı. Onun yerine, bakışlarında gizlenen kurduyla bana baktı.

"Kahretsin, kötü durumdasın dostum. Kızı tanımıyorsun bile." Elbette aynı şey Snow Frost için de söylenebilirdi ve ben burada, onu bulma fırsatını kaçırdığım için üzülüyordum. Belki de Kış Sektörü bize ilaç vermiştir? Aynalar Kraliçesi'nin içkilerimize bir çeşit şehvet iksiri kattığını düşünmezdim. Kötü kalpli sürtük.

Mick cevap vermedi, kurdu beni izlemeye devam ediyor ve bir yanıt bekliyordu.

Bir nefes verdim ve içimi çektim, "Cenazen Mickelson." Soyadını nadiren kullanırdım, ona Mick demeyi tercih ederdim ama durum uygun görünüyordu. "Onun için sana meydan okumayacağım. Ancak başkaları muhtemelen meydan okuyacak."

"Katılmıyorum. Onu Kış Sektörü'nden kazandık. Eğer onu almayacaksanız, o zaman ben hak iddia edebilirim."

"İşler öyle yürümüyor. Kazandığım her şey babana aittir."

"O değil," diye cevap verdi, geri atmadan.

İnatçı kurt. "Bunu..." ile halletmeniz gerekecek. Burnum Snow'un kokusuyla bir kez daha seğirirken, sözümü yarıda kestim.

Yavaşça ana kabine doğru döndüm, her ayrıntıyı inceledim ve yersiz hiçbir şey bulamadım, sadece ürkek bir Omega dışısı geniş mavi gözlerle her sözümüzü dinliyordu. Bakışlarıyla karşılaştığımda, anında boyun eğerek dikkatini yere verdi ve Mick alçak sesle bir uyarı homurdandı.

"Şşşt," diye susturdum onu, dinliyor ve havayı kokluyordum. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Snow Frost'un kokusu bu şekilde peşimden gelmemeliydi. Tabii ben aklımı kaçırmadıysam. "Kızı uçaktan indir," dedim ona usulca. "Onu Ludvig'e götür. Ne olduğunu bilmek isteyecektir."

"Bu senin işin değil mi?"

"Kızı istiyor musun, istemiyor musun?" Emrimi görmezden geldiği için sinirlenerek tersledim. Eğer bu, kızı ondan almak anlamına geliyorsa, bunu yapacaktım. Snow'un parfümünün neden bu uçağın içindeki havayı boğuyor gibi görüldüğünü çözdükten sonra.

"O benim," diye cevap verdi, Alfa ses tonundan belli oluyordu.

"O zaman dediğimi yap. Şimdi." Bakışlarını karşıladım ve öylece tuttum. "Onu istiyorsan, onun için İskandinav Sektörünün Alfa'sıyla savaşırsın. Bunu senin için yapmayacağım."

Yüz ifadesinden nihayet anladığı anlaşılıyordu. Ona güzel bir sarışın Omega hediye etmiştim. Eğer ben yanında olmadan onu Ludvig'e ödülümüz olarak sunarsa, bu onun üzerindeki tüm haklarımdan vazgeçtiğim anlamına gelirdi.

Kalçalarının arasındaki hazineyi düşününce benim açımdan çılgınca bir hareketti ama Snow'a ve onun duyularım üzerindeki lanet büyüsüne kendimi fazla kaptırmıştım.

Mick bana kelimelerle teşekkür etmedi; rol yaparak teşekkür etti.

Titreyen dişiye yaklaştı, kemerini çözdü ve onu kollarının arasına aldı. Kadın temas karşısında inledi, adam da karşılık olarak mırıldandı ve beni çok şaşırttı.

Alfalar sadece eşleri için mırıldanır.

Kırık bir Omega'yla nasıl çiftleşmek isteyebilir ki?

Kış Sektörü'ndeki lanet suda gerçekten bir şey olmalıydı. İkimiz de doğru davranmıyorduk. Sabah sektör doktoruyla görüşmem gerekecekti.

Şimdilik avlamam gereken bir koku vardı.

Kokpitin hemen dışında, ana kabindeki gölgeli bir alanın yakınında hiç kıpırdamadan durdum.

Mick ana kapıyı açtı ve dişiye kollarına alarak Omega'nın kokusunu da yanlarına alarak oradan ayrıldı. Geride tatlı bir şey kaldı. Bir parfüm ki bana

Güneşte pişen elmalar. Çok özel. Sarhoş edici. Ve tesadüf olamayacak kadar mevcut.

Ya Snow Frost daha önce teftiş ekibinin bir parçasıydı -ki bundan oldukça şüpheliydim- ya da uçağımıza kaçak yolcu olarak gizlice girmişti.

Tüm bunlar hayal gücümün bir ürünü, harekete geçmek istediğim bir rüya olabilirdi, ama ben yine de şımarttım çünkü yapamayacak kadar büyülenmişim.

İki seçeneğim vardı: Saklandığı yeri bulmak ya da uçaktan inerken onu yakalamak.

Çeneme vurarak düşündüm ve ikincisini seçtim. Onun her hareketini gözetlemek çok daha eğlenceli olacaktı. Nereye giderdi? Ne yapacaktı?

Çünkü artık onun varlığından kesinlikle emindim. Bu kafamın içinde olamazdı. Onun sarhoş edici kokusu ana kabinin her santimini doldurmuştu. Bunu daha önce fark etmeliydim ama Omega ve dövüşün adrenalini muhakeme yeteneğimi köreltmmişti. Ayrıca bunun sadece zihnimde canlanan bir fantezi olduğunu düşünmüştüm.

Ama hayır.

Snow Frost buradaydı.

Havada onun tadını alabiliyordum. Korkusunu. Acısını. Umudunu. Sonunda onunla oynayabilecekmişim gibi görünüyordu.

Buraya izinsiz gelmişti. Bu ona hiçbir hak vermiyordu. Güvenlik yok. Koruma yok. Ona ne istersem yapabilirdim ve kimse beni sorumlu tutamazdı.

Güzel bir davetiye.

Ve çok uzun bir gün için harika bir son.

, küçük kurt, diye düşündüm inip yakındaki bir ağaca yaslanırken, bedenim çevredeki doğal gölgelerle gizlenmişti. Başlamaya hazır olduğunda bana haber ver. Seni dışarıda bekliyor olacağım.

S N O W

KALBİM kaburgalarımaya doğru çılgınca çarpıyordu. Bir an için Alfa Kazek'in beni bulduğunu sandım. Ama sonra tanımadığım bir melodiye ıslıkla çalarak gitti.

Yana doğru yığıldım, midem uçuşumuzun verdiği sinirle çalkalanıyordu. O kadar hızlı kalkmıştık ki bir çığlık atmıştım. Neyse ki Kazek sesin Kari'den geldiğini düşünmüştü. Onu yalanlayacak bir şey söylememiştii ama gürültüyü araştırmak için etrafına bakınmıştı. Diğerlerine uçakta onlarla birlikte başka birinin daha olduğunu söylemesi an meselesiydi.

Belki de yapmazdı.

Onu Vanessa'dan nasıl çaldılar? Onu gemiye getirdiklerinden beri bininci kez merak ettimKari, Bariloche Sektörü'nün Enrique'yle birlikte gönderdiği hediyelerden biriydi; Alfa Enrique'yle benim aramdaki ilişkiyi ayarladığı için Vanessa'ya minnettarlıklarını ifade etmenin bir yoluydu. Omega'yı tanıımıyordum, onu sadece takas sırasında görmüştüm ve varlığının gerçek sebebinin Enrique'nin düğümünü tatmin etmek olduğundan şüphelenmiştim. Bu yüzden kocamın metresi olacağı açık olan bu dişiyi tanımaya pek ilgi göstermemiştim.

Boynunda köleliğini simgeleyen tasmanın olmaması dışında. Tuhaf.

Başımı sallayarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Kari için daha sonra endişelenebilirdim. Şu anda daha çok kendi kaderimle ilgilenmem gerekiyordu. Uçaktan iner inmez nereye gitmeyi planladığım gibi.

Doğrudan Ludvig'e gidebilir miyim? Ona kolyeyi gösterip yardım etmesi için yalvarabilir miyim? Ya bu sektördeki diğer kurtlar beni önce bulursa?

Kaşlarımı çattım. Bu gerçekten iyi düşünülmemiştir.

Ama birkaç bıçağım ve bir uydu telefonum vardı.

Dudaklarım yana doğru kıvrıldı. Burada durmanın hiçbir şeye faydası olmayacaktı. Dışarı bakıp etrafa göz gezdirecek ve oradan nereye gideceğime karar verecektim.

Belki biraz güç kazanmak için sektörün dışında altında uyuyabileceğim bir ağaç bulabilirdim. Tüm bu stres kol ve bacaklarımı zayıflatmış, karnımın alt kısmında kıvrılmaya devam eden bir sarsıntı bırakmıştı.

Kendimi hasta hissettim.

İmkansız.

Muhtemelen Vanessa'nın bana zorla verdiği güç ilaçlarının yoksunluğu ve son yirmi dört saatin deliliği.

Silkelenerek kapının karşısındaki pencereden dışarı bakmak için ilerledim. Okyanus, tepemdeki ayın kristal berraklığındaki yansımasıyla bana bakıyordu. Bu manzara karşısında dudaklarım aralandı. Norse Sektörünün Baltık Denizi'ne kıyısı olduğunu biliyordum ama havaalanlarının bu denizin kıyısında olduğunu bilmiyordum. Vanessa kendimi bu duruma sokamayacak kadar zayıf olduğumu söyleyerek seyahat etmeme izin vermemiştir. Bu benim uçakla yaptığım ilk yolculuktu ve dürüstçe söyleyebilirim ki hiç de hayranı değildim. Kulaklarım hala yere alışmamıştı. Belki de bu yüzden hasta hissediyordum? Hareket hastalığı. Ne kadar tuhaf.

Uçağın diğer tarafına gizlice geçtiğimde, uzaktaki peyzajlı ağaçları ve tepeleri, yakındaki dağın yamacına doğru süzülen hafif parıltılarla birlikte buldum. Nerede onların

Kale mi? Belki de dağın arkasında saklıydı. Bu epey bir yürüyüşe neden olur.

Bunu yapabilirim, kendi kendime koçluk yaptım. Başka seçenek yok.

Nefesimi üfleyerek kolu kavradım ve kapıyı mümkün olduğunca yavaşça açmak için hafifçe çevirdim. Saç tellerime değen havanın tıslamasından başka bir şey olmayınca kapıyı sonuna kadar çekip etrafıma bakındım.

Kurumuş yapraklar gecenin içinde hışırdıyor, hala karla kaplı dallarına tutunuyorlardı. Sıcaklık bana evimi hatırlatıyordu, tıpkı beyaz manzara gibi. Ama diğer her şey farklı hissettiriyordu. Buradaki havada enerji uğulduyor, ensemdeki tüyleri gıdıklıyordu. Kokular da benzersizdi. Rüzgârda kül ya da kor yok, sadece çam ve okyanusun tatlı kokusu var. Bana Kış Sektörü'ndeki yazı hatırlattı.

Nefes aldım, sonra midem kasılınca irkildim.

Belki de kıyafetlerim yüzündendir. Hala balık bağırsağı kokuyorlardı.

Bir ayağımı diğerinin önüne atmaya zorlayarak bir şekilde düşmeden yere inmeyi . "Ah," diye inledim, dizlerim bükülmekle tehdit ediyordu. Bir baş dönmesi dalgası beni tekrar merdiven korkuluklarına doğru iterken karnımı tuttum.

Bir sorun var.

Inledim, bacaklarım altımda kaldı. Buzlu beton, beklenmedik bir rahatlama sağlayarak uzuvlarımı soğuttu. Merdivenlerin dibindeki asfalta yayılıp soğuk kaldırımını daha fazla arzularken boğazıma bir inilti takıldı.

Giysilerimin altında tenim yanıyordu. "Çok sıcak," diye fısıldadım kıvranarak. Kurdum beni soyunmaya teşvik etti, ancak kazağımı başımın üzerinden yırtmadan önce bir çift el bileklerimi yakaladı.

Ani dokunuşun şokuyla irkildim, bakışlarım yukarı doğru uçarak bir çift için için yanan mavi-siyah gözle buluştu. Alfa Kazek. İfadesinin yoğunluğu karşısında kalbim küt küt atmaya başladı. "Nesin sen?" diye sordu, sözlerinin altı alçak bir hırıltıyla çizilmişti ve buna karşılık olarak kalçalarım sıkıştı.

Aman Tanrım... "Yapma şunu," diye yalvardım, ses çok fazlaydı. Benim neyim var böyle? Uzuvlarım neredeyse şiddetle titriyordu ve bu kazak gerçekten gitmeliydi! Ellerimi ondan çekmeye, kumaşı vücudumdan ayırmaya çalıştım ama o beni çok daha güçlü bir kurdun rahatlığıyla tuttu.

Burnunu boynuma bastırdı ve göğsünü titreten alçak bir gümbürtüyle içine çekti.

Yanıt olarak inledim, bir ıslaklık dalgası içimi okşadı. Bacaklarım gerildi, utanç beni vururken aynı anda içimden bir spazm daha geçti. Şaşkınlık ve acı içinde haykırdım, kasılmanın etrafında titrerken dizlerim karnıma doğru kıvrıldı.

Ne oluyor bana?

Belki de Vanessa beni yemekte zehirlemişti. Konuşmalarına kulak misafiri olduğumu biliyor muydu? Ölmemi sağlamak için ikinci planı bu muydu?

Gözlerimden yaşlar süzüldü, ardından Alfa Kazek çenemi tutunca bir çığlık daha geldi. Bir şeyler söylüyordu, alçak ve erkeksi sesi konsantre olmamı imkânsız hale getiriyordu. Dokunuşuna doğru eğildim, zihnim damarlarımı ısıtan arzuyu kavrayamadı. Dokunuşu beni yatıştırdı, ilgimi çekti, beni bastırdı.

Evet.

Bastırıcılarla ilgili bir şeyler mırıldanarak beynimin yeniden harekete geçmesine neden oldu. Kaşlarım çatıldı. "Bastırıcılar," diye tekrarladım, kelimeyi okşayan boğucu bir nota. "Mmm, hayır. Güç hapları. Unutmuşum. Evde." Neden düzgün cümleler kuramıyordum? Ohhh, ve neden onun dokunuşu bu kadar iyi hissettirdi?

Resmen onun içinde eridim. Onu çok az tanıyor olmamın bir önemi yoktu. Hakimiyet yayıyordu ve sunduğu güçle yıkanmak istiyordum. Ağzımdan çıkan küçük sesler ilgimi ele veriyordu. Bu beni utandırmalıydı ama onları tutamadım ya da kaçmalarına izin verdiğim için pişmanlık duymadım.

Ben böyle değildim.

Uyuşturulmuş gibi hissettim.

Hem de aniden.

Hayır, pek sayılmaz. Saatler önce başladı. Kramplarla.

"Kar," diye tersledi Alfa Kazek, beni kendisine doğru çekerek.

Yine konuşuyordu. Ne söylediği ya da neden söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama çok güzel gözleri vardı. Güçlü enesi. Mmm, o ağız.

Parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim, dolgunluk ilgimi çekti. Dokunduğumda ısırđı ve beni kendimden . Güçlü. Alfa. Erkek. Evet, lütfen.

Ona doğru bastırdım, daha fazlasını istiyordum, onu arzuluyordum.

Ama kıyafetlerimi çıkarmam gerekiyordu. "Sıcak," diye yakındım, yine bileklerimi serbest bırakmaya çalışıyordum.

Alfa Kazek homurdandı, sinirlendiği her halinden belliydi ama bu sesin tek yaptığı beni daha da ıslatmak oldu. Bu çok garipti. Neden altımı ıslatmıştım? Soyunmak için bir sebep daha. Ve vay canına, bir duşa ihtiyaım vardı.

Hayır, ona ihtiyaım vardı.

Dudaklarımı boynuna bastırdım, dilimle teninin tadına baktım ve varlığını kaplayan ilahi özle inledim.

Hareket etmeye başladık.

Ya da belki dünya yaptı.

Her şey dönüyor, bana daha önceki baş dönmelerini hatırlatıyordu. Zihnimin mantıklı bir kısmı odaklanmam için bağırıyordu ama gökyüzü muhteşem bir dizi yaprak dökmeyen ağaç ve karın altında kaybolduğunda dikkatimi vermek çok zordu.

Güzel, diye nefes aldım, ormanın kokuları ve sesleri arasında kayboldum. Hava, ter ve kirden sırlıklam olmuş bedenimi serinletmeye de yardımcı oldu. "Duş al," diyebildim, boğazım kurumıştu. "Lütfen."

Alfa Kazek homurdandı. Yine baskılayıcılar hakkında bir şeyler söyledi, ses tonu onaylamadığını belli ediyordu. Cevap olarak sızlandım, onu bir şekilde hoşnutsuz ettiğim için zgndm. Ki bu garipti. Daha önce ona bilerek meydan okumuştum.

Bu erkekten korkmam gerektiğini fark ettim. Bu düşünceye tepki veremedim nefis kokusundan aldığım bir nefes beni sakinleştirdi ve onun yerine iç çektim. Onun gücü beni hiç ayrılmak istemediğim sıcak bir güvenlik battaniyesine sarmıştı.

Zihnimde bir yerlerde bunun saçmalığını fark ettim. Ama kurdum artık kontrolü ele almış gibiydi. Kurdumu severdim. Güvenilir biriydi. Sık sık onu dinlerdim.

Ben de onun yüzeye çıkmasına ve içgüdülerimi kontrol etmesine izin verdim.

Alfa Kazek bana, "Seninle sikişmeyi bitirdikten sonra çok uzun bir tartışma yapacağız," dedi. "Çok kötü bir küçük kurt oldun."

Gözlerimi kırptım. "Sikişmek mi?" Bunu birkaç kez yapmıştım. Ama bundan hiç zevk almamıştım. Hiçbir zaman dişilerin vermesi gereken tepkiyi veremedim. Bununla birlikte, sözleri bacaklarımın arasında bu sefer çok farklı olabileceğini düşündüren başka bir sıcaklık büyüsunü ateşledi.

Nasıl

?

Nede

n?

Vanessa bana bir şey yapmış olmalı. İçkime o çok sevdiği baştan çıkarıcı haplardan mı kattı? Sözde tensel deneyimleri arttıran haplardan. Daha önce onları içmeme hiç izin verilmemişti. Bu gece neden farklı olsun ki?

Çünkü seni öldürmek istiyor, diye düşündüm başım dönerek. Evet. Evet. Doğru ya. İşte bu yüzden buradayım! "Alfa Ludvig'e ihtiyacım ," dedim kendimi açıklamak için aceleyle. Kolyemi bulmaya çalıştım, ellerim aniden serbest kalmıştı. "Bu. Ona bunu göster."

"İhtiyacınız olan şey iyi bir düğümlleme," diye Alfa Kazek.

Kaşlarım çatıldı. "Hayır." Düğümlenmek mi? Anlayış yüzüme bir tokat gibi çarparken kalbime bir buz kıracağı saplandı. "Hayır!" Alfa Enrique beni böyle öldürmeyi planlıyordu. "Hayır, lütfen. Hayır. Yapamam... Vanessa-"

Donmuş su alnıma çarptı ve sırtım sert, fayanslı bir yüzeyle buluştuğunda beni şok ederek çılgılık atmama neden oldu. Tükürdüm,

Yüzümü soğuk saçmaların saldırısından korumaya çalışırken ellerim çırpınıyordu. "Sakin ol. Bir dakika içinde ısınır," dedi Alfa Kazek, sıcak bedeni hâlâ benimkini tutarken.

Bizi bir çeşit şelalenin altına götürmüştü.

Hayır, bir duş.

Bekle... Ne zaman içeri girdik?

Etrafımız cam ve siyah mermerle çevriliydi, erkeksi tonlar tavandaki alçak bir ışıkla vurgulanıyordu. Etrafımızı saran devasa banyo karşısında gözlerim büyüdü. Bizi sadece bir binaya götürmekle kalmamıştı, aynı zamanda geçmişte sadece dergilerde gördüğüm modern teknolojiye sahip bir binaydı.

Önce odaya, sonra da ona bakakaldım, duyularım geçici olarak geri gelmişti. "Ne yapıyorsun?"

"Üzerindeki pis kokuyu yıkıyorum. Uçağıma binmeden önce çürümüş bir balık yığınının içinde mi yıkandın?" Homurdandı ve çıplak göğüslerimi ortaya çıkarmak için kazağını yırttı. İkimiz de donup kaldık, ben şok içindeydim, o ise manzaranın tadını çıkarıyordu.

"Kazek," diye fısıldadım.

"Şşşt," diye sustu, nefesi naneli ve bağımlılık yapıcıydı ve odağını ağzına çekti. Aramızdaki bu çekim neydi? Neden parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu öpmek istiyordum? Hayır, sadece öpmek değil. Yutmak.

Kalçalarım sıkıştı ve onun kalçalarına sarıldıklarını fark ettiğimde nefes nefese kaldım. Bütün bunlar ne zaman olmuştu? Nasıl zaman kaybediyordum? Sert boyu sırlıslıkla seksime karşı titreşiyordu, pantolonlarımız aramızdaki tek engeldi.

Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım, zihnim anlamadığım bir uyarılma ağına takılmıştı. "Bana neler oluyor?" diye sordum, karnımın alt kısmında bir başka sert sancı kıvrılıyordu. İçimi parçaladı, gözlerimin arkasındaki yıldızlar beni bir kez daha odaya kör etti.

"Kızışıyorsun." Kot pantolonumu çekti, hareketleri öfkeli ve dehşet vericiydi ve ben çaresizdim.

onu durdurdu. Bir dakika önce kısmen giyinik bir halde beline sarılmışım ve bir dakika sonra beni çırılçıplak bir halde tekrar duvara dayamıştı.

"Anlamıyorum."

"Bastırıcı alıyormuşsun." Başımı salladım. "Hayır, hayır."

"Evet. Ve senin için en uygunsuz zamanda yıprandılar. Kokunun beni baştan çıkarmasına şaşmamalı." Başını bir kez daha boynuma eğdi, dudakları şimşek gibi çakan nabzımı sıyırıp geçti. "Uçağımıza neden gizlice girdiğin hakkında hiçbir fikrim yok ve şu anda umurumda da değil."

İnledim, başka bir ateş şoku damarlarımı doldururken uzuvlarım titriyordu. "L-Ludvig," diyebildim. "Alfa Ludvig'e ihtiyacım var."

"Olmaz, küçük kurt. Şu anki durumunla olmaz." Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Eğer seni serbest bırakırsam, tüm sektör peşine düşer. Burada hiçbir hakkın yok. Sen davetsiz bir misafirsin. Ve sen de kızıışmış bir Omega'sın. Senin için iyi bitmeyecek, sevgilim."

"B-Beta," diye düzelttim. "Beni düğümleyemezsin." Bu beni öldürecek. "Ah, ama yapabilirim," diye mırıldandı, etkileyici

ereksiyonu mideme kadar indi. Kıyafetlerini ne zaman kaybetmişti? Neden bir seferde birkaç dakikadan daha uzun süre odaklanamıyordum?

Peki beni nasıl düğümlemeyi planlıyordu?

"Beni öldüreceksin," diye nefes aldım, ona doğru eğilerek. Sanki bedenim zihnimi dinlemeyi reddediyordu. "Uyuşturucu," diye ekledim, anlamasını umarak. Uyuşturulmuştum.

"Oh, hayır, küçük kurt. Senin için daha fazla bastırıcı yok."

Ugh. O anlamadı! "Değil... supp... ressants." Vücuduma karşı sallanırken bir inilti yuttum, su tepemden akarken ılıktı. Duyularımı karıştırıyor, hem beni farkındalık durumuna geri çekiyor hem de şehvete boğuyordu. "Vanessa beni öldürmek istiyor. Denedi, belki. Uyuşturucu."

Bu onu duraksattı. "Tekrar söyle."

Başımı salladım, bu kadar çok kelimeye yeterince uzun süre odaklanamıyordum. Bunun yerine "Yardım edin," diye yalvardım. "Yardıma... ihtiyacım var."

Bana kaşlarını çattı. "Kızgınlık dönemine giriyorsun Pamuk. Sana yardım etmeyi planlıyorum."

Başımı salladım, boğazıma bir sızlanma düğümlendi. Anlamamıştı. "Düğüm yok." Bunu kabul edemezdim. Bu Vanessa'nın planının bir parçası olmalıydı, bir Alfa'nın beni tamamen becerebileceğini düşünmesini sağlamak.

Enrique'yi bu büyüyle ayartıp beni düğümlemeye zorlamayı planlamıştı.

Duyguları harekete geçirecek yöntemlere sahip olmaktan kastettiği buydu. Alfa'ları kıızıştıklarında onlarla başa çıkabileceğime ikna eden kötü bir büyü yapmıştı.

Gözlerimde yaşlar birikti.

Onun pençesinden kurtulmuştum ama çok daha kötü birinin eline düşmüştüm; ihtiyaçtan kaynaklanan bir Alfa'nın.

O kazanmıştı.

Tüm bunlardan sonra... yine de kazanmıştı.

Ona doğru çöktüm, ihanet ve yenilginin ezici duyguları altında hıçkıra hıçkıra ağladım. Ve daha da kötüsü, tahrik oldum.

Çünkü onu istedim.

Kalçalarım beni becermesi arzusuyla kayganlaştı. Ama bir kez yaptığında beni öldürecekti. "Beni öldüreceksin," diye fısıldadım, kelimeler zihnimde ve yüksek sesle tekrarlanıyordu. "Ben bir Beta'yım. Ben bir Beta'yım. Ben bir Beta'yım."

K A Z E K

"SEN BİR BETA DEĞİLSİN." Ve beni aksi yönde ikna çalışmasından bıkmıştım. Artık onun gerçek doğasının kokusunu alabiliyordum. Bastırıcı bulutunun altında gizlenmiş bir Omega. İğrençti ve beni kızdırıyordu. "Bizim sektörümüzde gerçek formunu saklamanın yasadışı olduğunu biliyorsun değil mi?"

Uzun siciline eklenecek bir suç daha.

"Lütfen," diye yalvardı ve benim sinirle homurdanmama neden oldu. Bu acınası sunumdan nefret ediyordum. Bana gereksiz yere meydan okuyan o güçlü kadına ne olmuştu? Neden bu zavallı varlığa dönüşmüştü?

Bu onun kızgınlık dönemi olmalı. "Bu senin ilk kızgınlığın mı?" Yüksek sesle merak ettim, sonra kaşlarımı çattım. "Hayır, bu mümkün değil. En az yirmi yaşındasın."

Başını ileri geri salladı ve onu nasıl öldüreceğime dair mantrasını tekrarladı. Bazıları bu gece işlediği tüm suçları göz önünde bulundurarak hakkım olduğunu iddia edebilirdi. Ama bir Omega'ya, özellikle de onun kadar güzel birine suikast düzenlemek pek çok açıdan yanlış olurdu.

"Enrique neden seni gözünün önünden ayırsın ki?" Başparmağım elmacık kemiğinde gezinirken sordum. "Büyüleyicisin. Ve harika kokuyorsun." Burnumu bir kez daha boynuna dayadım, gün ışığı ve güneş kokusunu içime çektim.

Elmalar. Mmm. "Seni tatmak istiyorum, Snow. Uyluklarının arasındaki kaygan akıntıyı yemek istiyorum. Sonra seni düğümleyeceğim."

Dudaklarından bir inilti döküldü ve ardından bir kez daha eğilirken acı dolu bir çığlık attı.

Dudaklarım aşağı kıvrıldı.

Daha önce Omegaları kızışırken görmüştüm. Böyle davranmıyorlardı. Bastırıcılar yüzünden olmalı. İskandinav Sektöründe onları yasaklamamızın bir nedeni vardı. Kızgınlık durumuna yardımcı olmaktan çok zarar verme eğilimindeydiler.

Onu duşakabinimin köşesindeki banka yönlendirdim, ardından kıyafetlerindeki kiri ve artık kokuyu gidermeye yardımcı olmak için minyon formunu sabunla köpürttüm. Burada işimiz biter bitmez o iğrenç eşyalar çöpe gidecekti.

Ben göğüslerini okşadıkça meme uçları titriyor, kalçaları bariz bir istekle birbirine yapışıyor ve bu sırada dudaklarından acı dolu sesler çıkıyordu. Sözlerini tekrarlayıp duruyor, Beta olduğunu iddia ediyor, ona yardım etmem için yalvarıyor ve Vanessa'nın onu öldürme planı hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

Hepsi birbirine karışmış, gerçeklerden çok bahanelere benzeyen saçma sapan bir konuşma haline gelmişti. Ama verdiği tepkilerin yanlış olduğunu inkâr edemezdim.

Sırayla ağladı ve inledi, kayganlığı yüz ifadesiyle uyuşmayan bir arzuyla havaya nüfuz etti.

Tüm bu karmaşık karmaşa beni kaya gibi sertleştirdi.

"Bana neden Huntsman dediklerini biliyor musun?" Kalın, siyah saçlarını şampuanla köpürtürken ona usulca sordum. Bakışlarını yakalamaya çalışarak önünde çömeldim. "Çünkü Ludvig beni bir kurda dönüştürmeden önce bir suikastçıydım. Avcı benim kod adımdı."

Tepki vermedi.

Siyah saç tellerindeki köpükleri duruladım, sonra bir kez daha önünde çömeldim. "Başkalarını işledikleri suçlar için cezalandırmaktan hoşlanıyorum," dedim sessizce, parmağım nemli saçlarının tatlı bir tutamına dolanırken. "Genellikle, onları

günahlarını. Bazıları diğerlerinden daha sert. Ve sen kesinlikle güçlü bir kınamayı hak etmiş olsan da, ölümle dans etmeye degecek bir şey yapmadın." Kıvırcık saçlarını biraz çekıştirdim. "Şimdi bacaklarını aç."

Onun yerine onları birbirine kenetledi.

Dudaklarım onun isteksizliğı karşısında eğlenerek seğıirdi. "Beni inkar mı ediyorsun, küçük Pamuk?"

"Yapamam... Bu beni... öldürecek."

Bu, daha önce hiç kızışıp kızıışmadığına dair sorumun cevabıydı. Çünkü eğer olsaydı, benim cüssemle başa çıkabileceğini bilirdi. İlk başta acır mıydı? Evet, acırdı. Ama amcığı alışacak ve sonra düğümüm için bana yalvaracaktı. Bu iş böyle yürüyordu.

Kendi düşümü bitirmek için ayağı kalktım ve onu aletime ağız açık bakarken bulduğumda sıırttım. "Bu bakışı bir iltifat olarak kabul ediyorum, tatlım." Onun gözünü korkutması hoşuma gitmişti. İçine girdiğimde korkudan kaynaklanan bir zevkle çığlık atması daha da hoşuma gidecekti.

Ama belli ki bu gerçekleşmeden önce halletmemiz gereken birkaç şey vardı.

Döngüsüyle savaşıyor gibi görünüyordu, muhtemelen bastırıcılarından geriye ne kaldıysa onun yardımıyla. Cinsel kokusu bana bu direncin kırılmasından önce belki bir saati daha olduğunu söyledi.

Suyu kapattım ve bir havlu aldım. Etrafına sardığımda tısladı, sanki onu yakmış gibi kumaştı hızla sıyrıldı. Kaşlarımı çatarak aynı işlemi kendi üzerimde tekrarladım ve kumaşın yumuşak ve kabul edilebilir olduğunu gördüm.

"Beni düğümleyemezsin," dedi, sesi aniden sertleşmişti.

Kaşlarımı kaldırdım ve bakışlarına karşılık verdim. "İhtiyaçlarını karşılayacak başka bir Alfa bulmak için kendi başına kaçmana izin vermemi mi tercih edersin?"

Gözleri büyüdü. "Hayır."

"O zaman seni düğümlememe izin vereceksin."

"Hayır," diye tekrarladı. "Bu beni öldürür."

Onun üzerinde yükseldim ve konumunu kendi avantajıma kullanmaya karar verdim. "Aç ağzını."

"Ne?"

"Aç." Yanağını avuçladım. "Senin." Başparmağımı çenesine bastırdım. "Ağzını." Çenesini açmak için bastırdım. "Daha geniş."

Korkuyla karışık uyarılmışlık havayı süslüyor, dili dolgun alt dudağını sözsüz bir beklentiyle ıslatmak için dışarı fırlıyordu. Omegalar Alfa sikini almak için yaratılmıştı, zihni anlamasa da bedeni bunu anlıyor gibiydi.

Neyse ki şimdi bana bakan onun kurduydı, tam olarak istediğim şeyi yaparken irislerinde yanan hayvandı. "Güzel," diye övdüm, sikimin başını hoş karşılama açıklığına bastırmak için öne doğru kaydım. O çekici kayganlığın daha fazlası duyularımı doyurdu, amcığı ilerideki kızışma için hazırlanıyordu. Bununla birlikte, eylemlerimin kontrolü hâlâ bendeydi. Bunu kanıtlamak için, tepkisini yakından izlerken yavaşça ağzının mağarasına girdim.

Dehşet yerini entrikaya bıraktı, onu da hızla şehvet izledi. Gülümsedim. "Hoşuna gitti."

O da dilini sikimin ucunda gezdirerek karşılık verdi. Bunu yapmayı ona kim öğretti bilmiyordum ama tamamen onaylıyordum. Beni daha derine götürürken gözlerim kapandı, ağzı aletimin etrafındaki cennet-

"Siktir!" Dişleri shaftıma kenetlenirken geriye doğru çekerek bağırdım. Beni bırakmadığında hırladım, acı omurgamda çığlık atıyordu. Tanrı'ya şükür yer değiştirememişti, yoksa sikim kurdun çeneleri arasında ikiye . "Bırak beni," dedim, ses tonum tamamen Alfa'ydı.

Hemen itaat etti, ama boyun eğmek yerine elbiselerine atladı.

Ve bıçaklarını aldı.

Evet, onu soyarken bunları hissetmişim. Telefonuyla birlikte.

Bakışlarımı kısmıştım. "Oynamak ister misin bebeğim? Çünkü şiddetli bir ön sevişmeye bayılırım."

"Dokunma bana." Sesi şimdi daha güçlüydü, omurgası açıkça etkinleşmişti.

Büyüleyici. Kızgınlık dönemine bu kadar yakın bir Omega'nın tıpkı birkaç dakika önce olduğu gibi ağlayan bir karmaşa olması gerekirdi. Ama ruhunun derinliklerinde bir çeşit rezerv bulmuştu ve bu beni daha da tahrik etmediyse lanet olsun.

Bir dövüşçü duruşu aldı ve kaşlarımdan birinin kalkmasına neden oldu. "Bunun sadece beni tahrik ettiğinin farkındasın, değil mi?" Aletim onaylarcasına sallandı, onun ısırtığı çoktan unutulmuştu. "Ben acıya bağımlıyım, Pamuk."

Kalçaları gözle görülür bir şekilde sıkılmıştı, kayganlığı sadece o anı heyecanlandıran sarhoş edici bir parfümdü. Bir adım geri atıp bizi yatak odama doğru götürdüm.

"Gel ve beni yakala, tatlım," diye ikna ettim, takip etmesini istediğim yöne doğru hızımı sürdürerek. Tam istediğim yere doğru ilerledi, iki bıçağını ustalıkla avuçlarının arasına sıkıştırmıştı.

Birisi ona nasıl öğretmişti. Çok onayladım.

Çoğu alfa boyun eğmekten hoşlanır. Ben bunun için uğraşmayı tercih ederdim. Belki de bu içimdeki insan erkeğiydi. Ya da belki de hayat tecrübelerimden kaynaklanıyordu. Ne olursa olsun, alıngan bir kadın her zaman ilgimi çekmiştir. Güçlü bir kadını bana hizmet etmek için diz çökmeye ikna etme sanatına bayılırdım. Bu beceri ve sabır gerektiriyordu ki bu iki özelliğe fazlasıyla sahiptim.

"İlk atışı sana yapacağım," dedim ona.

Yanıt olarak dudağı kıvrıldı, içinden yayılan meydan okumaya hissedilir bir yüz buruşması eşlik etti.

"Çabuk hareket etmenizi öneririm," diye ekledim. "Bu mücadeleye daha fazla devam edemeyeceksin, küçük Omega. Kızgınlık dönemin yaklaşıyor."

"Ben bir Omega değilim," diye cevap verdi, sesinde keskin bir ton vardı. "Ben bir Beta'yım."

"Kokun aksini söylüyor."

"Kokum değıştirildi," diye homurdandı.

Homurdandım. "Bastırıcılar sadece bir yere kadar işe yarıyor."

"Bastırıcı kullanmıyorum!" Bana doğru hamle yaptı, bıçağı neredeyse göğüs kasıma saplanıyordu ama bileğini tam zamanında yakaladım. Onu kollarımın arasına alıp göğsümle sırtına bastırduğım da dudaklarından sevimli, küçük bir inilti döküldü.

"Tekrar denemek ister misin?" Ona sohbet eder gibi sordum. Hırladı.

Sırf eğlence olsun diye ona bir tane geri verdim ve inlemesine neden olunca gülümsedim. "Kesinlikle bir Omega," diye düşündüm, sonra onu kendimden uzaklaştırdım. "Sana başka bir fırsat vereceğim, ama önerim-

"Hançeri mükemmel bir nişanla kalbime doğru fırlatırken tek uyarım gümüş bir parıltı oldu. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken bıçağı keskin tarafından yakaladım.

"İyi nişan aldın," diye övdükten sonra hançeri bir kez daha ona doğru uzattım, metal kanımla parlıyordu. "Hadi üçüncü raunda ."

Üzerinden öfke akıyordu, kokusu şehvetiyle birleştğinde afrodizyak etkisi yaratıyordu.

Kükreyerek peşimden geldi, bir eliyle silahını bırakırken diğer eliyle avucumdaki ikinci bıçağı yere düşürdü.

Ne be? Bu hareket kesinlikle mantıksızdı.

Üzerime atlama kararı da öyle.

Onu kalçalarından yakaladım ve yatağı fırlatmadan önce tırnaklarının kısa bir süre için göğsüme batmasına izin verdim. Boğazından bir feryat koptu ve tekrar üzerime gelmeye çalıştı ama onu bir saniye içinde yatağı yapıştırdım.

Her iki bileğini de bir elimle başının üzerinde tutarken çığlık attı, diğer elim onu altımda istediğim yerde tutmak için kalçasını kavradı.

Şok ona çok ihtiyaç duyduğu mantığı kazandırmış gibiydi. "Nasıl?"

"Ne demek 'nasıl'? Az önce tek savunmanı ahşap zeminime düşürdün ve çok kadınsı tırnaklarınla beni kazımaya çalıştın." Çılgın Omega, diye ekledim. Artık onun eğitiminden etkilenmiyordum. Ne kadar aptalca bir hareketti. Eğer benim öğrencim olsaydı, bu tepkisi için ona iyi bir ders verirdim. Çok saçma.

"Yer değiştiremem," dedi, dehşetin pis kokusu odanın kokusunu değiştiriyordu.

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki yapamazsın. Kızgınlık dönemine girmek üzeresin."

Başını iki yana salladı. "Ben bir Omega değilim."

"Bu ifade artık bıktırıcı olmaya başladı," diye söylendim. "Bastırıcıların artık görevini yapmıyor, küçük kurt. Seni bu konuda başka nasıl ikna edebilirim bilmiyorum."

"Bastırıcılar değil," diye tersledi, sesi öfkeliydi. "Ben sadece güç hapları alıyorum."

Güç hapları mı? İnanamayarak kendi kendime tekrarladım. Kış Sektörü'nde onlara böyle mi diyorlar?

"Vanessa verdi onlar için Bana."o eklendi, onu

Omuzları yenilgiyle çökerken sesi kırıldı. "Beni daha güçlü bir Beta yapmaları gerekiyordu. Belli ki yapmamışlar." Gözlerimi kırpıttım. Bekle... "Bu 'güç haplarını' ne zamandır kullanıyorsun?" Yavaşça sordum, bir farkındalık kaynıyordu

düşüncelerimin yüzeyinde.

"Her zaman." Boğazını temizledi. "Kendimi bildim bileli."

"Her gün mü?" Bastırdım.

Başını salladı. "Evet. Dün geceye kadar." Bu itirafla irkildi. "Ve bugün yine."

Onu inceledim, herhangi bir yalan belirtisi aradım ve bulamadım. İnsanları iyi okumak benim işimdi ve bu kadın açık bir kitaba benziyordu. "Vanessa sana onların seni daha güçlü bir Beta yapacağını söylemişti."

Tekrar başını salladı, çenesi sıkılmıştı. "Şimdi de bana Omega gibi kokmamı sağlayacak bir şey verdi. Bu Enrique içindi, böylece beni ölene kadar düğümleyebilirdi."

Ne? "Enrique şey yapacaktı...?" Sözümlü tamamlamamışım çünkü cümle anlamsızdı. Bir Alfa bir Omega'yı nasıl ölüm noktasına kadar düğümleyebilirdi? Tabii onu aç bırakmaya niyetlenmediyse? Ama bunu neden yapsın ki? Kahretsin, neden onu gözünün önünden ayırsın ki? Alfalar seçtikleri eşlerine karşı son derece korumacıdır. Yine de Snow'la oynamak yerine partide oynamayı tercih etmişti.

"Yarın," diye fısıldadı, bitiremediğim soruya cevap verirken. "Düğünden sonra. Ama her ne yaptıysa erken başlamış olmalı. Belki de onları duyduğumu biliyordu." Başını iki yana salladı. "Ben bir Omega değilim."

"Tam tersine tatlım, sen tam bir Omega'sın. Hiçbir ilaç seni bu kadar güzel kokutamaz." Gerçi daha önce kullandığı bastırıcılar bunu iyi gizlemişti. Çoğunlukla. Yine de ondan etkilenmişim. Ve şimdi nedenini tamamen anlıyordum.

"Ugh, beni dinlemiyorsun."

"Oh, seni dinliyorum. Sadece gerçeğin farkında değilsin."

Vanessa onu ve diğer herkesi Snow Frost'un bir Beta olduğuna ikna etmişti.

Snow'un gerçek doğasını gizlemek için baskılayıcılar kullanmıştı.

Hepsi ne için, tahtı korumak için mi? Öyle olmalı. Peki neden Enrique'nin ona kur yapmasına izin verdi? Onun bir Omega olduğunu bilmiyor olmalıydı. Tabii onu düğümleyerek öldürmeyi planlamamışsa? "Sence Enrique neden seni öldürecek?"

"Çünkü planlarına kulak misafiri oldum," diye mırıldandı, sesi kırık çıkıyordu. "Vanessa... Beta olduğum için bunun benim suçum olacağını söyledi. Krallığın anlayacağını söyledi. Anlamalarını sağlayacakmış."

"Bu hiç mantıklı değil. Eğer seni düğümlerse, seninle çiftleşebilir ve Kış Sektörü'nü seninle birlikte ele geçirebilir."

Kraliçe."

"Ben bir Omega değilim," diye bininci kez tekrarladı.

"Evet. Öylesin."

Bir küfür savurdu ve sonuna "İnatçı kurt" diye ekledi.

"Haklı olduğumu çok yakında göreceksin," diye söz verdim ona.

Alt dudağı titredi ve başını ileri geri salladı. "Beni öldüreceksin."

"Hayır, sevgilim, seni becereceğim. Ve bunun için bana teşekkür edeceksin."

Ağlamaya başladı. "Ben... Senden nefret ediyorum."

"Bu olacakları değiştirmez, tatlı kurt." Boğazını sıktım, dudaklarımı kulağına doğru çektim. "Merak etme. Bunu hak etmesen bile zevk almanı sağlayacağım." Ne de olsa pek çok kuralı çiğnemişti. Yine de bastırıcıları listesinden çıkarırdım. Bu Snow'dan çok Vanessa'nın hatası gibi görünüyordu.

Bununla birlikte, diğer öğeler için cevap verecekti. Zamanı gelince.

OceanofPDF.com

S N O W

Sikini ağızıma soktuğunda garip bir şey olmuştu. Bir saniyeliğine kokusunun ve tadının mutluluğunda kaybolmuştum. Sonra menisi dilime çarptı ve kısa bir süreliğine zihnimi berraklaştırdı.

Ve şimdi... şimdi tekrar kayboluyordu.

Acı bir kez daha artmış, beni öyle bir titretmişti ki bana ne söylediğini duyamıyordum. Beni becerme niyetiyle ilgili bir şeyler.

Çıglık yapmaması için yalvarmak istedim ama beni dinlemeyi reddetti. Vanessa'nın içime işlediği iksir her neyse işe yarıyordu.

Gözümden bir damla yaş düştü.

Bu ben değildim. Pes etmedim. Ama onun altında kendimi zayıf ve kırılmış hissettim. Göğsümdeki acıdan nefes almakta bile zorlanıyordum.

"Ludvig," diye mırıldandım. "Kolye." Kulaklarıma anlamsız gibi geliyordu, kalbimin gümbürtüsü zihnimde o kadar yüksek sesle yankılanıyordu ki konsantre olmakta zorlanıyordum.

Kazek dudaklarını boynumdan göğüslerime doğru indirdi ve tüylerimi diken diken etti. Ohhh, evet, diye düşündüm, parmaklarım onun kalın, siyah saçlarında geziniyordu. Bir parçam, onu şımartmanın ne kadar yanlış olduğunu fark etti.

onu. Ama ne tepki vermekten kendimi alıkoyabildim ne de dokunuşunun uyandırdığı iniltiyi yutabildim.

Bana bilerek baktı, ağzını sert meme ucumun etrafına kapatırken mavi-siyah gözlerinde ölümcül bir niyet gizleniyordu. Yataktan doğruldum, yoğun bir his vardı ve ciğerlerimden nefesimi çalıyordu.

"BEN... BEN..." Hiç kelime yoktu. Artık hava yoktu. Sadece dili tenimde ateş gibi geziniyordu. Diğer göğsümü emdi, dişleri hassas tenimde geziniyordu.

Neden bundan hoşlanıyorum? Şaşkınlıkla merak ettim.
Ben hiç
Bunun gibi.

Enrique denemişti.

Vücudum tepki vermedi.

Ama şimdi kalçalarımın arasında bir ordu azgın kurdu barındıracak kadar ıslaklık vardı.

"Yanlış," diye ısırarak söylemeyi başardım. "Bir şey var. Yanlış." "Şşşt," diye sustu. "Sadece rahatla ve keyfini çıkar. Seni göreceğim sonra konuşuruz."

Başımı salladım, boğazıma bir inilti takıldı. Sıcaklık olmayacaktı. Sadece ölüm. O anlamadı. Eğer devam ederse beni öldürecekti-

Az önce kalçalarımın arasında diliyle yaptığı şey karşısında sırtım tekrar yatağa doğru eğildi. Nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini bile anlayamıyordum, ağzını klitorisime dayayarak uyandırdığı his saldırısının altında beynim parçalanıyordu. Isırdı, emdi, inledi ve hırladı, tüm hareketler kırık zihnimin içinde bir araya geldi.

Bu çok yanlıştı. Onu

tanımıyordum. Ona

meydan okudum.

Bıçaklamaya

çalıştım.

Onunla dövüştüm.

Ve şimdi sanki onsuz yaşayamazmışım gibi hissediyordum.

"Kazek..." Adı dilimde yabancı geliyordu, asla söylememem gereken karanlık bir fısıltı, yine de tekrarlardım ve

Nemli etime işkence ederken tekrar.

Durmasını istedim.

"Hayır" kelimesi yüzlerce kez dilime dolandı ama dudaklarımdan hiç geçmedi. Her şey yanıyordu. Kanım. Kalbim. Ruhum. dünya. Çok sıcak. Çok sıcak.

Acıtıyor.

"Gel," diye buyurdu.

Yapamazdım. Bu imkansızdı. Enrique de benzer şekilde birçok kez denemişti ama ben asla rahatlayamamıştım. Düğün gecemize kadar beklemek istediğini söyleyerek beni becermeyi hiç denememişti. Yine de başkaları yatağımı süslemişti. Hiçbiri tatmin edici değildi. Ben kuru ve rahatsız kalırken, erkek hep kendi rahatlamasının peşindeydi.

Ama bu farklıydı.

Kazek'in ağzından bir arzu nehri akmaya başladı.

Bedenim onun için ağladı.

Nasıl ağladın?

Neden?

Büyü, diye hatırlattım kendime, temizlemek için başımı bir kez daha salladım. "Acıyor," diye zorladım, bu kelime damarlarımı dolduran zevkli acıyı tanımlamak için yeterli değildi. Her nefes almak çaba gerektiriyordu. Genel düşünceler de öyle.

Ben ölüyorum.

Bu benim sonum.

Herkesi hayal

kırıklığına uğrattım.

Hayır.

Bu şekilde düşünmeyi göze alamazdım. Bir şeyler yapmalıydım... yapmalıydım... bir şeyler yapmalıydım. Hayal kırıklığı içinde inledim, göğsüm enfes acıdan ağrıyordu.

"Bir şeyler gitmiyor," dedi Kazek, güçlü ve kaslı bedeni tekrar üzerime uzanırken. Sol kolundaki dövmelelere hayranlıkla baktım, odağım gerçeklik ile onun kucaklamasının tüm endişelerimi çözdüğü bir hayal dünyası arasında gidip geliyordu.

Nasıl dövme yaptırmış? Aptalca merak ettim. Mmm, güzel hissettiriyor.

Vücudu sıcaklığını emiyor, parçalarımı içine çekiyor ve işkencemin yükünü paylaşıyor gibiydi. İçimi çektim, ona sokuldum. Gürleyen bir mırıltı dokunuşumla buluştu, ses yatıştırıcı, mükemmel ve çok güzeldi.

"Daha fazla," diye yalvardım, kucaklamasının geçici huzurunu arzuluyordum.

Ne oluyor bana?

Kalçalarım ayrılmıştı.

Onun horoz-

"Hayır!" Kalçalarını hızlı bir şekilde pompalayarak içime girerken çığlık attım.

Ama beklediğim gibi yanmadı.

Bunun yerine... bunun yerine kendimi tamamlanmış hissettim. Altında titriyordum, tırnaklarım hem onu uzaklaştırmak hem de daha yakın tutmak için güçlü omuzlarına batıyordu.

Saçlarıma yabancı bir övgü fısıldadı, iri cüssesi benimkini anlamadığım bir duygu ve güç seli içine aldı.

Ve sonra hareket ediyordu.

Aynı anda ürperdim, inledim ve ağladım.

Bu çatışma başımı döndürdü, Kazek vücudumda gerekli tepkileri uyandırmaya çalışırken görüşüm gidip .

Omega değil, diye düşündüm ona, içimden ağlayarak.

Beni anlamış gibi sustu, koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve derinliklerini boyayan bir endişe titreşimi belirdi. Bunun bu erkek için nadir bir tepki olduğundan şüpheleniyordum. Alfa Kazek bana istediğini istediği zaman alan bir tip olarak görünmüştü. Yine de bana hayranlık duymaktan kendimi alamadığım bir zekâyla bakıyordu.

"Bastırıcılar döngünüzü etkiliyor," dedi, yüz ifadesi bir an için acı doluydu. "Bu senin için eğlenceli olmayacak. Henüz değil."

Cevap olarak inledim, daha fazlasını söyleyemedim. Dinleyeceğinden değil. Ona bundan zevk almamamın gerçek nedeninin bunun için yaratılmamış olmam olduğunu söylemek istedim. Ama tekrar hareket etmeye başladı, elleri kalçalarımnda onları istediği yerde tutmak için.

"Tohumum yardımcı olacak," diye fısıldadı boynuma doğru. "O olmadan inanılmaz bir acı çekeceksin."

Zaten acı içindeyim! Ona bağırmaya çalıştım ama ağzım iniltiyle açıldı.

Hayvani.

Sert.

İşkence.

Tüm bu süre boyunca onun için fişkırdım, vücudum onun egemenliği altında kırıldı. Ona karşı koyamadım. Onu azarlayamadım bile. Sadece dayandım ve güzel, tutkulu bir mutluluk olması gereken bir anda beni yok etmesine izin verdim.

Vanessa'dan daha önce hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyordum. Her itiş için onu suçladım. Her homurtu için. Daha fazlası için her acı dolu çığlık. Çünkü bunu bana o yaptı. Bu fırsatı kabul ettiği için Kazek'i ne kadar hor görmek istesem de, içten içe bunun bana yardımcı olacağını düşündüğünü hissediyordum.

Ya da belki de bu benim safça umudumdu, belki de Alfa Kazek en azından bir parça insanlık barındırıyordu.

Ağzı kulağımı buldu, vücudu terden kayganlaşmıştı. "Benimle kal," dedi. "Benimle kal, Pamuk."

Başka nereye gidebilirdim ki? Vücudumun alt kısmındaki ve başımdaki çarpıntıdan sayıklayarak ona sormak istedim. Oda sürekli karanlığa gömülüp kayboluyor, ışık kaynağı titrek ve odak dışı kalıyordu.

Ne kadar garip.

Birkaç dakika önce donuk, sabit bir küre olduğuna yemin ettim. Göz kırptım.

Karanlık.

Işık.

Karanlık.

Işık.

Ter.

Seks.

Ateşli Alfa erkeği.

Tohum.

Oh, hayır...

Göğsü benimkine karşı titriyordu, yaklaşan kükreme kaçınılmaz sonum için bir çağrı gibiydi.

Ve sonra karnımın alt kısmında bir ateş patladı. Düğüm şekillenmeye başladı. Rahmimi ve midemi parçaladı. Beni öldürüyordu. İçimi sıvıyla doldurdu. Kanla. Ölüm.

Benim ölümüm.

OceanofPDF.com

K A Z E K

"s.KTİR!" Snow'u gerçekliğe geri çekmeye çalışarak bağırdım.

Bir çeşit uyku büyüüne kapılmıştı, gözleri yarı kapalı, dudakları hiç çıkarmadığı bir çığlıkla ayrılmıştı. Bu sırada vücutlarımız aşağıda ortak bir dorukta birlikte kasılıyordu.

Bastırıcılar onu öldürüyordu.

Gerçek doğasını gizlemek için yüksek dozda ilaç kullanıyor olmalıydı ve bu doğa onu içten doğru parçalıyor gibi görünen bir güçle onu parçalıyordu. Tam döngüsünü tetiklemek için onu tohumumla doldurmaya çalışmışım ama tek yaptığım zevk almadan kasılmasına neden olmaktı.

İç organlarında ciddi bir yırtılma riski olmadan onu çekip çıkaramazdım, bu durumda onu yok edebilirdim. Yer değiştiremezdi. Beklendiği gibi kızgınlık dönemine giremiyordu. Zorlukla nefes alıyordu bile.

"Snow," dedim, boş yere onu kendime çekmeye çalışarak. Hiçbir şey olmadı.

Onu becermeye başladığımda hızla soluyordu, amacım onu uyandırmaktı.

Bu açıkça geri tepti.

Hayatımın en muhteşem orgazmı olması gereken şeyin tadını bile çıkaramadım çünkü altımdaki kadın üzerimde ölüyordu.

Düşün. Düşün. Düşün. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Uyuşturucunun onu götürmeye karar verdiği duruma sürüklenip gitmesine izin veremezdim. Bunun bir yolu olmalıydı. Onu geri getirecek bir yöntem. Onu kurtarmak için.

Sık sık koruyuculuk oynamadım. Bir kahraman, bir prens ya da parlak zırhlı bir şövalye değildim. Benim oyun alanım ölüme meydan okurdu. Bana bir tüfek ve bir hedef verin, ben de bölgemde olayım. Bu sevgili genç kızı kurtarmak benim rahatlık alanımın çok dışındaydı. Ben can alırdım, kurtarmazdım.

Tekrar titremeye başladı, bu sefer göğsümü parçalayan keskin, hırıltılı nefesler alıyordu.

Vanessa nasıl bu kadar zalim olabilir? Snow'un kimliğini sakladı ve şimdi de bu? Ve bu nasıl benim sorunum haline geldi?

Çünkü onu istiyordun, kendime hatırlattım. Onu almak için uçağın dışında bekledin. Ve şimdi dileğin gerçekleşti.

Ama planlarım Snow'un bir Omega'ya dönüşmesini içermiyordu.

Doğurgan, ama kırılmış, küçük bir kurt.

Onu yer değiştirmeye zorlayabilirim. Ama bu daha fazla hasara neden olabilir. Omegaların kırgınlık döneminde insan olarak kalmaları gerekiyordu, hayvanları ihtiyaçlarının ve düşüncelerinin ön saflarında yer alıyordu ama aslında ortaya çıkmıyorlardı. Bu şekilde çiftleşiyorlardı.

Ancak, kokusu bana bu şekilde üreyemeyeceğini, hayatta kalamayacağını söyledi.

Bir Alfa'nın hırıltılı emri bir Omega tarafından görmezden gelinemezdi. Bu onu öldürse bile harekete geçecekti.

Başımı salladım ve bu seçeneği reddettim. Bu almak istemediğim bir riskti. Başka bir yolu olmalıydı.

Güç hapları, diye düşündüm, terimi düşünerek. İskandinav Sektörü baskılayıcılara ya da genetik değişikliklere inanmazdı. Bilim, evet. Kurtlarımızın gerçek doğasını bozmaya hayır. Ama tıbbi bir çare için kimseye danışacak vaktim yoktu. Snow'un kalp atışları yavaşlarken olmaz.

Vücudu iyileşmeyi reddetti, kanındaki toksinler yüzünden çok zayıflamıştı. İşte tam da bu yüzden Omegalar doğal içgüdülerini bastırmamalıydı.

Bu olmamalıydı.

Tohumum bu sorunu çözmüş olmalıydı. Evet, içine girebilmek için onu biraz yırtmam gerekmişti ve rahmi bir düğümü kabul etmeye alışık değildi. Yine de kabul etmişti. Bağlantıyı hissetmiştim. Vücudu benimkini reddetmedi, ben de kalıcı bir hasar vermedim.

Yine de iyileşmiyordu. Bir Omega'nın yapması gerektiği gibi tutkunun pençesine düşmemiştii. Bu, zihninin bedenini gerçek doğasını kabul etmemeye ikna etmesinin bir sonucu muydu? Yoksa başka bir şey mi?

Snow'a onun bir Beta olmadığını kanıtlamam için geriye tek bir yöntem kalmıştı.

Onunla çiftleşmek zorundaydım.

Başım boynuna düştü, dudaklarım azalan nabzının üzerinde geziniyordu.

"Benim olmamalısın," diye fısıldadım, yüzümü buruşturarak. Yapma kurtlar toplumumuzda genellikle doğuştan gelen kurtlardan daha aşağı kabul edilirdi. Ludvig bana asla böyle davranmadı ama diğerleri sık sık bunu denedi. Onları her zaman haksız çıkardım ama bu yine de yeteneklerimi sınamalarına engel olmadı. İnsan kökenli olduğum için beni açıkça aşağı görüyorlardı.

Yine de beni bir dişiyi sahiplenmekten alıkoyan birincil sebep bu değildi. Ruhların bağlanmasıyla birlikte gelen yükü. Bu benim mesleğime uymuyordu. Ve bu nedenle, hiçbir zaman gerçekten bir Omega eşi arzulamadım.

Yine de kurdum bu dişiyi arzuluyordu. O kadar ki tüm protokolleri bir kenara bırakıp onu çoktan kendime almıştım.

Bir iddia geri alınamazdı. Ruhlarımız bir olarak evlenecek, kurtlarımız sonsuza dek birbirlerine yazgılı olacaktı. Benim gücüm onun gücü olacaktı, onun kalbi ve bedeni benim olacaktı ve sadece ölüm bizi ayırabilirdi.

Snow'un nefesi kesildi, dolgun kırmızı dudakları bu hareketle ayrıldı ve ardından hiçbir şey olmadı.

Nefes vermek yok.

Artık nefes almak yok.

Nabızı kaotik bir ritimle atıyordu.

Sikerim böyle işi. İçimdeki baskın avcı kontrolü ele aldı, seçeneklerimizi daha fazla düşünmeden dişlerim boynuna battı. Benimkini.

Gözlerimiz buluştuğu andan itibaren onu sahiplenmiştim. O alıngan, inatçı Beta, görgü kurallarını ve itaati hiçe sayan tavrıyla dikkatimi çekmiş ve beni kendine bağlamıştı. Onun peşinden giderek neredeyse bir düzine nezaket kuralını çiğniyordum. Vanessa'nın parti iyiliği tek caydırıcım olmuştu, Mick'e yardım etme içgüdüm Snow'u takip etme isteğimi bastırmıştı. Yine de peşimden gelmişti.

sayılmaz. Yardım
istedi.

Ve şimdi yapmak istediğim de tam olarak buydu.

Bağlantımız yerine kilitlendiğinde gözleri açıldı, göğsü çok ihtiyaç duyduğu bir nefesi içine çekti. Daha önce bir Omega olduğuna inanmadıysa bile artık bundan emindi. Çünkü Alfalar Betalarla çiftleşemezdi ve benim kurdum kesinlikle onu kendi kurdu olarak kabul etmişti.

"Hayır," diye fısıldadı, gözleri anlayışla parlıyordu.

"Evet," diye karşılık verdim, sözlerime alçak bir hırıltı eşlik ediyordu.

Tepki olarak içime doğru eğildi, göz bebekleri aşırı ihtiyaçtan büyümüştü. Bacaklarının arasında biriken kaygan su, hâlâ sert olan sikimi sıcak bir karşılamayla yıkıyordu.

"Çok daha iyi," dedim usulca, boynundaki izi öperek. "Şimdi başlayabiliriz."

Kollarını boynuma doladı, tırnakları omuzlarıma batıyordu. "Daha fazla." Bu emre, boğazına doğru kıkırdamama neden olan sevimli bir hırıltıyla eşlik etti.

"Oh, tatlı Pamuk. Benden bir şey talep edecek durumda değilsin." Isırığımdan akan kanı yarasına sürdüm, ondan şiddetli bir ürperti çıkardım. "Ama

Neyse ki sana daha fazlasını vermek istiyorum. Hem de çok daha fazlasını."

Hareket etmeye başladığımda miyavladı, düğümüm sonunda beni ikinci tura hazırlamak için şaftıma geri çekildi. Bu düzgün bir sikiş olacaktı. Normalde anı uzatmayı, dişiye eziyet etmeyi ve onu yalvarmaya zorlamayı tercih ederdim ama Snow zaten yeterince şey yaşamıştı.

Bu gece onu memnun
edecektim. Yarın,
oynayacağız.

"Bacaklarını sar," dedim ona.

Ayak bilekleri sırtımın dibine kilitlenirken uylukları beni kucakladı.

"Şimdi dayan bebeğim." Talebimi kabul etmesini beklemedim, kalçalarım bir Beta'yı kıracak şekilde onun içine girip çıkıyordu. Ama Snow, hızla bir kabullenme ve hayranlık tezahüratına dönüşen yarı baygın bir iniltiyle bu darbeleri kabul etti.

Altımdaki dişi kıvranan bir tutku yumağı haline gelene kadar her itiş onu ısı döngüsünün daha da derinlerine itti. Kollarımda canlandı, kendisine hükmeden Alfa'ya açıkça boyun eğerken bakışlarında kurt parlıyordu.

Güzel bir manzara.

Bağımlılık yapıcı.

Varlığımın en şaşırtıcı deneyimlerinden biri.

Kızgınlık dönemindeki bir Omega'yı almanın zevklerini duymuştum ama bu geceye kadar bu aktiviteye hiç katılmamıştım.

Ve şimdi bir daha normal bir dişiye arzulayabileceğimden emin değildim. Çünkü lanet olsun.

Snow'un kaygan kılıfı şaftıma sarıldı, protesto için beni sıkarken, büyüklüğümü şiddetle kabul ederek titriyordu. Beni mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı bir şekilde sınıra yaklaştıran sarhoş edici bir kombinasyon.

Avuç içim aramızda, düz karnından aşağıya, tüysüz tümseğine doğru kaydı. Başparmağımla klitorisine bir vuruş yaptım.

zevkle ılık atıyordu, orgazmı sikimin etrafında dalgalanıyor ve beni onu unutmaya itiyordu.

"Siktir," diye nefes aldım, bu sefer öncekinden tamamen farklı bir nedenle. Düğümüm tekrar onun içine fırladı, vücudumun her santimini sallayan ve onu başka bir sarmal dorua zorlayan bir serbest bırakma ile titreşti.

Sahip olduğum her damlayı sağdı, küçük bedeni ağzllkle kabul etti ve hemen daha fazlasını talep etti. Ağzı kelimelerin üzerinde hareket , komutları duyularıma bir ilahi gibi geliyordu. Sırttım ve bir kahkaha attım. "Henüz değil."

Snow muhtemelen daha sonra utanacağı ama beni son derece eğlendiren bir protesto yaptı. Onun artan ihtiyaını damarlarımda Şiddetli bir alev gibi hissedebiliyordum.

Elimi aşağıya, birleŐtiėimiz yere doğru kaydırarak, karışan uyarılmalarımızın bir kısmını topladım ve tatlıyı dudaklarına götürdüm. Ona Şehvetli sıvıyı yedirirken inledi, dili daha fazlası için sessiz bir istekle parmaklarımın etrafını sardı.

Ben de tekrar
yaptım. Ve
tekrar.

Her aşağı indiğimde klitorisini fırçalıyor, yukarı doğru okŐadıėımda meme uçlarını boyuyor ve beni emmesine izin vermeden önce dolgun dudaklarını izliyordum. "Yakında bunu benim sikime de yapacaksın," diye söz verdim ona.

"Yesss," diye tısladı, beklenti içinde yataktan eğildi.

"Doyumsuz," diye düşündüm, bunun sadece bir başlangıç olduğunun farkındaydım.

Bizi yuvarlayıp beni sırtüstü, onu da st üste yatırdığımda inledi. Hâlâ birbirimize kilitlenmiŐtik, düğümüm içimde zonkluyor ve serbest kalmayı reddediyordu. Ama bu onun biraz eğlenemeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Sr beni, Snow. Sikimi kullan ve tekrar boŐal." Gösteriyi hayranlıkla izlemek istedim. Ve ah, istekli itıŐlarıyla aynı anda zıplayan göğüsleriyle nasıl bir gösteriydi. Şehvetli hareketlerle zevkinin peşinden koştu, küçük eli

amına doğru kayarak klitorisini titretiyordu. Yine de ne yaparsa yapsın, dağılacak gibi görünmüyordu.

Gözyaşları yüzünden akıyor, tutkulu inlemeleri acı dolu çığlıklara dönüşüyor, ona yardım etmem, ihtiyacı olanı vermem için bana yalvarıyordu.

Oyunlara hiç gerek yokmuş gibi görünüyordu. Bu küçük kurt boyun eğmeyi arzuluyordu.

Ben de onun eğilimlerini hoş görmeye karar verdim.

Düğümüm geri çekilirken kalçalarını tuttum, sonra onu saftımdan çektim. "Eller ve dizler, Snow. Şimdi."

Kendini bana sundu, bacaklarını hevesle açarken kalçaları uyarılmışlığıyla parlıyordu. Kıcını avuçladım, her bir yanağın tatlı şekline ve güzel dolgunluğuna hayran kaldım.

Hmm, onu daha sonra orada becermek eğlenceli olurdu.

Ama ben onun istekli yalvarışlarını ödüllendirmek için arkasına diz çöküp başımı sırlıslam girişine yerleştirmeye karar verdim. Ben ileri atıldıkça amcığı etrafımda çırpındı, bunun sonucunda attığı çığlık muhtemelen tüm lanet sektörü uyandırdı.

Umurumda değildi.

Ona istediğini ve daha fazlasını verdim, içine o kadar derin girdim ki ağladı.

Bir dişiyi hiç bu kadar sert, derinlemesine ve tamamen almamıştım. Ve durmam için yalvarmak yerine, devam etmem için ısrar etti.

Kahrolası unutulmuş.

Mükemmellik.

Gerçeğe benzediğinden tam olarak emin olmadığım bir rüya.

Ve sonra tekrar boşalıyorduk, tohumum onun iç kısımlarını ele geçiriyor, onu sonsuza dek benim olarak işaretliyordu. Üzerine eğildim, göğsüm sırtını kaplarken dudaklarım bir kez daha işaretimi buldu.

Anlaşılmaz bir şeyler fısıldadı ama her ne söylediyse kurdum tepki verdi ve onu tekrar ısırdım.

Çığlık attı, vücudu zevk ve acının karmaşık bir karışımıyla kasıldı. Bu sırada kurdum aynı kelimeyi tekrar tekrar söylüyor, geleceğimi Snow'un adına kazıyor ve kaderimizi bir bütün olarak güvence altına alıyordu.

Made

n.

Made

n.

Mayı

n.

OceanofPDF.com

S N O W

HER ŞEY AĞRIYORDU. Uzuvarım. Göğüslerim. Kıçım. Bacaklarımın arasındaki hassas boşluk.

Kıvrandım, rahatlamak istedim, yaralarımı öpen ve beni tamamen beceren seksi canavardan daha fazlasını istedim. Yakınlarda bir yerdeydi. Yumuşaklık bulutunun dışında. Onu aradım, ellerim güvenli alanımın kenarına ulaşp serin havayı tıslayana kadar kapitone mutluluk tümseklerinde dolaştı.

Bir erkek kıkırdaması donup kalmama neden oldu, duyularım delicesine bu sesin kaynağını arıyordu. Bu ses, günlerce birlikte olduğum, şu anda havadan daha çok arzuladığım erkeğe .

"Şunu , sonra gelip seni besleyeceğim."

Homurdandım. İstedğim şey yemek değildi. Boğazımdan aşağı su içirmeye devam etti, çoğunu ona geri tükürdüm. Bu oyun hoşuma gidiyordu çünkü her seferinde bana yalatıyordu. Bazen de beni sikiyle beslerdi. Yeterince yediğimde, tatlı olarak onu emmeme izin verirdi.

Ben kimim?

Oh, umurumda
değil. Burası
cennet.

Çünkü açıkça ölmüştüm. Bu berbat bir şeydi ama en azından canavar beni takip etmişti.

Alfa Kazek, kendi kendime mırıldandım. Evet, evet.

"İşte," dedi sıcak bir sesle, görüş alanıma girerek. Bacaklarının arasındaki sertliğe doğru hamle yaptım, ancak bileğim onun çok daha güçlü ellerinden birine takıldı. "Hayır."

Ona hırladım.

O da karşılık verdi, bu ses kalçalarımı ıslatırken sızlanmama neden oldu. Acımı dindirmek yerine yatağın üzerine, başımın yanına bir tabak koydu. "Bunu ye, ben de sana sikimi vereyim."

Gözlerim sandviçe dikildi. Aç değilim.

"Ye," dedi tekrar, bu sefer daha sert bir tonla. "Yoksa saatlerce bir daha gelmene izin vermem."

Dişlerimi birbirine geçirdim, hiçbir rahatlama bulamayacağım düşüncesiyle mideme kramplar girdi. Bu dansı son kez yaptığımızda, o bakışlarında eğlenceyle beni izlerken ben kendimle oynamıştım. Birkaç acı dolu dakikadan sonra, kendi başıma boşalamayacağımı fark ettim. Onun da bildiği bir şeydi bu. Ben de yemeği yedim, o da kıcımı alarak beni ödüllendirdi.

Bundan hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Ama onunla, sevdim.

Kazek'in bana yaptığı her şeyi sevdim. Beslenme zamanları hariç.

"Şimdi Pamuk," dedi itaatsizliğimi sezmiş gibi.

Ona homurdandım ama sandviçi elime aldım ve bir ısırık aldım. Tadına bakınca kaşlarım havaya kalktı, kurdum hemen canlandı.

Terbiye etmişti.

Onun dölüyle.

Yiyecekleri bir onay iniltisiyle mideye indirdim ve ondan derin bir kahkaha kopardım. "Bu bir ilk," diye düşündü. "Seni sonsuza kadar bu halde tutmam gerekebilir."

İlerledi, avuç içleri şiltenin üzerinde dengede dururken battaniye yuvama doğru eğildi. Gözlerimde gördüğü şey karşısında yüzünde onay ifadesi belirdi. Tabağı aldı, kenara koydu ve çarşafın altında bana katıldı; kaslı bacakları benimkilerle sarmaş dolaştı.

Parmaklarını karışık saç tellerimin arasından geçirdi. "Muhtemelen bir duşa ihtiyacın var," diye fısıldadı. "Ama işaretlenmiş ve kokuma doymuş olmanı gerçekten seviyorum."

Tırnaklarımı güçlü kollarına geçirdim, yol boyunca derisini çizdim ve ardımda kan damlaları bıraktım. Titredi, göz bebekleri büyüdü.

"Bana sahip mi çıkıyorsun, küçük Omega?"

Buna karşılık pençelerimi omuzlarına geçirdim ve benden uzaklaşması için ona meydan okudum.

Ama tek yaptığı benim sahiplenici tutuşuma gülümsemek oldu. "Mmm, seni bu halde özleyeceğim."

Ne demek istediğinden emin olamayarak homurdandım. "Siktir git," dedim, günlerdir onun adını haykırmaktan sesim kısılmıştı. Eski benliğimin bir kabuğuydum, bedenim ve zihnim artık dünyada Kar Ayazı olarak bilinen kadına ait değildi.

Olduğum kişi daha cesurdu. Daha seksi. Hayvani. Açlıktan ölüyorum.

Onu kendime çekmeye çalıştım ama lanet olası erkek kontrolü elinde tutmaya devam etti, yüz ifadesi erkeksi bir gururla parlıyordu. "Benim olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ama olacaksın." Ağzını çeneme bastırdı ve nazikçe tenimi ısırdı. "Yakında, Pamuk. Çok yakında. Hmm, ama bana karşı çok iyidim. Sanırım sen bana dur diyene kadar seni şımartacağım."

Kalçamı kalçasının üzerine çekti ve bir kez daha içime kayd, mutluluk verici birliktelik içimde büyüyen ağrıyı hemen dindirdi.

Yavaş.

Kayga

n.

Sıcak.

İnledim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Beni sırtüstü iterek karşılık verdi, kalçaları benimkilerin arasına yerleşti. "Parmaklıkları tut, tatlım."

Ellerim otomatik pilotta hareket ediyordu, bedenim onun emrindeydi. Parmaklarımı başlığını süsleyen koyu renkli ahşap direklere doladım ve memnuniyetle iç çektim. Avuç içleri

Yan taraflarımda gezindi, çekici bakışları benimkileri yakaladı ve tuttu.

Bundan sonra ne olacağını biliyordum, bunu yüz ifadesinin yoğunluğunda görebiliyor ve dokunuşunun yönünde hissedebiliyordum.

Kalçalarımı kavradı, beni arzusuna göre eğdi ve derinlere daldı. Bir yanım bu saldırgan itişlerle beni nasıl öldürmediğini merak ederken, diğer yanım onun sertliğinden zevk alıyordu.

Aramızda hiçbir duygu yoktu.

Sadece sert, şiddetli ve sahiplenmeyle karışık bir ihtiyaç.

Hayvanlarımız tutku içinde gelişti, bizi var olduğunu bilmediğim yüksekliklere çıkardı. İleriye doğru her hamlesi çılgılık atmama neden oluyor, kendimi tutmak için parmaklıkları sıkıca kavırıyordum. Durması için ona yalvarıyor olmalıydım. Bunun yerine, onu teşvik ettim, daha fazlasını talep ettim ve ahlaksızca onaylayarak inledim.

Dudakları boğazımda, çenemde gezindi ama asla ağzıma dokunmadı. Kulağıma bir şeyler üfledi, aletini aldığım için, ona bedenimi ve güvenimi verdiğim için beni övdü. Bu son kelime tüylerimi diken diken etti.

Güven.

Bunun anlamı bu muydu? Ona güveniyor muydum? Teninin altında gizlenen ölümcüllük beni dehşete düşürüyordu. Vahşi arzularını her okşayışında ve vücudunun benimkini sertçe sahiplenişinde hissediyordum. Güvenmek imkânsız görünüyordu. Ama kurdum ona her şeyi isteyerek veriyordu. Ne kadar garip. Ne beri tüm kararları o veriyor?

Aleti, içimde özellikle acı veren bir noktaya çarptı ve formum boyunca hoş dalgalar dalgalandı. Ne garip bir tepkiydi. Coşkuyla birlikte biraz acı çekmeyi tercih ettiğimi kim bilebilirdi?

"Benim için gel," diye fısıldadı, dişleri kulak mememi yakaladı.

Vücudum buna uydu, iç duvarlarım kalın shaftını kavradı ve beni o üç kelimeyle sınırın ötesine zorladı. Adını söyledim, daha fazlası için yalvardım ve o da

Beni o derin, nüfuz edici vuruşlardan biriyle ödüllendirdi.

"Siktir," diye nefes aldı, beni bir kez daha unutuşa doğru takip ederken alt yarısı sıkıştı, düğümü bizi sonsuzluk gibi hissettiren bir şey için birbirine bağladı.

Acıdı.

Ama hoşuma gitti.

Zihnimin bir türlü çözemediği o tuhaf muammalardan biri daha.

Belki de sonsuza kadar bu durumda kalabilirdim. Mutlu olurdum.

Doydum.

İddia edildi.

Mmm.

Benim gözler sürüklendi Kapa çeneni, uyku
olarak Ben altındacoşkulu bir bilinçsizliğe
sürüklüyor.

OceanofPDF.com

S N O W

UGH, OW.

Acı beni bilinçlendirmek için alay ediyordu, bedenim beni çevreleyen battaniyelerin içine daha da gömülürken protesto ediyordu. Bu yatakta bir düzineden fazla çarşaf olmalıydı. Onlara kaşlarımı çatarak baktım, odağım bir tür yuva gibi görünen şeyi süslemek için kullanılan gömleklere ve boxer sortlara düştü.

Yuva, diye düşündüm, zihnim bulanıktı. Neden bir yuvadayım?

Doğrulup gerindim, odanın sedir, nane ve erkeksi erkek kurt karışımı kokuları etrafımda dönüyordu. Kalçalarım sıkıştı ve içimde uyanan lezzetli ağrıyla ürpermeme neden oldu.

"Ohh," diye inledim, yastıklara geri düştüm. Kurdum seks, misk ve erkek parfümünün içinde yuvarlanmak istiyordu. Çok güzeldi. Vücudumu giysilerin etrafına sardım, bağımlılık yapan kolonyanın tadını çıkardım. Her yerimin ağrması önemli değildi. Bu benim tedavimdi.

Erkeksi bir kıkırdama tenimde yuvarlandı ve başımın battaniyeden dışarı fırlamasına neden oldu. Ani bir hareketle sol tarafa baktığımda Alfa Kazek'in bir elinde kahve fincanıyla şifonyere yaslanmış olduğunu gördüm. Bana öyle hınzır bir gülümseme takındı ki tüm anılarım bir anda canlandı.

Seks.

Yani. Çok.

Seks. Ve

ısıрма.

Tanrılar aşkına... Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Beni sahiplendin."

"Ben yaptım."

"BEN... BEN..." Konuşamıyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Alfalar birbirlerine bağlanmadılar.

Bekle...

Etrafımdaki battaniye ve kirli giysileri inceledim, morarmış kalçalarımın ve uyluklarımın durumuna baktım ve çenemin çözüldüğünü hissettim. "Ben... Hayır... Bu... Bu imkansız."

Homurdandı ve kahve fincanını yere bıraktı, sonra kalçalarına çok fazla oturan bir kot pantolonla bana doğru yürüdü. Daha fazla yaklaşmak için o kas duvarına ihtiyacım yoktu. Bacaklarımın arasında kasılmalar devam ederken olmazdı.

Ama çok güzel kokuyordu. Avuçlarını yatağa yerleştirdiğinde kurdum adeta mırıldandı, çok daha büyük bedeni beni sırtıma doğru itti. Beni erkeksi sıcaklığıyla yıkadı, göğsü benimkine karşı ateşi andırıyordu.

"Kazek," diye fısıldadım, niyetinden emin değildim. Kot pantolonunun aşındırıcı kumaşı ısınan cinsel organıma baskı yapıyor, boğazımdan yarı acı yarı zevk dolu bir inilti çıkmasına neden oluyordu. "Canım yanıyor."

"Biliyorum." Boynuma sokuldu, dudakları gürleyen nabzımın üzerinde mühürlendi. "Ama bir kez daha Omega olmadığını iddia edersen, konuşmayı unutana kadar seni düğümleyeceğim Pamuk. Anladın mı?"

Bedenimden bir ürperti geçti. "Ama-"

"Seni bir daha uyarmayacağım," diye cevap verdi, başımın iki yanındaki dirseklerinin üzerine yerleşirken dişleri çenemi sıyırdı. Mavi-siyah gözleri güçle titreşiyor, baskın havası tenimi titretiyordu.

"Anlamıyorum," diye boğuk bir fısıltıyla itiraf ettim. "Az önce çok kısa bir ısı döngüsünden geçtin," dedi.

Sesi yumuşaktı ve gözlerinden yayılan şiddetle uyuşmuyordu.

"Sadece dört gün. Sen yapamadın

Vanessa'nın seni bunca yıldır kullandığı baskılayıcı ilaçlarla bağlantılı olduğundan şüpheleniyorum."

"Baskılayıcılar," diye tekrarlardım, zihnim bu kelimeyi iyi hatırlıyordu. Bu terim hakkında epeyce tartışmıştık.

"Evet, güç haplarıdır."

Başımı sallamaya başladım ama kaşlarını kaldırıncaya durdum. "Neden? Yani, nasıl?"

"Vanessa'yla ilişkiniz nasıldı?" diye sordu, yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Seni kendi çocuğu gibi yetiştirdiği söyleniyor ama Omega soyunu sen dahil herkesten sakladığını düşünürsek, üvey annelerin en kibarı olmadığından şüpheleniyorum."

Onun sözleriyle boğazımda bir yumru oluştu, çocukluğumda sığındığım yer kafamın içinde yepyeni bir anlam kazandı. "İnsanları görmeme nadiren izin verirdi, saygı duyamayacakları kadar zayıf bir Beta olduğumu iddia ederdi. Bu yüzden hapları almam için beni cesaretlendirdi. Bana yardımcı olduklarını söyledi." Ona inandığım için kendimi çok saf ve aptal hissediyordum ama ne yapabilirdim ki? "Ona güvendim."

Uzun bir süre beni düşündü, bakışlarında hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Eğer sektörler senin bir Omega olduğunu bilseydi, seninle çiftleşmek istediklerini belirtmek için her yerden Alfalar gelirdi. Bu, Kış Sektörü'nde kraliyetin işleyişi nedeniyle eşi benzeri görülmemiş bir meydan okuma ve durum olurdu. Seni kim kazanırsa Vanessa'nın değerli Alfa pozisyonunu da kazanmış olacaktı. O da bunun yerine seni bir sır olarak sakladı."

Yutkundum, onun çıkarımını bir milyon yıl geçse de asla düşünmezdim. Ama ihanetinin kanıtı şimdi aramızda, boynuma ve bedenimin içine koyduğu iddiada duruyordu.

"Anlayamadığım şey Enrique," diye devam etti Kazek düşünceli bir şekilde. "Sizin Omega özelliklerinizi nasıl hissetmedi? Ve Vanessa neden ikinizin tanışıp çiftleşmesini riske atsın ki?"

"Beni öldürtmeye niyetliydi."

"Evet, bundan bahsetmiştin. Ama nasıl olduğunu anlamıyorum. Vücudun belli ki iyi bir düğümlemeyi kaldırabiliyor." Mavi-siyah gözlerinde parlayan onay, sikiinin içimde olduğunu hatırlayınca bacaklarımın gerilmesine neden oldu. Canım yanmıştı ama ortaya çıkan hisler hoşuma gitmişti.

Ve onları tekrar hissetmek istedim... hemen şimdi.

Yüzümden okuduğu tepki karşısında dudakları kıvrıldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Merak etme, tatlı Omega. Yakında seni tekrar düğümleyeceğim. Son birkaç gündür görmezden geldiğim eşyalarla ilgilendikten sonra. Neyse ki Ludvig Mick'le biraz meşguldü ve sürü beni burada rahatsız etmemesi gerektiğini biliyor."

Alfa Ludvig. Gözlerim büyüdü. "Kolyemi görmesi gerekiyor."

"Kimin var?"

"Alfa Ludvig," diye fısıldadım, beynimde karmakarışık dolaşan kelimeleri temizlemek için başımı salladım. Omega. Sıcak. Sahiplenilmiş.

En çılgın rüyalarımnda bile bunların olacağını tahmin edemezdim. Çünkü bir hafta önce bir Beta olduğuma inanıyordum. Zayıf, minyon bir Beta.

"O nasıl...? Ama neden? Ve ben nasıl...?" Düşüncelerin hepsi, benim için bile hiçbir anlam ifade etmeyen bir dizi karışık soru halinde ortaya çıktı. Çünkü bu delilikti. Vanessa beni bir Beta olduğuma ikna etmişti ve ben de ona inanmışım. Gerçekler gözümün içine bakarken bile. "Alfalar ve Omegalar asla Beta yaratmaz." Bunu biliyordum. Herkes bana varlığımın ne kadar tuhaf olduğunu söylemişti ve ben bunu analiz etmek yerine, bu yüzden kendimi başarısız hissetmişim.

Oysa başından beri ben bir Omega'ydım.

Bir Alfa eşiyle tahtın yasal varisi. Benim seçmem gereken biri.

Ama Vanessa bunu benden aldı.

"Beni sahiplendin," dedim, daha önceki sözlerimi tekrarlayarak. "Bunu neden yaptın?" Bunun ne olduğunu biliyor olmalıydı.

Yanlış. Kış Sektörü onun prensesleriyle oynamasını asla onaylamazdı.

"Hayatını kurtarmak için," diye cevap verdi. "Bu arada, rica ederim."

Bir şey değil mi? Kafamın içinde tekrarlardım ve içimden bir kahkaha patladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bir şey değil mi? Yani zayıf bir anımda beni sahiplendiğin için minnettar mı olmalıyım?"

"Evet. Çünkü bunu yapmamış olsaydım, ölecektin."

Buz damarlarımda dolaştı, ardından hızla bir karşı koyma alevi geldi. "Belki de ölmeme izin vermeliydin," diye sızlandım, seçim benim olsaydı yaşamayı tercih edeceğimin tamamen farkındaydım. Ama mesele bu değildi. "Beni almaya hakkın yoktu."

"Doğru değil, değil mi? İşte şimdi ilginç bir cümle seçimi oldu," diye cevap verdi, karanlık yüz hatlarını ölümcül kenarlarla boyarken.

Bu erkek, bırakın saygısızlık etmeyi, ters konuşmamam gereken biriydi. Ve içten içe, nefret etmem gereken kişinin o bile olmadığını biliyordum. Vanessa bu unvanı hak etmişti.

Ancak, o burada değildi. O buradaydı.

Ona da ona yaptığım gibi hırladım, öfkem yüzeye çıktı. "Çekil. Defol. Benden. Benden."

Kaşları havaya kalktı. "Bunu yapmak istemezsin Pamuk. Güven bana."

"Yoksa ne olur? Beni işaretler misin?" Boynumu işaret ederek sordum. "Çok geç. Beni isteğim dışında aldın! Asla rıza göstermedim!"

"Yani ölmeyi tercih ederdin, öyle mi?"

"Bu senin vereceğin bir karar değildi!" Öfkelendim, tüm duygularım bir anda yüzeye çıktı. O benden her şeyimi aldı. Hayır, Vanessa aldı. Ne fark ederdi ki? Kimse bana danışmadı. Kimse fikrimi sormadı. Tüm bu seçimler, beni ya da ne isteyebileceğimi hiç umursamadan yapılmıştı.

Bastırıcılar.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

"Bu tam olarak benim vermem gereken bir karardı," diye yanıtladı Kazek, sakın ses tonunda karnımın dönmesine neden olan bir keskinlik vardı. "Sen bir Omega'sın, Snow Frost. Hiçbir hakkın yok. Burada yok. İznin olmadan bir uçağa kaçak binip benim bölgeme sızdığın zaman değil. Seni bulduğum için . Benim ısırığım sayesinde hâlâ nefes alıyorsun. Seni kurtardığım için bana teşekkür etmelisin, küçük Omega, şımarık bir öfke nöbeti geçirmek yerine."

"Siktir git!" Vanessa'dan nefret ettiğim kadar ondan da nefret ederek hırladım. "Bırak beni!"

Hırladı, sesi beni bir anlığına hipnotize etti, bedenim bir Alfa'nın çağrısına tepki verdi. Oh, sevgili Tanrılar. Ben gerçekten bir Omega'yım.

Vanessa bunu benden nasıl saklamıştı?

Enrique'nin hırıltıları bana bunu hiç yapmamıştı.

Onun sikini emmek beni hiç ıslatmamıştı. Diğer Betalarla seks yapmak canımı yakmıştı. Yine de Kazek içimde var olmaması gereken şeyleri uyandırmıştı. Ya Vanessa bana ilaç verdiyse? Ya- "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye buyurdu Kazek, avuç içleri kalçalarımnda. Kot pantolonunu kaybetmiş, gururlu bir şekilde ve yayılmış bacaklarımın arasında hazır.

"Hayır!" Seks yapmayacaktık. Şu anda olmaz. Hayatımın başına gelen çılgınlığı bile sindiremezken olmaz.

Kaşı kalktı. "Haklarınızın olmamasıyla ilgili hangi kısmı anlamadınız?" Kelimeler tartışmaya yer bırakmayan bir tonda söylenmişti.

Akıllı bir kurt sinerdi.

Onun yerine dişlerimi gösterdim, kaybedecek başka bir şeyim yoktu. "Bana sahip değilsin."

"Tam tersine, çok istiyorum," diye cevap verdi, eli tümseğimi kapatırken. "Bu benim, ne zaman sikebilirim. Hoşuna gidip gitmemesi de bana bağlı."

Demek istediğini anlatmak için klitorisimi çimdikledi ve acı içinde bağırmama neden oldu.

"Seni ben seçmedim!" Ona bağırdım.

"Ve seni seçmek istediğimi mi sanıyorsun?" diye karşı çıktı, öfke ses tonunu vahşi bir seviyeye çıkardı. "Seni kontrolüm altına alarak hayatını kurtardım. Artık benimsin ve Omega'mın böyle bir saygısızlığına müsamaha göstermeyeceğim."

Kalçalarımı kavradı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni çevirdi ve ona göre muhtemelen yoktu.

Kaçmaya çalışarak altında kıvrandım ama beni kolaylıkla kısırdı, bir avucu enseme, diğeri kalçamdaydı. "Teslim ol yoksa seni kışından alırım ve her santimini zevk almadan hissetmeni sağlarım."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım yüzümün altındaki yastığa. "Ne olursa olsun, bana saygı duyacak ve seni kurtardığım için bana teşekkür edeceksin. Seni sektördeki diğer Alfalar ve Betalar tarafından ölene kadar becerilmen için dışarıda bırakabilirdim. Bunun yerine, Kış Sektörü'ndeki davranışlarından sonra bile seni buraya getirmeyi seçtim." Kalçamdaki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı. "Kararını ver,

Omega. Acı mı zevk mi?"

Ona cevap vermeyi reddederek pamuğa doğru çığlık attım.

Böyle bir şey olamaz! Enrique'den daha kötüydü. Vanessa'dan bile beterdi. Tanıdığım en kötü Alfa'ydı. Onu öldürmek istedim. Onu bir bıçakla kesmek ve göğsünün derinliklerine saplamak. Onu yay talimi olarak kullanmak. Pençelerimle onu yok etmek.

Göz kırptım. Evet. Yer değiştirebiliyorum!

Kurdumu çağırdım, anında cevap verdi, ancak üstümdeki Alfa'dan gelen öfke dolu bir hırıltıyla durduruldu. Bu ses beni anında durdurdu, beni boyun eğmeye zorlarken varlığımın her zerresine acı iğneleri gönderdi. Beni insan formunda kalmaya zorladı.

Beni reddettiği vardiyanın enerjisi tenimde uğulduyor, içime batan iğneleri hatırlatıyordu.

Bana bunu yapabildiği için şaşkınlık ve dehşet içinde acı ve öfkeyle haykırdım.

Betalar bu şekilde teslim olmaz. Omegalar yapar.

Bir hafta içinde tüm dünyam alt üst olmuştu ve bu yeni gerçekliği nasıl kabulleneceğimi bilmiyordum.

Vardiyamın reddedilmesinin acısı beni sakat bıraktı ve hareket edemez hale geldim.

"Ah Pamuk," dedi Kazek, bu iki kelime tüylerimin diken diken olmasına neden olurken, kurdum onun emri altında geri çekildi. "Norse Sektöründe hayatta kalmak istiyorsan itaatsizliğin devam edemez. Bir sebepten ötürü ikinci komutanım ve eğer serseri bir Omega'yı kontrolüm altında tutamazsam, benim statümü riske atarsın. Buna izin veremem."

Beni kucağına çektiğinde dünya yerinden oynadı, kığım havaya kalktı ve başım yataktan sarktı. Bu da neydi böyle?

"Kont," diye sordu.

Avuç içi kığıma indiğinde inledim, tokat tenimde ateş saçıyordu. "Ow!"

"Bu bir sayı değil," dedi bana, sesi buz gibiydi. "Say."

Avuç içi havayı yararak diğer yanağıma çarptı ve onun yerine küfretmeme neden oldu.

Cık cık etti. "Kendimi tekrar etmeyeceğim, Omega. Eğer itaat etmezsen, canını acıtmaktan başka çarem kalmayacak."

"Zaten acıyor!"

Kıkırdadı, sesi beni çileden çıkarıyordu. "Hayır, tatlı kurt. Bu ön sevişme." Bir sonraki tokadı omurgamda bir şok etkisi yarattı. "Bu uygun bir ceza. Bir seçim yapmayı çok mu istiyorsun? Seç bakalım."

Bu hareketi tekrarlayınca ağlamamak için dudağımı ısırđım. Elinde ne vardı öyle? Çiviler mi? Bu da neydi böyle? Bana lanet bir çocuk gibi şaplak atıyordu!

Bir sonraki tokatta gözlerimin arkasından yaşlar süzöldü. "Lütfen! Dur!"

"Kont," diye hırladı, eli uyluğumla yanağım arasındaki hassas boşluğa değdi.

"Bir. Altı. Bilmiyorum lan!"

"Birden başlayacaksın," diye cevap verdi, avucu tenimi ve ardından gelen her lifi heyecanlandırıyordu.

Bu neden iyi hissettiriyor? Hayretler içinde kaldım, kendimi tamamen bu duyguya kaptırdım ve bir an için içinde bulunduğumuz durumu unuttum.

Ama eli kısa süre sonra bana bir öncekinin ivmesinden yoksun olduğunu hatırlattı. "Kar mı?"

"İki," diye ısırdım, ondan nefret ediyordum.

"Aferin kızıma," diye övdü, yanaklarımı tekrar ovalayarak yumuşamış derimi ısıttı. "Solgun tenini süsleyen el izlerimle kığın muhteşem olmuş."

Bu sözleri söylerken alçak sesle mırıldandı ve içgüdülerimi karıştırdı. Bir tokat daha yemek için tam zamanında gevşememi sağladı. Ancak bu seferki yine kalçalarımın yakın bir yerde yoğunlaşmış gibiydi ve sıcak merkezime doğru bir sarsıntı gönderdi.

"Üç," dedim, sesim çelişkili hisler yüzünden soluk soluğaydı.

Daha fazla okşama.

Baştan çıkarıcı hırıltılar mırıltılara karışıyor.

Kığıma inen ve omurgamda elektriklenmeye neden olan bir başka açık el tokadı.

"Dört."

"Beş."

"Altı."

Saymaya devam ettim ama her artan sayı beni anlamadığım bir doruğa götürüyor gibiydi. Bir şekilde bu beni tahrik etmişti. Cezalandırmaktan tahrik etmeye dönüşmüştü. Titredim, bu değişim beni şaşkına çevirdi, arka tarafıma bir kez daha dokunduğunda içim ihtiyaçla gümbürdüyordu.

Dudaklarımdan çıkan bir inilti, Alfa'nın eğlenerek kıkırdamasına neden oldu.

Bu aşığlayıcı ve yanıltıcı.

Ondan nefret ediyordum.

Zayıflığımı kanıtlamış, beni boyun eğmeye zorlamıştı ve bedenim onun için açıkça ağlıyor, zihnimin anlayamadığı bir şekilde ona teşekkür etmeye can atıyordu.

"Neden?" İnledim, yüzüm utancımın ve hayal kırıklığının gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Neden?" Hıçkırıklara boğuldum, bedenim ve zihnim iki zıt alanda oynuyordu ve kalbim ikisi arasında sıkışıp kalmıştı.

Kazek beni kollarının arasına aldı ve küçük bir çocuk gibi göğsüne yasladı. Ancak o zaman bana kıyasla ne kadar büyük olduğunu fark ettim. Isı döngüsü sırasında fark etmemiştim ama Enrique'den bile iriydi. Ve sol kolu karmaşık dövmelerle kaplıydı.

"Şşşt," diye mırıldandı, mırıltısı yanıma titretirken bana sarıldı. "Her şey yoluna girecek, küçük kurt."

Ona hiç inanmayarak başımı salladım. "Beni öldürmek istedi. Ve şimdi... şimdi ben..." Sözlerimi tamamlayamadım, yeni varlığımı tanımlayamadım. "Beni öldürdü," diye daha çok kendi kendime fısıldadım. "Kar... artık yok."

Uzun bir süre bana sarıldı, ben ölümümle ilgili kelimeleri tekrarlarlarken dudakları saçlarımdaydı, zihnim sayıklamalı bir yokluk durumuna kaybolmuştu.

Doktor'un planı başarısız olmuştu.

Bir Omega'ya dönüşmüştüm, çok az tanıdığım bir Alfa tarafından sahiplenilmiştim ve bu süreçte tüm kimlik duygumu kaybetmiştim.

Çünkü o şaplak hoşuma gitmişti. Ben kim oluyordum da bu kadar aşığlayıcı bir şeyden zevk alıyordum? Şu anda bile beni becermesini istiyordum. Uyluklarım uyarılmışlığımdan kayganlaşmıştı, Kış Sektörü'ndeki hiçbir erkeğin başaramadığı bir şeydi bu. Belki de haplar yüzünden.

Aman Tanrım. Onları almaya devam etseydim... Hayır. Hayır, bu bir seçenek değildi. Yine de bu duruma ya da daha kötüsüne düşebilirdim. Çünkü Kazek haklıydı. Onun iddiası

hayatımı kurtardı. Bu normal bir kızgınlık döngüsü değildi, ilaçlar sistemimden temizlendikten sonra vücudumun bana dayattığı acil bir düzeltmeydi.

Ama sadece yirmi dört saat içinde mi?

Gerçekten bu kadar çabuk mu işe yaradı? Yoksa Vanessa daha önce bana tuzak mı kurmuştu? Ya beni gizlice ilaçlardan çalıştıysa? Haplarımı en son ne zaman verdiğini hatırlamaya çalıştım ama Kazek'in sabit mırıltısı düşüncelerimi böldü.

"Yeni bir isim seç," diye fısıldadı.

Kaşlarım çatıldı. "Ne-ne?"

Parmakları çıplak kolumdan omzuma doğru ilerledi, boynumdan çeneme kadar iz sürdü ve çeneme yerleşti. Başımı geriye doğru eğmek için hafif bir baskı uyguladı ve gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorladı. "Yeni bir isim seç."

Ona baktım, yakışıklı yüz hatları bulanık görüşüm yüzünden bozulmuştu. "Anlamıyorum."

"Snow'un öldüğünü, onu Vanessa'nın öldürdüğünü söyledin. Katılıyorum. Yeni bir fırsatla yeniden doğdun ve bununla birlikte yeni bir kimliğin var. Peki kim olmak istiyorsun?"

Sorusu düşüncelerimde tekrarlandı. Kim olmak istiyorsun? "I..." Kaşlarımı çattım, kurdum merakla bana bakıyordu.

Yeni bir kimlik.

Kim olmak istiyorsun?

"Daha önce kimse bana bunu sormamıştı," diye itiraf ettim usulca. "Benim kaderimde her zaman taht vardı."

"Peki hâlâ istediğin taht mı?" diye sordu, kara kaşları soruyla kalkarken.

"O benim," diye cevap verdim otomatik olarak. "Ama istiyor musun?"

"Evet." Bunu düşünmeme gerek yoktu. "Vanessa onu benden çaldı. Ailemden çaldı. Beni bu duruma o soktu. Seçme şansım olmalıydı. Kiminle çiftleşmek istiyorsam onunla çiftleşmeme izin verilmeliydi."

Yükselen ses tonuma tepki vermedi; sadece dikkatle beni inceledi. "Geçmişini değiştiremeyeceksin. Ben senin

Dostum. Bunu kabul edeceksin. Ve sonra bana ne istediğini söyleyeceksin."

"Ya istediğim şey seçim yapabilmekse?"

"O zaman seni tekrar dizime yatıracağım ve benim olduğunu hatırlatacağım. Kader elimizi çoktan dağıttı." Onunla tartışmam için bana bir şans vermek istercesine durakladı, ama bahsettiği hatırlatmayı gerçekten istemiyordum, bu yüzden sessiz kaldım. "Aferin kızıma. Şimdi sana soruyorum, kim olmak istiyorsun? Eşin olarak sana hangi hediye vermeme istersin? Birlikte hangi kimliğe bürünelim?"

"Bir isim," diye yanıtladım, ne demek istediğini anlamaya çalışarak. "Oradan başlayabiliriz, evet."

"Ben Snow Frost'um."

"Ama Snow öldü," diye hatırlattı bana nazikçe. "Peki şimdi ?"

"Pislik bir Alfa'nın Omega kölesi," diye mırıldandım.

İki kaşı da yukarı kalktı. "Beni yine kışkırtmaya mı çalışıyorsun, küçük kurt? Çünkü ikinci seferin ilki kadar nazik olmayacağına söz veriyorum."

"Bu nazikçe miydi?"

Homurdandı. "Ben Huntsman'ım, Omega. Bu çok türden."

Yutkundum, yüz ifadesi taşa benziyordu. Bakışlarında tehlike gizliydi, siyah gözbebekleri ölümcül bir niyetle parlayan koyu safir mavisiyle çevriliydi. Bu erkek bir katildi, irisleri onun kara ruhunu görmemi sağlıyordu. "Sen bir katilsin."

"Evet. Bir suikastçiyim. Ve işimi seviyorum." "Beni öldürmeyeceksin."

Gülümsedi. "Hayır, sevgili Omega, yapmayacağım. Ama seni öyle bir cezalandıracağım ki, onun yerine seni öldürmem için bana yalvaracaksın."

Sözlerindeki vaat karşısında ürperdim. "Beni kıracaksın."

Başını salladı, başparmağı çenemden çeneme ve oradan da aşağıya doğru kayıyordu. "Asla. Senin alınganlığın

Afrodizyak. Ama yerini öğrenmen gerek. İkimizi de güvende tutabilmemin tek yolu bu." Dudaklarını yanağıma bastırdı, burnunu yanağıma soktu. "Bir sürü düşmanım var, tatlı kızım. Elllerinden gelse seni bana karşı kullanırlar."

Bu itiraf karşısında karnım sıkıştı. "Vanessa benim düşmanım."

Kazek beni bir kez daha incelemek için geri çekildi. "Onu senin için öldürmemi ister misin?" Ciddi bir soruydu ve beni soluk soluğa bırakmıştı.

"Onu öldürecek misin?"

Hiç tereddüt etmedi.

"Evet." "Neden?"

"Benim olana zarar verdi," diye yanıtladı basitçe. "Bu cezasız . Ama ne istediğini bilmem gerek. Snow öldü. Peki şimdi kimsin? Ne ? Ne arzuluyorsun?"

"İntikam," diye fısıldadım.

Doğru cevaptı çünkü gözleri parlıyordu. "Evet. Başka ne var?"

"Krallığımı geri istiyorum."

Uzun bir süre beni düşündü. "Bunu başarmak daha zor olabilir."

"Neden? O benim krallığım. Onu benden çaldı, beni sakladı, yirmi yıl boyunca değersiz bir Beta olduğumu düşünmemi sağladı ve Enrique'nin düğümüyle beni öldürmeyi planladı." Sözlerimi bitirdiğimde intikam arzusuyla titriyordum. "O benim hayatımı mahvetti. Ve krallığımı da yok ediyor. Onu geri istiyorum. Onun gitmesini istiyorum. Kış Sektörü benim."

K A Z E K

İŞTE BENİM FEISTY FEMALE'İM, diye düşündüm, geri döndüğünü görmekten mutluydum.

Öfkesini doğru hedefe odakladığında gücünü önemsemiyordum ama bana saygısızlık etmeye başladığında bir sorunumuz vardı. Söylediklerimde ciddiymdim; davranışları doğrudan bana yansiyordu. Diğer kurtların yanında bana bu şekilde kaba davranırsa, ciddi bir sorunla karşı karşıya kalırdık. Omegalar Alfalarına boyun eğmek için doğmuşlardır, onları sorgulamak ya da onlara küfür etmek için değil.

Onu rızası olmadan mı kaçırmıştım? Elbette. Ama bu onun hayatını kurtardı. Alfalar her gün daha zayıf kurtları koruyan kararlar verir. Onun durumu için en iyisini yapmıştım ve bu konuda bana bağışlamak yerine bunu kabul etmesi gerekiyordu.

Ayrıca, ikimiz de şu anda nefret ettiği kişinin ben olmadığımı biliyorduk.

Vanessa'ydı ve haklı olarak öyleydi.

"Kurtlarınız beni Alfa'ları olarak kabul etmeyebilir," dedim şimdi ona, Kış Sektörü'nü yeniden ele geçirme isteğine atıfta bulunarak. "Ben dönüşmüş bir kurdum, doğuştan değil. Ve sen de beni seçmediğini kendin söyledin." Bu detayı çözene kadar intikam alamayacaktık. Aramızda karşılıklı saygı ve güven olmadan onun adına savaşmayı göze alamazdım. Ve bunun gelişmesi zaman alacaktı.

Şehvet kolaydı.

Diğer şeyler, o kadar değil.

"Dönüşmüş bir kurt mu?" diye tekrarladı, bakışları koluma düştü. "Bu yüzden renklisin." Parmakları ön kolumu okşadı, dokunuşu tüy kadar yumuşaktı. "Nasıl dönüştün?"

Bu çok kişisel bir soruydu ama bu koşullar altında buna izin verdim. Başka biri olsaydı, hırlardım ve ya azarlayarak vururdum ya da çeker .

Hakaretin farkına varmış olmalıydı çünkü dondu kaldı, omuzları gerildi ve fısıldadı: "Özür dilerim. Sen _."

"Başka bir Alfa'yı öldürdükten sonra Ludvig beni dönüştürdü," diyerek sözünü kestim. "İnsanların doğaüstü varlıkları bilmediği zamanlardı. Ben bile bilmiyordum ama tüfeğim o piçi alt etmeye yetmeyince hemen anladım. Sonunda göğüs göğüse başladık çünkü yer değiştirdi ve kokumu aldı. Neredeyse ölüyordum. Ludvig beni iyileştirmesi gereken bir ilaçla vurdu ama onun yerine... Dönüştüm."

Bana ters ters baktı. "Senin isteğin dışında."

"Hayatımı kurtardı. Bunun için ona teşekkür ettim." Kelimeler sivriydi ve onun irkilmesine neden oldu. Çünkü evet, elimden bir seçeneğin alınmasının nasıl bir şey olduğunu anlıyordum. Ama o sırada doğru zihin yapısında olsaydım, onun seçeneğini kabul ederdim. O halde bu fırsat için ondan nefret etmenin ne anlamı vardı?

Dişlerini birbirine geçirirken çenesi titriyordu. "Henüz sana teşekkür etmeye hazır değilim," diye itiraf etti sonunda. "Ben... Bunu kabul etmek benim için çok zor."

Bu adil. Başımı sallayarak kabul ettim. "Peki şimdi kimsin?" Onu kabullenmeye yönlendirerek sordum. "Snow öldü. Onun intikamını almak istiyorsun. Bunu nasıl yapacaksın? Kim yapacak?"

"Ok," diye fısıldadı, kaşları çatılmıştı. "Doktor bana hep Winter's Arrow derdi çünkü hiçbir atışı kaçırmam."

"Doktor kim?" Kurdum zihnimin içinde volta atarken sordum, yatak odamın sığınağında başka bir erkekten bahsedilmesinden hiç hoşlanmamıştım.

"Yedimden biri," diye cevap verdi, gözleri banyoya kaydı. "Onları arayıp neler olduğunu anlatmam gerekiyor. İhtiyacım var-"

Kucağımdan kaçmaya çalışırken onu sıkıca kavradım ve yerinde sabitledim. "Yedinizden biri mi?" Dişlerimin arasından tekrarladım. "Yedi ne?"

Gözlerini kırptırdı, gözleri irkilerek benimkilere döndü. Hemen yere baktı, yüz ifademde gördüğü her neyse onun sonucu olarak kurdu boyun eğdi. Muhtemelen öfke. Sahiplenici bir öfke.

"Sana söyleyemem," diye fısıldadı ve kaşlarımın inanmazlıkla havaya kalkmasına neden oldu.

"Lanet olsun yapamazsın. Sen benimsin. Yedi kişi kim ya da ne?" Ses tonuma Omega'nın görmezden gelemeyeceğini bildiğim bir talep ekledim.

"Bir aile sırrı." Her kelimeye dokunan acı, kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Ben senin eşim, bu da beni aileden biri yapar." Ne kadar garip bir kavram. Bir asırdan uzun süredir bir ailenin yükümlülüklerini tecrübe etmemiştim. Ebeveynlerim ve kardeşlerim çoktan ölmüştü, onların çocukları da. Dünya onlara yardım edemeyeceğim kadar hızlı cehenneme dönmüştü. Çocukluğumun geçtiği eve döndüğümde hepsi çoktan ölmüştü.

"Seni tanımıyorum bile," diye ısırıldı, yüz ifadesi gergindi. "Yapamam."

Büyüleyiciydi. Kontrolümle savaşıyordu, bana zaten sahip olduğundan fazlasını vermek istemiyordu. Çünkü bana güvenmiyordu. Sakladığı sır her neyse, kendisi ve ailesi için çok şey ifade ediyordu. Onu kendime mal etmiş olabilirdim ama o beni kendine ait görmüyordu.

Cinsel olarak çiftleşmiştik, duygusal olarak bağlanmamıştık. Hiçbir zaman duygulara önem veren biri olmamıştım.

Aşk. Ancak, içimden bir ses bu kadının beklentisinin bu olduğunu söylüyordu.

Gerçek bir ilişki geliştirmemiz zaman alacaktır. Şimdi zorlamaya kalkarsam benden nefret ederdi. Ben bununla yaşayabilirdim ama onun yaşayamayacağından şüpheleniyordum.

"Pekâlâ," dedim usulca, bir önceki komutu hafifletmek için mırıldanarak. "Ama Doc ya da diğerlerinden biriyle yatıyorsan, bu artık sona eriyor. Paylaşmıyorum."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Doktorla mı yatıyorsun?" Yüzü kızardı. "Hayır. O benim ağabeyim gibidir."

Bu tepki beni biraz daha iyi hissettirdi. "Güzel. Dediğim gibi, paylaşmıyorum." Bu kısmı kabul etmesini istedim.

"O zaman ben de paylaşmıyorum," diye karşı çıktı, sanki tartışmam için bana meydan okuyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"İyi." Küçük Omega fazlasıyla tatmin ediciydi. Bir tane daha almak için bir neden görmedim.

"Tamam."

Daha fazlasını söylemesini bekledim, bakışlarımız bir tür savaşa kilitlenmişti. Kararlılığımı sınıyor gibiydi. "Sana boyun eğmeyeceğim, küçük kurt. Kendi evimin mahremiyetinde bana meydan okumak istiyorsan, buna izin veririm. Ama bunu herkesin içinde denersen seni terbiye ederim. Zayıf görünmeyi göze alamam ve eşim olarak sen de bunu göze alamazsın. Eminim bir Alfa başka bir Alfa'ya meydan okumayı kaybettiğinde ne olduğunu biliyorsunuzdur."

"Alfa'nın sahip olduğu her şey üzerinde hak sahibi olur" demeden önce bir an düşündü.

"Alfa'nın Omega'sı da dahil," diye cevap verdim.

Ama buna odaklanmış gibi görünmüyordu, gözleri beklenmedik bir heyecanla parlıyordu. "Ve onların bölgesi."

"Evet, eğer Alfa'nın kendi bölgesi varsa." "Kış Sektörü gibi."

Ah. "Vanessa'ya meydan okumamı istiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ona meydan okumak istiyorum. Bu benim krallığım. Onu çaldı. Geri istiyorum."

Ona bakakaldım. "Bir Sektör Alfa'sına karşı hiç şansın olmaz." Bunu bir hakaret olarak söylememiştim, sadece gerçeği söylemiştim.

Kız sinirlendi. "Benim hakkımda ya da yeteneklerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyle mi?" Onu daha yakın tutarak dikkatini hâlâ kucağımda oturduğu gerçeğine çektim. "Küçük hançer gösterin bir Omega için etkileyiciydi ama seni beş saniyeden daha kısa bir sürede bastırabilirdim."

"Kızışıyordum."

En azından Omega statüsünü kabullenmiş görünüyordu. "Fark etmez. Kızgınlığın bir engel oluşturmada bunu hemen şimdi tekrar yapabilirim."

"Beni yayla görmedin."

Ve şimdi tekrar bahsettiğine göre, gerçekten görmek istiyordum. Ama bu konumuzun dışındaydı. "Bir Alfa'yı alt etmek için eğitilmedin. Özellikle de Vanessa kadar güçlü birini. Bu imkânsız."

"O zaman beni eğit."

Gerçekten çenem düştü. Ciddi olamazdı. "Sen benim korumam altındasın, eğitmem değil."

Gözleri kısıldı. "Meydan okumaktan mı korkuyorsun?"

Kahretsin. Bu kadın benim ölümüm olacaktı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Kanıtla."

İsa Mesih. "Sen bir Omega'sın."

"Ve sen de bir Alfa'sın," diye karşı çıktı. "Bir suikastçı. Dönüşmüş bir kurt. Çok fazla düşmanın var, değil mi? Bu yüzden beni eğitmen senin yararına olur. O zaman bu yeteneklerimi Vanessa'yı alt etmek ve tahtımı geri almak için kullanabilirim."

Doğru. Arkadaşım hayal görüyordu. Uyuşturucu yüzünden olmalı. "Hiçbir hayal dünyasında böyle bir şey olmaz." Bununla birlikte, evet, diğer kurtları kızdırma eğilimim vardı, çünkü çoğunlukla hakimiyetimi ve konumumu iddia etmekten hoşlanıyordum. Bu yüzden, onun uygun şekilde eğitildiğinden emin olmak mantıklı geliyordu.

Birinin onu bana karşı kullanmayı seçmesi olayı. Ama Vanessa'yı almasına izin vermek? Hayır. Kesinlikle olmaz. "Seni Vanessa'ya karşı riske atmayacağım."

O hala yapmamıştı. düştü benim bakışlar, onu gücü takdire şayandı. "O zaman onu yenmeme yardım et."

"Neden?"

"Krallığımı geri almak için. O zaman benim yanımda hüküm sürebilirsin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ödülüm bu mu olmalıydı? Senin yanında hüküm sürmek mi?"

"Ödül değil, sadece bir gerçek. Yasalarımıza göre varis benim. Eşim, seçilmiş olsun ya da olmasın, Kış Sektörü'nün gerçek Kralı'dır."

Onu değerli kılan da tam olarak buydu.

Snow Frost diğer kurtların benden çalmaya çalışabileceği paha biçilmez bir mücevheri andırıyordu. Benim ölümüm onun başka bir eş almasına izin verecek ve o eş benim yerime hüküm sürecekti.

Bu düşünce dişlerimi sıktı. Özellikle ölmek ya da başıma başka bir ödül konmasını istemiyordum. Ama işte buradaydık.

"Bir isim seç," dedim ve bizi asıl konuya geri getirdim. "Burada Snow olarak var olamazsın." Çok az kişinin onun gerçek adını bilmesine izin verilecekti, Ludvig de bunların arasındaydı.

Kahretsin, bu bir karmaşaydı.

Onu kurtarmanın tüm sonuçlarını düşünmemiştim, kurdum sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Lanet hayvani doğa.

Şimdi krallığını geri almak isteyen ve bu isteğinin imkânsızlığına aldırış etmeyen bir prensesle baş başa kalmıştım. Onu gece gündüz eğitsem de Vanessa'ya denk olamazdı. Omegalar savaşa dayanacak yapıda değillerdi. Ufak tefek, kırılğan ve çocuk doğurmak için yaratılmışlardı, savaşa gitmek için değil.

Ama eğitilmesi gerektiği konusunda haklıydı. Hiçbir eşim narin ya da zayıf olarak görülemezdi. Düşmanlarımdan biri bana zarar vermenin bir yolu olarak ona zarar vermeyi seçmezse, düşmanlarımla başa çıkmak için uygun şekilde hazırlanmasına ihtiyacım vardı.

Bir Alfa'nın değeri, hem koruma hem de davranış açısından eşini idare etmesini de içerir. Diğerlerinin önünde bana saygısızlık ederken görülmesini göze alamazdım, tıpkı benim onun kolay bir hedef olarak algılanmasını göze alamadığım gibi.

Sikeyim.

Arzu ettiğim hayat bu değildi.

İçimi çektim. Bütün gün ve gece kader toplantımızın sonuçları üzerinde durabilirdim ya da bu konuda bir şeyler yapabilirdim. "Bir isim seç," diye tekrarlardım. "Şimdi."

"Ama ne hakkında-"

"Gerisini sonra konuşuruz. Başkaları bana seni sorduğunda sana nasıl hitap edeceğimi bilmem için bir isim seçmeni istiyorum." Çünkü yakında soracaklardı. Ludvig'le konuşmam gerekiyordu ve onun kokusu her yanıma sarmış, onu benim olarak işaretlemişti. Ona gerçek kimliğini söyleyebilirdim ama diğerlerinin bundan habersiz kalması gerekiyordu. "Eğer soran olursa, seni son görevim sırasında buldum. Söyleyebileceğin tek şey bu."

Kaşlarını çattı. "Kim olduğumu bilmelerini istemezsin."

"Hayır. Hayatına değer veriyorsan sen de istemezsin."

Bu, boynundaki ve kollarındaki tüyleri diken diken etti. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Bu kadar küçük bir kurt için kibirli bir ton.

Bu dişi kesinlikle sorun çıkaracaktı.

Başımı salladım, yeniden sinirlenmiştim. "Diğerleri senin kim olduğunu anlarsa, meydan okumaya daha meyilli olacaklardır. Sen sadece doğurgan bir Omega değil, aynı zamanda statü sahibi bir kurtsun. Beni ortadan kaldırmak, krallığınla birlikte seni de ele geçirmelerine yol açar."

Kaşlarını çattı, düşündü. "Ah."

"Evet. Oh." Yanağını avuçladım, parmaklarımın ucu keçeleşmiş saçlarına değdi. "Adın, Omega. Diğerlerinin yanında sana nasıl hitap edeyim?"

Gözbebekleri büyüdü, kurdu daha yumuşak ses tonuma tepki verdi. Kibarlık benim gücüm değildi ama onun için deneyecektim. "Kış," diye fısıldadı. "Bana Kış de."

Bu kesinlikle onun mirasıyla bağlantılı olsa da isminin uygunluğunu inkar edemezdim. Onun soluk teni

Bana kış manzaralarını hatırlatırken, koyu renk saçları ve uyumlu gözleri uzun kış ayları boyunca hiç bitmeyen geceyi anımsatıyordu. Bu onun krallığına da bir övgü niteliğindeydi ve kalbindeki tutkuya da uyuyordu.

"Kış," diye tekrarladım, ismin tadına bakarak. "Onaylıyorum." Yanağına bir kez daha bir öpücük kondurdum, burnum onun benim tohumumla karışmış tatlı kokusunu içine çekti. Benim tohumum. Hepsi benim. Alnım onunkine yaslandı, nefeslerimiz birbirimize karıştı. "Git duş al, Winter. Ludvig ile buluşmamız gerekiyor."

Dört gün boyunca onun çağrılarını görmezden geldim. Emir eri olarak bana sık sık alan tanısa da, onu itmemden memnun olmazdı. Eğer bunu daha fazla sürdürürsem, ortaya çıkacaktı ve bu gerçekten çok kötü bir gün olacaktı.

Bir kez daha dikkatini çekmek için geri çekilmeden önce Winter'ın dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdum. "İkimize de bir iyilik yap tatlım ve bugün uslu dur. Ludvig'in İskandinav Sektörünün Alfa'sı olmasının bir sebebi var ve sana haddini bildirmekte tereddüt etmeyecektir."

Başını salladı, yüz hatlarında bir miktar belirsizlik vardı.

"O iyi bir Alfa," diye onu temin ettim. "Ama o bir Alfa. Sana karşı çok hoşgörülü davrandım Winter." Bunu biliyor olmalıydı. Onu defalarca cezalandırmaya hakkım vardı ama bunun yerine ona şaplak atmayı tercih ettim ve bu da onun bu deneyimden keyif almasına yol açtı. "Sana aynı hoşgörüyü göstermeyecektir."

Cevap veremedi onu kucağımdan kaldırdım ve kışına hafifçe vurarak öne doğru sarsılmasını sağladım. "Git kendini yıka. Ben burada bekliyorum olacağım." Çünkü ona katılırsam, onu tekrar becermek zorunda kalacaktım. Ben bundan zevk alırdım ama onun alacağını sanmıyordum. Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anladım ve bunu ona verdim.

Geçici bir hediye.

Anladığından ya da takdir ettiğinden şüphelendiğim bir şey.

Bu küçük kurdun pek çok açıdan eğitilmesi gerekiyordu. Avucumu büktüm ve onu süsleyen el izlerine bakıp gülümsedim.

Göt. Mmm, evet, derslerimizi birlikte eğlenceli hale getirmenin yollarını bulurduk. Neredeyse onun itaatsizliğini dört gözle bekliyordum. Neredeyse.

OceanofPDF.com

WINTER

"KAR BEYAZI ÖLDÜ," dedim aynada kendime bakarak. "Pamuk Prenses artık yok." Acı ses tonuma engel olamadım, Enrique'ye ait olan zavallı evcil hayvan ismi. Eski nişanlım. Benim hainim.

Ancak en çok nefret ettiğim Vanessa'ydı.

Aynalar Kraliçesi'ni düşününce gözlerim kısıldı.

İntikamımı alacaktım.

Bedelini ödeyecekti.

"Bana Kış diyeceksin," diye yüksek sesle karar verdim, ısınmak için etrafıma bir havlu sardım.

Kazek'in duşu benimde cennet gibi hissettiriyordu, düğmeler bir şekilde sıcaklığı ve akışı kontrol ediyordu. Bunu ona daha sonra sormam gerekecekti. Kış Sektörü'nde banyolarımızı ısıtmak için ateş kullanırdık. Kimsenin duşu yoktu. Küveti olmadığı için banyo olanaklarını nasıl doğru kullanacağımı anlamam biraz zaman aldı.

Memnun bir şekilde omuzlarımı yuvarladım ve saçlarımda gezdirmek için bir tarak aldım. Bakım sıvısı karışık saç tellerimde harikalar yaratmış, onları temiz ve yumuşak bırakmıştı.

Kazek kapıyı vurarak içeri girdi, elinde bir tomar giysi vardı. "İşte." Onları mermer üzerine koydu. "Onlar

biraz büyük olabilir ama bugün için uygunlar. Bu öğleden sonra sana yeni bir gardırop sipariş edeceğim."

Üstündeki kazağı aldım ve kaşlarımı çatarak kokladım. "Bu Alfa dişisi gibi kokuyor."

"Evet, Alana'ya aitler."

"Alana mı?" Kaşlarımı kaldırarak tekrarladım. Bunu rahatça söylemesi Alana'yla yakın olduklarını gösteriyordu. "Paylaşmam'a ne oldu?"

Gözleri kısıldı. "Bilmiyorum. Ama seninle tanışmadan önce bir aziz değildim. Alana ve ben zaman zaman birbirimizin ihtiyaçlarını karşıladık."

Onun yuvaya başka bir dişi davet ettiği düşüncesi çenemi sıktı. "Ve benden onun kıyafetlerini giymemi mi istiyorsun?" Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

"Sen bakire değildin, Omega. Ve biri sana nasıl şampiyon gibi sakso çekileceğini öğretti, o yüzden bunu duymak istemiyorum prenses. Giyin hadi." Bu güzel taleple arkasını döndü, işbirliği yapmamı bekliyordu.

"Hayır," diye tersledim onu. "Bana giyecek başka bir şey ver."

Yavaşça döndü, sergilenen geniş kasların altındaki yırtıcı hayvan esniyordu. Dövmelerini daha sonra, tercihen dilimle keşfetmeyi gerçekten istiyordum.

Konu tamamen bu değildi.

"Oh, sana giyecek bir şey vereceğim," dedi, öne doğru ilerledi, elleri kalçalarımı buldu ve beni tezgâhın üzerine kaldırdı. "Bacaklarını aç."

"Ne? Hayır."

Kavrayışı kalçalarımaya kaydı, onları ayırdı ve ben tekrar birleştiremeden aralarına girdi. "Giyecek bir şey ister misin? Seni tohumlarımla kaplayacağım, sonra da lanet olası sektörde çırılçıplak yürüteceğim."

Nefesim kesildi. "Kaz-"

"Bunu tartışmayı bitirdik, küçük kurt. Size itaat istediğimi söyledim ve uyandığınız andan itibaren bana saygısızlık etmekten başka bir şey yapmadınız. Biz-"

"Sana saygısızlık mı?" Tırnaklarımla omuzlarını kavradım ve kan akıtmak için kazdım. "Fahişenin kıyafetlerini giymemi istiyorsun!"

"Fahişe mi?" diye tekrarladı, yüz hatlarını öfke kaplamıştı. "Alana bir Alfa. Senin üstün. O lanet olası bir fahişe değil."

Mesele bu değildi. "Grum'ın pantolonunu giymen için sana versem ne hissedersin?" diye sordum.

"Grum kim lan?"

"Bekaretimi verdiğim Beta," diye karşılık verdim ağzımdan çıkan kelimeleri düşünemedim. Oh...

"Bir ceza sikişi kazanmaya mı çalışıyorsun?" Kazek sordu, kurdu kara gözlerinde dans ediyordu. "bu mu yani? Sektörün görmesi için seni işaretlememi mi istiyorsun? Çünkü kıcına tekrar sahip çıkmaktan mutluluk duyacağım."

Bu düşünceyle ürperdim, kalçalarımın arasında giderek artan uyarılma hissiyle beynim kısa devre yaptı. Hâlâ kot pantolon giyiyordu ama bu onun etkileyici uzunluğunun hâlâ ağrıyan cinsel organımda titreşmesini engellemiyordu.

"Kazek," diye fısıldadım, pençelerim derisinden geri çekiliyordu. "Ben... Ben onun kıyafetlerini giyemem." Bu, onun arzuladığı eşi olmamı baltalıyordu. "Bu beni metresinin gardırobunda giydirmeye benzer."

Bana ters ters baktı. "Benim bir metresim yok. 'Paylaşmak yok' politikasını çoktan gözden geçirdik."

Alnım bir iç çekişle göğsüne düştü. Anlamamıştı. Ve ben de Grum konusunu tekrar açacak kadar saf değildim. Ayrıca, bu bir kolaylık meselesiydi ve ikimiz de bundan hoşlanmamıştık.

Yüzümü buruşturdum. Ailem hakkında bildiğim hikâyelere dayanarak, babam anneme asla böyle bir şey yapmazdı.

Tabii ki eşini seçmişti. Ben seçmedim.

Sahip olabileceğimi bile bilmiyordum... ta ki çok geç olana ve karar benim için verilene kadar.

Kazek'in avuç içi yan tarafıma doğru kaydı, boynumu geçip çenemi kavrarken dokunuşu yumuşak ve emindi. Bunu yapmaktan hoşlanıyor gibiydi. Küçük bir çekiştirmeye bakışlarımı tekrar kendisine çevirdi ama daha önce tanık olduğum öfke gitmiş, yerini meraka benzer bir şey almıştı. "Bana ait bir şey giymeyi tercih eder misin?"

Kendi gardırobumu tedarik etmeyi tercih ederdim ama şu anda bunun imkânsız olduğu açıktı. Yine de onun kıyafetlerini giymek ikinci tercihim olurdu. "Evet, lütfen."

Yüz ifadesi önemli ölçüde yumuşadı. "Tamam."

"Tamam mı?" Tekrar ettim. Bu kadar mı?

Beni tezgâhtan çekerek, "Pek de hoşnutsuz değilim Winter," dedi. "Bakalım benimkilerden hangisi sana uyacak."

Odadan çıkarken kolum Alana'nın giysilerine değdi ve irkildim. Şöyle bir bakıp kazağı ve kot pantolonu aldı, sonra beni odasındaki şömineye götürdü ve giysileri içine attı. "Daha iyi misin?"

Gözlerimi kırptım, davranışındaki değişiklik karşısında şok olmuştum. "Ben... Evet.

Teşekkür ederim."

Dudaklarını şakağıma değdirdi, sonra beni dolabına götürdü. "Buradaki her şey benim. Söz veriyorum. Onun kıyafetlerini almamın tek nedeni sık sık kurt formuna girip kaçmasıydı..." Sözünü yarıda kesti ve ben de ifadesinin ardından gelen imalı hareketliliğe kaşlarımı çattım.

Kazek'in başka bir dişiyle birlikte olması fikri kurdumu öfkeliendirdi. Bu mantıklı değildi çünkü onu hiç tanıımıyordum.

Ancak, kızgınlık dönemimde onu sahiplenmişti ve şimdi sahiplenme içgüdüsünü uzaklaştıramıyor gibiydim.

Hiç de benim gibi değildi. Enrique, Kari'yi metres olarak almaya niyetlenmişti, bu herkesin bildiği bir şeydi ve bu fikir beni heyecanlandırmasa da kabul etmişim. O bir Alfa'ydı. Benim Beta olarak karşılayamayacağım ihtiyaçları vardı. Neden kısır bir Omega'yı metres olarak almasıydı ki? Yine de Kazek'in başka bir dişiye bakma fikri bile tüylerimi diken diken etmişti.

Boynumun arkasını öptü. "Şşşt," diye seslendi. "Bir daha olmayacak. Bugünden sonra herkes senin olduğumu bilecek."

Onun sözleriyle kurdum sakinleşti, beni arkadan kollarına çektiğinde omuzlarım gevşedi. Göğsünün sırtıma değmesi çok hoşuma gitmişti ama havlu bu deneyimi tam anlamıyla yaşamamı engelliyordu. Bir parçam aramızdaki kumaşı parçalamak ve onun içinde erimek istiyordu.

"Sana nasıl bu kadar bağlı hissediyorum?" Yüksek sesle düşündüm. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Pek sayılmaz."

Burnunu saçlarıma bastırdı, kolları etrafımda sıkılaştı. "Kurtlarımız, insan formumuzda kavrayamayacağımız içgüdülere ve duyulara güvenir. Ama ben hayvan ruhuma güvenmeyi uzun zaman önce öğrendim."

"Hayatım boyunca benden saklanmışken benimkine nasıl güvenebilirim?" Kalbim parçalanarak fısıldadım. "Şu anda kendimi bile tanıımıyormuşum gibi hissediyorum." Arkamdaki erkeğe güvenmemi isteyen de dahil olmak üzere tüm eğilimlerim yabancıydı. "Ben kimim?"

"Sen İskandinav Sektörünün Kışısın," diye cevap verdi, dudaklarını boynuma, tenime gömülü bıraktığı izin yakınına bastırarak. "Sen benim eşimsin ve geleceğin henüz belirlenmedi." Beni nazıkçe kollarının arasına aldı, elleri belime kenetlendi. "Bugünü atlatalım. Sonra senin gerçekte kim olduğunu keşfetmeye devam edeceğiz, Kış Flor'u."

"Flor?"

Gülümsedi. "Evet. Bu benim soyadım."

Ona kaşlarımı çattım. "Ama sen bir Sektör Alfa'sı değilsin." Bölge hiyerarşisi Kış Sektörü gibi kraliyete izin vermediği sürece, sadece Sektör Alfalarının soyadlarına izin verilirdi.

"Ben dönüşmüş bir kurdum," diye hatırlattı bana. "İlk vardiyamdan önce bir soyadım vardı ve onu korumayı seçtim."

"Bunu yapabilir misin?" İnsanlardan kurtlara dönüşme politikaları hakkında pek bir şey bilmiyordum. Yaygın değillerdi.

"Sanırım istediğimi yaptığımı göreceksin," diye cevap verdi bana göz kırparak.

"Alfa Ludvig bu konuda ne hissediyor?" Yüksek sesle merak ettim.

Kazek omuz silkti. "Fırsat bulduğunda bunu kendi avantajına kullanıyor. Ben ne zaman saygı göstereceğimi ve ne zaman kendi yolumda ilerleyeceğimi bilirim." Sanki sessizce "Öğrenmen gereken bir ayrım" dercesine bana sivri bir bakış attı. "Şimdi sana kıyafet bulalım." Elleri kalçalarımda beni geriye doğru yürüttü, dolabının arkasındaki giysi rafına çarptığımda durdu.

Sedir ve insan kokuları duyularımı sararak kurdumun zevkle mırıldanmasına neden oldu. Alfa'sının kokusunu seviyordu. İstemeyerek de olsa aynı fikirdeydim. Ayrıca beni serbest bırakıp raflardan bir şeyler çekmeye başladığında kaslarının esneme şekli de çok hoşuma gitmişti.

Gerçekten de iyi bir Alfa kurdu, diye düşündüm, güçlü sırtına, sivriltilmiş beline ve ince yontulmuş kıkına hayranlıkla bakarak.

"Beni böyle süzmeye devam edersen kulübemden asla çıkamayız," diye cevap verdi arkasını dönmeden.

Nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kokumdaki bir değişiklikten şüphelendim.

Bir hafta önce doğal kayganlaştırıcı bile üretemiyordum. Artık duracak gibi değildim.

Kalçalarımı birbirine kenetledim, vücudumun kimyasındaki bu değişiklikten nefret ediyordum. Yabancı ve yanlış hissettiriyordu ama son birkaç gündür işleri oldukça eğlenceli hale getirdiğini de inkâr edemezdim.

Kızıışmıştım.

Sayılır.

Kazek bunun kısa sürdüğünü, sadece dört gün sürdüğünü iddia etti. Çoğu Omega en az bir hafta boyunca kızgınlık dönemine girer ve genellikle hamile olarak geri dönerlerdi. Ama ben hamile kalmadım. Avucumu düz karnıma bastırdım, bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim.

Frost hattını devam ettirmek varlığımın en büyük göreviydi. Ya Vanessa'nın ilaçları beni kısır bıraksaydı? Ya kraliyet soyu benimle birlikte sona erdiyse?

Bu düşünceyle kalbim küt küt atmaya başladı, gözlerim içgüdüsel olarak kapandı. Dur. Bunu aklından bile geçirme. Kazek bana doğurgan Omega demişti. "Güç hapları yüzünden döngüm bozulmuştu, değil mi?" Göz kapaklarımı kaldırdığımda Kazek'in elinde bir gömlek ve siyah pantolonla beni izlediğini gördüm.

"Evet. Benim teorim bu." Giysileri uzattı. "Daha iyi bir teorisi varsa Ludvig'e sorarız. Oğlu Andorra Sektörü'nün Alfa'sı. X-Clan genetiği konusunda oldukça bilgililer."

Ander Cain, diye düşündüm, aile soyuna aşınaydı.

Başımı salladım ve dizlerime kadar uzanan yumuşak gri gömleği giydim. Kazek'in benim 1.80'lik boyumdan en az on iki santim uzun olması beklenen bir şeydi. Ardından pantolonu çektim, sonra aslında belini bağlamak için bir ipi olan bir şort olduğunu fark ettim.

Sözlerimi bitirdiğimde Kazek'in dudakları seğirdi, eğlendiği her halinden belliydi.

"Biliyorum. Gülünç görünüyorum." Bunu doğrulamak için aynaya ihtiyacım yoktu.

"Tam tersine prenses." Bakışları sınırsız bir ilgiyle üzerimde dans etti. "Bana aitmişsin gibi görünüyorsun ve bu hoşuma gidiyor." Atletik gövdesinin üzerine çekecek bir kazak buldu.

Kurdum neredeyse mızımızlanarak karşılık veriyor, onun o pürüzsüz, bronz tenini saklamasını onaylamıyordu. Bu onun doğal rengi olmalıydı çünkü dünyanın bu bölgesinde hiç kimse yılın bu zamanında bu güneş öpücüğü tonuna sahip değildi.

Başımın üzerinden uzanarak bir çift ayakkabıyı indirdi ve ayaklarımın yanına bıraktı. "Çoraplar köşedeki şifonyerde." Çenesiyle işaret etti. Sözleriyle eşleşen bu küçük eylemle ilgili bir şey samimi hissettirdi. Gerçek. Bunun benim hayatım olduğuna dair kesin bir uyanış.

Ben bir

Omega'yım.

Bir eşim var.

Benim adım artık Kar değil. Kış. Norse Sektörünün Kışı.

Bir çift yün çorap bulup ayaklarımı kullanışlı olamayacak kadar büyük olan ayakkabılara sokarken bu düşünceler üzerine kafa yordum. Yanımdaki devasa Alfa ile kıyaslandığında bu durum Omega statümü daha da kanıtlıyordu.

Yine de kendimi küçük değil, güvende hissediyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu, kendi ayakları bir çift botun içindeydi. Omuzlarıma örtmek için raftan bir ceket çıkardı ve beni daha da sahiplendi.

Başımı sallamaya başladım, sonra duraksadım. "Kolyeme ihtiyacım var." Alfa Ludvig onu görmek zorundaydı. Doktor da böyle söylemişti.

Kazek cebinden çıkardı ve pençe izli tılsımı gözlerimin önünde sallandırdı. "Bu mu?"

"Evet."

"Bunun önemi nedir?" diye sordu saçlarımı bir tarafa doğru çekerken. "Bir aile işareti mi?" Zinciri boynumun arkasından kavradı, bakışları niyetliydi.

"Bilmiyorum. Ama Doktor bunu Alfa Ludvig'e göstermem konusunda kararlıydı. Onun bunu tanıyacağını söyledi."

Kazek bana o yoğun bakışlarından birini daha attı, çok az detayın onun dikkatinden kaçtığını söyleyen türden.

Kesinlikle bir katil. Nadiren pişmanlık duyduğundan, her ne pahasına olursa olsun duygular yerine mantığı seçtiğinden şüpheleniyordum. Bunun benim ve yeni çiftleşmemiz için nasıl sonuçlanacağından emin değildim. Muhtemelen kötü.

Sonunda, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmayan başını bir kez eğerek kabul etti. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

K A Z E K

LUDVIG masasında oturmuş, çenesi arkasındaki duvarda asılı duran saatle aynı anda çalışıyordu. Takım elbise giymişti -kendi tercih ettiği gardırop- ama kravat takmamıştı. Bu iyi bir şeydi çünkü orada şişen kaslara bakılırsa kravatın şu anda boynunu sıkıdığından şüpheleniyordum.

Kızgın olduğunu söylemek hafif kalır.

Winter bunu açıkça hissetti, küçük bedeni yanımdaki sandalyeye büzüldü. Şimdiye kadar uygun bir şekilde davranmış, Kış Sektörü'ne yaptığım ziyareti ve uçağa bindirilmesinden sonrasını anlatırken tüm konuşmayı benim yapmama izin vermişti.

Onu sahiplendiğim için özür dilemedim. Çünkü bunun bir değeri yoktu. Üzgün değildim. Onu istedim. Onu aldım. Bu yüzden, o artık benimdi. Tartışma bitmiştir.

Diğer Alfalar iddiam karşısında öfkelenir miydi? Muhtemelen. Ama dünyanın hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi ve Ludvig bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Pekala." Ludvig durakladı, o tık hala güçlü bir şekilde devam ediyordu. "Görünüşe göre sen ve Sven Kış Sektörü'nde ilginç bir ziyaret gerçekleştirmişsiniz."

Oğlunun ilk adını kullanması bana ilginç ziyaretimiz hakkında ne hissettiğini anlatıyordu. "Evet, kesinlikle olaylı geçti," diye itiraf ettim.

Ludvig homurdandı. "En azından şimdi kız için neden meydan okumadığını biliyorum. Zaten oynayacak kendi Omega'nız vardı."

Bu noktayı tartışamazdım. Winter'ın uçakta olduğunu fark eder etmez Mick'i Omega kölesiyle birlikte eve göndermişim.

Yani evet, minyon sarışın yerine siyah saçlı cadalozu seçmişim.

"Pişman değilim," dedim ona dürüstçe.

"Eminim bilmiyorsundur," diye cevap verdi. "Buraya gelirken onu gören oldu mu?"

"Hayır. Ama dediğim gibi, gerçek kimliğini gizlemek için Kış adını seçti. Onu diğerleriyle bu şekilde tanıştırmayı planlıyorum."

Daha fazla
tıkırtı. Daha
fazla
sessizlik.

Sonra başını salladı. "Kimliğini saklamak işe yaramayacak. İskandinav Sektöründe olmaz. Tıpkı annesine benziyor. Hatta onun gibi kokuyor."

Winter irkildi, ben ise kaşlarımı çattım.

Yeni ismi hakkında konuştuğumuzda gerçekten düşünmediğim bir noktaya değindi. Kurtlar yüzlerce ila binlerce yıl yaşar, bizim türümüzü öldürmek inanılmaz derecede zordur. Dolayısıyla insan nüfusunun yüzde doksanına bulaşan virüse karşı bağışıklığımız vardı.

Ancak bu uzun ömür, uzun anıları da beraberinde getirdi.

Hatta ben bile onun annesine çok benzediğini söylemişim.

Bu da adını değiştirmesinin gerçek kimliğini gizlemek için hiçbir işe yaramayacağı anlamına geliyordu.

"Siktir," diye mırıldandım, hem kendime hem de içinde bulunduğumuz duruma sinirlenmişim.

"Evet. Siktir," diye onayladı Ludvig. "Bunun bir savaş sebebi olduğunun farkındasın, değil mi? Değerli bir malı çaldın. Onu becerdin. Üzerinde hak iddia ettin. Ve şimdi başka bir krallıkta taht hakkın var. Bu da seni benim için doğrudan bir tehdit haline getiriyor."

Sektör Alfa pozisyonu. Buna nasıl tepki vermemi istiyorsun Kazek?"

"Benim ne istediğim önemli değil, Ludvig. Nasıl tepki vermek istiyorsan öyle tepki vereceksin."

Normalde, böyle bir yorum bana bir gülümseme kazandırırdı. Ama bugün değil. Gözlerinin altındaki torbalar bana fazla uyumadığını söylüyordu. Bunun Mick'le ilgili olup olmadığını merak ettim. Diğer Omega'ya karşı o zamanlar beni şok eden güçlü sahiplenici Alfa dürtüleri sergilemişti. Eğer bu davranışını babasıyla da sürdürseydi, sonu pek iyi olmazdı.

Ludvig kızı asla kendisi için istemezdi ama konumu onu kızın kaderinden sorumlu kılıyordu. Sektör Alfa olarak kendi bölgesindeki tüm kurtları korumak onun göreviydi ve buna diğer bölgelerden edinilen mülkler de dahildi.

Bakışlarımı tuttu, hakimiyeti aramızdaki havada yoğun bir şekilde hissediliyordu. Benim konumumdaki çoğu kişi boyun eğdi. Ama ben değil. Yaratıcım dahil kimseye boyun eğmedim.

"İkimiz de senin bölgen için sana meydan okumayacağımı biliyoruz," dedim. "Ben sizin İkincinizim çünkü liderlik etmemeyi seçiyorum."

"Ancak koşullar artık değişti."

"Ya hakkımı arayacağım ya da onun ölmesine izin vereceğim, Ludvig." Bu kadarını anlamak zorundaydı. Onu kendime mal etmek, miras kalan mülkünün yükünü de beraberinde getiriyordu, ki bu o zamanlar hiç düşünmediğim bir sonuçtu. Fikrimi değiştirecek bir şey değildi bu. Karmaşıklıklar beni rahatsız etmezdi. Seçiminin sonucu olarak Kış Sektörü'nü almak zorunda kalırsam, olsun. Ama Kış önce savunma sanatında düzgün bir şekilde eğitilecekti.

Daha fazla
sessizlik.

Daha fazla
tik.

Yüz ifadesi, durumdan duyduğu derin rahatsızlıktan başka bir şey ele vermiyordu.

Kararı zorlamaktan daha iyisini biliyordum. Yüzyıllık tanışıklığımız boyunca ne beklemem gerektiğini bildiğim pek çok konuda birlikte dans etmiştik. Onun ünü

adil ve bilge bir lider olduğu İskandinavya dışında bile iyi biliniyordu.

Winter yanımdaki sandalyede kıpırdandı. Uzanıp bir avucumu ensesine doladım ve sessizce ona sabit ve sakin kalmasını söyledim. Bu hareket Ludvig'in dikkatini ona çekti, Omega'nın kokusunu alınca burun delikleri alevlendi.

"Senin yaptıklarını anlayabiliyorum Kazek," dedi sonunda. "Anlayamadığım şey onunki. O uçağa binerken ne düşünüyordun ufaklık? Bunun sen ve adamlarım için ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Başka seçeneğim yoktu," diye cevap verince Ludvig'in beyaz sarı kaşları havaya kalktı. Soruları retorik olarak sormuştu ve onun konuşmasını beklemiyordu. Çenesini kaldırarak ve tıpkı geçen gece mahkemede bana hitap ettiği gibi Ludvig'in bakışlarıyla buluşarak bu hareketi cesaretlendirdi. "Vanessa beni öldürmeyi ve Frost ailesinin soyunu sona erdirmeyi planladı. Senin bana yardım edecek onurlu bir Alfa olduğunu duyduktan sonra buraya koştum. Danışmanlarım yanılıyor muydu?"

Ses tonundaki kibirli ifade ne benim ne de Ludvig'in dikkatinden kaçmıştı.

Karanlık bir bakışla onu kısıtırmadan önce şaşkınlığını ifade etmek için bana baktı. "Sektörüme gizlice girdikten ve bu süreçte neredeyse bir isyana neden olduktan sonra bana bu şekilde hitap etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Hayır, ben-"

"Daha bitirmedim," diye sertçe araya girdi. "Çiftleşmemiş bir Omega olarak bölgeme gizlice girdin ve kısa süre sonra sınırlarım içinde kızgınlık dönemine girdin. Eğer Alfa Kazek seni bulup almasaydı, kızgınlık döngün şiddetli bir şekilde ve adamlarım pahasına sona erecekti. Genel sonuçtan memnun olmasam da, Kazek'in iddiasını affedebilirim, çünkü o senin iyiliğini düşünerek hareket etti. Ancak sizin davranışınız o kadar kolay affedilecek gibi değil."

"Davranışım mı?" diye tekrarladı, sesi kuşkulu geliyordu. "Her şey olana kadar bir Omega olduğumu bilmiyordum, çünkü Vanessa gerçek kimliğimi bastırdı. Suçlaman gereken kişi o. Bu kadar 'kolay affedilmemesi' gereken kişi o. " Winter'ın öfkesi her ifadesinde daha da artıyor ve sonunda başımı sallamama neden oluyordu.

Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

"Yerini unutuyorsun Omega," dedi Ludvig.

"Belki de yakın zamana kadar bir Omega olduğumu bilmediğim içindir," diye karşılık verdi.

"Kış." Onu uyarmak için ensesinden kavrayışımı sıkılaştırdım. Onu incitecek kadar değil, sadece dikkatini çekecek kadar. "Saygısızlık ediyorsun."

Kadın homurdandı. "Bunun ben istemişim gibi davranıyor. Bir Omega olmayı ya da hayatım boyunca bana yalan söylenmesini ben seçmedim. Bunu Vanessa yaptı. Ayrıca beni öldürmeyi de planladı. Ve açıkça krallığımı çaldı. Peki neden benimle alay ediliyor?"

"Çünkü sektörüme izinsiz girdin," diye cevap verdi Ludvig, öfkesi elmacık kemiklerinin normalden biraz daha fazla çıkmasına neden olmuştu. "Eylemlerinin sonuçları var, bunu görmezden geliyor gibisin. Ya da belki de umursamayacak kadar bencilsin. Bu mu yani? Kendini İskandinav Sektöründe yaşayan kurtlardan daha mı önemli görüyorsun?"

"Hayır, ben-"

"Buraya gelerek hepsinin hayatını riske attın, sadece bir Omega olduğun için değil. Halkını tek kelime etmeden terk ettin. Kaçtığını bilmeyecekler. Alfa Kazek'in seni kaçırdığını düşünebilirler. Sonra ne olacak? Alfa Vanessa ve kurtları seni almaya geldiğinde ne yapacağım? Senin adına savaşmalı mıyım? Yoksa seni kaderine mi teslim edeyim?"

Kıpırdamadan durdu, nabızı boynunda hızla atıyordu. "Ben... Ben düşünmedim-"

"Demek istediğim de tam olarak bu," diye tersleyerek onun sözünü kesti. "Düşünmedin. Seni Kış Sektörü'ne giden bir uçağa bindirmemiş olmamın tek nedeni ikinci komutanımla çiftleşmiş olman. Bu da işleri zorlaştırıyor."

Ses tonundaki hırıltı Winter'da korkuyla karışık bir ürperti uyandırdı. Yabancı bir parçam onu kollarıma çekip sarılmak istedi.

Son birkaç gündür cehennemi yaşıyordu.

Bunun farkındaydım.

Ama Ludvig haklıydı.

Winter o uçağa bindiğinde tüm sektörü tehlikeye atmıştı.

Vanessa'nın bu yüzden bir savaş başlatmaya hakkı vardı. Kendi isteğiyle gittiğini iddia etse bile diğerleri Winter'a inanmayabilirdi. Ben de en az onun kadar suçlu görünüyordum, özellikle de o gittikten sonra sarayda onu açıkça takip ettiğim için. Tek bir kişinin beni görmesi yeterliydi ve geri kalanlar onu kaçırdığımı düşünecekti.

Vanessa'ya yaptığım gösteriden sonra, bunu açıkça harekete geçmek için bir neden olarak kullanacaktı.

Ve Ludvig'in dediği gibi, İskandinav Sektörü bunu ödeyecekti.

"Kısmen benim hatam," dedim, onunla bir kez daha bakışlarımızı kilitleyerek. "Omega kölesini alarak Vanessa'yı kıskırttım. Şimdi bize saldırmak için herhangi bir neden arayacak, Winter'ın asla tahmin edemeyeceği bir şey. Onu bunun için cezalandırma."

Alay etti. "Sven bana bunun kendi fikri olduğunu söyledi zaten. Neden katıldığını biliyorum."

"Kan banyosundan keyif aldım."

"Elbette yaptın. Ama ikimiz de biliyoruz ki kavgaya atlamamızın gerçek nedeni bu değildi. Ve bunun kızla hiçbir ilgisi yoktu." Aksini iddia etmem için bana meydan okuyarak bakışlarımı tuttu. İkimiz de Mick'i yakın bir arkadaşım olarak gördüğümü biliyorduk.

ve onu korumak için neredeyse her şeyi yapardım. Ama bu, bunu yüksek sesle itiraf edeceğim anlamına gelmiyordu.

Bir omzumu kaldırdım. "O dünyanın en iyi pilotu. Bunu kaybetmeyi göze alamayız."

"Doğru." İcini çekti ve pişman görünen Winter'a baktı. Omuzları içe çökmüş, bakışları önündeki Alfa yerine dizlerinin üzerindeydi. "Tüm bunlar bir yana, onu hâlâ cezalandırmam gerekiyor. Bölgeme izinsiz girdi ve neredeyse bir isyana yol açıyordu. Bu kabul edilemez."

Bu kararında ona karşı çıkmamam gerektiğini biliyordum. Çünkü o haklıydı. Winter'ın yaptıklarının sonuçlarını kabul etmesi gerekiyordu ve kaçma arzusunu anlasam da bunu yanlış bir şekilde yapmıştı. En azından uçakta varlığını belli etmeliydi.

Ve hala indiğinde ne yapmaya niyetlendiğini bilmiyordum. Ormanda saklanmak mı? En yakın zombi istilasına uğramış şehre mi kaçacaktı? Ludvig'e kolyeyi göstermenin ötesinde bir planı var mıydı?

Tüm bu belirsizlikler sadece daha fazla endişe yarattı.

Ya yine böyle pervasızca bir şey yaparsa? Sadece onun hayatı değil, benimki de tehlikeye girerdi. Çiftleşmemiz bizi birbirimize bağladı. Onu koruma içgüdüm kararlıydı. Eğer ona bir şey olursa, onun adına savaşmaktan başka çarem kalmazdı.

Eğitimini sağlamak için bir başka neden daha.

"Konuşabilir miyim?" diye sordu fısıltı yumuşaklığında bir ses tonuyla, omuzları hâlâ düzeltmeyi arzuladığım kırık bir şekilde içe çöktü. Ludvig'le bakışlarımızı paylaştık ve o da hafifçe başını salladı, izin vermesini istedim. Buna ihtiyacım olduğundan değil, ama zaten aklında olan cezadan daha ağır bir cezayı riske atmasını istemedim.

"Evet, küçük kurt," dedim ona. "Konuşabilirsin."

Boğazını temizledi, elleri kucağında iki büküm oldu. "Kış Sektörü hakkında ne yapılacak? Orası benim krallığım. Onu benden çaldı. Onu geri istiyorum."

Ludvig bir an için onu düşündü, işaret parmağı ve başparmağı çenesindeki kül sarısı sakalını okşadı. "Net bir cevap verebilmem için eşinle bu konuyu daha detaylı konuşmamız gerekecek."

Ellerini devasa meşe masasının üzerinde kavuşturmak için öne doğru eğildi, omuzları siyah ceketini kaslı gövdesi boyunca gerdi. Ludvig İskandinav Sektöründe beni alt edebilecek tek Alfa'ydı ve bunun büyük bir kısmı da iri cüssesinden kaynaklanıyordu. İsteddiği zaman göz korkutucu bir orospu çocuğuydu.

"Bana neden geldiğini biliyorum, Omega. Baban ve ben iyi arkadaşık ve krallığına ne olduğunu bilseydi çok öfkelenirdi. Sana yardım etmeyeceğimi söylemiyorum ama davranışlarını örnek almam gerekiyor. Bu durumda fazla hoşgörülü olmak hiçbirimizin yararına olmaz."

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Anlıyorum."

Başparmağımı boynunun sütununda aşağı yukarı gezdirdim, çelişkiler içindeydim. Bir yanımda onun teslimiyetinden memnundu. Ama aynı zamanda onun bu paramparça halini görmekten de nefret ediyordum. Umudunu yitirmiş gibi görünüyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

"Sana zarar vermeyecek," diye söz verdim ona. "Bu Ludvig'in tarzı değil."

Yutkundu ve tekrar başını salladı. "Hareketlerimin sonuçları olduğunun farkındayım. Ama kızgınlık dönemine girmeyi beklemiyordum. Bunu asla tahmin edemezdim."

"Cezanı belirlerken bunu da göz önünde bulunduracağım," diye yanıtladı Ludvig. Bana bir bakış attı. "Onun varlığını sektöre nasıl duyurmak istediğinizi hiç düşündünüz mü?"

Winter'ı serbest bıraktım ve öne doğru eğilerek kollarımı yayvan kalçalarımdayadım. "Onun kim olduğunu anladıkları an, bana meydan okuyacaklar."

"Evet," diye kabul etti. "Yapacaksın." Bakışları bilmmişti, hiç irkilmedi.

Ve birden nedenini anladım. Ah, lanet olsun. "Seni piç. Bu benim cezam, değil mi? Meydan okuyanları savuşturmak mı?"

Bir omzunu kaldırdı. "Uygun görünüyor. Değerli bir Omega'ya sahip çıktınız. Onun iyiliği için hareket ettiğini biliyorum ama diğerleri bu mazereti kabul etmeyecektir. Ve savaşmayı hak ediyorlar. Barışı korumanın tek yolu bu. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Evet, ama bu sevdiğim anlamına .

Başımı ağır bir kabullenişle sallarken zihnimden bir dizi küfür süzüldü. "Senden nefret ediyorum."

"Güzel," diye cevap verdi, sonunda ses tonuna bir parça eğlence karışmıştı. "Bu, işimi gerektiği gibi yaptığım anlamına geliyor."

"Bazılarını öldürebilirim," diye uyardım onu.

"Sadece teslim olmazlarsa, ki bu durumda bu onların hatası olur, sizin değil."

Aynen öyle. Boynumu kıvırdım ve başımı tekrar salladım. "Sen tam bir piçsin, Ludvig."

"Yani zaten söyledin." Dudakları kıvrıldı. "Ama sürünün senin iddiana saygı duymasının tek yolu bu. Ve bunu yaptıklarında, Omega'yı da kendilerinden biri olarak kabul edecekler. Bu noktada, Norse Sektörünün Kışı olmayı seçerse, olabilir ve onu kendilerininmiş gibi koruyacaklardır."

Ona baktım, niyetinin farkına varmam göğsümün yabancı bir duyguyla yanmasına neden oldu. Az önce bana gümüş tepside sadakat sunmuştu. Diğerlerini iddiam konusunda ikna edersem, Winter'ı sürünün bir parçası olarak kabul edecekler ve aynı zamanda bana bir üst olarak saygı duyacaklardı.

Bu da yaklaşan savaş çok daha fazla kabul edecekleri anlamına geliyordu. Hatta bizim için savaşabilirler.

Sandalyeme geri yaslandım, anlamının ağırlığı beni rahatsız ediyordu. Normalde Ludvig bir iyilik isterdi ve ben de onu yerine getirirdim. Hiçbir zaman herhangi bir ödeme talep etmedim, ihtiyaçtan ziyade sadakatten dolayı onu takip etmeyi seçtim. Ve o da hizmetimin karşılığını resmen ceza kılığına girmiş bir fırsatla ödüyordu.

"Beni etkilemekte asla başarısız olmuyorsun, Ludvig." "İşte bu yüzden İskandinav Sektörünün Alfa'sıyım."

Çenem rızayla eğildi, boyun eğdiğimi gösterecek kadar değil ama yine de bir saygı ödemesi. "Çiftleşmemizi bu öğleden sonra ilan edeceğim. Ancak, bana karşı uygulanan şiddetin onun cezasının bir parçası olarak sayılmasını istiyorum." Çünkü ikimiz de İskandinav Sektöründeki hemen hemen tüm çiftleşmemiş Alfa'ların bana meydan okuyacağını biliyorduk. Bunu yapmayacak kadar gururlu olacaktı.

Ve sonunda haber diğer sektörlerle yayıldığında, daha da fazla zorlukla karşılaşacaktım.

Dönüşmüş bir kurt olmanın doğası buydu. Arenada benimle karşılaşana kadar kimse beni değerli görmedi. Ancak o zaman boyun eğdiler.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onun cezası yüksek kattan duruşmaları dinlemek olacak. Kazandın mı kaybettin mi bilmeyecek. Ve iyileşmene yardım etmesine izin verilmeyecek."

Çenem sıkıştı. "Yeni çiftleşmiş bir çifti ayırmak. Bu çok zalimce."

"Tam tersine. Ben bunu bir büyüme egzersizi olarak görüyorum." Masasının üzerinde havada asılı duran iletişim ekranındaki bir düğmeye bastı.

"Evet, Alfa Ludvig?" diye sordu kadınsı bir ses.

Alana.

Sikeyi

m.

Ludvig bana bakarak, "Yeni Omega varlığımıza bekleme odasına kadar eşlik etmeni istiyorum," dedi.

"Elbette efendim," diye yanıtladı.

Ona ters ters baktım. "Ciddi misin?" Alana'yı bilerek çağırdığını ikimiz de biliyorduk. Güzel Alfa dışisiyle olan cinsel ilişkim çok iyi biliniyordu. Bir Omega eş almam onun pek umurunda olmazdı ama Winter eski sevgilim tarafından hücreye götürülmemi kesinlikle umursardı.

Zafer Ludvig'in yüz hatlarında dans ediyordu. Pislik herif ceza seçiminden gurur duyuyordu. Bu saçma duruşmayı bitirdiğimde, suratına bir yumruk atacaktım. Sadece iyi bir ölçü için.

"Dediğim gibi," dedi, "bu bir büyüme egzersizi."

"Evet." Pislik herif. Winter lehine onu görmezden geldim ve önünde diz çöktüm. "Bu salaklarla defalarca dövüştüm ve hiç kaybetmedim. Sadece... bana olan inancınızı kaybetmeyin. Tamam mı?"

İri obsidyen gözleri benimkilerle buluştu, korku gözlerinin derinliğinde belirgindi. "Ya...?"

"düşünme. İnancına ihtiyacım var, şüphene değil. Anladınız mı?"

Yutkundu ve yavaşça başını salladı. "Tamam."

Evet, bu hiç de güven verici değildi. Onu suçlayabileceğimden değil. Beni çok az tanıyordu.

Doğru.

Bir nefes verdim ve ayağa kalktım, avuç içim yüzümde gezinerek çenemdeki kıl kümesine ulaştı. Doğru düzgün tıraş olamayalı çok uzun günler olmuştu. Ve muhtemelen tekrar tıraş olabilmem için birkaç gün daha geçmesi gerekecekti.

Bu eğlenceli bir öğleden sonra olmayacaktı ve kaybetmemi beklediğini bilmek beni daha çok yaktı.

"Eğer yenilirim, Alfa Ludvig sana uygun şekilde bakılmasını sağlayacak," diye mırıldandım ve konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırdım. Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu.

Hayatını kurtarmış olmama rağmen bana hiç inanmayan ya da güvenmeyen bir kadın için savaşmak zorunda kaldım. Harika bir farkındalık değildi ama bir seferde sadece bir sorunla başa çıkabilirdim.

Böylece Alfalar arasında üstünlüğümü kabul ettirirdim. Sonra da eşimin şüpheleri üzerinde çalışırdım.

Nasıl oldu da bu benim hayatım oldu?

WINTER

ELLERİM titremeyi bırakmayı REDDETTİ. Bu odada iki erkek Alfayla birlikte olmak tüm sinirlerimi germiştı. Neredeyse testosteronlarının tadını alabiliyordum.

Ludvig ikisinden daha iriydi, sarı saçları otuz yaşında donmuş bir yüzü çerçevesliyordu. Ama ona bakacak kadar cesur olduğum birkaç seferde mavi gözlerinde gizlenen deneyimi yakaladım.

Yaşlı, diye fısıldadı kurdum her . Çok yaşlı.

En az beş ya da altı yüz yaşında olmalıydı. Tecrübe omuzlarında ağır bir yükü, kaslı vücudu güç ve güven veriyordu.

Bu durum beni içgüdülerimle hareket etmek zorunda bıraktı ve sadece fikrimi söylediğim ve hemen ardından pişmanlık duyduğum boş anlara izin verdi.

Ama Kazek'e verdiğim yanıt en çok üzüldüğüm yanıt oldu.

İnancımı sordu.

Ona endişemi belli eden acınası bir yanıt verdim.

Aptalca bir tepki. Kurdunun becerisi ve hüneri yaptığı her harekette kendini belli ediyordu. Direncini adeta bir kalkan gibi kullanıyordu. Yirmi yıldır Vanessa'nın yanındayım ve Kazek'in varlığında hissettiğim ölümcüllüğü hiçbir yerde hissetmedim. Alfa Enrique'yi de utandırıyordu.

Peki neden ondan şüphe ettim?

Özür dilemek için ona doğru uzandım ama tam hareket etmeye başladığım sırada kapı açıldı. Odaya yeni bir koku yayıldı, ensemdeki tüm tüylerin diken diken olup dikkat kesilmesine neden olan bir koku.

Rakibim, kurdum hırladı.

Kazek avucunu boynumun arkasına doladı ve gürleme sesinin sadece kafamda değil, boğazımda da olduğunu fark etmeme neden oldu. "Sakin ol," diye buyurdu.

mi? İnanamayarak tekrarladım. mi?!

Alfa fahişesi odaya yeni girmişti. Sakinleşmeyecektim. Bunun yerine ayağa kalktım ve kollarımı ona doladım, erkeğimi sahiplendim ve omzumun üzerinden kapıda duran geniş gözlü sarışına sertçe baktım.

Bakışlarımla ona meydan okudum, statüsünü ya da Vanessa ile benzer bir enerji seviyesine sahip olduğu gerçeğini umursamadan.

Alfa dişiler nadirdi.

Şimdiye kadar tanıştığım tek kişi Vanessa'ydı ve o da liderlik konusunda pek iyi bir örnek teşkil etmemişti.

"Az önce Omega bana meydan mı okudu?" diye sordu kadın, açık renkli iki kaşı da saç çizgisindeydi.

Cidden, daha fazla zıt olamazdık.

Bacakları ve gövdesiyle benden en az yedi ya da sekiz santim daha uzundu. Saçları güneş gibi parlıyordu, benimkiler ise geceyi andırıyordu. İkimiz de solgunduk ama onun yanaklarında benimkinde olmayan pembe bir ton vardı. İnce kalçalar, kıvrımlı göğüs, sıkı kollar. Çok güzel bir yüz. Dolgun bir ağız.

Gördüğüm anda ondan nefret ettim.

Kazek'in parmakları saçlarımla arasından geçerken diğer avucu kürek kemiğimin üzerinde geziniyordu. Karşılık olarak ona sürtündüm, açık iddiasından memnun oldum. "Daha önce senin kıyafetlerinden bazılarını ona vermeye çalışmak gibi bir hata yaptım," diye yanıtladı. "İkimiz de şu anki durumumuzda çok yeniyiz."

Alfa sürtüğü homurdandı. "Gerçekten de yeni. Hangi cehennemden geldi bu?" Havayı tekrar kokladı, kaşları çatıldı. "Bekle, bu...?"

"Sofie ve Einar'ın kızı," diye doğruladı Ludvig. Sesinde tanımlayamadığım bir tür duyguya dair bir ipucu vardı. Çoğunlukla Kazek'in gücüne başka bir şeye dikkat edemeyecek kadar kapılmış olduğum için. Beni bir kesinlik battaniyesiyle sarmıştı, hafif bir mırıltı kulağımı okşuyordu. Onun içinde eridim, zihnim bunun ne anlama geldiğini kavrayamadan kurdum hislere boyun eğdi.

"Ah, kahretsin," diye nefes aldı kadın, sknetimi bölerek. Cevap olarak ona hırladım.

O da hırlayarak karşılık verdi, sesi tüylerimi diken diken etti. Bu ses bana bir rekabet olmayacağını söylüyordu. Ama kurdum geri adım atmayı reddetti, odada algılanan tehdit karşısında tüylerim diken diken oldu.

"Kış," diye uyardı Kazek usulca.

"Sorun yok," diye cevap verdi dişi benim yerime ve hırlamama neden oldu. "Küçük eşinle dvşmeyeceğim, sadece ona nasıl hırlayacağımı da bildiğimi göstereceğim." Ses tonundaki eğlence beni daha da sinirlendirdi.

Kazek içini çekti, sanki diğer kadına saldırmamdan korkuyormuş gibi kollarını etrafımda kavuşturdu. Ki, evet, ben de bunu istiyordum. Kaltak. "Kış," diye tekrarladı, dudakları kulağıma yakındı. "O bir tehdit değil." Ağzını boynumdaki yarı iyileşmiş ısırık izine doğru indirdi ve hafifçe ısırıldı. "Sen benim hakkımı taşıyorsun. Onu değil."

"Bu nasıl oldu?" Sesi alçak perdeden gelen kadının sorduğunu duydum.

Ludvig, "Alfa Kazek bu öğleden sonra savaş töreni sırasında açıklayacak," diye cevap verdi.

"Savaş töreni mi?" diye tekrarladı.

"Benim cezam," diye yanıtladı Kazek. "Bir eş aldığımı duyuracağım, bunu sektörün onayı olmadan yaptığımı kabul edeceğim ve eğer isterlerse meydan okuyanların iddiamla savaşımasına izin vereceğim." Konuşurken başını kaldırdı, bakışları benimkileri yakaladı ve ekledi: "Ve her savaşı kazanacağım."

Bu ifadedeki kesinliği hissettim.

Bunu kendini değil, beni yatıştırmak için söylüyordu. Çünkü ondan şüphe etmişim. Ve koyu renk gözlerindeki kızgınlık titreşimi bana bunu hiç takdir etmediğini söyledi.

İnancını kabul ederek başımı salladım. Bu erkek tehlike ve baskınlık saçıyordu. Dönüşmüş bir kurt olabilirdi ama tam bir Alfa'ydı.

"Onu Kış Sektörü'nü ele geçirmeye hazırlıyorsun," dedi Alana. "Tüm kurtları arkasına al ki tahtta hak iddia edebilsin."

"Yaptığım şey bu mu?" Ludvig sordu, ses tonunda pek de doğru olmayan bir masumiyet vardı. "Önce onun kazanması gerekiyor. Bakalım ilerledikçe kartlar nasıl açılacak."

Kazek'in dudakları kıpırdadı. "Elbette. Nasıl gelişeceğini göreceğiz." Yüzümü kavradı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Alana'yla gitmeli ve onun dediklerini yapmalısın. Her şey bittikten sonra seni bulmaya geleceğim, tabii Ludvig izin verirse."

"Bunu törenden sonra tartışacağız," diye cevap verdi.

Kazek yan gözle ona baktı ve Sektör Alfa'sının ifadesinde gördüğü şey karşısında homurdandı. Sonra yeniden bana odaklandı, karanlık gözleri sahiplenme ve başka bir şeyle parlıyordu. Ölümcül bir şey. Yine de bakışlarımı tuttukça yumuşuyor gibiydi, gözbebekleri yavaşça küçülerek mavinin daha fazla ortaya çıkmasına izin veriyordu.

Kurdun arkasındaki insan, fark ettim, gösteriden ve çoğu kişi şimdiye kadar teslim olmamı isterken onun bakışlarını tutmama izin verme isteğinden büyülenmişim.

Bu Alfa erkeği, hakkında duyarak büyüdüklerime hiç benzemiyordu. Güçlü ve baskındı, evet. Ama bana alfaların sahip olduğunu bilmediğim daha nazik bir tarafla bakıyordu.

"Bunu senin için yapıyorum Winter," dedi, sesi alçalmış ve ince bir uyarıyla vurgulanmıştı. "Benim için Alana'ya karşı saygılı olmanı istiyorum. Tamam mı?"

Benimle bir çocukmuşum gibi konuşması karşısında dişlerimi sıktım. Ancak, tüm bunların benim yüzümden olduğu konusunda haklıydı. Alfa'sı, beni sahiplenmesinin bir sonucu olarak tüm sektörün önünde törenle durmasını ve meydan okuyanlarla yüzleşmesini istiyordu.

O uçağa gizlice binmeseydim olmayacak bir şeydi.

Yine de bundan tamamen pişmanlık duymayı kendime yediremedim çünkü o yolu seçmemiş olsaydım muhtemelen şu anda ölmüş olacaktım.

Ya da daha kötüsü. Enrique tarafından sahiplenildi.

O biliyor muydu? Kaşlarımı çatarak merak ettim. Hayır. Hiçbir fikri olamazdı. Ama Vanessa düğümünün beni öldürmesini nasıl beklerdi? Benim bir Omega olduğumu biliyordu. İkimizle de oynamış mıydı?

"Kış," diye mırıldandı Kazek, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Benim için Alana ile işbirliği yapabilir misin?"

"Ben bir yetişkinim, Kazek," diye cevap verdim, onun ifadelerinden tekrar rahatsız olmuşum.

Bakışları yavaşça aşağıya indi, tatlı ağzının üzerinde bir sırıtış oynayıyordu. "Senin yetişkin statünün çok farkındayım bebeğim." Odağını bir kez daha yukarı çekerken karanlık gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Senden Alfa Alana'ya meydan okumamanı istiyorum. Beni zaten kazandın. Onunla dövüşmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Avucumu göğsüne bastırdım, kurdum onun açıklamasından tatmin olmuştu. "Ona hırlamamak için elimden geleni yapacağım ama bugün senin kazanmanı bekliyorum." İçimdeki canavar onun galip gelmesini çok istiyordu. Başka bir sonucu kabul etmezdi.

"Bu bir yarışma bile olmayacak," diye söz verdi. "Şimdi söyleyeceklerimi hazırlamam gerekiyor ve önce Ludvig'e danışmak istiyorum." Dudaklarını alnımda gezdirdi. "Alana'yı ısıрма."

Talebini değerlendirdim ve söz konusu kadına baktım. Kızgın olmaktan çok eğlenmiş görünüyordu. Vanessa şimdiye kadar davranışım için hızlı ve sert bir ceza verirdi ama Alana o kadar da rahatsız olmuş görünmüyordu. Ludvig bile eğlenmiş bir ifade takınmıştı.

Açık olan bir şey vardı ki, bu Alfalar benim birlikte büyüdüğüm Alfalara hiç benzemiyordu.

"Ben de seni ısırırım," diye uyardı Alana ama ses tonunda mizah vardı.

Ona hırlama içgüdüğü hâlâ içimdeydi ama bunu yuttum ve konuşmaktan kaçındım. Kazek beni şakağıma kondurduğu bir öpücükle ödüllendirdi ve omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi gönderdi.

Ben kimim? Son bir hafta içinde gerçekliğimde ne kadar çok şeyin değiştiğine şaşırarak merak ettim. Ne zamandan beri erkek olduğumu iddia ediyorum? Enrique bir metres edinmeye niyetlenmişti, bunu biliyordum ve kabul etmiştim. Elbette bu bilgi beni heyecanlandırmamıştı ama çenemi kapalı tutmuştum.

Yine de bir şekilde bu yabancının -eşimin- başka bir dişiyile birlikte olması fikri bende kan dökme isteği uyandırdı. Daha önce hiç şiddet yanlısı bir dişi olmamıştım, sadece kendimi nasıl koruyacağımı bilmek için eğitim almıştım. Ve şu anda bu Alfa dişisini alt etmek için güçlerimi ve becerilerimi kullanmayı çok istiyordum. Bu düşünce tüm mantığa meydan okuyordu.

"Yakında görüşürüz, Winter." Kazek gülümsedi, beni bırakırken kara gözleri gururla bakıyordu.

Davranışlarımdan dolayı gurur mu? Yoksa hak iddia ettiğim için gurur mu?

Ben ikincisinden şüpheleniyordum. Çiftleşme bağı onu bir Alfa kadar, hatta daha da fazla, bölgeci yapmalıydı.

Vanessa'nın erkek Omegalarının neden onun çiftleşme ısırığını arzuladıklarını hiç anlamamıştım. Ama şimdi anladım sayılır. Kurdun kendini güvende ve tamamlanmış hissetmesine yardımcı olan şey sahiplenme ve güvenlikti. Bu rahatlık olmadan sefil olmak zorundaydılar. Peki neden

Vanessa onlardan birini kendi çocuğu olarak almamış mıydı? Bir başkasını sahiplenemeyecek kadar bencil miydi?

"Gidelim Prenses Snow," dedi Alana düşüncelerimi bölerek. "Yeni Beyaz Atlı Prens'inizin bu öğleden sonra tüm sektöre haddini bildirmesini izlemek için sabırsızlanıyorum."

Kazek homurdandı. "Ben prens değilim. Kahrolası bir kahraman da değilim.

Bu yüzden onun kafasına dilek koymaya kalkmayın."

"Doğru. Korkunç suikastçı. Anladım." Alana ona öyle sahte bir selam verdi ki, onun hakkındaki düşüncelerimi yeniden gözden geçirdim. Ondan hiç korkmuş gibi görünmüyordu, adam karşılık olarak hırladığında bile. "Dehşet verici," diye kestirip attı, sonra odağını bana çevirdi. "Haydi, Omega. Sana nezarethaneye kadar eşlik edeyim."

Kazek'e baktım ve o da başını sallayarak beni onu takip etmem için cesaretlendirdi. "Beni çok fazla özlememeye çalış dostum," dedi.

"O zaman çok uzun sürmesin," diye karşılık verdim ona, bu tanıdık yoldaşlığa bu kadar kolay düşmemize şaşırarak. Belki de kader arkadaşları hakkında bir şeyler söylenebilirdi. Ama en çılgın hayallerimde bile onun benim olacağını tahmin edemezdim.

Ve içimden bir ses onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyordu.

Kazek'e son bir kez baktıktan sonra Alfa Alana'ya doğru bir adım attım. Durum karşısında tamamen rahatlamış görünüyordu, kabullenışı sinirlerimi yatıştırdı.

En azından Alfa Ludvig'e bakma hatasını yapana kadar. Dakikalar önceki yarı dostane samimiyeti çoktan gitmiş, yüzündeki o sert ifade geri gelmişti. Titredim ve Alana'nın koridorda sabırla beklediği yere doğru kapıdan dışarı fırladım.

Beni penceresiz bir koridora götürürken hiçbir şey söylemedim. Kazek'le geldiğim yönün tam tersiydi. Midemde bir düğüm oluştu, ancak pencerelerle süslenmiş büyük bir açık alanda sona eren başka bir koridora döndüğünde büyüdü.

Güneş tepemde belirerek bana öğle vaktinin yakında geleceğini haber veriyordu. Anladığım kadarıyla, dünyanın bu bölgesi benim kendi sektörümle benzer bir gün ışığı yolunu paylaşıyordu.

Alana bir düğmeye bastı ve önümüzde iki metal çıta açıldı.

Bir asansör, diye hayret ettim, ileri teknoloji ilgimi çekmişti. Kış Sektörü'nde bunlardan yoktu.

Dişi Alfa bir dizi anahtar seçerek kapıların kapanmasını ve iç kutunun canlanmasını sağladı. Yukarı doğru fırlarken avuç içim duvara çarptı, midem aşağıdaki zeminde kayboldu. Bu bana uçağı hatırlattı, içim bu yabancı hareketten hemen bulandı.

"İyi olacak," diye söz verdi Alana yumuşak bir sesle ve beni şoke etti. "Alfa Ludvig asla Kaz'ın kazanamayacağı bir meydan okuma tasarlamaz."

Bunu benim iyiliğim için mi yoksa kendi iyiliği için mi söylediğini merak ettim, çünkü ondan yayılan endişenin kokusunu alabiliyordum.

Kazek'in kaybedeceğini mi düşünüyordu?

Kaz, diye düşündüm, kaşlarımı çatarak. Ona Kaz diyordu.

"Ludvig bunu sadece Kaz'ın Sektör Alfa pozisyonuna layık olduğunu kanıtlamak için yapıyor," diye ekledi, ama bu endişe notu havaya karıştı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Rahatsızlığının acı notasını yutarak usulca sordum. Yakınlığımızdan mı yoksa Kazek'in düellosundan mı kaynaklanıyordu?

Cevap veremedi bir ding sesi duyuldu, metal çıtalar açılarak beyaz bir duvar ortaya çıktı.

"Sola," dedi Alana, bunun ne anlama geldiğini bilmeme ihtimalime karşı başını o yöne doğru eğerek. Kokusundaki artan belirsizlik beni hiç de rahatlatmadı. Bu, yabancı hareketlerin verdiği acıyla birleşince, midemdekileri dışarı atmanın eşiğine geldiğimi hissettim.

Kazek'in dölünün sağlıklı bir doz içerdiğinden oldukça emindim.

İçimdekileri yerinde tutmak istercesine karnıma bastırdım ve mermer zeminli koridora dikkatlice adım attım. Yukarıdaki tavan pencerelerinden gelen ışık, binanın tepesinde olduğumuzu gösteriyor ama ne kadar yüksekte olduğumuzu ele vermiyordu. Her iki uçta birer tane olmak üzere sadece iki kapı vardı.

"Kapı kilitli değil," dedi Alana asansörden. "Bu kattaki herhangi bir süiti keşfetmekte özgürsünüz, ancak bu kattaki asansörler yalnızca yetkili retina taramalarıyla çalışır. Bu yüzden ayrılmaya çalışmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Yemek aralıklarında rahatınız için yiyecek getirilecektir. Bir de iki süiti birbirine bağlayan bir ormanlık alan var. Kurtlarınız için."

"Sen... değil misin?" Kapılar kapanmaya başladığında sözümü yarıda kestim.

Alana başka bir şey söylemedi ve beni soğuk koridorda yalnız bıraktı.

Yutkundum. "Harika. Teşekkürler."

Beni sadece Kazek'in kaderini sorgularken bırakmakla kalmamış, aynı zamanda burada da terk etmişti. Belki de bu onun beni cezalandırma yöntemi idi.

Alfalar, Beta ya da Omegaların otoritelerini sorgulamasından hiç hoşlanmazlardı.

İç çekerek sola döndüm ve düğmeyi çevirdim.

Ancak içeriden gelen hırıltıyla eşikte donakaldı.

Bunu daha keskin olan ikinci bir ses takip edince ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. Daha yüksek. Ve belirgin bir şekilde Alfa.

Geriye doğru koridora daldım ve diğer kapıya doğru koştum.

"Dur." Emir havayı yararak ilerleyişimi durdurdu ve kanımın donmasına neden oldu. "Burada ne halt ediyorsun?"

K A Z E K

LUDVIG'i inceledim, konuşmasını bekliyordum. Alana ve Winter gittikten sonra sessizliğe bürünmüştü, sandalyesine yerleşirken yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesi vardı, gözdağı veren havası çoktan gitmişti.

Onun duruşunu tekrar oturmam için bir davet olarak algıladım, ayak bileğim karşı dizimin üzerindeydi, ellerim kolçakların üzerinde yayılmıştı.

Söyleyecek bir şeyi vardı. Bir çeşit konuşma. Bu bir güven oyu değil, bir uyarı olacaktı. Snow Frost'u sahiplenmek teknik olarak Sektör Alfa'sı olduğum anlamına geliyordu. Dünya bunu henüz bilmiyordu ama o biliyordu ve bu da onu özellikle zor bir siyasi pozisyonda bırakıyordu.

Buna saygı duydum.

Ve bu konuda ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

Onun meydan okuma fikri uygundu çünkü İskandinav Sektörü üzerindeki hâkimiyetimi kanıtlamama yardımcı olacak ve eğer seçersem gelecekte Kış Sektörü'nü işgal etmek için destek toplayacaktı. Sadece bu yolu seçmek isteyip istemediğimden emin değildim. Eşim kesinlikle tahtını geri almak istiyordu ama liderlik etmeye hazır mıydı? Hayatı boyunca Vanessa'nın gölgesi olmuş, kendini Beta olarak yetiştirmiş ve sonuç olarak bir Omega olmanın gerçekte neleri gerektirdiği hakkında hiçbir fikri olmamıştı.

Savunmasızdı.

Zayıf olması gerekmiyor ama doğru düzgün eğitilmemiş de. Ve korumak da bana düşer.

Onun yeteneklerinden emin olana kadar Kış Sektörüne sızmayacaktım ve kendimi buna ikna etmenin ne kadar konusunda hiçbir fikrim yoktu. Özellikle fiziksel savaş eğitimi söz konusu olduğunda, hoşgörümle tanınan biri değildim.

Ludvig sonunda sessizliği bozarak, "Onunla çok uğraşacaksın," dedi. "Belli ki Beta zihniyetiyle ve asi bir çizgiyle yetiştirilmiş."

Başımı eğerek onayladım. "Bastırıcılarının güç hapları olduğunu sanıyordu." Ona kısa özeti zaten vermiştim ama tekrar etmeye değirdi.

"Lanet olası Vanessa." Elini yüzünde gezdirerek iç geçirdi. "Onunla ilgilenilmesi gerekecek."

"Biliyorum."

"Senin tarafından,"

diye ekledi.

"Biliyorum," diye

tekrarladım.

"Ama küçük Omega'nız bunu kendi başına halletmek istiyor." Bir soru değil, bir gözlem.

Yine de bunu onun için doğruladım. "Öyle."

Başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Onun kararlılığını takdir edebilirim, tıpkı Mila'mın da edeceğinden emin olduğum gibi. Ama ikinizin de önünüzdeki duruşmaya hazır olduğunuzdan emin olmanız gerekecek. Bugün sadece bir ısınma turu. Dünyanın dört bir yanındaki sektörlerden alfalar onun için size meydan okuyacak. Bununla mücadele etmenin tek yolu da iyi bir açıklama yapmaktır."

"Yeni Sektör Alfa olarak uygun bir giriş yaparak," diye tercüme ettim.

"Aynen öyle."

Boynumun arkasını avuçladım, uzun bir nefes verirken sıktım. "Hiçbir zaman liderlik pozisyonu istemedim. Neredeyse bana şantaj yapman gerekecekti."

Piç kurusu beni kovmakla tehdit etmiş, eğer düzenli bir şekilde onun emrine girmezsem beni yalnız kurt ilan etmekten başka çaresi kalmayacağını söylemişti. Bir insan olarak otoriteden hoşlanmıyordum ve bir şekil değiştiren olarak da kesinlikle hoşlanmıyordum.

Yalnız çalışmayı tercih ettim.

Bu yüzden suikastçı kariyerimi seçtim. "Ben bir lider değilim."

"Belki de değil," diye kabul etti. "Ama Kar Ayazı öyle doğdu. İlişkinizde bu onun gücü olacak, tıpkı senin infazcıya benzer eğilimlerinin senin gücün olacağı gibi. Bir Omega'nın sorumlu kişi olarak görülmemesi, onun gölgelerden danışmanlık yapmadığı anlamına gelmez."

Alfalar arasında Omegaların el üstünde tutulması ve tapınılması gereken, savunmasız yaratıklar olduğu yaygın bir görüştü. Ancak Ludvig hiçbir zaman bu pozisyonu korumamıştı. Oğlu Ander de öyle. Mick'in de aynı şekilde davranacağından şüpheleniyordum çünkü anneleri Omega Mila'nın omurgası vardı. Gerektiğinde boyun eğse de, Ludvig onun fikirlerinin önemli olduğunu açıkça belirtmişti. Ve bunu sık sık paylaşırdı.

Winter'ın kamaramda küçük hançerlerini üzerimde nasıl kullanmaya çalıştığını düşünerek, "İnatçıdır ve bıçak kullanmakta ustadır," diye itiraf ettim. "Birisi onu dövüş konusunda eğitmiş. En azından temel olarak."

"O zaman onu sahiplenen Alfa'nın bir asırlık paramiliter deneyimi olması iyi bir şey." Kaşlarını kaldırdı. "Bu öğleden sonra bu bilgiyi uygulamaya hazır mısınız?"

"Bunun bir kan banyosu olacağını farkındasın, değil mi? Bana sadece beni ikinci komutanın yaptığı için saygı duyuyorlar ve şimdi bunu benim hakkımda yapıldığını kanıtlamak için bir fırsat olarak kullanacaklar." Başaramayacaklardı elbette. Ama deneyeceklerdi. Ve bir noktayı kanıtlamak için çoğunu incitmek zorunda kalacağım.

"Nadiren yanılıyor olmam iyi bir şey," diye cevap verdi, yanağındaki gamze ortaya çıktı ve ona daha genç bir görünüm verdi.

gerçek yaşını yalanlayan bir görünüm. Masasından kalktı ve ayağa kalktı, avuçlarını ceketinin yakalarında gezdirdi. "Törenden önce Mila'yla konuşmam gerekiyor ve sanırım senin de hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacın var. Her ne söylemeyi planlıyorsanız, onaylıyorum."

Ona bakakaldım. "Ne zamandan beri?" Askerlere fikrimi söylememden nefret ederdi çünkü genellikle onlara bir avuç cahil pislik derdim.

"Sektör Alfa'sı olduğundan beri," diye cevap verdi ve bana o sırıtışlarından birini daha gösterdi. "Bakalım liderlik şapkasını ne kadar iyi takıyorsun, hmm?"

Ona hırlamamak için dişlerimi sıktım. "Piç kurusu. Bu da başka bir ceza." Konuşmalardan nefret ettiğimi biliyordu. Bu lanet olası bir işkenceydi. "Meydan okuma senin için yeterli değil mi?" Yüksek sesle merak ettim. "Ben onurlu olanı yaptım ve bunu sen de biliyorsun."

Tekrar bana baktı. "Evet, Snow Frost söz konusu olduğunda yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna katılıyorum. Ancak bu ceza oğlumun kırılmış bir Omega'yı geri getirmesine yardım ettiğin için. Onun yüzünden aklını tamamen yitirdi ve onu elinde tutabilmesinin bir nedeni de sensin." İnkâr etmem için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"O kurtlar odasını kendi başına halletmesine izin vermemi mi tercih ederdin?"

"Evet. Çünkü o da sizin gibi toplumumuzdaki yerini öğrenmeli, başkalarının ona liderlik etmesine bel bağlamamalı."

"Bana benziyor mu?" Tekrarladım. "Yerimin gayet farkındayım, Ludvig." Diğer Alfalar bunu unutmama nadiren izin verirdi.

"Öyle misin?" diye karşı çıktı. "Çünkü daha birkaç dakika önce, sektörümdeki Alfaların size sadece benim iyiliğim için saygı duyduğunu söylediniz."

"Öyle."

Başını eğdi, kurnaz bakışları beni ancak onun gibi bir Alfa'nın yapabileceği şekilde yerimde sabitledi. "Bu konuda çok farklı fikirlerimiz var, Kazek. Belki bugün daha sonra anlayacaksın."

Ludvig cevap vermeme fırsat vermedi, geniş omuzları
çoktan kapının ardında kaybolmuştu.

Hay sikeyim. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Sikeyim.

OceanofPDF.com

WINTER

Kapı aralığındaki sarışın erkek Alfa Ludvig'in tıpatıp aynısıydı. Yüzünü ve kokusunu geçen geceki pilottan hatırlıyordum ama adını hatırlayamıyordum.

"Eee?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Burada ne halt ediyorsun Pamuk?"

Boğazımı temizledim, bir açıklama bulmaya çalışırken dikkatim ellerime kaydı. Alana, kızgın bir Alfa erkeği bir yana, burada başka biri olduğuna dair hiçbir şey söylemedi.

"Neden bir Omega gibi kokuyorsun?" diye sordu, kişisel alanıma girerken vücudunun sıcaklığı benimkini yakıyordu. Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında kavradı, sonra başını boynuma doğru eğerek içime çekti. "Kazek?"

Sanki onu yakmışım gibi beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. Yutkundum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Kahretsin. Nasıl? Senin için geri mi döndü?" Başını salladı, cevap beklemeden adımlamaya başladı. "Ah, o lanet olası salak. Ona seni rahat bırakmasını söyledim ama tabii ki dinlemedi. Kazek bir şey istediğinde, onun peşinden gider. Görünüşe göre, kesinlikle yasak olan çok değerli dişiler de buna dahil."

Tekrar önümde belirdi, gücünü ve kuvvetini gösteren bir hızla hareket ediyordu. Bu erkek

kesinlikle babasının oğlu.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak göz kırptım. "Alfa Kazek?" diye sorarken bakışlarını tam olarak karşılayamadım.

"Evet."

"Hayır." En azından pek sayılmaz. Biraz sertti ama kurdum bundan hoşlanıyor gibiydi. Son birkaç günün anıları düşüncelerimde yüzerken yanaklarım yandı, her biri bir öncekinden daha ahlaksızdı. Tanrım, artık kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Güzel," diye yanıtladı Alfa, bir kez daha geri çekilerek. "Neden buradasın?"

"Beni buraya Alfa Ludvig gönderdi," diye cevap verdim, boğazımı tekrar temizleyerek. "Ben... O..."

Toparlan.

Sen artık kıssın.

Kim olmak istediğinizi seçin.

Ama önümde erkeksi bir erkek varken bunu yapmak zordu. Kokusundan çiftleşmemiş olduğunu anladığım bir erkek. Yine de tenine tatlı bir şey yapışmıştı. Geçici bir koklama yaptığımda burnum seğirdi. Sonra tanıdık Omega parfümünü fark edince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Kari." Etrafına endişeyle baktım. "O burada mı?"

Ses tonuma sinirlendi. "Bana neden burada olduğunu söyle, Omega. Hemen şimdi."

Sözlerindeki emredici hırıltı karşısında irkildim ve ilk içgüdümün diz çökmek olmasından nefret ettim. Bu her zaman benim birincil tepkim olmuştu, beni aşağı bir Beta olarak işaretlediğini düşündüğüm bir şeydi. Gerçek doğamı bildiğim için şimdi çok daha anlamlıydı.

Omegalar teslim

edildi. Her zaman.

"Ceza," diye yanıtladım, yanıt dişlerimin arasında gıcırdıyordu. "Uçağınıza gizlice girdiğim için."

Şokunu hissedebiliyordum, havadaki enerji etrafımızda vızıldıyordu. "Ne?"

"Alfa Vanessa beni öldürecek, ben de... uçağın arkasına saklandım. Sonra beklenmedik bir şekilde kızgınlığa girerek neredeyse ölüyordum. Ve Alfa Kazek benimle çiftleşti." Bu kısaltılmış versiyonuydu. Ama genel olayları aktarıyordu. "Alfa Ludvig... mutlu değil."

Erkek sessizliğe gömüldü. O kadar sessizdi ki nefes alıp almadığını bile merak ettim.

Sonra yüzümü buruşturmama neden olan derin bir kahkaha attı. "Doğruyu söylüyorum," diye söz verdim ona.

"Öyle olduğundan hiç şüphem yok," dedi her kelimesinde kıkırdayarak. "Bu yüzden Kari'yle gitmeme izin verdi. Seni uçakta hissetti."

Gözlerim hâlâ yerdeydi ama başını sallarken saçlarının hareket ettiğini duydum. Yüzüne bir an için baktığımda, saç telleri kulaklarının hemen altına denk geliyordu. Babası gibi sakalı yoktu ama belli ki usturayı birkaç gündür kullanmıyordu.

"İskandinav Sektörüne hoş geldin Omega Snow. Sanırım babam şu anda savaş planları yapmakla meşguldür?"

"Kış," diye fısıldadım. "Artık Kar olarak değil, Kış olarak tanınıyorum."

"Bu Kaz'ın fikri miydi?"

Soruyu düşündüm, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Kazek bunu teşvik ederken, ben de bu fikri memnuniyetle karşılamıştım. Artık Beta Snow gibi hissetmiyordum. Güç haplarıyla birlikte ölmüştü.

"Kışı tercih ederim," dedim, parlak mavi gözlerine baktım ve hemen ardından dikkatimi yere verdim.

"Kış geldi," diye cevap verdi, tavrı hafifçe değişmişti. "Kaz nerede? Bir düzine kadar yasayı çiğnediği için onu tebrik etmek isterim."

"Alfa Ludvig, Kazek'ten çiftleştiğimizi sektöre duyurmasını ve bu öğleden sonra rakipleri kabul etmesini talep etti." Sadece söylemek bunu yüksek sesle söylemek midemi etti

yeniden çalkalanmaya başladı. Asansördeki acıyı neredeyse unutmuştum ama şimdi geri gelmişti ve koridordaki erkekten gelen dehşet kokusuyla daha da kötüleşmişti.

"Kahretsin..." diye nefes aldı, endişesi her an daha da artıyordu. "Bu... bu hiç iyi değil."

Ellerimi önümde kavuşturdum, az önceki özgüvenim tamamen kaybolmuştu. Eğer bu Alfa ve Alfa Alana endişeliyse, o zaman ben de endişelenmeliydim.

"Kahretsin. Yapmam gerek..." Sustu, sonra tek kelime etmeden kapıya yöneldi.

Odadan, ilk geldiğimde duyduğum hırıltıya benzer bir hırıltı geldi.

"Bu konuşma henüz bitmedi," dedi Alfa, sesi sertti. "Bunu bir zaman hediyesi olarak kabul et, Omega. Şimdi tavrını düzeltmek için en az iki saatin var."

Kurt formunda biriyle konuştuğunu düşündüren bir homurtuyla cevap verdi. Havayı kokladım, Kari'nin tanıdık kokusunu tekrar fark ettim ve meraktan ileri doğru süründüm.

"Ben yemek yiyeceksin," diye devam etti.

Gıcırdayan dişlerin sesi bu talebi karşıladı. Sesi kızgın geliyordu.

"Kendini aç bırakmak bir seçenek değil," diye tersledi. "Dün yaptığım gibi seni zorla besleyeceğim. Seçim senin, Omega."

Odaya baktığımda sarışın bir kurdun yırtık minderlerin üzerinde oturduğunu gördüm. Elleri kalçalarında, cüssesi kendisinden çok daha büyük olan Alfa'nın önünde dururken ona cesaretle bakıyordu.

"İki saat," dedi. "Yemek ye, yıkan ve döndüğümde insan ol."

Homurdanması bana itaat etmeye niyeti olmadığını söyledi.

Yavaşça çömeldi ve tüm bu süre boyunca onun bakışlarını tuttu. "İçinde bulunduğun durum nedeniyle sana karşı hoşgörölü davrandım. Döndüğümde bu sona erecek ve bu davranışın sert bir şekilde düzeltilecek."

Hiç irkilmedi bile, beni şok etti.

Kari'yle sadece bir kez karşılaşmıştım ama beni korkmuş ve uysal biri olarak etkilemişti. Bu kurt bunların hiçbirine benzemiyordu ve ölmek isteyip istemediğini merak ediyordum.

Elbette, Kazek'le de benzer şekilde konuşmuştum. Sayılır.

Alfa topuğunun üzerinde dönerek kapıdan içeri girerken benim koridorda geriye sıçramama neden oldu. "Ona biraz akıl ver, olur mu?" Asansörün doğru yürüdü, başparmağını bir tür panele bastırdı ve kapılar açılırken oflayıp pufladı. "Kazek'in lanet sektörün yarısını öldürmediğinden emin olmam gerekiyor."

Ona bakakaldım, dilimde bir sürü soru vardı ama hiçbirisi yeterince hızlı kaçmadı, kapılar çoktan kapanmıştı.

Bununla ne demek istedi?

Yayın endişesi vardı. Kazek için değil miydi? Diğerleri için endişelenmiş miydi?

İçeriden gelen bir sesle sıçradım, sarışın kurt bana kızgınlıkla bakarken içerideki fuayede patinaj yaparak durdu. Duruşundaki her şey olası bir kavga için beni ölçtüğünü gösteriyordu.

O hırladığında, ben de ona karşılık verdim.

"Havamda değilim Kari," dedim ona. "Ama iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Kurtlar kaşlarını kaldırabilseydi, şu anda yüz ifadesinin bu olduğundan şüphelenirdim.

Onu görmezden gelerek, bir pencere bulup bulamayacağıma bakmak için odaya girdim. Alfa Ludvig Kazek'i duyabileceğimi ama göremeyeceğimi söylemişti. Yani bir havalandırma deliği falan olmalıydı.

Eskiden zarif bir şekilde dekore edilmiş olduğundan şüphelendiğim odanın her yerinde karartma perdeler görüşümü engelliyordu. Görünüşe göre Kari, belki de Alfa'sının yardımıyla mutfakı yeniden dekore etmişti. Mutfak barının üzerinde bir tepsi yemek duruyordu, açık alan

tertemiz olmasının ve beni bir anlığına duraksatan teknolojiyi sergilemesinin ötesinde.

İki fırın.

Mikrodalga.

Koca bir buzdolabı ve lanet olsun, bir dondurucu mu?

"Vay canına," diye nefes aldım, bu eşyaları sadece dergilerde görmüştüm. Kış Sektörü yiyeceklerimizi soğuk tutmak için ateş, odun ve doğal unsurları kullanırdı. Bu, Kazek'in bu haftaki yemeklerine karşı duyduğum hoşnutsuzluğu açıklıyordu. Bana bu araçları kullanarak bir şeyler yediriyordu, sadece ateşte balık kızartmıyordu.

Başımı sallayarak yemek alanına doğru ilerledim, masanın üzerindeki pençe izlerine dikkat ettim ve tamamen tahrip edilmiş yatak odasına girdim. Çarşaflar, battaniyeler, yatak parçaları, giysiler... "Tamam." Arkamı döndüm ve neredeyse Kari'ye çarpıyordum.

İnsan formuna geri dönmüştü, mavi gözleri kısılmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Alana'nın bahsettiği dış alanı bulmaya çalışıyorum," dedim.

"Oh." Kari başını salladı ve beni odanın karmaşası geçirerek dolap olduğunu düşünebileceğim bir kapıya götürdü. Kapıyı açtığında ağaçlar ve gerçek çimenlerle kaplı, cam pencerelerle çevrili bir açık alanla karşılaştım. "Burası bir sera. Sanırım yüceltilmiş bir hapisane hücresi için fena değil."

Omuz silkti ve bitkilerden birinden bir çiçek koparmak için dışarı çıktı, ardından çıplak bir şekilde pencerelere doğru ilerlemeden önce onu kulağının arkasına sıkıştırdı.

Karaya değil okyanusa bakıyordu ve tepesinde odaya temiz hava girmesini sağlayan bir havalandırma deliği vardı. Kurdum onaylayarak mırıldandı, beni yer değiştirmeye çağırırdı ama onu reddettim. Daha sonra.

"Neden onların uçağına gizlice girdin?" Kari usulca sordu.

"Neden onlara orada olduğumu söylemedin?" Ben de karşı çıktım. Bu

Alfa Ludvig'in bugünkü tepkisinden açıkça anlaşıyordu ki

onun bölgesine gizlice girdiğimden haberi yoktu. Ve birlikte olduğu Alfa da çok şaşırmıştı.

"Gerçek olup olmadığından emin değildim," diye fısıldadı parmakları bardakta bir aşağı bir yukarı gezinirken. "Bunun gerçek olduğuna hâlâ ikna olmuş değilim." Döndü, mavi gözleri kurt bakışlarıyla parlayarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Onlar iyi adamlar değil, biliyorsun. Yalan söylemeye devam ediyor. Beni kandırmaya. Ama ben daha iyi biliyorum. Alfaların yaptığı tek şey aramak ve yok etmektir ve onun beni yok etmesine izin vermeyeceğim." Çenesi biraz sallanarak ses tonundaki inancı ele verdi.

Yutkundu ve bir adım attı, ancak bir dizi uluma havayı kabarttığına dondu kaldı. Yere yığılırken dizlerinin bağı çözüldü, ileri geri sallanmaya başlarken avuç içleri kulaklarını kapattı. Dehşet burun deliklerime doldu, iniltili sesi kalbimi delip geçti.

Tanrım, ona ne yapmışlardı?

"Ne yapabilirim ki?" İrkilerek harekete geçtim. "Nasıl yardım edebilirim?"

Cevap vermedi ve dışarıda ulumalar daha da arttı.

"Ben... Ben çok üzgünüm," dedim, onun önüne düşerek. Ona dokunmamam gerektiğini biliyordum ama varlığımın en azından biraz yardımcı olacağını umuyordum. Belki onunla konuşursam? Uçakla ilgili sorusuna cevap versem? Ona durumumu anlatsam?

Emin değildim ama dürtüye boyun eğdim ve Enrique'nin Vanessa ile konuşmasına kulak misafiri olduğum gecedan başladım. Kazek'in beni İskandinav Sektöründe bulmasıyla ilgili kısma geldiğimde, titremesi yatışmıştı. Ve onun iddiasından ve ne kadar korktuğumdan bahsettiğimde, tamamen sakinleşti.

Açıklamamı Alfa Ludvig'in cezasını anlatarak bitirdim ve ekledim, "Sanırım bu yüzden uluyorlar. Duyabileceğimi ama onu göremeyeceğimi söyledi."

Hiçbir şey söylemedi, dışarıda patlak veren kaos dışında odadaki tek ses nefes alış verişiydi.

Kazek'in sesi kulaklarımda yankılanırken tüylerim diken diken oldu. Havada en az kırk kat yüksekte olmalıydık ama aşağıda sadece okyanus varken bunu söylemek zordu. Kurdum ona kulak kabarttı, rüzgârda uçuşan her bir kelimeyi bozuk bir düzende algıladı.

Adını söyledi.

Pozisyonunu.

İddia yasalarını çiğnediğini açıkladı.

Sonra da kimi kaçırdığını kalabalığa bildirdi.

Kış Sektörünün Kar Dondurması.

Bu açıklamadan sonra bir dizi hırıltı patlak verdi. Bunu, duymaktan korktuğum sözler izledi: "Hepinizin önünde, iddiamaya karşı çıkmak isteyenlerin meydan okumalarını kabul etmeye hazır bir şekilde duruyorum. Ancak bilginiz olsun, boyun eğmeden önce ölümüne düello yaparım. O yüzden öne çıkın. Ellerime kanınızı bulaştırmanızı memnuniyetle karşılıyorum."

Kari titredi. "Bu senin eşin mi?"

Yutkundum, anonsuna hırıltılar eşlik ederken midem bulandı. "Ah, evet. Bu Alfa Kazek."

"Kulağa korkunç geliyor."

Öyle olduğunu düşündüm. Ama bir noktadan sonra ölümcüllüğü üzerimde etkisini yitirmişti. Beni hiç korkutmuyordu. Yine de muhtemelen korkutmalıydı.

Kavga sesleri kulaklarıma ulaştığında kalbim karnıma düştü.

Kimin kazandığını bilmeme imkân yoktu, Kazek'in hırıltısı duyularıma yabancıydı. Bu da çiftleşmemizin ne kadar yeni ve kırılgan olduğunu gözler önüne seriyordu.

"Kaybederse sana ne olacak?" Kari usulca sordu.

"Yeni bir Alfa tarafından sahiplenildim." Bunun düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti.

"Ama o ölürse, kopan bağ seni yok eder." Mavi gözleri pişmanlıkla bana baktı. "Bağların kırılmaz olması gerekiyordu."

"Kırılmaz mı?" Gelenek hakkında pek bir şey bilmiyordum çünkü orada hiç olmamıştı Alpha-Omega çiftleri içinde

Kış Sektörü. Ve Vanessa harem üyelerinden birini eş olarak almayı reddetti.

Kari ciddiyetle başını salladı. "Evet. Babamın beni mahvetmesinin bir lütuf olduğuna inanırdım çünkü Alfalar kırılmış bir Omega'yı sahiplenmezler. Bağlanmamak ruhumun asla bir başkasına bağlanmayacağı anlamına . Ama Alfaların beni tamamen farklı bir şekilde yok edebileceğini zor yoldan öğrendim."

"Baban mahvetti-"

Göğsüme inen keskin bir yumruk ifademi kesti ve kalbimin içinde bir şey kırılırken acı dolu bir çığlık atarak beni yere düşürdü. Kazek! Zihnimde çığlık attım, darbe ciğerlerimdeki rüzgârı savurdu ve görüşümü karanlığa gömdü.

Nefes alamıyordum, vücudum anlamadığım hisler yüzünden yanıyordu.

Ta ki Kari'nin sözleri kafamda tekrarlanana kadar.

Parçalanmış bağlantı seni yok

edecek. Hayır...

Hayır! Hayır!

K A Z E K

OceanofPDF.com

AFEW MINUTE EARLIER

LANET JOEL!

Ona hırladım, boyun eğmeye çağırdım ama kibirli herif pes etmedi.

Çenesini kırdı ama hiçbir şey yapmadı. Dişlerim boğazına dolanmış halde onu yere yapıştırmıştım.

Kurt formundayken öldürülmemiz daha zordu, şu anki durumumuzda buna güveniyor gibi görünüyordu. Kan öfkesine ve kendisine ait olmayan bir Omega'ya sahip olma arzusuna yenik düşerek avantajın bende olduğu gerçeğinden habersiz görünüyordu.

Ludvig'in Winter'ı neden üst kata gönderdiğini anladım. Bu onu korurken aynı zamanda bir ceza görevi de görüyordu. Eğer Alfalar onun kokusunu alsaydı, bu savaş çok daha korkunç olurdu. İlk iki yarışmacım bir dakikadan kısa bir sürede yere serildi.

Ama Joel bunu sonlandırmaya kararlı görünüyordu.

Hepsi kurt olarak savaşmayı seçti çünkü yanlışlıkla bunun benim daha zayıf formum olduğunu düşündüler. Bunu kendi avantajıma kullandım, hem insan hem de hayvan olarak geliştirdiğim bir çeviklikle hareket ettim. Ve onlarca yıldır yaptığım antrenmanlar beni onların tüm zayıflıklarına alıştırdı ve her birinden faydalanmamı sağladı. Joel'i bu kadar çabuk nasıl kıstırdığımın sebebi buydu. Ancak, ben

o kadar kolay olmayacağını bilmeliydim. Onunla hiç olmadı.

Bunun aslında Winter'la hiçbir ilgisi yoktu ve her şey beni alaşağı etmekle ilgiliydi. Hiyerarşinin tepesindeki değersiz konumum hakkında sürüdeki en yüksek sesle konuşan oydu. Bu olay başlamadan önce bile onun rakiplerimden biri olacağını biliyordum. Yine de çok daha fazla protesto bekliyordum. Sadece dört kişi öne çıkmıştı ve o üçüncü sıradaydı. Geri kalanların hepsi iddiama saygı göstererek eğildiler.

Ludvig hiç şaşırmış görünmüyordu ve buradaki asıl dersin bu olduğundan şüpheleniyordum. Konumumu saygı sayesinde kazandığımı görmemi istiyordu.

Ne yazık ki Joel'in vücudunda saygılı bir kemik bile yoktu. Bu salak muhtemelen bir gün Sektör Alfa için Ludvig'e meydan okuyacaktı. Tabii bu dövüşü sağ salim atlatırsa.

eğ, diye ısrar ettim.

Joel hırslayarak karşılık verdi, pençelerini kaldıraç olarak kullanmak için yere saplamaya çalışıyordu. Onun gücü ve becerisi benimkiyle boy ölçüşemezdi; sadece bunun farkında değildi.

Boş yere kanının tadının nasıl olduğunu merak ettim, bu şehvetli düşünce kalbimin beklentiyle çarpmasına neden oldu.

Bunun gibi anlar insanlığa dair sahip olduğum küçük kavrayışı parçalayarak beni şiddete susamış ve kurdumla tamamen uyum içinde bıraktı.

Bu benim sırrımdı. Her zaman başarılı olmamın sebebi. Türümden pek çok kişi ölümlü olarak yetiştirilmemi bir zayıflık olarak gördü. Benim her zaman bir hayvan olduğumu fark edemediler. Ludvig'in beni dönüştürmesi beni daha da güçlü bir hayvan yaptı.

Çenemi sıkarak ölümcül kesici dişlerimin kürkü delmesine ve altındaki kırılgan deriyi tehdit etmesine neden oldum.

Biraz daha, diye fısıldadı kalbimin karanlık kısmı.
Evet, aynen .

Kan.

Lezzetli.
Güzelmiş.
Muzaffer.

Zihnim varlığımın vahşetine boyun eğdi, zarar verme ihtiyacım düşüncelerimde ön plana çıktı.

Bu erkek bana meydan okudu. Beni tehdit etti. Beni yenebileceğini düşündü. Böyle bir çılgınlık görmezden gelinemezdi. Kibrinin günahlarını ödemek için cezalandırılması gerekiyordu.

Öfke damarlarımda kaynıyor, gerçekliğe olan bağlılığımı gevşetiyor ve beni şiddetin geliştiği bir varoluş düzlemine itiyordu. Dans etme zamanı, pislik.

Çenem gerildi, altımdaki sefil varoluşu sona erdirmeye hazırdım ki bir şey bilincimi çekiştirdi. Hassas bir iplik, bilenmiş yabancı bir enerji. Kurdumun merakını uyandırdı, odağımı böldü.

En azından korku havaya nüfuz edene kadar.

Tatlı koku yırtıcıyı oyuna çekti, ölüm arzum içgüdülerimi harekete geçirdi ve beni onu bitirmeye çağırdı.

Joel şansı varken boyun eğmedi. Şimdi-

Çılgılık çılgılığa bir uluma kulaklarımı ısırdı ve irkilmeme neden oldu. Kadınsı.

Tanıdık.

Benimkini.

Eşeği tuttuğum yerden bıraktım ve kalbim göğsümde çılgınca atarken sese doğru döndüm. Nerede? diye sordu kurdum, ıstırabın kaynağını arıyordu. Göğsüme çarparak beni birkaç adım ileri itti, ancak dışarıdaki derme çatma arenadaki gerçekliğimi hatırladım.

Kar sahayı kaplamıştı. Kurtlar ve insan kılığına girmiş şekil değiştirenler saha kenarını doldurmuş, hepsi de keskin bir farkındalıkla beni izliyordu.

Ve sonra bakışları meydan okuyanlara kaydı.

Dördü de boyun eğiyordu. Joel dahil, yırtık boynu tam teşhirdeydi.

Ve uluyan cıglık kesildi.

Az önce ne oldu?

Yarışmacılara göz kırptım, manzara karşısında kafam karıştı ve Kış'ı bulmak için duyduğum hayvani ihtiyaç yüzünden dikkatim dağıldı. Bu yeni sorumluluk duygusu üzerimde ağırlık yapıyordu. Bir haftadan kısa bir süre içinde hayatımdaki en önemli varlık haline gelmişti, hepsi de çiftleşme iddiası yüzünden.

Onu incitmek kabul edilemezdi ve son birkaç dakika içinde bir şey ona zarar vermişti. Sadece o acı dolu ağlamaya neyin sebep olduğunu anlamamıştım. Şimdi sessizdi, bizi birbirimize bağlayan ip hayatla birlikte titriyordu.

"Seni geri çekti," diye açıkladı Ludvig bana yaklaşırken usulca. "İyi bir bağ bunu yapar. Kurdu dengeler."

Kalabalığı gelişigüzel ve kasıtlı bir şekilde süzdü, bazılarının diğerlerinden daha belirgin olan teslimiyet duruşlarını not etti.

"Alfa Kazek'e iddiası konusunda meydan okumak isteyen başka biri var mı?" diye sordu, sesi sessiz ama güçlüydü.

Sessizlik.

Sadece üç mü? Düşündüm, şaşırdım. En az bir düzine beklerdim.

"İyi bir seçim," diye devam etti Ludvig. "Sanırım iddiasının ne kadar güçlü olduğu oldukça açık, değil mi?"

Ona baktım, bununla ne demek istediğinden emin değildim. Onun çekimini hissettiğim için mi? Acısını mı? Bu bir çiftleşme bağı için normal değil miydi? Hiç tecrübe etmediğim için gerçekten bilmiyordum. Ve bu, araştırmak için çok zaman harcadığım bir durum da değildi.

"İskandinav Sektöründe alışlageldiği üzere, meydan okuma süresi gerekli olan yetmiş iki saat boyunca açık kalacaktır. Ancak, bugünkü gösteriden yola çıkarsak, meydan okumayı seçenlerin şansının pek de yüksek söyleyebilirim.

katılmak. Ama en azından o meşhur öfkelerinden birine kapılsa bile sizi öldürmekten kaçınacağını biliyorsunuz."

Seçtiği ifade karşısında homurdandım. Kötü şöhretli öfkeler. Öldürmeyi severdim. Romantik bir bakış açısına gerek yok. Ama kendimi geri çekebilmem ilginçti. Kan istediğinde içimdeki canavarı nadiren reddederdim.

Yine de Winter beni zihnimden çekip çıkarmayı başarmıştı.

Bu kesinlikle daha önce hiç başıma gelmemişti. Joel'in bugün ne kadar şanslı olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyordum. Sadece bir noktaya dikkat çekmek için bağırsaklarını yere saçmak istemiştim. Kahretsin, hâlâ . Ama

boyun eğmeye devam ettiği sürece onu için bir nedenim yoktu. "Denemeler sona erdiğinde, zaferimiz için bir kutlama düzenleyeceğiz.

İskandinav Sektörüne yeni eklemeler yapacak ve Kazek'in iddiasını resmileştirecek." Dikkati, yüzünde çatık bir ifadeyle kenarda duran Mick'e yöneldi.

En yeni eklemeler. Çoğul. Yani Ludvig köle Omega'yı da tanıtmak istiyordu. Mick'in bakışları bana bu konuda ne hissettiğini anlattı.

Onu bu kadar takıntılı yapan şey neydi? Merak ettim. Sonra Winter'ı ve onu cezalandırıp Kış Sektörü'ne götürmeye yönelik ilk eğilimimi düşündüm. Belki de bu atmosferin bir parçası değildi, sadece dışilerin kendisiydi.

Alfa Alana yaklaştı ve bana az pişmiş bir biftek dilimi attı. Dışilerimle yakaladım, suyu hemen içimdeki açlığı çağırdı. Kış'ın kızgınlığıyla ilgilenirken son birkaç gündür neredeyse hiç yemek yememiştim. Savaşmak için ideal bir yol değildi ama daha kötülerini de atlatmışım.

"Çiftleşme için tebrikler," dedi Alana bana bilmiş bir gülümsemeyle. "Çok alıngan bir kız."

. Alınganlık eksik görünüyordu.

Winter'ın içinde hayranlık duymadan edemediğim bir ateş ve anladığım bir hayatta kalma duygusu vardı. Sadece uygulama konusunda eksikti. biraz eğitimle olabilirdi.

ve bu onu benim için mükemmel yapıyordu. Kibir çekici değildi. Ben gücü ve omurgayı tercih ederdim.

Alana başını salladı ve arkasını döndü, bu hareketi birkaç kurdun dikkatini çekmişti. İddiamı onaylamıştı ki bu İskandinav Sektöründe büyük bir anlam ifade ediyordu. Nadir bir Alfa dişisi olmak ona belli bir statü kazandırmıştı ve bu statüyü doğal liderlik becerileriyle güçlendirmişti.

Diğerleri dağılmaya başlarken ben bifteği minnetle mideye indirdim.

Önümde uzun bir üç gün vardı. Bu alanda potansiyel rakipleri beklemek yorucu hem de heyecan verici olacaktı. Kurdum heyecan içinde volta atıyordu, dilimin üzerindeki çiğ et arzuladığım dövüş için bir afrodizyaktı.

Kış zaten benimdi.

İstersem Kış Sektörü'ün yanı sıra.

Bugün rakiplerimin olmaması, güç konumum hakkında bildiğimi sandığım şeyleri yeniden düşünmeme neden oldu. Kendine güvenmek, saygı ve güvenin başkalarından geldiğini görmekten çok farklıydı. Bugün olan da buydu. Neredeyse tüm sektör benim hakimiyetimi sorgusuz sualsiz kabul etmişti.

Kış Sektörü de aynısını yapar mıydı? Onlar Beta'ydı, bu yüzden yapacaklarından şüpheleniyordum. Peki ya diğer sektörler?

Her yerden gelen Alfalar bölgeyi benden almaya çalışırken hayatım sürekli bir taht savaşına mı ?

Kimse Vanessa'ya meydan okumadı. Belki benim için de gelmezlerdi.

Başımı salladım, etin son lokmasını yuttum ve kıcımın üzerine oturmadan önce çenemi yalayarak temizledim.

Geleceği belirlemek Winter'ın katkısını gerektiriyordu. Ayrıca böyle bir liderlik görevi için onun mutlak güvenine ve fiziksel hazırlığına ihtiyacım vardı. Hazır olmanın yakınından bile geçmiyorduk.

Ben olsam adımları takip ederdim.

Birincisi, bu mücadeleyi sorgusuz sualsiz kazanmak.

Sonra oradan devam edeceğiz.

OceanofPDF.com

WINTER

Acı dindiğinde yerde bir topun içine kıvrıldım, kurdum içten içe titriyordu. Az önce hissettiğim şey kasvetli ve yıkıcıydı, sanki ruhum karanlık ve soğuk bir yere gitmek için bedenimden ayrılmıştı.

Titredim, boğazım bu his yüzünden kurudu.

"Kar mı?" Kari sordu, ses tonunda panik vardı. "Sen...?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, sesim birkaç dakika önce ağzımdan zorla çıkan ulumalardan mahvolmuştu. Yoksa daha uzun bir süre mi geçmişti? Bilemiyordum, gerçekliğe dair kavrayışım donmuş bir dalganın altında sallanıyordu.

Az önce Kazek'in beni terk ettiğini mi hissettim? Bu bağın parçalanması mıydı? Zihnim dönüyor, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Ben... Ben onu hâlâ hissediyorum. Sanırım. Belki de.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı, gerçeği kurgudan ayırmaya çalışırken adrenalinim yükseldi. Ya sadece bağın devam ettiğini düşünüyorsam? Artık var olmayan bir hayal sarmalında kaybolan umutlu bir parçam gibi mi?

Başımı salladım ve dünya etrafımda dönerken hemen pişman oldum.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Bir şeyler kesinlikle kırılmıştı.

Göğüs kafesim boyunca çatladığını hissettiğim ağrı kalıntısı değilse tabii.

Kari aniden homurdandı ve bakışlarımı yukarı çekerek onu vardiyasının ortasında yakaladı. Tepkisini anlayamadığım için kaşlarımı çattım.

Sonra hissettim - yaklaşan bir Alfa'yı haber veren atmosfer değişikliği. Ve herhangi bir Alfa değil, güçlü bir Alfa.

Ludvig.

Onun özünü ilk tanışmamızdan beri tanıyordum, o sarhoş edici baskınlık bulutu bir gelgit gibi etrafında dönüyor ve yoluna çıkan herkesi alaşağı etmekle tehdit ediyordu.

Saklanma ihtiyacıyla içgüdüsel olarak kendime doğru kıvrıldım. Beni zayıf bir anımda yakalamıştı, kalbim kaderimden emin değildi.

Kari, odaya girdiğinde ona hırladı ve karşılığında kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak bir köşeye savrulmasına neden olan keskin bir hırıltı aldı.

"Cezanı olduğundan daha kötü hale getirme, Omega," dedi ona, sesindeki uyarı beni duvara büzüştürdü ve benimle konuşmuyordu bile. Gözlerini ona dikmiş, tepkisini bekliyordu. Kız hareket etmediğinde ya da başka bir ses çıkarmadığında odağını değiştirdi, mavi gözleri titreyen pozisyonumu alırken güçle parlıyordu.

İçini çekti, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve kollarımdaki tüm tüyleri diken diken eden bir ses çıkardı. Yankılanmanın derinliğini artırdığında keskin bir nefes aldım, kurdum içimde canlandı ve kendi ince iç çekişini serbest bıraktı.

Bu da ne böyle? Kari'ye bakarak merak ettim. Hareket etmemişti ama tedirginliğini ve güvensizliğini hissediyordum.

Ludvig sesi yükseltti ve dudaklarımın farkına vararak ayrılmasına neden oldu. Mırıldanıyor. Bu ses dostlar içindi. Bunu fark ettiğimde kanım dondu ve bu da onun daha yüksek sesle mırıldanmasına neden oldu.

Kurdum onun üstünlüğüne boyun eğdi, mırıltısının uyandırdığı yatıştırıcı rahatlamayla yıkandı. Ama zihnim boyun eğmeyi reddetti. "W-

Neden?" Daha fazla bir şey söyleyemeden sordum. Kazek'i neden öldürdün?

"Sektör Alfa olarak benim görevim ihtiyacı olanlara yardım sağlamak," diye cevap verdi, önümde çömeldi, göğsünden hala yayılan ve irkilmeme neden olan o gümbürtü. "Merak etmeyin. Bu bir çiftleşme mırıltısı değil ufaklık. O benim Mila'm için."

Kaşlarımı çattım. Bir fark var mı?

"Sanırım bir Beta kolonisinde büyüdüğün için kadar aşına olmazsın ve Alfa Vanessa'nın sık sık mırıldandığından şüpheliyim," diye açıkladı sanki dile getirilmemiş sorumu duymuş gibi. Ludvig uzanıp çenemi kavradı ve bakışlarımı kendi çenesine çekti. "Neden sıkıntılısın? Kazek'in uzaklaştığını hissettiğin için mi?"

Dudaklarım kıpırdadı ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Daha önce hissettiğim tüm güven duygusu uçup gitmiş, beni zor tanıdığım bir dişi kabuğuna dönüştürmüştü. Kazek yanımdayken bu Alfa'ya karşı koymuştum ama şimdi kendimi yalnız ve savunmasız hissediyordum. Zayıf. Bu duygudan nefret ediyordum. Ben bu kadın değildim. Ben kraliyet ailesindenim. Kış Sektörü tahtının varisiyim.

Belki de yeni bir kimlik kötü bir fikirdi.

Snow'un dönmesine ihtiyacım vardı.

Hayır. O da aynı derecede kırılıyordu. Gerçeği bilmeden piyon olarak kullanılan bir bebek.

Kazek'e kadar.

Müdahale etmemiş olsaydı, ölebilirdim. Yutkundum, kalbim kaotik bir şekilde göğüs kafesine çarpıyordu. Bu doğru değildi. Öldüm ve bir Omega olarak geri geldim.

"Bir Alfa'nın doğrudan sorusunu görmezden gelmek akıllıca değil," dedi Ludvig, ses tonunda sabırlı bir ifade vardı. "Kazek'le olan bağlantınıza yönelik bir tehdit hissettiniz mi?"

Boğazımdaki yumağı yuttum ve başımı salladım. "Evet." Sesim törpülenerek çıktı, ses tellerim ulumalarımın sonra hâlâ iyileşmemişti.

Cevabımdan memnun olmuş görünüyordu. "Elinden kayıp gittiğini hissetmenin canını acıttığını tahmin edebiliyorum ama onu geri çağırdın." Çenemi bıraktı ama önümde çömelmeye devam etti. "Kazek öfkelendiğinde duygularını kapatır. Bu onun tek zayıflığı. Ama sanırım seninle olan bağı sayesinde bunu güçlendirmek üzere."

Ludvig ayağa kalktı, kalın kalçaları elbise pantolonunun kumaşından dışarı fırlamıştı.

"Yetmiş bir saat içinde gözaltından serbest bırakılacaksınız. Bu zamanı ayrılığın nasıl bir his olduğunu düşünmek için kullanın ve ileride bunu hatırlamaya çalışın. Belki bu sizi, kaderden kaçmak için gizlice bir uçağa binmek gibi gelecekteki düşüncesiz faaliyetlerden caydırır. Çünkü birazdan yaşayacağınız ıstırap, siz ya da Kazek bu dünyadan temelli ayrılırsanız hissedeceklerinizin yanında hiç kalır."

Gerçek cezanın bu olduğunu fark ettim.

Ludvig, Alfa'm olmadan var olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmemi istedi. Ve Kazek'in de belirttiği gibi, yeni çiftleşmiş bir çifti ayırmak zalimceydi. Her şey benim için yeni olduğu için nedenini tam olarak anlamıyordum ama daha önce yaşadığım acı gibi bir şey hissettiriyorsa, o zaman uzun bir üç gün olacaktı.

"Sana gelince, Omega Kari, bu sektörde kendine zarar vermenin hiçbir türüne müsamaha göstermiyorum ve davranışların düzeltilecek. Yemek yiyeceksin. Açlık bir seçenek değil." Bir adım uzaklaştı ama kapıda durakladı.

Cezamı artırmasından korktuğum için yerimden kıpırdamamıştım.

"Alfa Kazek meydan okumayı bitirdiğinde aç olacak ve yemek için demiyorum. Bu yüzden kendini hazırla Omega. Zorlu ve acımasız olacak ve tam itaat isteyecek." Bu uğursuz açıklamayla birlikte oradan ayrıldı.

Dikkatimi yerden kaldırmam birkaç dakikamı aldı, kalbim midemdeydi.

Sonunda yukarı baktığımda, Kari'yi insan formunda, gözlerinde acıma duygusuyla bana bakarken buldum.

Tek başına bu bile bekleyen kaderim hakkında her şeyi anlatıyordu.

Üç gün süren ayrılık acısını acımasız bir iddia izledi.

Bunu atlatabilirim, dedim kendime. Başka alternatif yok.

Alfa Kazek kızgınlık döneminde, en acımasız anlarında bile beni yok etmemişti. Şimdi de beni paramparça etmeyeceğinden emindi.

Ama beni korkutan şey fiziksel eylem değildi.

Hayır. Kanımda dolaşan beklenti, tamamen ve bütünüyle tüketilme arzusuuydu. Bana hükmetmesini istiyordum. Ve daha da kötüsü, bunu herkesin önünde yapmasını istiyordum.

Benim, kurdum kabul etti, onun varlığı zihnimde sürekli bir .

Bu düşünceyle ürperdim, kalçalarımın arasında kaygan bir havuz oluşurken bedenim ihtiyacıma ihanet etti.

Ancak, tatmin olmak için istediğim Alfa gelmedi.

İşte o zaman durumumun gerçek dehşetini fark ettim.

Ruhum eşini arzuluyordu, bedenimin ise ona ihtiyacı vardı. Yine de burada, arzuladığım erkekten uzakta kapana kısılmıştım. Gerçek ıstırap buydu. Benim gerçek cezam.

Bir iniltiyle gözlerimi kapattım, Ludvig'in adı zihnimde bir lanetti.

"Belki bu sizi gelecekteki pervasız faaliyetlerinizden caydırır."
demişti.

"Piç," diye tısladım, bir kez daha top gibi kıvrıldım. "Seni lanet olası piç."

Gölgelerin arasından kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. Muhtemelen hepsi hayal gücümün bir ürünüydü ama bu ondan daha da nefret etmeme neden oldu.

Beni üç günlük ıstırapa mahkum etmişti.

Hepsi onun bölgesine sığınmak için uçağa bindiğim içindi.

Belki de sadece bu değildir. Ona karşı pek de saygılı davranmamıştım. Ve haklıydı, özür dilememiştim. Ama kendi hayatımı kurtardığım için nasıl pişmanlık duyabilirdim ki? Benden ne yapmamı bekliyordu? Önce aramamı mı?

Sinirle hırladım, ses omuriliğim boyunca kıcımın tepesine kadar titreşti. Kötü bir fikirdi çünkü daha aşağıda, okşanmayı arzulayan hassas bir bölgede yankılanıyordu.

Kazek beni sikine bağımlı yapmıştı.

Siktiğimin Alfa'sı.

Lanet Omega genleri!

Altımdaki çim yatağında rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak sıkıntıyla kıpırdandım, odanın ormana benzeyen çevresi beni kendime getirdi.

Kurdum öne çıkmayı kabul etti, kendimi iyileştirmek için vardiyaya girdiğimde beyaz kürküm kollarımı ve bacaklarımı bir anda kapladı. Ancak, tam olarak neyin hafifletilmesi gerektiğinden emin değildim. Yaralı değildim, sadece sahiplenilmiştim.

Homurdandım, ses burnumla daha da derinleşti ve çıkarmayı başaramadığım kıyafetlerimi tırnaklarımla kazıyarak çıkardım. Sonra onları kokladım. Kazek. Mmm. Kumaşı parçaladım ve toprak zeminde pamuktan bir yatak oluşturdum. Mükemmeldi. Onun sıcaklığının tanıdıklığını özleyerek içine kıvrıldım ve tüm çekincelerimi bir kenara ittim. Her şey yeniden doğru hissettirdi.

Home.

Ben .

Arzuladığım erkeğin kayıp olması dışında, derme çatma yuvam onsuz tam olarak doğru değildi.

Boğazımdan kaçan bir uluma, özlemini çektiğim erkeğin de aynı şekilde karşılık vermesiyle kulaklarımın canlanmasına neden oldu. Başımı yana eğdim, çok daha derin yankılanmayı dinledim ve bunun beni bir anlığına rahatlatmasına izin verdim.

Burada değildi ama onu duyabiliyordum. Ve şimdilik bu yeterliydi.

OceanofPDF.com

K A Z E K

Sahayı milyonuncu kez İZLEDİM, odağım kenardaki Alfa'daydı. Eğer yakında zamanını bildirmezse, ona doğru hamle yapacak ve lanet olası boğazını parçalayacaktım. Yaratıcıya lanet olsun.

Bu, hayatımın en uzun üç lanet günü olmuştu. Kış'ın ulumaları çığlıklara dönüşmüştü, ihtiyacı kürkümün her santimini kemiriyordu. Kurt formunda kalmıştım çünkü onun kokusunu alma yeteneğimle birlikte gelen gelişmiş duyuları tercih ediyordum.

Ludvig onu kuleye kilitlemişti ve anlayabildiğim kadarıyla, iki tutma alanını birbirine bağlayan dış odadan ayrılmamıştı. Kurdu en azından benimkini duyabiliyordu, muhtemelen kokumu da alıyordu. Ve bu bizim ıstırabımızı uzatırken, aynı zamanda bizi rahatlattı.

Üzerimdeki ve zihnimdeki bu hakimiyet tam da bu yüzden bir eş istemiyordum. Kış kalbime ve ruhuma baskı yapıyor, onu koruma ve her geçen saniye daha da güçlendirme arzum artıyordu.

Ludvig'e hırlayarak sabrımın sonuna geldiğimi bildirdim. Cezam sona ermişti. Ben kazanmıştım. Joel bile ikinci bir meydan okuma için geri gelmemişti.

Hayvan ve insan formundaki kurtlar çevreye dizilmiş, sonu bekliyorlardı.

Sonrasında ne olacağını biliyorlardı. Çok aleni bir iddia.

Adımlarım hızlanırken pençelerim toprağın üzerinde bir yol açtı. Eşime ihtiyacım vardı ve ona hemen şimdi ihtiyacım vardı.

Üç gün boyunca hiç gelmeyen bir meydan okumayı beklemek beni şiddetim için bir çıkış noktası olmadan bırakmıştı. İlk gün Joel ve diğer iki aptalı yenmek yeterli olmamıştı. Daha fazla kana ihtiyacım vardı. Çiğneyecek birine. Yok edecek bir şey.

Hepsi onun için.

Değerimi kanıtlamak için.

Yine de kimse denemeye zahmet etmedi ve bu beni kızdırdı. Bu, kabul etmek istemediğim bir tür berbat iltifat olarak hizmet etti.

Beni izleyen tüm kurtlar artık beni ödülüne layık bir Alfa olarak görüyordu.

İçlerinden en azından birinin beni tahtımdan indirmeye çalışmasını istedim ama kimse yapmadı. Joel düştükten sonra olmaz.

Onlara hırladım. Hırladım. Birini öne çıkması için kışkırtmaya çalıştım.

Yapmadılar.

Korkaklar çok korkuyordu. Çok saygılıydılar.

İnsan olarak doğmamı sorgulayanlara ne oldu? İskandinav Sektöründeki İkinci konumumu küçümseyen Alfalara ne oldu? Onlar şimdi neredeydi?

Etrafımda döndüm, alanı araştırdım ve bir zamanlar statümü sorgulayanları buldum. Hiçbiri bakışlarıma karşılık vermedi.

Çünkü beni değerli gördüler. İddiamı kabul ettiler.

İyi, güzel. Çünkü zaten yapılmıştı.

Şimdi hangi cehennemde o? Merak ettim ve Ludvig'i bulmak için etrafımda döndüm.

Yüzünde sıkılmış bir ifade vardı ama altında yatan gururu seziyordum. Kimsenin bana meydan okumaya cesaret edememesi hoşuna gidiyordu. Eğer içimde biriken bu saldırganlık olmasaydı

Hazırlık, benim de hoşuma gidebilir. Ama gerçekten bir çıkış noktasına ihtiyacım vardı.

Burnum seğirdi, etrafımdaki her şey durakladı. İşte, diye düşündüm, havada dönen parfüme odaklandım. Benim parfümüm.

Tüm bastırılmış ihtiyacımın kaynağını aramak için sinsice ilerlerken yoluma çıkmadı. Onun sarhoş edici kokusu burnuma kadar geliyor, her adımda beni daha da yaklaşıtıyordu.

Obsidyen gözleri tanıdık gelen muhteşem bir dişi kurt tarlanın çevresinde yürüyordu. Onu görünce donakaldım, bembeyaz kürkünün güzelliği karşısında bir an için afalladım. O da benim içimdeki kaosu tamamlayan simsiyah kürkümden etkilenmiş gibiydi.

Ona doğru bir adım daha attım, boğazımdan gelen bir hırıltıyla insan formuna dönerek teslim olmasını istedim, böylece onu düzgün bir şekilde alabilecektim. Bu, onu dönüşüme zorlamak için derinleştirebileceğim türden bir hırıltıydı, ama önce ona kendi başına dönüşme seçeneği verdim.

O yapmadı.

Onun yerine kuyruğunu kıstırıp ters yöne doğru koştu.

Açıkça itaatsizlik etmesinden hoşnut olmayarak arkasından hırladım.

Ludvig, "Görünüşe göre seni bunun için uğraştıracak," diye yorum yaptı, ses tonunda mizah vardı. "Git yakala onu."

Kovalama içgüdümü takip etmek için onun iznine ya da yorumuna ihtiyacım yoktu. Daha sözünü bitirmeden koşmaya başlamıştım bile, içimdeki kurt Winter'ın kaçmayı düşünmesine öfkelenmişti.

Üç lanet günümü bu alanda onun onurunu savunarak geçirdim ve o beni kaçarak mı ödüllendirdi? Bunun için kıcına bir şaplak atardım. Sonra da sikerdim çünkü yapabilirdim. Onu doruğa ulaşmadan kıvranan bir ihtiyaç karmaşası içinde bıraktırdım. En çok arzuladığı yerde ona tohumumu asla vermeden onu tekrar tekrar al.

Evet.

Benden daha hızlı koşabileceğini sanan o küçük fındırdeşmeyi yakaladığımda bu işi böyle halledecektim.

Benim için ağladığında onun için uludum. Yolun her adımında ona güven verdim. Beni kovalamaya nasıl cüret ederdi. Hemen teslim olmasını, kalçalarının kaygan bir sıvıyla dolmasını, sikimin onu yarmasını beklemesini bekliyordum.

Bu olmaz.

Lanet ormanda bir gezinti değil.

Nereye gidiyordu ki? Ana meydandan ayrılmış, rıhtımdan uzaklaşıp kar yüklü dağlara doğru ilerliyordu. Bir ağacın arkasına saklanmaya mı niyetliydi? Hırladım. Onun yerine bu algılanan bariyere karşı onu alırdım.

Saklanmak bir seçenek

değildi. Topuklayacaktı.

Onun yolunu yukarıya, sonra yana, sonra tekrar yukarıya doğru takip ettim. Hızlı küçük bir şeydi, iri bedenimin sığamayacağı ağaçların arasından bilerek geçiyordu. İzindeki her kıvrımda zihnimden saygı akıyordu, kurdum onun nasıl kaçılacağını bilmesinden memnundu. Daha sonra düşmanlara karşı işe yarayabilirdi.

Ama yeteneklerini benden kaçmak için kullanması kabul edilemezdi.

hırladım, yumuşak bir mırıltıyla karşılık verdiğinde homurdandım.

Eğer seslerim onu rahatsız ettiyse, pençelerimi ona geçirdiğimde kaba bir uyanış yaşayacaktı.

Tekrar yön değiştirdi, bu sefer niyetini anladığımda kaşlarımın kalkmasına neden oldu.

Küçük kurt beni kulübeme geri götürüyordu.

Derme çatma yuvasına.

İçimde bir şey anlayışla büküldü.

Beni ya da iddiamı reddetmiyordu. Oyun oynuyordu. Kış onu yuvasına kadar kovalamamı, tanıdık bir ortamda onu yememi istiyordu.

Ana meydandaki kurtlar bundan hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Hmm. Sonunda kulübeden yaklaşık yüz metre uzakta ona yetiştiğimde zihnimde yeni bir olaylar dizisi ortaya çıktı. Topuklarını ısırdım ve karda neden oldum. Üzerine atıldım, çok daha iri olan bedenimle onu tuttum ve tekrar hırladım.

Ona son şans olduğunu söylüyordum. Çünkü hemen geri dön, onu zorlayacaktım.

İnsan formuna geri dönme sürecine başladığında boğazından yenilgiyi ima eden alçak bir ses çıktı. Geçiş sürecinde onun üzerinde gezindim, kurdum onun savunmasız pozisyonunu hemen korumaya aldı.

Titredi, insan teni altındaki donmuş toprak örtüsünün değerini bilmiyordu.

Winter boynunu göstererek siyah gözlerini benimkilerden kaçırdı ve tamamen bana teslim oldu.

Burnumu hassas derisine bastırdım ve dilimle ona geçici bir yalama yaptım. Kıpırdamadı, nefesi boş bir korkuyla sığlaşmıştı.

Güzel.

Korkmalı.

Bu küçük numarayla yırtıcı tarafıma meydan okumuştı.

Onu tekrar yaladım, göğsümden yumuşak bir hırıltı geldi. Onun da gurur duyması gerektiğini kabul ettim.

Çok hızlı, kurdum övdü. Uzman manevra kabiliyeti.

Evet, gerçekten iyi bir dost.

Boğazının hassas bölgesini ısırdım, sonra kendi vardiyama başlamak için yavaşça ondan ayrıldım. Kaçmaya ya da hareket etmeye bile çalışmadı, gözleri hep kapalı ve itaatkâr kaldı.

Sonunda.

Sertleşmiş kaslarımı gevşetmek için boynumu yuvarladım, insan formum uzun süren dört ayaklı halimi protesto ediyordu. Birazdan geçerdi.

Uzuvlarım titriyor, kan dolaşıma acı iğneleri saplanırken gövdem bükülüyordu. Belki de bir kurt olarak doğmadığım için bu geçiş bana hiç doğru gelmedi. Ben kurt değildim.

Elbette, ama bu his birkaç dakika sonra dağıldı ve beni gençleşmiş ve eşimle oynamaya hazır halde bıraktı.

Hâlâ kıpırdamamıştı, bu beni çok memnun etti.

Onu kollarıma aldım ve onun için mırıldandım. İçimde eridi, derin nefes alırken burnunu göğsüme bastırdı. Onun tepkisi daha yüksek sesle mırıldanmama neden oldu, içimdeki kurt onun açık teslimiyetini onaylıyordu.

Ancak... "Kaçmamalıydın ufaklık," dedim, sesim normalden daha tok ve derindi. "Şimdi seni döllerimle doldurmam ve sonrasında köyün etrafında geçit töreni yapmam gerekiyor."

"Bunu zaten yapacaktın." Sözleri sıcak tenime değen bir nefes gibiydi, burnu köprücük kemiğimin üzerinde geziniyordu. Kulübeye girerken ayaklarımın altındaki karı ya da ahşap kalasları zar zor hissedebiliyordum. Tüm duyularım kollarımdaki güzelliğe aitti. Ona daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde ihtiyacım vardı.

Bu sert olurdu. Sert. Hatta belki de şiddetli.

Vahşi arzularım zihnimde savaşıyor, onu ilk önce en iyi nasıl becereceğimi tartışıyordu. Bu, onu görev icabı götürdüğüm kızgınlık dönemine benzemiyordu. Bu deneyim benim ve kurdum içindi.

Onu yatağa bıraktım ve ona doğru ilerledim. Benim için kalçalarını ayırdı ve yumuşak, pembe, ıslak etini sınırsızca görmeme izin verdi. Uzun uzun yaladım, dilimin üzerindeki uyarılma tadına bayıldım ve eylemi tekrarlarlarken onu yerinde tutmak için avucumu karnına bastırdım.

"Siktir," diye mırıldandım, sikim şimdiden kaya gibi sertleşmişti.

Yanıt olarak inledi, kayganlığı güzel amını süslüyor, girişime hazırlanıyordu.

"Benimle dövüşmeyecek misin?" Böyle enfes bir kovalamacanın ardından bunu bu kadar kolay yapmasına şaşırarak sordum.

Winter yutkundü, koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Yapmamı istiyor ?"

İlginç bir yanıt. "Evet" demeden önce uzun bir süre sorusunu düşündüm.

"Tamam." Hiç tereddüt etmedi, tırnakları ileri fırladı ve etimi tırmıklamak için kolumla buluştu. Tısladım, iyi anlamda beklenmedik bir histi.

Boynuma yaptığı hareketi tekrarlayarak şaşkınlıkla geriye doğru sarsılmama neden oldu. Winter bu anı kullanarak altımdan sıyrıldı ve şilteden yuvarlanarak ayağa kalktı.

Aramızdaki mesafeden rahatsız olarak homurdandım.

Kalçaları tepki olarak sıkıştı, lezzetli kayganlığının daha fazlası havayı doyurdu. Omegalar Alfa'nın çiftleşme çağrısına yanıt vermek üzere programlanmıştı, bedenleri kendilerini her şekilde sekse hazırlıyordu.

Bunu kendi avantajıma kullandım ve ona doğru ilerlerken tekrar hırladım.

Gözle görülür bir şekilde irkildi, mide kasları bu hareketle sıkıştı.

"Sorun ne, Omega? Seni kendim için acıtıyor muyum?" Ses tonuma bir gürlleme kattım ve bunun onu kıvrandırmasından zevk aldım.

Sonra ona doğru atıldım.

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde eğildi ve beni çok etkileyen ustaca bir hareketle yatağın diğer tarafına yuvarlandı. Kurdum hem sırttı hem de hırladı, aynı anda hem gururlu hem de sinirliydi.

"Sana benimle dövüşmeni söyledim, benden kaçmanı değil," diye belirttim bir sonraki oyunumu düşünürken.

"Hepimizin farklı yöntemleri var. Bu benimki."

"Kaçmak için mi?"

Narin bir omzunu kaldırdı ve odağımı boynundaki neredeyse iyileşmiş iddia izine çekti. Bunu dişlerimle düzeltmem gerekiyordu. Kanının ambrosia'sı beni çağırıyor, kızgınlık döneminde tadının nasıl olduğunu hatırlatıyordu.

Yine kurdum cesaretlendi.

Ama önce onu bir kez daha yakalamam gerekiyordu.

Yatağa doğru hamle yapar gibi yaptım, ancak onu yakalamak için yatağın ayak ucuna doğru atıldım. Bu girişimimden kıl payı kurtuldu, hızlı ayakları onu geriye, banyomun ağzına doğru götürdü.

"Orası çıkmaz sokak," diye bilgilendirdim onu.

"O zaman gelip beni alsan iyi olur," diye cevap verdi, ses tonundaki alaycı ifade beni son derece heyecanlandırmıştı.

Kalçalarını yakalamak niyetiyle ileri atıldım ama tırnakları göğsümü ve yanağımı tırmaladı. Hırlayarak ensesinden kavradım, onu kendime doğru çektim ve dizinin üst baldırıma çarpıp kasıklarımı kıl payı ıskalamasıyla irkildim. İçgüdüsel olarak onu serbest bıraktım, sikim memnun değildi.

"Siktir, Winter."

Beni görmezden geldi, savunma mekanizmaları tüm gücüyle devreye girdi, ben ona zarar vermeden onu zapt etmek için elimden geleni yaparken o tekme ve yumruklarıyla yılların eğitimini gösterdi.

Onun savaşmasını
istemiştim. Ve savaştı da.
Etkileyici.
Cesurca.

Hem de tahmin edebileceğimden çok daha hassas bir şekilde.

Onu kim eğitmişse harika bir iş çıkarmıştı.

"Yeter." Yumruğunu yakalayıp onu göğsümde döndürdüm ve diğer kolumu beline doladım. Geriye doğru tekme atarak onu havaya kaldırmam için beni zorladı. "Yeter," diye tekrarladım.

Yine de tetiklediğim düğme her neyse kapanmıyordu ve Winter beni indirmeye çalışmaya devam etti. Hiç şansı yoktu, çılgılık atıp kıvranırken ve o ölümcül tırnaklarını derimin erişebildiği her yerini kana bulamak için kullanırken bu onu daha da çaresiz kılıyordu.

"Dur," dedim, onu yatağın üzerine yatırdım ve kollarını arkasına topladım.

Sanki beni duymuyor gibiydi, imkansız bir tutuştan kaçmaya çalışırken öfkesi devam ediyordu. Eğer dikkatli olmazsa, yaptığı maskaralıklar omuzlarını parçalayacaktı.

Ön kollarını bir avucumun altında kavrayıp omurgasına bastırdım ve bacaklarını ayırdım.

"Sen benimsin, Winter." Ve bunu kabul etmesinin tam zamanıydı.

"Siktir git!" diye çığlık attı, vücudunun üst kısmını yataktan kaldırmak için mücadele ederken güzel boynu kemerli.

"Tam olarak yapacağım şey bu," diye karanlık bir şekilde cevap verdim, kendimi ona doğru eğdim ve sıcak girişini buldum. Yanıt olarak alt uzuvlarını tekmeledi, hala benimle savaşıyordu. Boştaki elimle kalçasını kavradım ve onu tam olarak istediğim yerde tuttum. "Kal."

Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ve benim onun üzerine katlanmama, onu çok daha büyük olan formumun altına tamamen hapsetmeme neden oldu.

"Ah, sevgilim, itaatsiz küçük Omega," diye mırıldandım kulağına doğru. "Sen benimsin."

Damarlarımı ısı bastı, beni başlangıçta amaçladığımdan çok daha sert bir hızla ileri itti ve onu dar küçük kanalının içindeki her santimi kabul etmeye zorlarken boğazından gırtlaktan bir ses çıkardı.

"Tanrım, harika hissediyorsun," diye övdüm, daha önce olduğu gibi aynı güçle dışarı kaydım ve geri girdim.

Ellerimin altında titriyordu, hem girmemin şokundan hem de yaklaşan orgazmından. Duvarlarının etrafımda sıkıştığını, bana yalvardığını, daha da sert girmem için beni teşvik ettiğini hissedebiliyordum. Ve ben de öyle yaptım, onu arzuladığım şekilde, ikimizin de ihtiyaç duyduğu şekilde vahşice talep ettim.

İsmim ağzından kısık bir sesle döküldü, ciğerleri ona ses verecek kadar hızlı çalışmıyordu.

Ayaklarımın altındaki zemini kaldıraç olarak kullanarak sırtından kalktım, hızımı artırdım, içine daha derin girdim ve dudaklarından o hipnotik sesleri daha fazla çektim.

Nefesi kesildi.

Çığlık attı.

Durmam için yalvardı.

Ve daha fazlasını istedi.

Hepsi birkaç dakika içinde, ilahileri tekrar ediyordu.

Zevkimi onun içinde kovaladım, düğümüm tabanda oluştu ve sıkı kılıfının içinde evini bulmak için yukarı doğru fırladı. Altımda haykırdı, orgazmımın gücü onu benimle birlikte unutulmaya itti.

Kış beni lanetledi. Hıçkıra

hıçkıra ağladı.

İnledi.

Ve sonunda söndü, minyon bedenini saran şehvet ve duygu patlamasından nefesini tutarken omuzları titriyordu.

Kollarını bıraktım ve omzunu öptüm. "Daha işimiz bitmedi," diye uyardım onu.

Yutkundu ve başını sallayarak kabul etti, gözyaşlarını gizlemek için yüzünü yatağa bastırdı.

Diğer elim bizi birbirimize yapıştırmak için kalçasında kalırken, kolumu hafifçe karnının altında gezdirdim. İkimizi de yatağa daha sıkı bir şekilde yönlendirirken ve onu arkadan kaşıklarken bana karşı koymadı, düğümüm hala içimdeki canavarı tatmin eden titreşimli bir orgazmda içinde zonkluyordu.

"İyi misin?" Dudaklarım boynu boyunca onu tekrar sahiplenmek istediğim yere doğru ilerlerken usulca sordum.

Bir kez daha başını salladı.

"Kelimleri kullan," dedim, sesini duymaya

ihtiyacım vardı. "Ben iyiyim," diye fısıldadı.

"Benimle savaşmayı bırakmadın."

"İhtiyacın olan şey buydu."

Yorumuna şaşırarak gözlerimi kırptım. Haklıydı. Ona tamamen hükmetmem gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu gerçek bir irade savaşıydı.

"Nereden biliyorsun?" Yüksek sesle merak ettim. Benimle dövüşmesini isteyip istemediğimi soran oydu. Sonra da

Ona durmasını söyledikten sonra bile devam etti, bu da beni daha çok heyecanlandırdı.

"Çünkü kurdumun kazanmak için sana ihtiyacı vardı," diye itiraf etti, sesi yumuşaktı.

Ah, şimdi anladım. "Bu yüzden kaçtın. Eşini test etmek için."

Başını salladı. "Saldırganlığını hissettim ve sana ihtiyacın olanı verdim. Bizim ihtiyacımız olanı."

Boğazını sıktım, onunla yeniden büyüledim. Bu dişi mükemmeldi. "Sen benim ideal eşimsin," dedim ona yumuşak bir sesle, dudaklarım onun talep işaretinin üzerinde mühürlendi. "Ve herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

OceanofPDF.com

WINTER

Kazek'in dokunuşuyla yanıyordum. Elleri her yerdeydi, parmakları karışık sıvılarımızı toplamak için seksime dalıyor ve karışık kokumuzla vücudumu doyurmak için yukarı doğru getiriyordu.

Düğümü beni serbest bırakır bırakmaz bu ritüele başlamıştı, kararlı bir şekilde odaklanmıştı.

Önce dudaklarımı, dilimi boyadı ve boğazımı kaplamak için beni yutkunmaya zorladı.

Sonra göğüslerime ve karnıma geçti. Ardından kollarıma.

Ve şimdi bacaklarımı kaplama işlemine başlamıştı.

"Daha fazlasına ihtiyacımız var," dedi, sesi kalçalarımın istekle sıkılmasına neden olan düşük bir hırıltıydı. Parmaklarını tekrar içeri kaydırды, kayganlığımı topladı ve yeni bir açıyla aşağı doğru kaydırды. "Karnının üzerine dön."

Onu inkar etmekten daha iyisini biliyordum.

Adam kurdunun içinde kaybolmuştu, içindeki canavar bir kez daha tüm hareketlerini yönlendiriyordu.

"Güzel," diye övdü, avuç içleri kıcımlı sıklıkla, sonra iddia etmek istediği yeri ortaya çıkarmak için ayırmadan önce. Başparmağı içeriye doğru bastırarak beni ona uyum sağlamaya zorladı. Bunu kızgınlık dönemimde yaptığını hayal meyal hatırlıyordum, aklım seksle o kadar meşguldü ki girişinin acısını hissedememiştim.

Ama Şimdi her santimini hissederdim.

Tanrım, daha önceki acımasız penetrasyonu yüzünden dişi blgelerim hâlâ ağrıyordu. Eğer kıcıımı bu Şekilde alırsa, bütün gece oturamazdım, muhtemelen yarın da oturamazdım.

"ŞŞŞt," diye mırıldandı, diğer eli omurgamı okşuyordu. "Seninle ilgileneceğim, bebeğim."

Kıpırdandım, aramızdaki bu bağ beni kesinlikle rahatsız ediyordu. O da beni benim onu okuduğum kadar iyi okuyordu, hatta belki de daha iyi. İçgüdüsel olarak onun neye ihtiyaçı olduğunu biliyordum ve tam tersi, bedenlerimiz ve ruhlarımız aklımin kavrayamayacağı bir Şekilde evlenmiŐti.

Kürek kemiklerimin arasına bir öpücük kondurdu, bu hareket Şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve parmaklarının içimde kaymasıyla çelişiyordu. En azından amımın aksine beni girişine hazırlamayı ŐemiŐti. İçime girdiğinde ikiye ayrılmış gibi hissetmiştim. Yanma ve acı hızla zevke bırakmıştı ama o ilk birkaç saniye canımı yakmıştı.

Kazek, boynumun arkasını diŐlemek için omurgamda bir yol yalarken bir parmak daha ekledi.

"Harika kokuyorsun, Winter." Sıcak nefesi beni ürpertti, bu his meme ularıma kadar indi ve onları arzuyla sıkılaŐtırdı. Alt bedenim kasıldıka tenime karşı sırttı, daha fazla kayganlık yarattı ve arzumla havaya nüfuz etti.

Serbest eli altıma kaydđ, başparmağı klitorisimi buldu ve parmakları aşağıya doğru girişime kaymadan önce bir kez daire içine aldı. Onaylayarak gürlledi, beni iddiası için hazırlarken kıcıma dokunuşu hızlandı.

İçimden kayıp gittiğinde inledim, onu hissetmeyi zlerken bir yandan da bundan sonra olacaklardan korkuyordum. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine kalk, bebeğim."

Sevgi sözcükleri tenime sıcaklık yayıyor, titreyen uzuvlarıma rağmen beni itaat etmeye teşvik ediyordu. Boynumun arkasını bir kez daha nazıkçe ısırđı, sonra omzumdaki hak iddia eden izi burnuna çekti.

"Seni yine ısıracam," diye uyardı.

"Biliyorum."

"Güzel." Kendini ön girişime yerleştirdi ve bir tıslamayla içeri kayd. "Çok sıkı ve ateşli. Senin içinde cidden yaşayabilirim prenses."

Cevap vermedim, çünkü bir yanımda onun cevap vermesini istiyordum. Ve o parçam şu anda konuşmak için güvenilmezdi.

Kazek çekip diğer deliğime doğru ilerlemeden önce birkaç kez içeri ve dışarı pompaladı. Kendimi acıya hazırladım, girişimi ihlal etmek için sadece bir inç ileri iterken parmaklarım yatağa kazıldı.

Kendini üzerime katladı, göğsünü sırtıma bastırırken eli benimkinin yanındaki yatağa gitti. Diğer avucu kalçamı buldu ve beni sabit tuttu. "Canın yanacak," dedi dudakları omurgama değerken. "Ama iyi hissettireceğime söz veriyorum."

"Sana güveniyorum." Kelimeler ağzımdan, daha önce susturduğum, ona tapan ve istediği her şeyi yapabilecek olan, eğer isterse amımın içinde yaşamasına izin vermek de dahil olmak üzere, o yerden döküldü.

Kurdumun o küçük sesle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

O kadar uzun süre hareket etmedi ya da konuşmadı ki onu üzüp üzmediğimi merak ettim.

Sonra o şefkatli öpücüklerinden birini daha enseme bastırdı ve ileri doğru itti. Haykırdım, dirseklerim büküldü ve öne doğru düşmeme neden oldu, ancak avucunu karnıma dayamasıyla yakalandım. Elini kalçamdan çekmiş, beni kendisine doğru tutmak için kullanıyordu.

Tıpkı daha önce olduğu gibi onu da kızgınlığa kaptırmayı bekliyordum ama cüssesine alışmam için bana biraz zaman tanıyarak hareketsiz kaldı.

Kızgınlık dönemimde bunu nasıl sevmiştim? Çünkü şu anda yanıyordu ve iyi bir şekilde değil.

Boğazıma sokuldu, mırıltısı duyularımı istila etti. Kaslarım gevşedi karşılık olarak , kurdum yatıştı tarafından

Eşinin tanıdık sesi. "İşte bu," diye teşvik etti, gümbürtüsü sırtımı okşuyordu. "Beni alabilirsin Winter. Yapabileceğini biliyorum."

Tekrar hareket etmeye başlayana kadar ne demek istediğinden emin değildim. Ancak zaman içime tam olarak girmediğini fark ettim, Alfa aleti benim çok daha küçük halime göre çok büyüktü. "Kazek..."

"Sorun yok," diye söz verdi. "Beni ateşine aldın ve bundan zevk aldın. Şimdi de zevk almanı sağlayacağım."

Ona inanmamıştım.

Bu tamamen farklı bir durumdu çünkü zihnim tamamen meşguldü. Benim kızgınlığım gibi birdenbire kapanamazdı. Kızgınlık döngüsü, kızıışan bir Alfa'yı barındıracak şekilde tasarlanmıştı. Bu yüzden zihinsel kapanma. Ama şu anda-

Klitorisime bir şey yaptığında sarsıldım. Bir fiske.

Ardından başparmağı ince bir baskı uyguladı ve dizlerimin altımda bükülme tehdidiyle karşı karşıya kalmasına neden olan şehvetli bir daire içinde hareket etti. Dokunuşu karnımda damarlarıma yayılan ve beni kontrolsüzce titreten bir ateş fırtınası yarattı.

Sihir, diye düşündüm. Bu erkek sihirle dolu.

Dudakları bile tenimde alevleri andırıyordu, her öpücüğü beni ruhuma kadar yakan ve içimdeki cehennemi körükleyen bir damga gibiydi. Bu kez adı benden bir iniltiyle kaçtı, hareketleri incelikle artıyor ve bu yanığı güzel bir acıya dönüştürüyordu.

Yine de itişleri bacaklarımdan arasında sızlanmama neden olan bir boşluk yarattı. Beni istediğim yerde sikmiyordu. Düğümü içimde arzuladığım yere değmiyordu. Bir iniltiyle itiraz ettim, artan orgazmım ihtiyacım olan bağlantıdan yoksundu.

Sanki diğer kanalımdaki his eksikliğini telafi etmek istercesine beni daha sert becerdi. Ama işe yaramadı. Sadece onun için daha fazla acı çekiyordum.

"Kazek," diye inledim, karnımda çalkalanan girdabı dağıtmak için çok az şey yapan bir orgazmı başım öne düştü.

Onun zevki benimkini takip etti, sperm fişkırımları içimi yanlış yönden yıkadı.

Düğüm yoktu, kıcım buna uygun değildi.

Alnı omzuma düştü, vücudu coşkuyla titriyordu. "Daha fazlasına ihtiyacım var," diye homurdandı. "Amına ihtiyacım var."

Onaylayarak inledim, sonra beni tamamen terk ettiğinde haykırdım. Serin havanın etkisiyle tüylerim diken diken olmuş, akan suyun sesiyle kulaklarım diken diken olmuştu. Belki de duşta sevişmemizi istiyordu?

Bu düşünceyle alnım yatağa çarptı, bedenim hareket etmeyi reddediyordu. Ayağa kalkabilmem için en az beş dakikaya ihtiyacım vardı. Belki daha uzun.

Gözlerimi kapadım ve nefesime odaklandım, kan dolaşımdaki ateş sağır edici boyutlara ulaşıyordu. "Kazek," diye fısıldadım. "Beni taşı."

Eğer beni duyduysa, beni onaylamadı ama geri döndü, sıcaklığı, yaklaşmasını izleyecek kadar başımı kaldırmamı sağlayan hoş bir aşinalık battaniyesiydi. Islaktı, aleti parlak ve ihtiyaçtan kızgındı.

Birden kendimi o öfkeli mor kafaya çok benzer hissettim. "Beni üzerinden yıkadın mı?"

Kaşlarını kaldırdı ama cevap olarak hiçbir şey söylemedi.

Kendimi dizlerimin zorladım ve dengede durabilmek için tırnaklarımı göğsüne geçirdim. "Yaptın, değil mi?" Karnını kasıklarına kadar kaşıdım ve onu koklamak için eğildim. Boğazımdan bir tıslama çıktı, kurdum kabul edilemez koku karşısında öfkelendi. "Düzeltil şunu. Hemen düzelt."

Dudakları vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Niyetim bu, Omega." Beni geriye doğru yatağa itti ve kalçalarımın arasına yerleşti, başımın iki yanındaki dirseklerinin üzerine çıkarken uyarılmışlığı benimkini dürtüyordu. "Seninle işim bittiğinde döllerimden sıırıslıkam olacaksın."

"Ve benim kayganlığımla kaplanacaksın."

Kurt bana baktı. "Tabii ki yapacağım." İçime yavaşça girdi, anı uzattı. Tırnaklarımı sırtına geçirdim, hızlı hareket etmesini istiyordum ama kontrol tamamen ondaydı, santim santim içeri girerken gözleri benimkileri tutuyordu.

"Daha fazla."

"Hayır."

Homurdandım.

Hırlayarak karşılık verdi ve amımın ihtiyaçla çırpınmasına neden oldu. "Lütfen," diye yalvardım.

"Hayır." Başını boynuma indirdi, dişleri iddialı ısırığının üzerine kapandı ve kan çekmek için kenetlendi.

Çığlık attım, ona doğru eğildim, sadece kalçaları tarafından içeriye doğru itilirken ve orada kalırken sabitlendim.

Parmaklarım omuzlarına saplandı, onu kanattı ve arkasında kurdumu derinden tatmin eden küçük hilaller bıraktı.

Dili omzumdaki yarayı okşadı, geri çekilirken ağzı kırmızıyla kaplandı. Bu manzara beni kışkandırdı. Ben de kaldırılabildiğim kadar kaldırdım ve omuzlarında bıraktığım izleri yaladım.

Beni dikkatle izledi, mavi-siyah gözlerinde binlerce düşünce uçuşuyordu.

Sonra çok yavaş bir şekilde dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Altında irkildim, öpücüğünün verdiği yabancı hisle şok oldum. Birkaç kez sevişmiştik ama bunu hiç yapmamıştık. Ve devam etme şekli bana bunu sık sık yapmadığını söyledi, eğer hiç yapmadıysa. Bu işte iyi olmadığından değil -Kazek'in aklına koyduğu her şeyi yapabileceğinden emindim- beni öperken merakla izlediğinden kaynaklanıyordu.

Geri çekildi, gözleri duygularla alev alev yanıyordu. Ona baktım.

Bana baktı.

Sonra ağzı benimkinin üzerine çöktü ve kızgınlığına yenik düşmüş bir Alfa'nın gücüyle beni yuttu.

Sadece, beni aynı vahşilikle becermedi. Bunun yerine kalçaları yavaştı, siki hipnotik bir şekilde girip çıkıyor ve sonunda diliyle eşleşiyordu.

O anda kendimi ona kaptırdım.

Kalbim de dahil olmak üzere her parçam resmen ona aitti. Ve tek yapabildiğim bu yolculuğa tutunmaktı.

Dakikalarca, belki de saatlerce sürdü, dudakları ve dili tıpkı sikiinin bedenimi ele geçirdiği gibi benimkini de ele geçirdi.

Bir sıcaklık ve mutluluk dalgasıyla geldim.

Beni kadar sarsan titremelerle tekrar zirve yaptı.

Kış Sektörü'nün her duyulabileceğine yemin ettiğim bir çılgınlıkla doruğa ulaştı.

Ve sonunda içimdeki düğümle birlikte unutulmuşluk uçurumundan düştüm.

Zaman kaybettik, tıpkı kızgınlığımda olduğu gibi. Karışmış uyarılmamızı bana yedirdi, sonra tadına ortak olmak için beni öptü. Onu emerek temizlememi ve yüzümü kasıklarına sürmemi istedi, sonra da aynı şekilde karşılık vererek ortak coşkumuzla kendini yıkadı.

Saçlarım düğümlenmişti.

Vücudum sevişmemizin ve sikişmemizin kanıtlarıyla kaplıydı. Morluklar, ısırık izleri, çizikler ve beni iğrendirmesi gereken ama iğrendirmeyen sıvılar vardı.

Ve kulübesinden tam olarak böyle ayrıldık.

El ele tutuşarak.

Çiftleşmemiz dünya için açık.

Her adım bizi İskandinav Sektörünün şenliklerine daha da yaklaştırıyor.

Her adım ona olan inancımı daha da güçlendiriyor.

Alfa Kazek benimdi. Ve bu gece, herkesin onun olduğumu bilmesini sağlayacaktı.

K A Z E K

İskandinav Bölgesi'ndeki ana meydana yaklaştığımızda gece havasını ulumalar kapladı, erkeksi onay hırıltıları duyularımda yankılandı.

Winter utanmadan yanımda çırlıçıplak duruyordu, muhteşem solgun teni tepedeki ay tarafından aydınlatılıyordu. Kurdum onun kokusunu ve kirli halini onaylayarak memnuniyetle mırıldandı.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadım kulağına. "Benim olmanı seviyorum."

Gülümsedi ve kollarıma doğru ilerledi, rahatlamamı isterken burnu göğüs kafesime bastırıyordu. Onun için göğsümdeki titreşimi arttırdım ve Ludvig'in bakışlarıyla buluşurken başının üst kısmını öptüm.

Birliğe onay vermek için yaklaşan her Alfa gibi o da çenesini açık bir şekilde onaylamak için eğdi. Konuşmadılar, sadece havayı kokladılar ve saygı ve onaylama anlamında başlarını salladılar.

Eşim kucağımda kilitli kaldı, yüzü sanki özümü içine çekmeye çalışıyormuş gibi tenime bastırdı. Korkmuyordu. Sadece memnundu. Orgazm sonrası parıltısı kurdumu son derece memnun eden bir manzaraydı.

Onu böyle gösterdim. Onu
kendi kokumla boyadım.

Onu güzel bir teslimiyetle becerdim.

Ve her lanet dakikasını sevdim.

"Kış Sektörü bu ritüeli takip ediyor mu?" Kurtların koklama ve başlarını sallayarak onaylama eylemine atıfta bulunarak ona usulca sordum.

"Hayır, ama böyle çiftleşmeler nadirdir," diye fısıldadı tenime. "Yeni üyeleri pek sık kabul etmiyoruz." "Peki ya Enrique?" O Kış Sektörü'nden değildi. aslen.

Alana yaklaştı, dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyordu. Konuşmadı ama yüz ifadesinden benim adıma mutlu olduğu anlaşılıyordu.

Winter ya onu fark etmedi ya da umursamadı. Kollarımda sakın ve mutlu bir şekilde kaldı, vücudu benimkinin içinde eridi.

Alana göz kırptı ve kasılarak uzaklaştı, kabul ettiği açıktı ve sıradaki kurda yol açtı. Joel. İsteksizce başını eğdi ama başka bir tepki vermedi.

Daha fazla Alfa kendini gösterdi. Omegaları olanlar çift olarak geldi ve Kış'ı benzer bir şekilde karşıladı.

Sonra Betalar.

Ritüel yaklaşık otuz dakika sürdü, Norse Sektörünün her üyesi yaklaştı ve geleneksel baş sallama hareketiyle onu sürüye kabul etti. Birkaçı eğilecek kadar ileri gitti.

Bir noktada Winter izlemek için arkasını döndü, sırtını önüme dayadı. Çenemi onun başına yasladım ve kollarımı ona doladım. Her şey çok doğaldı. Çok doğrudu. Bunu hiç istemediğimi düşünerek aptallık etmişim. Winter beni başka hiç kimsenin tamamlayamadığı bir şekilde tamamlıyordu ve bu yüzden ona daha da çok tapıyordum.

Bize en son yaklaşan Mick oldu, çiftleştiğimizi kabul ederken yüz ifadesi gergindi. Kaşlarımı çattım ve omzunu tutmak için uzandım ama o bana "Şimdi olmaz" dercesine başını salladı.

Onu zorlamamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden Winter'ı tutmaya geri döndüm ve onun yerine Ludvig'e kaşlarımı kaldırdım.

kenardan yaklaştı. "Git gece yarısı barbeküsü için hazırlan. O zaman anlayacaksın."

Ah, köle Omega'nın tanıtımıyla bir ilgisi var, tercüme ettim. Omega onu zorluyor gibi görünüyordu. Son üç günde beni sahada sadece bir kez ziyaret etmişti. Normalde, onu defolup gitmeye ikna edemezdim. Şimdi neredeyse yok gibiydi.

Dudaklarımı Winter'ın kulağına götürmeden önce, "Bir saat sonra görüşürüz," dedim. "Benimle gel prenses."

Onu açıklıktan çıkarmama izin verdi, sevişmemizden kalma rüya gibi hali hâlâ yerindeydi. Mila'yı bir keresinde buna benzer bir sersemlik içinde görmüştüm. Ofisinde Ludvig'in kucağına kendini bırakmış, onun bir toplantıya katılmasını imkânsız hale getirmişti. Utanmadan onun adına telefona bakma görevini bana vermişti, arkadaşının bu halinden duyduğu eğlence aşıkârdı.

O günkü tepkisini anlamamıştım. Ama şimdi anladım.

İki yanında kar yığınları olan, yeni kürekle kazılmış patıkada yanıma sokulmuş halde kaldı. Kolumu ona doladım ve iç çekerek bana sokulduğunda gülümsedim, ayakları otomatik pilota hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Kulübem çok uzaktaydı, ben de onu kendi daireme götürdüm. Asansöre bindiğimizde ve üst katlardan birine - tamamen bana ait olan bir kata- çıkarıldığımızda bile fark etmemiş gibi görünüyordu. Ludvig de Mick gibi bu binada yaşıyordu.

Modern çevreye biraz göz kırptı, ana süitime doğru yürürken bakışları mermer zeminlerime ve pelüş halıma kaydı.

Kokular karşısında burnu biraz kırıştı.

Yatak ve yatak takımları yeniydi. Ben bir meydan okuma beklerken Ludvig onları benim için değiştirmişti. Ayrıca evimi baştan aşağı temizletme cüretini de göstermişti. Dün bana bundan bahsettiğinde, kızgınlıkla homurdanmıştım. Çoğunlukla ayrılıktan dolayı sinirlendiğim için. Onu daha sonra gördüğümde, bana yaptığı yardım için teşekkür etmek zorunda kalacaktım.

Öngörü. Winter'ı önceki koşullarda buraya getirseydim, çarşaflarımdaki Alana'nın kokusunu alır ve kendini kaybederdi.

Kamaramı tercih ettiğim için burayı nadiren kullanırdım. Ancak bu geceki amaç ve hedefler için burada duş almak daha hızlı olacaktı.

"Bu taraftan," diye mırıldandım, avucumu sırtının alt kısmına bastırdım ve onu duşakabinime yönlendirdim. Kahverengi taşlara ve cam duvarlara bakarak etrafına göz gezdirdi. Odağı arkadaki büyük dolabıma, sonra da yatak odama ve dört direkli yatağıma açılan çift kapıya gitti.

"Neden buradayız?" diye sordu, sesi hâlâ o hülyalı niteliğini koruyordu.

Cama dokunana kadar onu nazikçe geriye doğru hareket ettirdim, sonra suyu açmak için uzandım ve duş başlığına arka tarafımı verdim. Soğuk su tenimi ısırdı, iri bedenim Omega'mı spreyin buz gibi soğuğundan koruyordu.

Koyu renk gözleri benimkilere kayd, derinliklerinde sıcaklıkla karışık bir şaşkınlık vardı.

Gülümsedim ve alnımı onunkine bastırmak için eğildim. "Kasabada kaldığım zamanlarda burası benim yerim. Buradayız çünkü kulübemden daha yakın ve henüz şenliklerle işimiz bitmedi."

"Değil miyiz?"

Başımı salladım, ellerim kalçalarını buldu. "Hayır. İskandinav Sektörü iyi bir kutlamayı sever. Gün doğumuna kadar bütün gece sürecek."

Kadın ürperdi. "Kış Sektörü'ndeki kutlamalar gibi mi?"

Homurdandım. "Hayır. O iğrenç Aynalar Kraliçesi'nin yarattığı gibi bir şey değil." Dudaklarımı kulağına bastırdım. "Bizimkinde çikolata ve şarap var."

"Çikolata mı?" diye tekrarladı, avuç içleri karnıma yaslanmıştı.

"Mmm," diye mırıldandım, burnumu yanağına doğru çekerek. "İskandinav Sektörü tatlılardan hoşlanır."

"Kış Sektörü bunları karşılayamaz," diye fısıldadı.

Evet, öyle. Kış Sektörü bu dünyadaki en fakir kurt bölgelerinden biriydi. Birincil kaynakları balık ve Kuzey Kutup Dairesi'ndeki buzdu. Bir de Beta amcığı. Ama o meşhur "kaynağı" göz ardı ettim. Eğer Kış'ın tahtını almak için geri dönersek, sökeceğim ilk endüstri bu olurdu.

Kalçalarını kavrayarak bizi sıcak suyun altına doğru yönlendirdim ve suyun cildimizi temizleme işlemine başlamasına izin verdim. Winter başını geriye eğdi ve ağzını açtı, taze maddeyi içti ve boğazından aşağı inerken titredi.

"Aç mısın?" Seksten sonra onu doğru düzgün besleyemediğimi fark ederek sordum. Son birkaç gündür bir şey yiyip yemediğini bile bilmiyordum.

Başını salladı, sonra biraz daha su içmek için ağzını açtı. İçimi çektim. "Seni beslemeliydim."

"Öyle yaptın," diye mırıldandı, kara gözleri açıldı ve bakışlarımı şeytani bir pırıltıyla karşıladı. "Beni çok iyi besledin."

Homurdandım. "Yemek demek istedim."

"Biliyorum," diye cevap verdi, dudakları onu öpme isteği uyandıran küstah bir sırıtışla kıvrıldı. "Sarışın Alfa ben kurt formundayken bana et getirdi. Sana aç olduğumu kastetmiştim."

Göğsümde bir gümbürtü duydum, kurdum onun çapkın cevabı ve sinsî gülümsemesiyle yatıştı. Ama aynı zamanda onu kimin beslediğini de bilmek istiyordum ki daha sonra Alfa'ya düzgün bir şekilde teşekkür edebileyim. "Ludvig sana yemek mi verdi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Nişan törenine seninle birlikte katılan sarışın."

"Mick." Gerçekten de iyi bir kurttu.

"Adı bu mu?" diye sordu, saçlarını ıslatmak için başını öne eğerek. "İyi birine benziyor ama Kari ondan hoşlanmıyor."

"Kari?" Tekrar ettim.

"Mm-hmm." Başını salladı. "Bariloche Sektörü'nün Enrique'nin metresi olması için gönderdiği Omega."

Ah, köle Omega. "Onu iyi tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz, hayır." Winter'ın dudakları aşağı doğru kaydı. "Alfa erkeklerini pek sevmez."

"Öyle olmayacağını tahmin ediyorum," diye cevap verdim. "Düğünleri için onu bir köleye dönüştürdüler."

Winter durakladı, omuzları kaskatı kesildi. "Ludvig de aynısını yapacak mı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "O artık Norse Sektörü'nün malı. Sektör Alfa'sı olarak onun için en iyisinin ne olduğuna o karar verecek."

Bu cevap hoşuna gitmemiştir. İfadesi artık o hülyalı değil, öfkeyle karışıktı. Benim alingan kadını oynamak için ortaya çıkıyor.

"Bana düşüncelerini anlat," diye onu cesaretlendirdim.

"Onları sevmeyeceksin." Ses tonundaki küçük hırıltı beni eğlendirdi.

" de anlat bana."

Yutkundu, sonra cesaretle bakışlarımı karşıladı. "Belki de Alfa Ludvig onun için en iyisinin ne olduğuna karar vermeden önce onunla konuşmalı. Tabii tek önemseydiği onun vücudu değilse, bu durumda Alfa Vanessa'dan farkı kalmaz."

Bunu doğrudan Ludvig'e değil de bana söylediğine sevindim. Bu suçlamayı pek hoş karşılamazdı.

"Belki de onun kararını duyana kadar hüküm vermek için beklemelisiniz," diye karşı çıktım. "Alfalar zayıfları korumakla görevlidir. Bu kolay bir yük değil ufaklık." Avucumu boynunun arkasına doladım. "Bu yüzden senin Kış Sektörü tahtıyla ne yapmak istediğime henüz karar vermedim. Tüm o hayatları üstlenmek ağır bir gereklilik. Bu sorumluluğu almak istediğimden emin değilim."

Bakışları daraldı ve onu kendimden uzaklaştırarak söylemek istediği her neyse dikkatini dağıttım. "Şampuanı al," dedim ona.

Kabul etti ama sert hareketlerinden memnun olmadığı anlaşılıyordu.

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek yoğun sevişmemizden kaynaklanan karışıklıkları temizledim. Yavaşça içimde eridi, onunla ilgilenmeme ve ona hak ettiği şekilde tapmama izin verdi. Saç tellerini yumuşattım, sonra sabunu aldım ve önümde sıvı bir su birikintisine benzeyene kadar her santimini yavaşça okşadım.

Dokunuşuma verdiği tepkiyi sevdim. Bu benim iddiamı cesaretlendirdi ve ona tapmaya layık olduğumu hissettirdi.

Ben kendi saçımı yıkarken alnı göğsüme yaslandı. Sonra sabunu ona uzattım ve vücudumu keşfetmesine izin verdim. Sikim onun okşamalarına ve karnımı fırçalamasına karşılık verirken onaylayarak mırıldandı. "Bana böyle bakmaya devam edersen tatlım, beni ağzınla yıkamanı sağlarım."

Baştan çıkarma planları yapan bir büyücü gibi dizlerinin üzerinden bana baktı. Dili ileriye doğru eğilerek sikimin başına dokundu ve boğazımdan derin bir inilti çıkardı. Kahretsin, bu dişi beni mahvedecekti. Zamanımız yoktu. Ludvig'e bir saat içinde döneceğimizi söyledim ve en az otuz dakika geçmişti bile.

"Besle beni," diye fısıldadı sert etime karşı. "Lütfen."

"Siktir," diye homurdandım, parmaklarım onu ileriye doğru yönlendirmek için çoktan saçlarını örmeye başlamıştı.

Hiç vakit kaybetmeden dolgun dudaklarını ayırdı ve bir hafta önce onun çekici ağzıyla ilgili zihnimde kurduğum fanteziyi gerçekleştirdi. Kızgınlık döneminde beni birkaç kez tatmıştı, yeteneği kesinlikle geçmişinde başka biri tarafından geliştirilmişti. Yine de bu farklı hissettirdi. Daha samimi. Daha doğru. Farkında olması ve bunu yapmak istemesi, kontrolü kendi şehvetli yöntemiyle ele almasını izlemek hoşuma gitmişti.

Kadifemsi dilinin şaftımı okşadığını, ağzının tüm doğru yerlere baskı uyguladığını hissettiğimde içimdeki sıcaklık arttı.

Tam ve mutlak mükemmellik.

Kaslarım takdirle kasıldı, sırtım Winter'ın boğulmasını önlemek için suyu engelledi. Ağızındaki sikimden başka bir şeye dikkat ediyor gibi görünmüyordu. Beni bir sonraki yemeğine dönüştürmekle çok meşguldü.

Kontrolle olan bu dansa bayılıyordum. Beni yutmak, uçurumun kenarına itmek istiyordu. Bana bakarken bunu gözlerinde görebiliyordum. Benim küçük Omega'm alttan üste çıkmak istiyordu.

Bu asla olmayacaktı.

Ama onu arzuladığı besinle ödüllendirecektim. Sonra da onu unutulmaya terk ederdim.

Çünkü kutlama partisini siktir et. Onun sikime sarılmış güzel ağzı, lanet olası bir çikolata çeşmesinden çok daha önemliydi.

Gözleri sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi gülümsedi ve beni daha sert emdi. Kalçalarım esnedi, içimdeki cehennem gittikçe daha sıcak yanıyordu.

"Aynen böyle Winter," diye cesaretlendirdim onu, sesim kısık bir hırıltıya dönüşmüştü.

Başımı yutarken boğazı titriyor, bağımlılık yapan ağzının her çekişinde beni daha da derine götürüyordu.

"Siktir." Bu kelime onun yanında benim favorim olmaya başlamıştı.

Geri adım atmadı, dudakları hipnotik bir şekilde hareket ediyordu, izlemeden duramıyordum. Beni daha da ileri götürürken göz bebekleri parladı ve vücudum onun günahkâr hareketine tepki verirken parmaklarımın saçlarında sıkışmasına neden oldu.

"Yut bebeğim," dedim, zevkim onun ince boğazında pathiyordu. "Her damlasını."

Emir vermeme gerek yoktu. Neredeyse benden içiyordu, ona arzuladığı tadı verdiğimde yüzü heyecandan kızardı.

Tanrım, Omega eşim olmadan nasıl yaşamak isterdim ki?

Şimdi onu izlemek beni var olduğunu hiç bilmediğim başka bir varoluş durumuna çekti. Bu küçük kurt tamamen benimdi. Ve bundan hoşlanıyordu.

Onu taş zeminden kaldırdım ve bir protesto sesi çıkardığında sııttım. Sikimi ağzından çıkarmamdan hoşlanmamıştı. Kaygan sıcağının içine kayarak ve bacaklarını belime sararak sorunu çabucak çözdüm.

Onaylayan iniltisi doğrudan kasıklarına gitti, düğümüm onun için zonkluyordu.

"Dayan tatlım," diye mırıldandım.

Omuzlarımı tuttu, ben onu duvara yaslariken tırnaklarını ısırıldı.

Nasıl alınmak istediğine dair yorum yapması için ona bir an bile vermedim. İkimiz için de karar verdim ve onun zevk çığlıkları bana doğru seçim yaptığımı söyledi.

Sert.

Hızlı.

Acil.

Sahiplenmenin üstünde bir sahiplenme. Beni emdiği için ona teşekkür etmenin bir yolu ve aynı zamanda bizi sadece Alfalar ve Omegaların bağ kurabileceği bir şekilde birbirimize bağlamanın bir yolu.

Ağzımın içine çığlık attı, dili benimkiyle düello ederken coşkulu dalgalar ikimizi de zamanı kaybettiğimiz o karanlık yere götürdü.

Bu kadın tam bir uyuşturucu gibiydi. Doyamıyordum.

Düğümüm onun içinde titreşirken, tohumumun daha da fazlasını rahminin derinliklerine bırakırken bile, tek düşünebildiğim onu tekrar almaktı.

"Beni mahvettin," diye itiraf ettim fısıltıyla, alnımı onunkine bastırarak. "Seninleyken kim olduğumu bile bilmiyorum."

Sözlerim karşısında titredi, çiftleşmemizin vahşetinden dolayı nefesleri keskin ve hızlıydı.

"I..." Tekrar denemek için nefes aldı. "Kralım olmanı istiyorum" -daha fazla hava almak için bir duraklama daha- "kralım olmanı istiyorum."

Yaşadıklarımızdan sonra bunu söylemesini hiç beklemiyordum ama şaşırmadım da. Ağzına karşı iç çektim ve başımı kaldırarak ağırlaşmış bakışlarıyla buluştum. "Bunu yapabileceğimden emin değilim, Winter."

"Neden olmasın?" diye sordu, sesi işimi iyi yaptığımı gösteren sevimli bir törpüydü. Ben sorusunu düşünürken kurdum karşılık olarak tüylerini kabarttı. Dürüst bir cevabı hak ediyordu. Bazı Alfalar ona küçük güzel kafasını yormamasını söyleyebilirdi ama ben öyle biri değildim. Ludvig ve Mila'nın birlikte çalışmasına benzer şekilde bir ortağı tercih ederdim.

Bu da arkadaşşıma güvenmem gerektiği anlamına geliyordu. Seçimlerimi açıkla. Geçmişimi. Ona kim olduğumu ve nasıl bu hale geldiğimi anlattım.

Başımı salladım ve uzun bir konuşma yapmamız gerektiğine karar verdim. Bu da bir partiden daha önemliydi.

Omega'mın zihnini de tıpkı vücudunu tatmin ettiğim gibi tatmin etmem gerekiyordu.

"Pekâlâ." Suyu kapattım ve yol boyunca yarattığım su birikintisini hiç umursamadan onu yatağıma taşıdım. Vücutlarımız hala birbirine yapıştı, bu yüzden o kalçalarım binerken ben sırtüstü uzandım.

Avuçları göğsüme gitti, kaşları çatıldı. "Tamam mı?" diye tekrarladı.

"Evet. , Kış Sektörü'ne neden henüz bağlanamadığımı sana anlatacağım." Başımı arkamdaki yastıklara yasladım, sonra uzanıp yanağını okşadım ve başparmağımı şiş dudaklarında gezdirdim. "Ben hiçbir zaman lider olmadım. Liderlik etmeyi de hiç istemedim. Bir insan olarak tek başıma çalıştım ve şimdi de öyle yapıyorum. Bu benim tercihim."

Başını yana doğru eğdi. "Neden?"

"Çünkü ölüme meydan okuyorum, tatlım. Bununla yalnız yüzleşmek daha kolay."

"Anlamıyorum."

Dudaklarım kıvrıldı. "Biliyorum. Bunu yapmak için sana kurt olmadan önceki hayatımı anlatmam gerekiyor. Bana Huntsman dedikleri zamanları."

OceanofPDF.com

WINTER

KAZEK'İN TARİHİ kafamda altı kırmızıyla çizilmiş bir resim çizdi.

Sadece ölümcül değil, vahşiydi de.

Kiralık bir tetikçi.

Serseri bir suikastçı.

Ona Avcı derlerdi, çünkü işi tam anlamıyla buydu - adam avlamak. Kötü adamları. Kurtların sır olduğu bir dönemde dünyanın her yerinde.

Başını elinin üzerine koymuş bana bakıyordu. Düğümü çözüldükten sonra beni ters çevirip yalayarak temizledi, sonra da damarlarımda hâlâ uğuldayan bir tutkuyla öptü. Yaptıkları bir katilin değil, bir aşığın davranışlarıydı ama yırtıcı hayvan onun günahkâr bakışlarında dans ediyordu. Kazek bir ölümlü olarak doğmuş olabilirdi ama içindeki erkek tamamen kurttu.

"Bir insan olarak bir Alfa öldürdün," dedim ve beni yutmadan önce yaptığımız tartışmaya geri döndük.

Başını salladı. "Kendi ekipleriyle adamın izini bulamayan bir hükümet kuruluşu tarafından desteklenen serbest bir görevdi. Bu yüzden serbest kanallar aracılığıyla gönderdiler ve ben de her zaman iyi bir meydan okumadan hoşlandığım ve bu da bana uygun olduğu için görevi kabul ettim."

"Ludvig'le de böyle tanıştın." Düğümü beni serbest bıraktığında konuşmaya başladığı kısım buydu.

"Evet. Benden habersiz, Ludvig bir bölge anlaşmazlığı nedeniyle işaretime meydan okumuştı. Ludvig cezasını infaz edemedi adamı öldürdüm. Söylemeye gerek yok, çok kızmıştı. Ben onu sadece ortadan kaldırılması gereken bir tanık olarak gördüm, ama herif insani olarak mümkün olandan daha hızlı hareket etti ve neredeyse kalbimi göğsümden söküyordu." Kıkırdadı ve başını salladı.

Kazek kesinlikle ölüm kalım durumlarına tipik bir şekilde bakmıyordu.

Aslında, yaptığı hiçbir şey tipik değildi.

Bana nasıl davrandığı da dahil.

"Onu öldürmeyi bitirmekten alıkoyan neydi?" Yüksek sesle merak ettim.

Kazek'in dudakları kıkırdadı. "Ona değerli bir rakibe yenildiğim için minnettar olduğumu söyledim. Hem küstahlığıma şaşırdı hem de yaklaşan ölümümün kararını bu kadar sakin bir şekilde vermem karşısında şok oldu. Sözünü bitiremeden bayıldım ve daha sonra bir laboratuvarda uyandım. Doktorun iyileşmeme yardım etmesi gerekiyordu. Bu gerekliliği amaçlanandan biraz farklı yorumlamayı seçti ve ben de süreçte bir Alfa kurdu oldum."

Gözlerim büyüdü. "Bu şekilde mi şekil değiştiren oldun?"

"Evet. Mutlu bir küçük bir kaza." O omuz silkti bir

omuz. "Ludvig bundan kısa bir süre sonra beni kendisi için çalışmak üzere işe aldı. O zamandan beri onun baş infazcısıyım."

"Ve bunu bir liderlik pozisyonu olarak görmüyorsun çünkü yalnız çalışmayı tercih ediyorsun," dedim, bana şimdiye kadar anlattığı her şeyi tercüme ederek. "Anlaşmayı ölüm açısından anlıyorsun ama yaşam açısından değil."

Gözbebekleri titredi, kurdu sözlerime tepki verdi. "Evet." Gözlerini kırıştırdı. "Bu yatakta nadiren uyurum. Nedenini biliyor musun?"

Evet. "Kulübenizin yalnızlığını tercih ediyorsunuz." Evinin yaşanmış görünümüne karşılık bu kadar yalnızlığı tercih ettiği belliydi.

daha soğuk bir daire. "Sen bir sürü hayvanı değil, yalnız bir kurtsun." Beni yatağına götürdüğünde ve kimseye danışmadan benimle çiftleştğinde bunu açıkça belirtmişti. İstedliğini istediği zaman yapan bir erkekti. Ama bu davranışı onu tam da bir Alfa yapan şeydi.

Tüm baskın kurtlar komuta etmeyi seçti.

Tüm Alfalar Omegaları kendi şartlarıyla talep etti.

"Alfalar liderlik etmek içindir," dedim yüksek sesle. "Ama siz kendi yönteminizi seçebilirsiniz."

"Tüm Alfalar liderlik etmek istemez. Ben de dahil."

"Ne istediğinizin bir önemi yok. Alfalar başkalarını koruma sorumluluğuyla doğarlar. Bunu yapmamak varoluşunuzun amacına aykırıdır."

Kaşları kalktı. "Bu, Omegaların sadece düğüm atmak için var olduğunu söylemekle eşdeğer."

Homurdandım. "Çoğu alfa bunu söyler." Ya da en azından ben bunu anlayacak şekilde yetiştirilmiştim. Alfalarla olan deneyimim oldukça sınırlıydı.

"Çoğu Alfa olmamı mı istiyorsun?" Kazek ses tonunda tehlikeli bir tonla sordu. "Seni itaatkâr küçük Omega kölem olarak becermek ve sana yavrularımdan bir yuva vermek mi?"

Bu görüntü karşısında ürperdim, karanlık bir yanım onun sorularına evet diye fısıldıyordu.

Bakışları daraldı. "İstedğin bu mu?" diye bastırdı, üzerimde hareket ederken boştaki eli boğazıma gitti. "Seni kullanmamı mı istiyorsun Winter? Seni unutturana kadar sikhmemi mi? Ne zaman ihtiyaç duyarsam seni düğümlememi?" Kalçaları benimkilerle buluştu, bacaklarım ona uyum sağlamak için otomatik olarak ayrıldı.

Sözleri karşısında içimde kıpırdanan zayıflıktan nefret ederek inledim. Beni tehdit ediyordu. Bakışlarında bunu görebiliyordum, sözlerinin ardındaki vahşi niyeti. Tek bir onayım la beni yatağına bağlayacaktı. Ve kafamın içindeki hain bir ses ona izin vermemi istiyordu.

Ona güvenmek, kendimi unutmak ve sadece onun Omega'sı olmak çok daha kolay olurdu.

Günlerce süren bir zevk.

Yavruları tımar ediyorum.

Yuvamın içinde bir hayat yaşıyorum, Alfa'mın dönüp oynamasını bekliyorum.

"Lanet olsun Winter," diye fısıldadı, alnını benimkine bastırırken yüzündeki karanlığın bir kısmı kaybolmuştu. "Benden istediğin bu mu?"

miydi? Evet. Hayır. Hayır. "Bilmiyorum."

Dudakları benimkinin tadındaydı. Tatlı. İffetli. Nazik. Ondan hiç de beklediğim gibi değildi. "Kavgan hoşuma gidiyor, Winter."

Ellerimden birini yakaladı ve başımın üzerine çekti.

"Çoğu Alfa senin itaatsiz alışkanlıklarını kırmak isterdi," diye mırıldandı.

Karşı bileğimi yakaladı ve diğeriyle birleştirmek için yukarı kaldırdı, böylece beni etkili bir şekilde altına hapsetti.

"Ama uyumlu bir eşten sıkılırım." Dudaklarını yanağımdan kulağıma doğru çekti. "Meydan okumaya ihtiyacım var. Bu, ödülü çok daha tatlı kılar." Boynumu ısırды ve üzerimden yuvarlandı.

Sıcaklığını kaybedince nefesim kesildi.

Kıkırdadı ve başını salladı. "Sen doyumsuz bir küçük şeysin, ama zaten geç kaldık. Hadi şenliklere gidelim. Liderlik arzularımın eksikliğini daha sonra tartışırız." Koyu renk gözleri bir kez daha benimkileri yakaladı. "Benden ne istediğini düşünmek için bu geceyi kendine ayır, Winter."

O arkasını dönerken kaşlarımı çattım, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Krallığımı geri alma tartışmalarından, ondan ne istediğimi bilmediğim bir hale nasıl gelmiştik? Çünkü o sadece bir alternatif sundu, diye fısıldadı o karanlık ses kafamın içinde.

"İskandinav Sektöründe kalsaydık hayat bizim için nasıl olurdu?" Burada kalmayı bile beni sersemletirken sordum. Yardım bulma umuduyla kaçmışım. Ama o andan sonrasını ya da bu yardımı tam olarak nasıl gerçekleştirmeyi planladığımı hiç düşünmemiştim.

Kış Sektörü'nü geri almak
için. Tahtımı geri almak
için.

Vanessa'yı öldürmek için.

Ancak bu fikirlerin çoğu yakın zamandaydı ve Aynalar
Kraliçesi'nin benimle ne kadar korkunç bir şekilde oynadığını
fark etmemle ortaya çıkmıştı.

Ya kazanmasına izin verseydim ve burada kalsaydım? Bu
ben ve Kazek için ne anlama gelirdi? Koruyucu yedilime ne
yapardı?

"Benimle partiye gel ve öğren," dedi Kazek yatağın
üzerine bir kutu koyarken. "Adın burada yazıyor. İçindeki
elbisenin Ludvig'in eşi Omega Mila'dan bir hediye olduğuna
inanıyorum." İsmi beni kızdıran bir düşkünlükle söylemişti.

Kazek fark etmiş olmalı, çünkü sırttı. "Sahipleniciliğin
ilgimi çekiyor." Ağzıma bir öpücük kondurmak için üzerimde
gezindi. Yanıt olarak dudağını ısırdım, yorumundan rahatsız
olmuştum. "Mmm, işte benim savaşçım."

İçeriye doğru yalayarak ilerledi, dili bir kez daha beni
onun altında titretecek şekilde benimkine hükmetti.

Birinin bedenimi bu kadar ustalıkla kontrol etmesi nasıl
mümkün olabilirdi? Tek bir dokunuş beni ateşliyordu. Bir
öpücük düşünce yeteneğimi yok etti.

Beni çekip elbiseyi giymemi söylediğinde giydim. Ve
saçlarımı taramayı bitirene kadar gerçeklik zihnime geri
dönmeye başladı.

"Uyuşturucu gibisin," diye mırıldandım, boğazım
yutkunmaya çalışıyordu.

Kıkırdadı ve boynumdaki nabız noktasını dişledi, dişleri
omurgamdan aşağıya, kalçalarımın arasındaki tepe noktasına
bir özlem sarsıntısı gönderdi. Kıkırdandım, elbisenin ipeği
karşılık olarak tenimin üzerinde fısıldadı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi kulağıma doğru, göğsünü
sırtıma bastırarak. Bir ara siyah bir pantolon ve elbise
gömleği giymişti. Tavandan tabana aynadaki görüntümüz,
bakışlarımdaki sersemletici parıltıya rağmen zarifti.

"Neden rüya görüyormuşum gibi hissediyorum?"

"Bu çiftleşme bulanıklığı," diye açıkladı. "Ya da bir insan muhtemelen kendini alt uzayda kaybettiğini söylerdi."

"Altuzay mı?" Tekrarladım.

"Bir itaatkârın seks sırasında gittiği yer." Kaşlarımı çattım. "Seks yapmıyoruz."

"Ne yazık ki hayır." Aynada bana gülümsedi, kollarını belime dolayarak geriye doğru sarıldı. "Benim dünyamdaki insanların benzeteceği şey bu. Ama biz kurdüz. Bazı hisleri edinmek için sekse ihtiyacımız yok."

Göğsüne gömülürken "Sen etkilenmedin," diye işaret ettim. Yumuşak gömleği omurgamı gıdıklıyor, aksi halde dayanıksız olan elbisenin içinde beni sıcak tutuyordu. Düz siyahtı, sırtı açıktı ve derin bir V yakası vardı. Eteği iki bacağıma ortasına kadar yırtmaçlıydı, bu da onu şimdiye kadar giydiğim en seksi kıyafetlerden biri yapıyordu.

Vanessa şu an beni görse sinir krizi geçirirdi. Çoğunlukla kapalı olmamı tercih ederdi. Sadece Aynalar Kraliçesi böyle erotik kıyafetler giyebilirdi.

Kazek büyüyen ereksiyonunu kıcıma bastırdı. "Oh, etkilendim, tatlı güzelim. Güven bana."

"Ama sersemlememişsin."

"Hayır. Çiftleşmenin bu kısmını sadece Omegalar yaşar. Bunun senin tamamlanmamış kızgınlık döngünden kaldığından şüpheleniyorum. Dört gün değil, bir hafta boyunca kızgınlık döneminde olmalıydın." Dudaklarını şakağıma bastırdı ve tarağı tezgâha geri koymam için beni serbest bıraktı. Tarağın hâlâ elinde olduğunu fark etmemiştim bile.

Biraz sonra elinde bir çift topuklu ayakkabıyla döndü. "Görünüşe göre Mila her şeyi düşünmüş."

Onları bana vermek yerine diz çöktü ve ayaklarıma geçirdi, becerikli parmakları ayak bileklerim boyunca kayışları bağladı. Ayağa kalkarken parmaklarını bacaklarımda gezdirdi, simsiyah kumaş yol boyunca onun için ayrıldı.

"Bunun altında çıplak olduğunu bilmek beni çıldırtacak," diye itiraf etti usulca.

"Törende çıplaktım," diye .

"Ve benimle seks yaptıktan sonra sırlıslıkla." Beni kendine çekmek için avucunu boynumun arkasına doladı. "Şimdi ipekler giymişsin ve tüm dünyanın hayran kalması için sergileniyorsun. Hepsinin önünde seni becermemek için ciddi bir kontrol gerekecek." Bana hızlı bir öpücük ve kurt gibi bir gülümseme hediye etti. "Çiftleşme heyecanı yaşamıyor olabilirim ama sahiplenme dürtüsü içinde boğuluyorum bebeğim."

Karnım küçük bir takla attı. "Ben de sahiplenici hissediyorum."

"Biliyorum." Dudakları kıvrıldı. "Ludvig'in eşinden bahsettiğimde hırlamıştın."

"Ben mi yaptım?"

Başını salladı, bakışları eğlenceyle parlıyordu. "Evet. Ve hoşuma gitti."

Tepkimin onaylanması ve bunun için beni övmesi yanaklarımı kızarttı. Bu çiftleşme olayı yepyeni bir yaşam biçimiydi. Sadece nasıl doğru bir şekilde yol alacağımı bulmam gerekiyordu.

"Gidelim," dedi.

Beni koridora çıkarıp ortadaki asansöre kadar eşlik ederken dairesinin tüm modern mobilyaları bir bulanıklık içinde geçip gitti. Bu mobilyalar hakkında pek çok şey okumuştum ama onlara tanık olmak bambaşkaydı.

Asansörün hareketiyle midem bulandı ama Kazek beni dışarı çıkardığında hızla yatıştı. Ay tepemde parlıyordu, bölgedeki ışıklandırma eksikliği kurdumu yatıştıran güzel bir parıltıya izin veriyordu. Kış Sektörü de benzerdi, ayımız yıldızlı gecede her zaman parlak bir top olurdu.

Taş döşeli yollarda dolaştık, kar renkli binaların manzaraları üzerinde parlıyordu. Boş kasaba meydanını geçtiğimizde kaşlarımı çattım. "Burada buluşmayacak mıyız?"

"Hayır. Büyük toplantılar için daha sıcak bir mekânımız var." Avuç içleri belimi yakıyor, adımları uzun ve emin bir şekilde yürüyordu. "Sanırım Ludvig geldiğimizde bizi anons etmek isteyecektir."

Bu mantıklıydı. Vanessa'nın bir etkinliğe girerken her zaman anons edilmesi gerekirdi. Her zaman "Alfa Vanessa, Aynalar Kraliçesi" denirdi. Annemin tacını bile takardı.

Ellerim iki yanımda yumruk oldu.

O tacı hak etmiyor.

Ama Kazek'in yardımı olmadan bunu ondan geri alamazdım. Onun gücünden için değil -kibirli bir Alfa dışisini alt etmenin başka yolları da vardı- ama Kış Sektörü'ne onsuz gidemeyeceğim için. Son üç gün bana ayrılırsak ne olacağını gösterdi ve birbirimizden o kadar da uzakta değildik.

Bu da bana isteyerek eşlik etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak liderlik etmek istemiyordu. Bu bir sorun olurdu çünkü sektör Vanessa olmadan yeni bir lidere ihtiyaç duyardı. Ve eğer biz liderliği üstlenmezsek, başkası üstlenecekti.

Krallığıma bunun olmasına izin veremezdim.

Ayrıca burada kalıp Vanessa'nın hükmetmeye devam etmesine izin veremezdim.

Ayaklarımın hareketi durdu ve Kazek'in adımlarının ortasında duraklayıp kaşlarını çatarak bana doğru dönmesine neden oldu. Cam ve renkli dış cephe kaplamalarıyla süslü devasa bir binanın önündeydik. İçeriden yankılanan sesler ve alçak sesli müzik, gideceğimiz yerin burası olduğunu gösteriyordu.

"Kış mı?" diye sordu dostum, yüz ifadesinden sabır ve biraz da endişe okunuyordu. Bunun onun için yeni bir duygu olup olmadığını merak ettim.

Kazek bana herhangi bir şey ya da herhangi biri için nadiren duygu hissedenden bir tip gibi gelmişti. Ancak, beni önemseydiği açıktı. Bunun sadece bağı onu hissetmeye zorlaması olduğunu biliyordum ama bu kalbimin içinde küçük bir sıcaklığın kıpırdanmasını engellemedi. Bu tehlikeli, ölümcül Alfa beni seçmişti. Beni sahiplenmişti. Ve kendi yöntemiyle bana saygı da duyuyordu.

Bu da bana ona "Krallığımı geri istiyorum" deme cesaretini verdi.

OceanofPDF.com

K A Z E K

WINTER'IN SÖZLERİ kalbime saplanan bir hançer gibiydi. Onunla paylaştığım onca şeyden sonra bile hâlâ eski evinin sorumluluğunu üstlenmemi istiyordu.

Her eylemin bir sonucu vardı.

Onunla çiftleşmek, onunla birlikte gelen yükü kabul etmemi gerektirdi. İyi bir Alfa tahtı geri alır ve doğuştan gelen hakkını talep ederdi. Ama ben asla iyi olduğumu iddia etmedim. Aslında kendimi tam tersi olarak görüyordum.

"Ben yalnız bir kurdum," diye hatırlattım ona. "Liderlik etmek istemiyorum." Bana güvenmesi yeterince zordu. Bütün bir krallık mı? Hayır, teşekkürler.

"Bana ne istediğimi söylememi söyledin. Söylüyorum da. Vanessa'nın yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorum. Halkımı korumak istiyorum. Kış Sektörü Kraliçesi olarak mirasımı yaşamak istiyorum. Ve senin kral olmanı istiyorum."

Ne kadar ağır bir bildiri.

"Benden çok şey istiyorsun."

Başını salladı. "Biliyorum. Ama Alfalar yükü omuzlamak için yaratılmıştır."

"Ve Omegalar düğüm atmak için yaratılmıştır," diye karşılık verdim ona, bu tartışmadan rahatsız olmuştum. Bu şarkıyı ve dansı zaten . Eğer toplumsal beklentilere göre yaşamak istiyorsa, o zaman bu her iki taraf için de geçerliydi.

"Evet. Ve bu hafta birkaç kez düğümünü attım. Şimdi işini yapma sırası sende." Bakışlarındaki ateş beni hem tahrik ediyor hem de çileden çıkarıyordu.

"Hayatını kurtardım, Omega. Seni sektörümün önünde sahiplendim. Beni daha fazlası için zorlama. Şu anda olmaz."

"Sanki bu çok zor bir şeymiş gibi davranıyorsun. İkimiz de bundan zevk aldığını biliyoruz. Şimdi senden zor bir şey yapmanı istediğim için isteğimi geri çeviriyorsun."

İki kaşım da yukarı doğru kalktı. "Beni kavgaya mı kışkırtmaya çalışıyorsun?"

"Hayır. Sizden yapmanızı istediğim şeyin doğru şey olduğunu anlamanızı sağlamaya çalışıyorum. Vanessa'nın tahtına tam erişimine izin verilemez. Onu uzaklaştırmamız gerekiyor."

"Yani onu çıkarmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Elimi Winter'ın belinden çektim ve ondan uzaklaştım. "Lafı dolandırma, tatlım. Benden içeri girip Sektör Alfa'yı yok etmemi, sonra da yönetimi devralmamı ve liderlik etmemi istiyorsun. Bu zor bir görev."

"Bu senin görevin."

"O zaman görevini yap ve o elbiseyi çıkarıp eğişil."

"Hayır." Kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Ben bir hafta boyunca üzerime düşeni yaptım. Şimdi sıra sende."

Ona bakakaldım. "Az önce beni inkar mı ettin?"

"Evet. Ve sen işini yapana kadar seni reddetmeye devam edeceğim."

Ateşle oynuyordu. Boynunun arkasından tuttum ve onu kendime çektim. "Bir hırıltı ve ellerimde macun olacaksın."

Geri adım atmadı. "Beni zorlarsan senden nefret etmeye başlarım."

"Vücudun beni kabul ettiği sürece fark etmez," diye cevap verdim, boştaki elim bacağından yukarı kayarak amını kavradı. "Toplumsal kurallara göre mi oynamak istiyorsun? O zaman bu benim." İki parmağımı onun nemli sıcaklığına soktum ve göz bebekleri neredeyse gülümsedim. "Seni gece gündüz düğümleyeceğim. Kuvvet

dizlerinin üzerine çöküp beni yalayarak temizlemen için. Karnın benim tohumlarımla büyürken seni yuvanda yalnız bırakacağım. İstedğin bu mu?"

"Eğer bu Kış Sektörü'nü devralacağın ve liderlik edeceğin anlamına , evet. Ben de bunu istiyorum."

Lanet olsun! "Bana ne yapacağımı ya da nasıl yapacağımı söyleyemezsin Omega," diye çıktım. "Seni burada, İskandinav Sektöründe bir yatağa zincirleyebilir ve canımın istediği zaman sikebilirim. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bu şımarıklığın sona ermesi gerekiyordu. Konuşma yolunu denedim. Başka kimseye açmadığım şekilde ona geçmişimi açtım. Ve o hala beni zorluyordu.

"Sen. Değilsin. Değilsin. Yetkili." Dudaklarına değen her kelimeyle birlikte parmaklarımı kaygan amına soktum. "Senin sahibin benim, Winter. Tam tersi değil."

Hiçbir şey söylemedi, bakışları cesurca benimkileri tutuyordu. Ama alt dudağının hafifçe titrediğini fark ettim. Zihninde isyan eden yenilginin tek ipucuydu bu.

Çok inatçı. Çok asil.

O kadar güzeldi ki acıtiyordu.

Bir savaşçı istiyordum ve o her geçen saniye tam da arzuladığım türden bir kadın olduğunu kanıtlıyordu. Omurgasındaki sertlik onu daha çok arzulamama neden oluyordu.

Onu evcil hayvan yapmak ve iradesini kendime boyun eğdirmek için bütün gün tehdit edebilirdim ama istediğim bu değildi. Bir hayat arkadaşından değil.

Yine de durumu kontrol etmesine ya da vücuduna erişimimi reddederek beni manipüle etmeye çalışmasına izin veremezdim. Bu tür bir küstahlık bana göre değildi. Çocukça ve verimsizdi.

Kesinlikle hayır diyebilirdi.

Ama bunu sırf beni kızdırmak için yapmak doğru değildi.

Ağzımı onunkine bastırdım ve alt dudağımı ısırduğında ırkildim. "Beni yanlış şekilde tahrik ediyorsun tatlım," diye uyardım onu binanın duvarına doğru geri geri götürürken.

"Krallığımı geri istiyorum," diye tekrarladı. "Eğer iddia ettiğin pozisyona sahip olamayacak kadar korkuyorsan, o zaman beni korkmayan başka bir Alfa'ya ver."

Hırladım. "Dikkatli ol, Winter."

"Yoksa ne olur? Bana tecavüz mü edeceksin?" Espri yapmadan güldü. "Yap hadi. Kır beni, Alfa. Eşim onlara liderlik edecek kadar Alfa olmadığı için krallığımın acı çektiğinin farkında olmak ve bunu bilmektense paramparça bir zihinsel durumu tercih ederim."

Onu boğazlamamak için büyük çaba sarf ettim.

I kaldırıldı benim parmaklar itibaren onu ısı, karar vermek bir ceza orgazmı yeterli değildi.

Saygısızlığı nedeniyle tamamen farklı bir şekilde azarlanması gerekiyordu.

Onun için yaptığım onca şeyden sonra, şimdi burada bana saldırmayı mı seçti?

Kabul edilemez.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken diğer avucumla boğazını sıkarak hâkimiyet kurmaya çalıştım. "Bu küçük patlamayı kimse duymadığı için çok şanslısın Winter. Çünkü o zaman seni herkesin önünde azarlamak zorunda kalırdım. Önümüzdeki bir saat boyunca içeride uslu durmanı şiddetle tavsiye ederim. Belki daha sonra seni daha az sert bir şekilde disipline etmem için beni ikna edebilirsin."

"Bu seni daha mı Alfa hissettirecek?" diye karşı çıktı, çenesi yukarı doğru çentiklendi.

"Kış-"

"Beni ve halkımı hayal kırıklığına uğrattığını bilmenin yükünü hafifletmeye yardımcı olacak mı?" diye araya girdi. "Zaten sahip olduğunuz Omega'ya hükmetmek için mi?"

Homurdandım, kurdum onun itaatsizliğinin devam etmesine öfkelenmişti. "Eğer emirlerini yerine getirmem için beni ikna etme yöntemin buysa, işe yaramıyor."

"Zayıflıklarına işaret ettiğim için mi?"

"Hayır. Çünkü lanet olası hayatını kurtaran Alfa'ya karşı saygısızlık ediyorsun. Bu hafta sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım ve sen nankör bir velet gibi davranıyorsun." Onu serbest bıraktım, öfkeliydim ve kontrol etmeye çalışıyordum.

Belki de başka bir molaya ihtiyacı vardı. Ludvig'in onu maruz bıraktığı şey açıkça yeterli değildi.

Lanet olsun, güzel bir akşamı mahvetmişti. Bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin olamadan volta attım.

Bu ruh haliyle onu toplantıya getiremezdim. Oradaki Alfalar onu canlı canlı yer ve benden onu hizada tutmamı beklerlerdi. Bir yanım bunu benim yerime yapmalarına izin vermek istiyordu. Başka erkeklerin ellerinin üzerinde olmasından nefret ederdi. Ben de nefret ederdim ama belli ki baskınlığım onun için yeterli değildi.

Diğerlerini deneyimlemek, cesaretlerini test etmek ve içlerinden birinin daha Alfa olup olmadığını görmek istiyorsa, öyle olsun.

Tek kelime etmeden ondan uzaklaştım.

Konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Kazek," diye seslendi Ludvig, sadece on adım sonra beni durdurdu ya da

Yani.

Yavaşça, I karşı karşıya onu ve not edildi ve endişe içinde onun ifade. Winter'ın küçük öfke nöbetini duymuş muydu? Winter da aynı şeyi merak ediyor gibiydi; onun varlığına hemen boyun eğerken gözleri yere düştü.

Bu hareket karşısında boğazıma bir hırıltı düğümlendi. Bana değil de ona boyun eğmeye nasıl cüret eder?

"Omega Winter başka bir Alfa istiyor," dedim Ludvig'e öfkeyle. "Korkmayan birini. Onu etrafta dolaştırmaktan ve diğerleriyle tanıştırmaktan çekinme. Kaderi hakkında ne hissettiğini daha sonra göreceğiz."

Onun irkilmesini görmezden geldim ve tekrar döndüm, ancak Ludvig'in sesiyle durduruldu.

Omzumun üzerinden bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Buraya aile içi anlaşmazlığınızı halletmek için gelmedim. Vanessa az önce ikinizin de görmesi gereken bir yayın gönderdi. Omega'nızı sıraya sokmanızı, sonra da eğlence salonunda bize katılmanızı öneririm." Topuklarının üzerinde döndü ve ikimizi de kovdu.

Yayın mı? Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.

"K-Kazek," diye kekeledi Winter, dikkati hâlâ yerdeydi. "Başka bir Alfa istemiyorum."

Homurdandım. "Şu anda senin arzuların umurumda değil, Omega."

Yanımdan geçerken bana uzandı. Uzaklaştım, ne dokunuşuyla ne de sözleriyle ilgileniyordum.

"Ya beni takip et ya da etme," dedim ve Ludvig'in peşinden yürüdüm. Kalabalığın önünde yanlış bir davranışta bulunursa, uygun bir şekilde ilgilenecektim. Onun iyiliği için, umarım işbirliği yapmıştır.

Büyük salona girdiğimde tatlı kokular burun deliklerime hücum etti. Masalar devasa eğlence alanını süslüyordu ve hepsinde bir dizi tatlı ve şarap bulunuyordu. İskandinav Sektörü yemek pişirmeyi severdi, çikolata da spesiyalitelerimizden biriydi. Ludvig bunların hepsini dünyanın çeşitli bölgelerinden getirtmişti.

Normalde tüm pastaların tadına bakmaktan keyif alırdım. Bu gece, o kadar da değil.

Sadece yayını dinleyip gitmek istedim.

Winter arkamda dururken eli belime dokundu. Hemen uzaklaşmadığımda, bunu daha da yaklaşmak için bir davet olarak algıladı. Bir yanım ona hırlamak ve siktirip gitmesini söylemek istiyordu ama etrafımızda artan ilgi beni rehin aldı.

Kahretsin. Onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Diğer Alfaların ona yaklaşması fikri kurdumu çılgına çevirmişti ama o benim gururumu kırmıştı. Amacını anlıyordum ama bunu nasıl başaracağını bilmiyordum.

Liderlik etmek istemediğim için zayıf olduğum sonucunu çıkardı.

Daha değerli bir kurt istediğini iddia etti. Korkuyorum.

Benimle sadece görev icabı yattığını ima ederek aramızdaki bağın içine etmişti ve şimdi benden bu iyiliğe karşılık vermemi bekliyordu.

Kafamın içinde onun sözlerini tekrarlamak bile beni kıpkırmızı yaptı. Etrafıma zar zor odaklanabildim, Ludvig'in sert bir ifadeyle bana yaklaştığını fark etmedim ve az önce söylediği her ne haltsa cevap veremedim. Yayınla ilgili bir şey.

"Oynat," dedim, bir an önce bitirmek istiyordum.

Winter'ın tırnakları gömleğime battı ve ondan uzaklaşmama neden oldu.

Ludvig kaşlarını çattı. "Bununla başa çıkılmaz," diye mırıldandı nefesinin altından.

Sadece ona baktım ve tekrarladım, "Çal şunu."

Bir omzunu kaldırdı. "Senin cenazen."

Evet, benim cenazem. Her neyse. Bu videonun sağladığı her türlü meydan okumayı memnuniyetle karşıladım.

Ludvig İskandinav Sektöründeki herkes için medyayı harekete geçirdiğinde oda sessizleşti. Bu, dünyadaki tüm X-Clan sektörlerine yönelik bir yayındı. Bu da Aynalar 'nin söyleyeceği her ne halt varsa herkesin duymasını istediği anlamına geliyordu. Kış hakkında olduğundan hiç şüphem yoktu.

Vanessa'nın porselen yüz hatları, saatlerimiz gibi çeşitli aletlere sabitlenmiş projektör ekranlarından odanın çeşitli noktalarında belirirken, statik elektrik tenimin üzerinde yuvarlandı. Benimkini kulübede bırakmıştım, bu yüzden Ludvig'in bileğinde asılı olanı izledim.

Vanessa bu durum için süslenmiş, kırmızı dudakları mükemmel bir şekilde boyanmış görünüyordu. Çoğu kişi onu güzel bir kadın olarak görürdü, ama ben onun kara gözlerinde gizlenen kara dul kötü kadını yakaladım. Onu hiç sevmemiştim ve Ludvig'in de aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

"X-Clan ulusu, size Kış Sektöründen ciddi haberlerle geliyorum. Frost ailesinin tek varisi kayboldu." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı, gözlerini sisli bir parlaklık kapladı ve gözlerimi devirmeme neden oldu.

Winter yanıma doğru ilerledi ve omuzlarının mağlup kıvrımıyla dikkatimi bir anlığına dağıttı. Onu teselli etme dürtüsüne boyun eğmeyi reddettim ve bunun yerine ondan bir adım uzaklaştım, iddiamaya saygı duymadığını açıkça itiraf eden dişiyle aynı hizaya gelmek istemedim.

Mesafem onu daha da yaralamış görünüyordu, alt dudağı belirgin bir şekilde titriyordu.

Vanessa'nın iç çekiyormuş gibi yaptığı ekrana bakmak için onu görmezden geldim.

"Son yedi günü onu bulmaya çalışarak geçirdim ve iki olası sonuca vardım. Ya Kış Sektörü'nün büyük Betaları tarafından yardımsever bir şekilde düzenlenen nişan şenliklerinin yapıldığı gece birisi onu kaçırdı ya da..." O nefeslerden bir tane daha aldı ve bu sırada yüz hatları buz tuttu. "Ya da Snow Frost sevgili sektörümüzü kasten terk etti."

Winter nefes almayı bıraktı.

Odadaki birkaç göz onun bulunduğu yere odaklanıp baktı ve ben de tepkisini görmek için onlarla birlikte bekledim.

Yanaklarında ikiz kırmızı lekeler belirdi ama Vanessa devam ettiğinde keskin bir nefes almak dışında başka bir tepki vermedi.

"Bu duyurunun amacı, Kış Sektörü'nün prensesimiz için uluslararası bir araştırma yürüteceğini herkese bildirmektir. Kendi isteği dışında kaçırıldığını tespit edersek, adalet aranacaktır. Hepimizi terk ettiğini tespit edersek, kaderine Kış Sektörü karar verecektir. Ve ona yardım ettiği bilinen herkes Kış Sektörü kanunlarına göre cezalandırılacaktır. Eğer bir şey biliyorsanız, hemen öne çıkın. Aksi takdirde, güvenlik ekiplerim sizinle temasa geçecektir. İletimi sonlandırın."

Sessizlik.

Winter'a bir kez daha bakmadan önce Ludvig ile bakıştık.

Kaderinden sorumlu olmak istiyordu; şimdi tam zamanıydı. Bir haftanın büyük bir kısmını ona yardım ederek geçirdim. Şimdiye kadar

Endişelendiğim kadarıyla, artık kendine yardım edebilirdi.

Belki de bu beni bir pislik yaptı.

Bunun yerine ideal ceza olarak düşünmeyi tercih ettim.

Kollarımı kavuşturarak konuşmasını bekledim.

Boğazını temizledi ve bir kez, sonra iki kez denedi, ancak sesi onu başarısızlığa uğrattıyor gibi görünüyordu.

"Senin neyin var böyle?" Alana nefesinin altından tısladı, Alfa dişisi sanki bir anda yanımda beliriverdi. "O senin eşin, Kaz."

Winter bize baktı. Sözleri duyabilecek kadar yakındı. Burun deliklerindeki bir parlama bana Alana'nın yanımda durmasından hoşlanmadığını söyledi. Muhtemelen Winter'ın bana dokunma girişimlerini savuştururken Alana'nın kulağıma fısıldamasına ve bu sırada omzuma dokunmasına izin verdiğim içindi.

Ludvig boğazını temizledi ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Alfa Kazek?"

Çenemde bir kas kasıldı.

Doğru. Görünüşe göre herkes beni liderlik etmeye zorlayacaktı. Arkama bakmadan çekip gitmeyi düşündüm. Bu sektöre hitap etme saçmalığı bana değildi. Ama şimdi çekip gidersem, Winter kendi başına mücadele etmek zorunda kalacak ve muhtemelen onu geri göndermek için oy kullanacaklar. Saygı olmadan ve destek .
onu İskandinav Sektör eşim-ben-o'd olmak

bir yabancı olarak algılanıyor.

Ona kızgın olsam da, vicdanen onu böyle bir kadere maruz bırakamazdım.

Ben de boğazımı temizledim ve onlara Snow Frost'un nasıl Kış'a dönüştüğünün hikayesini anlattım. Bastırmıcılardan bahsettiğimde onaylamayan homurdanmalar oldu ve ölümünün planını anlattığımda birkaç homurdanma daha oldu. Ancak, sonunda sessiz kaldılar, öfkeleri hissediliyordu.

Winter'a bakmadan onların kararını bekledim.

Kendi adına, sessiz kalarak onun ve benim kaderimin tüm kontrolünü bana verdi. En azından bana yeterince inancı vardı.

onun adına doğruyu söylemek için bana güveniyor.

"Herhangi bir sorunuz veya önermeniz var mı?" Ludvig odanın sessizliğini bozarak sordu.

Daha fazla sessizlik, beni şok etti. Bir kişi bile bizi Vanessa'ya teslim etmek istemedi mi? Bu aslında İskandinav Sektörü'nün her bir üyesini suçluyordu, çünkü teknik olarak Winter'ın varlığını Aynalar Kraliçesi'nden saklıyorlardı.

"Onu sürümüzün bir parçası olarak kabul ettik," diye konuştu odanın arkasından bir erkek sesi. Joel. "Bu Kış'ı bizim yapar. Sana Alfa olarak rapor veriyorum, Ludvig. Kış Sektörü'nün Alfa'sı olarak değil."

Bunu birkaç anlaşıma mırıltısı izledi.

"Aynalar Kraliçesi, bırakın böylesine güçlü bir mirasa sahip birini, bir Omega'nın hayatını tehdit etmenin bedelini ödemelidir." Bu Alana'dan geldi. Bir Alfa dışısı olarak, yıllar boyunca Vanessa hakkında söyleyecek çok sözü olmuştu, özellikle de tüm erkek Omegaları kendine saklamaya olan tutkusuyla ilgili olarak.

Kalabalıktan onay sesleri yükseliyor, diğerlerinden daha fazla ses çıkıyor, hepsi Joel ve Alana'nın yorumlarını yankılıyordu.

Bazıları savaş çağrısında bile bulundu.

Ludvig sonunda odayı sakinleştirmek için elini kaldırdı, ifadesi okunamıyordu. Ama Mila onun yanında durmuş, gururla gülümsüyordu. Her zaman Alfa'sının arkasındaydı, ikili müthiş bir takım oluşturunuyordu.

Bunu Winter ve kendim için istiyordum ama o her zamanki gibi yalnız görünerek birkaç adım ötede duruyordu. Yine de ona gidemedim, önceki öfkem hâlâ zihnimdeydi.

"Kış Sektörü ile nasıl başa çıkılacağına dair karar, Kış'ın eşi olarak hakkı olduğu üzere Alfa Kazek'e bırakılacaktır."

Tepkisini görmek için Winter'ı izledim. Hiçbir tepki vermedi, bakışları içimi kemiren yenilmiş bir tavırla yerdeydi. Bu itaatkâr durgunluk ondan istediğim şey değildi. Bir tür orta yol olmalıydı.

saygılı bir şekilde güç yayıyordu. Sadece bunu nasıl teşvik edeceğimi bilmiyordum.

"Mükemmel," diye devam etti Ludvig, odada birkaç kez baş sallandıktan sonra. "Alfa Kazek'in karar verme hakkı ve Kış'ın İskandinav Sektöründe kalması konusunda nasıl ilerleyeceğimiz konusunda hepimizin hemfikir olmasından memnuniyet duyuyorum. Özellikle de Vanessa tarafından Alfa Enrique'nin yarın Snow Frost'un nerede olduğunu görüşmek üzere bizi ziyaret edeceği konusunda bilgilendirildiğim için."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı kaldırdım. "Ne?"

"Evet, görünüşe göre o da mülkiyet konusunu tartışmak istiyor.

Omega Kari için haklar," diye ekledi Ludvig.

Mick, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," diye bağırarak kalabalığın soluk soluğa kalmasına neden oldu. Kalabalığın kenarında takım elbisesiyle duruyordu. Tek başına.

Kaşlarımı çattım. Bu gece Kari'yi sürüye tanıtacağını sanıyordum.

"Omega Kari'nin İskandinav Sektörüne katılmak istemediği açık olduğundan, Alfa Enrique onun serbest bırakılması için pazarlık yapma hakkına sahiptir," dedi Ludvig, sesi soğuk ve baskındı. "Ayrılmak istediklerinde Omega'ları bölgemde kalmaya zorlamaya alışık değilim."

Mick küfretti, öfkesi hissediliyordu ama akıllıca çenesini kapalı tuttu. Omega üzerinde hiçbir hak iddia edemezdi, özellikle de onunla çiftleşemediği için. Kısırlaştırılması kızgınlık dönemini değiştirmiş, hak iddia edecek bir ısırık vermesini imkânsız hale getirmişti.

"Nasıl devam etmek istersiniz?" Ludvig bana sordu. "Toplantının bir parçası olman gerekecek ve onu öldürmek Bariloche Sektörü ve Kış Sektörü tarafından hoş karşılanmayacaktır."

. Sanki diğer sektörler umurumdaymış gibi. Ama Winter'ın Enrique'nin yaklaşan gelişinden bahsederken nasıl titremeye başladığını önemsiyordum. Onu teslim edeceğimi mi düşünüyordu? Böyle bir şeyin olma ihtimali yoktu.

"Ne zaman gelmesi bekleniyor?" Ben sordum.

"On beş saat içinde."

Saatin gece yarısını çoktan geçtiğini düşünürsek, bu akşam yemeğinde buluşmak niyetinde olduğu anlamına geliyordu. "Saat 12:00'ye kadar durumu nasıl ele almak istediğime dair size bir yanıt vereceğim."

Ludvig çenesini eğerek bu konuyu etraflıca düşünmem gerektiğini kabul etti. "Anlaşıldı."

Winter'a baktım. "Hadi gidelim." Etrafta dolanıp sosyalleşecek havada değildim. Sürüyle daha sonra düzgün bir şekilde tanışabilirdi.

Cevap vermesini

beklemedim. Öylece çıktım.

Takip etmek ona kalmıştı.

OceanofPDF.com

WINTER

Kazek'in kovulmasıyla kanım dondu. Varlığımı bir kez bile fark etmeden, büyük bir çeviklikle yürüdü. Yine de arkasında olduğumu biliyor olmalıydı.

Ne söyleyeceğimi ya da nereden başlayacağımı bilemedim.

Zorladığım için ona bir özür borçluydum ama bunu uygun bir şekilde dile getirebileceğimden emin değildim çünkü sözümün arkasında duruyordum. Belki "diğer eş" kısmı hariç. Artık çok ileri gittiğimi kabul edebilirdim.

"Onu etrafta dolaştırmaktan ve diğerleriyle tanıştırmaktan çekinmeyin. Kaderi hakkında ne hissettiğini daha sonra göreceğiz."

Kazek'in Ludvig'e yaptığı yorum düşüncelerimde oynuyor, tenimde buzlar çiseliyordu. Bunu kastetmiş olamazdı, değil mi?

Yutkundum. Evet, yutabilirdi. Evet, yapabilirdi.

Sözlerimin ne anlama geldiğini ya da nasıl algılanacağını düşünmeden önce ağzımı açarak yanlış bir yol izlemiştim. Onun isteksizliği beni kızdırmıştı.

Kazek liderlik potansiyeli olan bir Alfa'ydı. Bu gece kalabalığı idare edişinde bunu gördüm ama yine de gücünden tamamen habersiz görünüyordu. İnsan olarak yetiştirilmesinin bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum. Toplumumuz onu bir kurt olarak saygı görmek için çok daha fazla çalışmaya zorlamıştı ama o sürüsünde bu statüyü açıkça kazanmıştı. Bunu nasıl göremediği beni aşıyordu.

Onu zorlamak, hayatımdaki rolünün önemini anlamasını sağlamak istemiştim ama bunu yanlış bir şekilde yapmıştım.

Ne istediğimi soranın o olması dışında. Cevabımdan hoşlanmaması benim suçum değildi.

Kamarasının kapısına vardığımızda omuzları kaskatı kesilmişti. Parmaklarımı omurgasında gezdirip onu rahatlatmak istiyordum ama bu gece dokunmama izin vermemişti. Bu itiraf edebileceğimden çok daha fazla acı vermişti. Yanımda kalmak yerine başka bir kadının, eski sevgilisinin yanında durmuştu. Onun bu tavrına öfke duymak yerine reddedilmiş hissettim ki bu daha da kötüydü.

Ona söylediğim bazı şeylerden sonra bunu hak etmiştim. Ancak bu, konuyla ilgili hislerimi daha az doğru kılmıyordu.

Kazek bir Alfa'ydı. Onun türü liderlik etmek için yaratılmıştı. Ve bu pozisyona sahip olması için ona ihtiyacım vardı.

Arkasından kapılar açık bir şekilde banyoya girdi. Kalbim boğazımda, yatak odasının duvarına yaslandım. "I-

"Yapma," dedi banyo alanının ötesine sıkışmış dolabının dehlizinden.

Ne yapmayayım? Merak ettim. Özür dilemiyor musun? Konuşmuyor musun?

Elinde bir çift boxer şort ve beyaz bir gömlekle döndü. Onları bana vermek yerine yuvaya doğru fırlattı. "Sen yatağına git. Ben koşuya çıkıyorum."

"Ne?" Arkasından döndüm, soğuk sesi ve aynı derecede soğuk hareketleri beni tedirgin etmişti. "Kazek-

"Alfa," diye sertçe düzeltti. "Bu gece seni düğümleyecek havada değilim, Omega. O yüzden git yuvanda uyu. Seni tekrar becermek istediğimde geri döneceğim."

Dudaklarım aralandı, öfkesi duyularımı kamçıladı. Saatler önce bana sarılan ve geğmişiyle ilgili her şeyi anlatan erkek, bu öfke maskesinin içinde kaybolmuştu. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Gömleğini yırtıp siyah ayakkabılarını çıkarırken dudaklarımda bir özür belirdi ve öldü.

Kas dalgaları gözlerimin önünde dans ediyor, dövmele kolu ışıkta beni derisinin altındaki güce çeken bir dizi desen yansıtıyordu. Onu yalamak istedim. Onu sahiplenmek. Onu benim olarak işaretleme ve başımızın üzerinde asılı duran bu olumsuz bulutu kaldırmak. Ama o bana bakmadı bile.

Reddedildi. Vücut dili bunu söylüyordu. Beni kovmuştu.

Bir şey söylemem gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıydım. Özür dilemek. Yalvarmak. Hangisi olduğundan emin değildim ama bu haldeyken beni bırakıp gitmesine izin veremezdim. Bana kızgın olmasına rağmen, bu gece benim için ayağa kalkmıştı. Eninde sonunda. Tek kelime etmemeyi düşünmüştü. Tereddüt ettiğini hissetmişim. Ama sonunda beni destekledi, tıpkı bir Alfa eşinin yapması gerektiği gibi. Ona minnettarlığımı ve bir açıklama borçluydum.

"Kazek, lütfen-"

Hırladı, sesi beni birkaç adım geriye itti. "Bu gece Alfa olarak üzerime düşeni yaptım," diye omzunun üzerinden tersledi. "Şimdi bir Omega olarak işini yap ve emirlerime itaat et. Bana adımla hitap etme, bu senin hakkın değil."

Ben ona ters ters baktım, o da bana ters ters baktı.

"Toplumsal standartlara göre oynamak isteyen sendin, Omega. O yüzden siktir git uyu. Canım düğüm atmak istediğinde tekrar görüşürüz." Yatak odasının kapısını arkasından çarparak kapattı ve konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırdı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

Sadece kızgın, dedim kendi kendime. Onu çok zorladın. Hiçbir şey söylememeliydim.

Kazek bir Alfa'ydı. Kararları kendi zamanlarında alırlardı. Kontrol onlar için önemliydi. Liderlik edecek kadar Alfa olmadığını ima ederek onun gururunu incitmişim. Ve beni başka bir erkeğin almasına izin vermesini asla önermemeliydim.

İnatçı tepkileriyle beni çok kızdırdı. Önüne serilen kaderi nasıl göremedi?

Beni sadece hayatımı kurtarmak için sahiplendiğini kabul etsem de, şimdi bu kararın yansımalarını anladığını sanıyordum. Doğuştan gelen hakkım işleri karıştırdı. Ben sadece rastgele bir Omega değil, Kış Sektörü tahtının varisiydim.

Ya asla geri dönmek istemezse? Merak ettim. Ya burada kalmamızı isterse?

Üzerime bir ürperti daha çöktü ve ardından krallığımın çektiği acılara dair zihnimde canlanan görüntüler zihnimde uçuşmaya başladı.

Burada kalmak bir seçenek değildi.

Tek yapmam gereken Kazek'i doğru olanı yapmaya ikna etmekti, ben de onun liderlik edeceğini düşünüyordum. Ama belki de... belki de onun yerine gitmeme izin vermesine ihtiyacım vardı.

Kurdum bu fikre karşı çıktı, böyle bir fikri düşünmek istemedi. Ancak liderlik fedakârlık gerektirirdi. Eğer halkımı kurtarmak, yıpranmış bir bağ yüzünden rahatsızlık içinde yaşamamı gerektiriyorsa, o zaman yapardım.

Vanessa'nın kalmasına izin verilemezdi. Birinin onu alaşağı etmesi gerekiyordu.

Ve eğer Kazek bunu yapmazsa, o zaman kendim yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Bir şekilde.

Elbisemi yere bırakarak yuvaya girdim ve Kazek gibi kokan battaniyelere sarındım. Onun kokusu beni rahatlatmak için çok az şey yaptı, kalbim içten içe kırıldı.

Umarım dostum sabah döner. Dönmezse, plan yapmaya başlardım.

Yapmak zorundaydım.

Bu benim tek seçeneğimdi.

K A Z E K

KAÇMAYA ÇALIŞTIM ama kulübemden yüz metreden fazla uzaklaşamadım. Winter'ı korumasız bırakmak kurdumun doğasına aykırıydı, inatçılığı öfkemi kolayca yeniyordu.

Bu yüzden bir ağacın altına uzandım ve bütün gece tek gözüm açık uyudum.

Gün doğduğunda, hala onunla yüzleşemiyordum. Öfkeme güvenmiyordum. Erkekler bana dün gece onun ettiğinden daha az hakaret ettikleri için benim elimde ölmüşlerdi.

Beni asıl etkileyen daha değerli bir erkek bulmakla tehdit etmesiydi. Gerisini hazmedebilirdim. Krallığını geri istiyordu ve yanında ona liderlik edecek bir Alfa'ya ihtiyacı vardı. Bunu anladım. Ancak teslimatı berbattı. Beni motive etmekten çok sinirlendirdi ve onunla tekrar ilişkiye girmeye hazır değildim. Hele de Enrique'nin gelişi yaklaşırken.

İç çekerek ayağa kalktım, önce ön bacaklarımı, sonra sırtımı uzattım ve paltomdaki karı silkeledim.

Şu anda onunla konuşmam söz konusu olmadığına göre, yapabileceğim tek bir şey vardı.

Tırıs tırıs verandaya çıktım ve insan formuma geri döndüm, sonra insan parmaklarımı kullanarak kapının yanındaki pede bir kod girdim. Elektrik etrafımda dönerek içeriyi kilitledi.

Winter kızacaktı ama en azından güvende olacaktı. Detayları sonra konuşuruz.

Kurt formuna geri dönerek hızlı bir duş almak ve Ludvig'le buluşmam için üzerimi değiştirmek üzere daireme koştum. Oraya vardığımda hala sağlam bir planım yoktu ve bunu pantolonum ve düğmeli gömleğimle kapıdan içeri adımımı atar atmaz yüzümden okudu.

Karşısındaki sandalyeye oturduğumda, "Bu işte yenisin, bu yüzden sana göz ardı etmemeni önereceğim bazı tavsiyelerde bulunacağım" diyerek selamladı. "Eşinizle aranızdaki kavgaların alevlenmesine izin vermek sadece sonucu daha da kötüleştirecektir. Dünyada başka neler olduğu önemli değil; o her zaman senin önceliğin olmalı."

Bileğimi diğer dizimin üzerine koyarken "O benim önceliğim," diye karşı çıktım. "Buraya Enrique'yi nasıl idare edeceğimizi konuşmaya geldim, ki bu onun güvenliğini de içeriyor."

Ludvig içini çekti. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun." Gözlerimi ona diktim.

O da baktı. "O iyi olacak."

"mi?" diye karşı çıktı. "Dün gece onun yanında değil de eski sevgilinin yanında durduğunda oldukça kırılmış görünüyordu." Kaşlarını kaldırdı. "Bunun bir ceza olması mı gerekiyordu? Çünkü işe yaradığını söyleyebilirim ve Winter sonuç olarak takdire şayan bir şekilde davrandı."

"Alana geldi."

"Ve sen de eşinle dayanışma göstermek yerine onun yanında kalmayı tercih ettin. Alana bile senin yanlış adımını fark etti."

Alana'nın beni eşim adına konuşmaya nasıl zorladığını hatırlayarak homurdandım. "Winter liderlik konusundaki fikrime karşı çıktı ve ona Alfa olmaktan korkmayan başka bir eş bulmamı söyledi." Bunlar tam olarak onun sözleri değildi ama anlatmak istediği aşağı yukarı aynıydı. "Yaklaşımına kızdığım için beni affedin."

"Belki de duymaya ihtiyacın olan kelimeler bunlardı," diye önerdi. "Yıllarca kendini Beta olarak görmesine rağmen Omega tarafını hiç savaşımadan benimsedi. Bu arada sen de potansiyelinin farkına varamayacak kadar inatçısın. Seni ileri itmeye hakkı var."

"Dün gece yaptığı gibi değil."

Çenesini eğdi. "Belki, ama bu ikiniz için de bir öğrenme tartışması. Dün gece dışarıda uyuyarak onu mahrum bıraktığınız bir şey."

Kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi de beni mi gözetliyorsun?"

"Hayır. Gerek yok. Buraya bir haftadır iyi uyumamış bir erkeğin yüz ifadesiyle geldin, bu da bana çiftleşme içgüdünü tatmin etmediğini ve dün gece Omega'yla aynı yatağı paylaşmadığını söylüyor. Ve onu korumasız bırakmayacağını biliyorum. Muhtemelen şu anda kulübende kilitlidir."

Çenem sıkıştı. Beni bu kadar iyi okumasından gerçekten nefret ediyordum. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Uzun bir süre bana baktı

Bir an sonra ne söyleyeceği konusunda seçeneklerini tarttığını hissettim. "Bak, sana kadının ya da önündeki fırsatı nasıl idare edeceğini söyleyecek değilim. Zaten ikimiz de beni dinlemeyecek kadar inatçı olduğumu biliyoruz."

Bir karşılık vermek yerine onu konuşmaya devam etmeye davet ettim, çünkü tecrübelerime dayanarak konuşmasını bitirmediğini biliyordum.

"Ancak..."

Ve işte, diye düşündüm. Alpha Ludvig'den ders zamanı.

"Geçen hafta yaşanan olayları ve bunların gerçekte ne anlama geldiğini düşünmenizi öneririm. Sık sık şekil değiştirenlerin sizi insan kökenlerinizden dolayı yargıladığını düşünüyorsunuz. Ama aslında kendini yargılayanın sen olduğunu hiç düşündün mü?" Bu soruyla birlikte bir kaşını kaldırdı. "İskandinav Sektörü sana sandığından çok daha fazla saygı duyuyor. Bence kendine saygı duymayı öğrenmenin zamanı geldi. Belki o zaman nihayet potansiyelinin farkına varırsın. Ve bence bunun sonucunda küçük Omega'na minnet borçlu olacaksın."

"Korktuğumu ima etti."

"Çünkü korkuyormuş gibi davranıyorsun," diye karşılık verdi. "Ve sakın bunu inkâr etme. Kış Sektörü'ne liderlik etme fikri seni korkutuyor. Kendinden başkası için tüm bu sorumluluk, ürkütücü bir görev. Buna sahip olacak bilgi birikimine ve geçmişe sahipsin. Asıl soru, bu potansiyelin peşinden gitmeye izin verecek misin yoksa bencillik duvarının ardında heba mı edeceksin?"

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" Sandalyenin kollarını sıkmaktan parmak eklemlerim beyazlaşırken sordum.

"Buraya sinirli bir şekilde geldin Kazek," diyerek bana karşılık . "Ben sadece sana duyman gereken sözleri söylüyorum. Sanırım dün gece Omega'nız da bunu yapmaya çalışıyordu. Seni aşağıladı mı? Muhtemelen. Ama bu, senin korumana ve güvenine ihtiyaç duyduğu bir zamanda onu dışlamak için iyi bir sebep miydi? Sürünün bunu fark etmediğini düşünüyorsan yanılıyorsun."

Fark ettiklerini biliyordum. Sadece umursamamıştım çünkü bu onları ilgilendirmiyordu. En azından o zamanki düşüncem buydu. Onun bakış açısından geriye baktığımda, kararımdaki hatayı görebiliyordum.

Winter omuzları kamburlaşmış, alt dudağı titreyerek kendini hizada tutmaya çalışırken çok küçük görünüyordu. Tüm bunlar olurken ben de içimi acıtan bir soğuklukla kenara çekilmiştim.

Çünkü gururumu incitmişti. Beni zorlamayı bırakmamıştı. Bırakın bir dişi eşi, hiç kimseden böyle bir şey görmeye alışık değildim.

Geçmişte herhangi biri statümü ya da kararlarımı sorguladığında, gücümü göstererek ve yanıldıklarını kanıtlayarak üstesinden geldim. Hatta bazıları ölümle cezalandırıldı.

Ama Winter'a bu şekilde tepki veremezdim.

Bunun en büyük nedeni, sözlerinin derinlerde bir yerde doğru çıkmasıydı. "Kış Sektörü benden çok daha iyisini yapabilir.

Lider," dedim yüksek sesle, dudaklarımdan çıkan bu cümlelerin ne kadar zayıf olduğunu görünce irkildim.

"Katılıyorum," diye yanıtladı Ludvig, beni şok ederek.

"Siktir git."

Sırıttı. "İskandinav Sektörünü devraldığım da mükemmel bir lider olduğumu mu düşünüyorsun? Bu pozisyonu kesinlikle istemiyordum ama önceki sürü liderini öldürerek beni buna zorladınız."

"Onu zaten öldürecektin."

"Evet. Kendi şartlarımla. Ama küstah bir ahmak beni zorladı." Bana dik dik baktı.

"Ne yani? Bir asır önce bu işi kabul ettiğim için nihai cezam mu?"

"Hayır. Bu benim, olur böyle şeyler ve işler her zaman istediğimiz gibi gitmez ama biz kaderin bize verdiği şansa başa çıkarız ve bizden şüphe edenleri haksız çıkarırız deme şeklim. O yüzden gidin ve beni haksız çıkarın ve Kış Sektörü bayrağını alın. Onların hak ettiği lider olun."

"Peki ya istemezsem?" Mızımız küçük bir pislik gibi göründüğümün farkında olarak talep ettim. Winter'ın şu anda bana söyleyecek birkaç sözü olduğu kesindi.

"O zaman ben de sana bir projeyi tamamlayacak cesareten yoksun, pısırik bir orospu çocuğu diyeceğim. Snow Frost'u ısırdın. Onu sahiplendin. Şimdi sonuçlarına katlan ve şikâyet etmeyi bırak."

Hepimizin nefret etmeyi sevdiği Ludvig vardı. "Boktan bir akıl hocasısın," diye bilgilendirdim onu.

Homurdandı. "Hiçbir zaman bir akıl hocası olmak istemedim."

"Yine de burada oturuyorsun," diyerek onu işaret ettim.

"Çünkü ben bir Alfa olarak işimi yaptım," diye karşı çıktı. "Şimdi sen kendi işini yap ve bana Enrique geldiğinde onunla nasıl başa çıkacağımızı söyle."

"Bence onu öldürelim," dedim kayıtsızca. Ludvig'in bakışlarındaki kızgınlık, önerimden hiç de hoşlanmadığını gösteriyordu. Belli ki Winter'ın yanında durmadığım için sinirlenmişti. Bunun büyük bir hata olduğunu şimdi kabul edebiliyordum. Yani evet, ona bir özür borçluydum. Ve muhtemelen şu anda başka pek çok şey daha.

Bir arkadaşsa sahip olmak çok yorucuydu.

"Kendine acımayı bırak ve içinde olduğunu bildiğim Alfa ol," diye tersledi Ludvig.

"Senden hoşlandığım için şanslısın," diye mırıldandım, kurdum düşüncelerimde isyan ediyor ve bu sözün bedelini kanla ödemesini istiyordu.

"Boyun eğersin," diye yanıtladı Ludvig. "Zar zor. Ama boyun eğdin."

Aramızdaki bir kavganın sonucunu düşündüm, yapacağını bildiğim her hareketi hesapladım ve yavaşça başımı salladım. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

Bakışlarımı tuttu, ben de gözümü kırpmadan ona baktım, aramızdaki gerilim hissediliyordu.

"İşte bu yüzden kendi sektörünüze ihtiyacınız var," dedi uzun ve yoğun bir tempodan sonra. "On yıl önce olsa kabul ederdiniz."

"Belki," diye itiraf ettim. Çünkü onunla kavga etmek için bir neden göremiyordum. Ancak şu anda içimden onun suratına bir yumruk atmak geliyordu.

"Yapardın," diye tekrarladı, emin bir şekilde. "Benden korktuğun için değil. Gerçekten kaybedeceğin için değil. Ama burayı sevdiğin ve kalmak istediğin için. Aramızdaki dinamik her zaman buydu - sadakatinden ve yapacak daha iyi bir şeyin olmadığından benim İkincim olarak hizmet ettin. Snow Frost'u ısırduğında bu değişti."

"Sana hâlâ sadığım," diye yemin ettim.

"Evet, ama işaret ettiğim şey bu değil, değil mi?" Ses tonu inkâr etmem için beni cesaretlendirdi ama yapamadım.

O haklıydı.

Odak noktamı İskandinav Sektöründen uzaklaştıran bir şey -yeni bir sorumluluk- vardı.

Geleceğim hakkında konuşacak başka bir şey yoktu. İkimiz de ne yapmam gerektiğini biliyorduk. Kaderimi kabullenmek bana bağlıydı, ona değil. Bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

Bileğimi dizimden kaldırdım ve ön kollarımı uyluklarımın üzerinde dengelemek için öne doğru eğildim. "Alfa Enrique

Kar Ayazı'nı öldürtmek için Aynalar Kraliçesi ile komplo kurdu. Bu suç Kış Sektörü yasalarına göre cezalandırılabilir ama İskandinav Sektörü yasalarına göre cezalandırılamaz. Tabii onun bir Omega olduğunu bilmiyorsa."

Ludvig konu değişikliğim karşısında gözle görülür bir şekilde rahatladı, sonunda konuya girdiğim için memnun görünüyordu. "Sence yaptı mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

Bilmesine imkân yoktu. Akıllı başında hiçbir Alfa erkeği bir Omega varisiyle çiftleşme fırsatını kaçırmazdı. Ayrıca bu kadar kıymetli birine zarar vermek de hiç hoş karşılanmazdı.

Omegalar X-Clan kurtları tarafından saygı görürdü. Birini öldürmek her koşulda kabul edilemezdi.

"Vanessa'nın onu uluslararası bir suç işlemek için kullanmaya çalıştığını öğrenince çok öfkeleneneceğini tahmin ediyorum," diye ekledim. "Ona tepki göstermesi için bir fırsat vermeliyiz. Durumun aslını bu şekilde öğreneceğiz."

"Eşini ona takdim etmek istiyorsun."

"İstiyorum ama o yerleştikten sonra." Önce onu izlemek ve saldırganlık seviyesini test etmek için bir fırsat istedim. Bu, bir meydan okuma olasılığını belirlememe yardımcı olacaktı. İyi dinlenmiş değildim ve Enrique gibi bir Alfa için dinlenmiş olmam gerekiyordu. Ayrıca onunla yüzleşmeden önce Winter'la işleri yoluna koymak için bir fırsat istedim.

"Uygun," diye yanıtladı Ludvig. "Onun için misafir odalarını . Kari'yle ilgili tartışmaları onu gecelemek için bir neden olarak kullanacağız."

Dudaklarım yana doğru kıvrıldı. "Mick bundan hoşlanmayacak."

"Farkındayım. Ama bu onun çözmesi gereken bir sorun. Ben sahneyi hazırlayacağım, o da nasıl uygun görürse öyle oynayacak."

Başka bir öğretme fırsatı. "Liderlik etmek istemediğini iddia eden bir Alfa'ya göre, kurtlarınızın öğrenmesi için durumlar ayarlamakta kesinlikle iyisiniz," diye konuşarak işaret ettim.

"Nasıl bir Sektör Alfa'sına dönüşeceğinizi merak ediyorum," diye cevap verdi. "İstediğiniz planla ilgili başka bir şey var mı?"

"Onu akşam yemeğiyle eğlendirmeliyiz. Dikkatini dağıtalım. Nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlamama yardımcı olur." Nişanlısı kaçmış bir Alfa olarak, muhtemelen öfkeli olduğunu hayal ettim. Ama bu öfkenin sınırlarını birkaç kelime oyunuyla test etmek istedim. "Kari de katılmalı. Belki onu köle olarak tutmak isteyen erkeği görmek Mick'in davasına yardımcı olur."

Ludvig gülümsedi. "Gördün mü? Şimdiden oyun kitabını takip ediyorsun. Mükemmel bir Sektör Alfa'sı olacaksın."

Bakışlarımı kısmıştım. "Henüz pozisyonu kabul etmedim."

Bana bakarken bakışları parıldadı. "Tam tersine, Kazek. İş bir hafta önce kabul ettin. Şu anda sadece evrak işlerini hallediyorsun."

Buna cevap verme zahmetine
girmedim. O da cevap
beklemedi.

Bunun yerine bir çekmece açtı ve masasının koyu renkli ahşap genişliği boyunca uzattığı bir zarf aldı. "Bunu üst kattaki nezarethanede buldum. Kurt formuna geçtiğinde Winter'ın üzerinden düştüğünden şüpheleniyorum."

İçine baktım ve gümüşün parıltısını fark ettim. "Onun kolyesi."

"Annesine aitti," diye cevap verdi Ludvig, yüz ifadesi bu yorumun ardında duygusal bir değer olduğu konusunda beni uyaracak kadar değişmişti. "Sanırım geri isteyecektir."

"Evet. Senin görmen konusunda çok kararlıydı." Kaşlarımı çattım. "Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Masaya baktı ve yavaşça başını salladı. "Evet. Nedenini biliyorum." Gözleri yavaşça benimkilere kayd, bakışlarında bir duygu fırtınası vardı. "Sofie'ye o kolyeyi on altıncı yaş gününde ben vermiştim. Ama Winter'ın bunun farkında olduğundan şüpheliyim. Yani ona kolyeyi takmasını kim söylediye, Sofie'ye o pençe izini kimin verdiğini de biliyordu."

"Sofie'ye kolye mi verdin?" Şaşırmış bir şekilde sordum. "Mila bu konuda ne hissetti?"

Yutkundu, mavi gözlerinde geçmişe dair bir ipucu titreyordu. "Tılsımı Mila seçti," dedi usulca, dudakları hüznü bir gülümsemeye dönüşerek. "Aslında her şey onun fikriydi."

"Bana söylemediğin şey ne?" Bulmacanın gizli bir parçasını kaçırmışım gibi hissederek sordum.

Ve şimdi bana attığı bakış bunu doğruluyordu. "Seni Kış Sektörü'nü ziyaret etmen için neden gönderdiğimi sanıyorsun, Kazek? Davetiye Mila ve benim içindi ama katılma konusunda kendime güvenmedim."

Ona kaşlarımı çattım. "Beni ve Mick'i şenliklerde cinayet olup olmadığını araştırmamız için gönderdin."

Başını salladı. "Evet. Çünkü Aynalar Kraliçesi'ne güvenmiyorum."

"Sofie ve Einar Frost'u onun öldürdüğünü düşünüyorsun," diye tercüme ettim. "Evet," diye tekrarladı. "Öyle düşünüyorum."

"Ve bu yüzden onu cezalandırmamak için kendine güvenmedin." Çenesini bir kez daha eğdi.

"Neden?" Ben sordum. "Alfalar güç için her zaman savaşır. Vanessa'nın bunu korkakça yaptığı kesin, ama neden onu cezalandırmak istiyorsun da dünyanın dört bir yanında liderlik yapan diğer pek çok pisliği cezalandırmıyorsun?"

"Çünkü diğer pislikler küçük kız kardeşimi öldürmedi," diye cevap verdi, sözleri buzla kaplıydı. "Yani Winter'a takması için o kolyeyi her kim verdiyse, Sofie için kim olduğumu biliyor. Onu uçaklarımızdan birine bindirip buraya gönderecek kadar kendine güvenmesinin tek nedeni bu."

"Sofie Frost senin kardeşin miydi?" Sesimdeki şoku kontrol edemiyordum. "Bunu nasıl bilmem?"

Hüzünle gülümsedi. "Hepimizin sırları vardır, Kazek. Bu da benimkilerden biri. Bana buna layık olduğunu kanıtla, belki bir gün sana hikâyeyi anlatırım. Şimdilik kolyeyi ona kimin verdiğini bul. O kişi açıkça bir müttefik."

OceanofPDF.com

WINTER

NE. Ne? Sikeyim mi?

Tüm pencereler ve kapılar kilitliydi. Her birini defalarca denedim ama olmadı. Beni uykumdan uyandıran şey mandalların yerine oturmasıydı. Çok geç olana kadar ne olduklarını anlamamıştım ve şimdi Kazek'le seks kokan bu kulübede kapana kısılmıştım.

Alçak sesle ve anlamlı bir şekilde homurdandım.

Enrique yakında gelecekken beni burada tutamazdı. Kış Sektörü benim evimdi. Vanessa'nın insanlara verdiği ferman benimle ilgiliydi. Gizli bir yük gibi saklanmayı kabul etmemiştim. Belki beni koruduğunu düşünüyordu ama bu bana daha çok bir ceza gibi geldi.

"Toplumsal standartlara göre oynamak isteyen sendin, Omega. O yüzden siktir git uyu. Canım düğüm atmak istediğinde tekrar görüşürüz."

Sözlerini hatırlayınca ürperdim, gerçekten bunları kastettiğini anlayınca mideme kramplar girdi.

Bu Kış Sektörü'ne yardım etmeyi planladığı anlamına mı geliyordu? Yoksa Vanessa hükmetmeye devam ederken beni kötü bir sır gibi burada mı tutacaktı?

Onunla konuşmadan niyetini öğrenmenin hiçbir yolu yoktu.

Ve açıkça görülüyor ki bu onun aklında olan bir düşünce değildi.

Bir küfür mırıldandım ve zaman geçirmek için duş aldım.

Öğleden sonra üçe kadar hala dönmemişti. Ludvig'in Enrique'nin ne zaman geleceğini söylediğini hatırlamaya çalıştım ama dün geceki olaylar zihnimde çözemediğim bir bulmaca yarattı. Kazek ile olan kavgam ön plandaydı ve ona olan kızgınlığım her geçen dakika artıyordu.

Evet. Kötü davrandım ve bazı şeyleri iyice düşünmeden söyledim. Ama bu beni öylece bir yere kapatabileceği anlamına gelmiyordu. Krallığım tehlikeyken olmaz.

Kış Sektörü benim sorumluluğumdaydı.

Duyuru benimle ve kayboluşumla ilgiliydi.

Saklanmak bir seçenek değildi.

Vanessa'yla yüzleşmeli ve tahtımı geri almalıydım. Bana ne yaptığını herkese göstermeli ve sonunda ailemin gerçekte nasıl öldüğünü öğrenmeliydim. Çünkü onları onun öldürdüğünden şüpheleniyordum. Sadece bunu kanıtlamam gerekiyordu. Ve bunu bir kulübede kilit altında inatçı eşimin dönmesini beklerken yapamazdım.

Liderlik konusundaki tavrını açıkça ortaya koymuştu. Krallığımı destekleme pozisyonuyla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. İyi o zaman. O zaman bunu onsuz yapmak zorundayım.

Canım acırdı. Ondan ayrı olmaktan nefret ederdim. Ama liderlik fedakarlık gerektirirdi ve bu benim olacaktı.

Eşyalarını karıştırdım, bıçaklarımı ve yanımda getirdiğim telefonu aradım. Doktoru aramanın zamanı geçmişti; sadece eşyalarımı bulmam gerekiyordu.

Gel . Hadi, . Hadi, . Buralarda
bir yerde olmalı.

Oturma alanını, yatak odasını, mutfak ve iki banyoyu da elden geçirdim. Her çekmeceyi açtım. Her dolabı aradım. Lavaboların altına, dolaplara baktım.

minderler ve hatta gizli eşyaların saklanabileceği gevşek döşeme tahtaları bulmaya çalıştım.

Hiçbir şey.

Ve o lanet saat, Kazek'ten hiçbir iz olmadan kaderimi tıklamaya devam ediyordu.

"Gah!" Topuklarımın üzerine oturdum, çıplak, öfkeli ve idamım yakınmış gibi hissediyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Öylece bekleyemezdim. "Bir çıkış yolu olmalı."

Odağımı çıkışları aramaya çevirdim.

Kapılar ve pencereler dışarıdaydı.

Banyodaki havalandırma olarak kullanılan küçük pencere hariç.

Genişliğime kıyasla boyutunu düşündüm ve olabildiğince geniş ittim. Dışarıya bir göz attığımda karla kaplı olduğunu gördüm.

İçinden geçemeyeceğim kadar dardı, ama metal kenarı söküp pencerenin kendisini çıkarırsam işe yarayabilirdi.

"Bekle..." Lavabonun altındaki kapıyı açtım ve boruya baktım.

Kazek bunun için beni öldürecekti ama umurumda değildi. Beni bu lanet kulübeye kilitlemişti ve beklemekten yorulmuştum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve boruyu çekebildiğim kadar sert bir şekilde çektim, bana karşılık olarak çıkardığı acı dolu sestten irkildim.

Tekrar.

Daha

sert.

Daha

fazla.

Bacaklarımı kaldıraç olarak kullanmak için vücuduma açıcı verirken alnımdan ter damlıyordu. Çıplak ayaklarımı lavabonun altındaki dolabın arkasına dayayarak parmaklarımı tekrar borunun etrafına sardım ve çektim.

Parça parçalandığında geriye doğru düştüm ve bana karşı kullanabileceğim sağlam bir metal nesne verdi-

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Oh!" Bir fikir daha yüzüme çarptı ve aptallığıma lanet ettim. Lanet banyo penceresinden geçmeme gerek yoktu; bunu daha büyük olan diğer pencerelerden birini kırmak için kullanabilirdim. "Aptal."

Seçeneklerimi değerlendirdim ve dışarıdaki kar yığınının içine düşen oturma alanındakini seçtim. "Mükemmel," diye kendi kendimi övdükten sonra giyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Bunun için her ne kadar kürkümü tercih etsem de kurt formunda konuşamıyordum ve bunun için kıyafetlere ihtiyacım vardı.

Kazek'in tüm giysileri çok büyüktü, ama ben beli ipli bir koşu şortu ve bir tişört buldum. Ayaklarımı yün çoraplar örtüyordu. Kar için pek pratik değildi ama dün karda çıplak yürümüş ve hayatta kalmıştım.

"Pekâlâ," diye mırıldandım, pencereye bir kez daha bakarak. "Ya şimdi ya da asla."

Arkadaşım zaten lavaboya çok kızacaktı, o yüzden bu çılgın planı şimdi uygulayabilirdim. Aslında bir planım yoktu. Doktoru aramak için bir telefon istedim. Sonra oradan devam edecektim.

Cam, kulaklarımı delip geçen bir sesle paramparça oldu.

"Kahretsin." Pislik herif alarmı kurmuş. Bunu tahmin etmeliydim.

Çok yazık.

Beni yakalamak zorunda kalacaktı.

Camdan kıl payı kurtulup pencereden atladım ve sektörün çevresine doğru havalandım.

Bu kesinlikle biraz daha iyi düşünmem gereken anlardan biriydi, ama bu noktada geri dönemezdim. Beni zaman aşımına uğramış bir çocuk gibi lanet olası bir kulübeye kilitlemişti. Şu anki davranışım muhtemelen bu tür bir tepkiyi hak ediyordu, ama onun kusurlarına işaret etmek? O kadar da değil.

Ben ölü bir kurdum. Evet. Tam bir ölü kurt. Bunu neden tekrar yaptım?

Krallığım için.

Doğru.

Koşun. Koş. Koş.

Hangi cehennemde olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Bir daire çizdim, bir enerji akımı tenimin üzerinden geçerken havayı kokladım.

Kazek değil, başka bir şey.

Elektrik gürültüsü açıkta kalan kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına ve boynumun tedirginlikle karıncalanmasına neden oldu.

Rüzgâr etrafımda kıpırdandı, yapraklar doğal olmayan rüzgârda çırpındı.

Uçak, tanıdım. Enrique. Havaalanına yakın olmalıyım.

Kaynağı ağaçların arasından takip ettim ve ötesindeki okyanusu görünce durakladım. Çok güzel ve koyu maviydi, batan güneş ufukta soluk bir küre gibi görünüyordu.

Bütün gün gözümün önünden geçmişti, yılın bu zamanlarında güneş pek de uzun süre açık kalmıyordu. Kafamı silkeleyerek enerji kaynağına doğru ilerledim ve kendimi uçağa geriye doğru yaklaşıırken buldum.

Bu gerçekten kötü bir fikirdi. Ama hareket etmeyi bırakamadım.

Rüzgârda Grum'un kolonyasını kokladığım zaman değil.

Yedime her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyarak ona doğru koşmaya başladım.

Hepsi iyi mi?

Vanessa onlardan birini incitti mi?

Ortadan kaybolmamdan Doc'u sorumlu tutabilirdi, onun baş muhafızım olarak görevi sorgulanabilirdi. Beni gönderdiğinde bunu hiç düşünmemiştim, geçen haftanın tüm ifşaatlarına o kadar kapılmışım ki çiftleşme bağımın ötesini ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek yerine diğerlerini düşünmüştüm bile.

Bencil olduğumu fark ettim. Kendimi hepsinin önüne koyuyorum.

O uçağa hiç binmemeliydim. Geride kalıp savaşmalıydim. Geçmişle ilgili yapabileceğim bir şey yoktu ama geleceği değiştirebilirdim. Hâlâ doğru şeyi yapmak için bir şansım vardı.

Keşke ne olduğunu bilseydim.

Ama ne olmadığını biliyordum. Bir kulübede oturup başkalarının benim adıma hareket beklemek bana uymuyordu. Hiçbir zaman başkalarının benimle savaşmasına izin verecek bir tip olmamıştım. Vanessa'yı benimle birlikte üstlenecek bir ortak istemiştım, her şeyi benim için halledecek bir eş değil.

Ama liderlik etmek istemedi.

Bu da bana doğru yolumu kendi başıma takip etmek kaldı.

Bir çiftleşme bağı için görevlerimden kaçmak asla bir seçenek değildi. Krallığımı korumak için her gün acı içinde yaşamam gerekiyorsa, o zaman yapardım.

Vanessa yaptıklarının bedelini ödemek .

Adamlarım öğrendiğinde onu ortadan kaldıracaklardı. Eve dönüp onlara bir ifade vermem gerekiyordu. Siyah kalbini göstermeliydim. Ve umarım hepsi arkamı kollar.

Korkunç bir plandı ama başka ne yapabilirdim ki? Kazek liderlik etmek istemedi. Ludvig bana yardım etmekle hiç ilgilenmiyor gibiydi. Dolayısıyla geldiğimden beri hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ nişan partimin olduğu geceki kadar yalnızdım.

Hayır. Daha da yalnızdım. Yedim bile yoktu. Ama Grum buradaydı. Kokusunu alabiliyordum.

Sahil boyunca daha hızlı koşarak tanıdık kokusunu aradım ve onu bir asfaltın ortasında bulduğumda neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Ta ki yanında başka kimin durduğunu fark edene kadar. Enrique.

Kazek, Ludvig ve Alana kenarda bekliyorlardı, beni sahada gördüklerinde yüz ifadeleri metanetten şoka dönüşüyordu.

Sonra Grum ve Enrique birlikte yavaşça döndüler, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Grum hariç herkesi görmezden geldim.

Omuzları gerildi, havayı koklarken kaşları aşağı indi.

Düşünmedim.

Ona doğru koştum.

Sonra Enrique yoluma çıkıp Grum'u ve arkasındaki İskandinav Sektörü Alfalarını görmemi engelleyince donup kaldım.

"Snow?" Enrique karşısındakinin ben olduğuma inanamıyormuş gibi adımı söyledi. Burnu seğirdi, kokumun eskisi gibi olmadığı belliydi ama gözleri beynine karşısında duranın kim olduğunu söylüyordu. Bu da yüz hatlarında sayısız duygunun uçuşmasına neden oldu.

Sinir

bozucu.

Üzüntü.

Şok.

Daha fazla keder.

Ve beklenmedik bir rahatlama parıltısı, sanki iyi olduğumu gördüğüne sevinmiş gibiydi.

Muhtemelen son kısmı hayal etmişimdir.

"Burada ne işin var? İyi misin?" diye sordu ve gözlerimi kırpıştırmama neden oldu.

Böyle tepki vermesini hiç beklemiyordum. Bağırmasını, hatta belki de şiddet uygulamasını bekliyordum, gerçek bir endişe duymasını değil.

"Ben, uh..." Aniden kuruyan boğazımı temizlemek için durakladım, söylemek istediğim kelimeler bir belirsizlik sisi içinde kayboldu.

Kazek bir anda yanıma koştı, kolunu omuzlarıma doladı ve beni arkasına götürmeye çalıştı. Nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğinden emin değildim. Belki de aptallığımı kabullenmek için bir saniye kaybetmişim ama bir saniye önce benden elli adım kadar uzakta durduğuna yemin edebilirdim.

Beni tartaklaması sersemliğimi üzerimden attı ve ondan kaçmak için çaprazlamasına kaçtım.

"Hayır," dedim yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle. Evet, ben kesinlikle ölü bir kurdum. Ama bu

bakışına kendi bakışımla karşılık vermemi engelledi. "Bu benim pisliğim. Bırakın ben konuşayım."

Çenesinde bir kas kıpırdadı, dişleri o kadar sert sıkılmıştı ki bir köpek dişini kırmadığına şaşırdım. "Senin pisliğin," diye tekrarladı, sesi alçak ve çakıllı çıkıyordu. "Peki bunu kimin temizlemek zorunda kalacağını sanıyorsun?"

"Ben," dedim ona. "Bunu şimdi anlıyorum. Yapmam gerekeni yapmak için geldim."

"Peki bu tam olarak nedir?" diye sordu.

"Teslim oluyorum," diye cevap verdim ve Enrique'nin karanlık bakışlarıyla karşılaşmak için sağıma doğru bir adım attım.

Kazek'in araya girmesine fırsat vermedim. Ağzım zaten hareket ediyordu.

"Nişan partimizden bir gece önce Alfa Vanessa ile yaptığınız konuşmaya kulak misafiri oldum, orada beni ölümüne düğümlemekten bahsediyordunuz. Ben de kaçış planımı yaptım ve ertesi gece Norse Sektör jetine gizlice bindim. Bunu Alfa Kazek de dahil olmak üzere kimsenin haberi olmadan yaptım."

Derin bir nefes aldım ve birinin sözümü kesmesi riskini almak istemeyerek ilerledim.

"Vanessa'nın bana verdiği güç hapları aslında baskılayıcıymış, bunu bilmiyordum ve onları almadığımda kızgınlık dönemine girdim. Alfa Kazek hayatımı kurtardı. Bunun için ona minnettarlığımı ve saygımı borçluyum. Ama bunu ailevi kaderimi kabul etmeden ya da onaylamadan yaptı. Onu yükümlülüklerinden azat ediyorum ve eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşmek üzere eve dönmeye hazırım."

Krallığın, kimliğimi onlardan sakladığını fark ettiklerinde Vanessa'yı diri diri kızartacaklarını çok iyi , kendi kendime ekledim. Umarım.

Enrique'ye doğru bir adım attım, başımı bir saygı jestiyle eğdim. O bir Alfa olarak benim üstümdü ve benim gardiyanım olacaktı. Onun yüksek rütbeli konumunu kabul etmek doğru geldi.

"Bunun İskandinav Sektörüyle hiçbir ilgisi yok," diye ekledim, boğazım kapandığı için sesim hırçın bir tona bürünmüştü. "Hepsi benim yüzümden oldu. O yüzden beni eve götürün ve formaliteler başlasın."

Sessizlik.

Yutkundum, nasıl devam edeceğimden emin değildim. Bu benim açımdan anlık bir karardı ve pişmanlık duymamı gerektirecek bir şey değildi. Bu doğru bir tepkiydi. Alfa Kazek benim adıma savaşmak zorunda kalmamalıydı. Kimse etmemeliydi. Yönlendirmek ve kazanmak bana aitti. En başından beri kaçırdığım parça buydu.

Kaçmak korkakların çıkış yoluydu.

Vanessa'yla yüzleşmeli ve onu kendi yolumla, ifşaatlar ve gerçeklerle alt etmeliydim.

Tepkilerimi korku yönlendirmişti. Tıpkı bugünkü kararlarımın gururun yön verdiği gibi. Gururla birlikte aptallık da vardı. Çünkü Kazek'in ortaya çıkan öfkesi sırtımda bir ısı dalgası yarattı ve kurdum boyun eğerek sinmek istedi. Ama yapamadım.

Kış Sektörü'nü kurtarmak istemedi.

Bu yüzden onları savunmak bana kaldı.

Enrique'nin eklemlerinin arkası çenemde fısıldadı ve arkamdaki Alfa'dan bir uyarı hırıltısı çıkardı.

"İddianı kabul ediyorum Kazek," dedi Enrique alçak bir ses tonuyla. "Onun için seninle dövüşmeye niyetim yok. Sadece bu kadar bariz bir şeyi kaçırdığım için hayretler içindeyim." Vücudunun açısı değişti ve Grum'u bir kez daha görmemi sağladı. "Biliyor muydun?"

"Doktor bundan şüphelenmişti," diye itiraf etti Grum. "Hiçbirimiz Einar ve Sofie'nin nasıl bir Beta varis ürettiklerini anlayamadık. Krallığımızda soyun ilk doğum gününde ortaya çıkması . Snow'un ailesi biz o tarihe ulaşmadan öldü."

Enrique, "Bu nedenle duyuruyu Vanessa yaptı," şeklinde bir çıkarımda bulundu.

"Evet," diye onayladı Grum. "Bunu avantajına kullandı ve krallığına için Kar yetiştireceğine söz verdi."

Beta eğilimlerine rağmen liderlik. Ayrıca doğumun Beta'larla çevrili olmanın bir sonucu olduğunu öne sürdü."

Enrique bununla alay etti. "Ve bu güç hapları onun tarafından mı reçete edildi?"

Grum başını salladı. "Evet."

Enrique, "Kahrolası orospu," diye küfrederek arkamdaki sıcak çelikten erkeksi duvara doğru geriye sıçramama neden oldu. Kazek hemen kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti. Kurdumun tam da bunu yapma eğilimine rağmen, onun içinde erimekten daha iyisini biliyordum. Dostum beni rehin tutuyordu, teselli etmiyordu.

Grum, "Ben de aynen öyle hissediyorum efendim," diye mırıldandı.

Enrique bir nefes verdi, avuç içi ensesine dolandı. "Lanet olsun. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bir içkiye ihtiyacım var."

Ludvig, "Size bu konuda yardımcı olabiliriz," diye teklif etti. O ve Alana kenardan ayrılmamışlardı. "Sanırım konuşacak çok şeyimiz var."

Enrique başını salladı. "Evet. Sanırım benim kaderim de şu anda senin ellerinde."

"Benim değil, Kazek'in," diye düzeltti Ludvig. "Bir Omega'ya suikast düzenlemek cezalandırılabilir bir suçtur."

"Farkındayım." Enrique arkasından bir silah çıkardı ve karın içine fırlattı. "Botlarımda iki bıçak daha var."

"Onlar sizde kalabilir," dedi Kazek. "Ben adil dövüşleri tercih ederim."

"O zaman Bariloche Sektörünü ziyaret etmeyin," diye mırıldandı Enrique. "Kurallara göre oynamamızla tanınmayız."

Kazek bana karşı hareketsiz kaldı. "Denemeni öneririm, yoksa yasaların dışında çalıştığım da neler olduğunu öğrenirsin."

Enrique onaylarcasına başını eğdi. "Seninle dövüşmeyeceğim."

"Göreceğiz," diye yanıtladı Kazek.

Enrique üzgün bir şekilde başını salladı. "Hayır, yapmayacağız." Siyaha yakın gözleri benimkilerle buluştu, gözlerinde hüznün gizleniyordu.

derinlikleri. "Bilmiyordum Pamuk. Bunun hiçbir şeyi değiştirmediğinin farkındayım ama gerçekten bilmiyordum."

"Yine de beni Beta olarak öldürmekte bir sakınca görmedin," diye fısıldadım, ondan çok kendime.

Hüzün alnına kazındı. "Sen sadece konuşmanın bir kısmına kulak misafiri oldun, aklımdan geçenlere değil Pamuk Prenses." Ben cevap veremeden geriye doğru bir adım attı ve dikkatini yukarı doğru kaydıldı. "İşbirliği yapacağım. Sadece ne yapmamı istediğini söyle."

"Ludvig'le git," dedi Kazek, hiç vakit kaybetmeden. "Ben de birazdan geleceğim. Eşim ve ben bir itaat tartışması için çok geç kaldık."

OceanofPDF.com

K A Z E K

Diğerleri sahayı terk ederken kış bana karşı titriyordu. Bize dönüp bakan tek kişi Enrique ile birlikte gelen Beta'ydı. Adını öğrenememiştim, Winter resmi bir tanışma gerçekleşmeden ortaya çıkmıştı ama ona bakışı hoşuma gitmemişti. Bakışlarında olmaması gereken koruyucu bir parıltı vardı.

Benim, dedim ona ters ters bakarak. Eğer beni bu iddiam konusunda sınamaya kalkarsa, akşam yemeğinde ona taşaklarını servis ederdim.

Sonunda döndü, mesaj alınmış gibi görünüyordu. Şimdilik. Winter'a adını daha sonra sormam gerekecekti. Ne düşündüğü hakkında çok ihtiyaç duyduğumuz konuşmayı bitirdikten sonra.

Bileğim, kulübemde bir karışıklık olduğuna dair bir uyarı ile uğuldadı. Başparmağımın bir hareketiyle iletişim ekranını açtım, Winter'ın pencereden kaçışını gösteren bir görüntü vardı. Küfrederek ona doğru ilerlemeye başladım ama Enrique'nin gelişiyle geri çekildim. Sonra o ortaya çıktı ve tüm planımı mahvetti.

Ludvig bana bilmiş bir bakış atarak şöyle demişti, Onunla konuşmalıydın, Kaz.

Evet, bunun için biraz geç.

Winter o noktada kaderini çoktan eline almıştı.

Bu durumla nasıl başa çıkacağımı düşünürken öfke içimde titreşti. Her şeyi berbat etti. Ben de öyle.

Kavgamızdan sonra tek bir kelime bile etmeden onu kulübede tıklı bırakmak bir hataydı. Beni yükümlülüklerimden kurtarmaya çalıştığı anda bunun farkına vardım. O sözler beni aynı anda hem incitmiş hem de kızdırmıştı. Böyle bir iddiada bulunmaya yetkisi yoktu ve bu doğru bir hareket de değildi. Bu bizi birbirimizden daha da uzaklaştırdı ve beni liderlik etmeyi reddeden bir ahmak olarak resmetti.

Dün geceki kavgamızdan sonra beni tam olarak böyle gördü.

Sorunun bu kısmını üstlenebilirdim ama onun da aceleci davranışının çiftleşmemizi nasıl etkilediğini anlaması gerekiyordu. Dün gece benim yaptığımı benzer şekilde bölünmüş bir cephe sundu, ancak onu karanlıkta bırakmadım. Ona destek oldum. Bana yapmaya çalıştığının aksine.

Başına neler gelebileceğini hiç düşünmeden eve götürülmek için kendini bir tepside sunmuştu. Vanessa'nın ona tahtı öylece vereceğini mi sanıyordu? Sektöre törenle yeniden girmesine izin vereceğini mi?

Kadınım açıkça aklını kaçırmıştı. Çünkü onu çok uzun süre gözetimsiz bırakmıştım. Ve ne yapmayı planladığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerimi kapattım ve sabırlı olmaya çalıştım, kendime tüm bu karmaşada suçu paylaştığımı hatırlattım. Yapmamız gereken şey bunu düzeltmekti, hem de hızlıca. Sadece nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Kaz-" Winter aniden konuşmayı kesti ve boğazını temizledi. "Alfa, ben... başka ne yapacağımı bilemedim."

Adım yerine unvanımı kullanması karşısında irkildim, tabii ki bu benim hatamdı. Öfkeme yenik düşmüştüm ve o da bunun bedelini çok ağır ödemişti.

Burnumu saçlarına bastırdım ve derin derin içime çektim, şampuanımın kokusu sinirlerimi yatıştırdı. Bana aitmiş gibi kokuyordu, benim kıyafetlerimi giyiyordu ve kollarımda boyun eğiyordu ve tüm bu eylemler öfkeli kurdumu memnun ediyordu.

"Burası benim krallığım," diye fısıldayarak devam etti. "Burada kalmakla bencillik ettim. Hepsi risk altında ve ben... ben burada kalamam. Yapmam gereken... Vanessa'nın alaşağı edilmesi gerekiyor. Bunu yapabilecek tek kişi benim."

"Nasıl?" Saçlarını okşayarak sordum. "Onu nasıl alt etmeyi planlıyorsun?"

"Gerçeği ifşa ederek," diye kekeledi.

İçimi çektim ve başımı salladım. "Bu asil bir bakış açısı ama Vanessa'nın kurallara göre oynamasını beklediğinizi ima ediyor. Ve bence o herhangi bir kurala uymaktan aciz olduğunu fazlasıyla kanıtladı."

Omuzları çöktü. "Başka bir seçenek yok."

. "Yani muhtemelen başarısız olacağını bildiğin bir görev için kendini ve bağımızı riske atmaya mı niyetlendin?"

"Başka ne yapmam gerekiyordu?" Sorusunun talebi yumuşak ses tonunda kayboldu, vücudu benimkine karşı titriyordu. "Kabinde beni tekrar düğümlemeni mi bekleyecektim? Omega ihtiyaçlarımı tamamen kucaklayıp görevlerimi unutayım mı? Ailemin olmamı istediği kraliçe olmak yerine senin sikebileceğin bir oyuncak bebek mi olayım?"

Sonunda sesi kırılmış gibiydi, sanki gerçekten hayatının böyle olmasını bekliyormuş gibi. Sanırım varsayımlarında benim önceki yorumlarımın da payı vardı.

"Lanet olsun Winter," diye nefes aldım, öfkem denizden gelen hafif esintiyle dağıldı. "Dün gece yaklaşımın yüzünden kızgındım ve-"

"Seni zorlamamalıydım," diye araya girdi. "Beni kurtardığın için minnettarım ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini düşünmeden yaptım ve senden benim yükümü kabul etmeni beklemem adil değil. Bunu şimdi anlıyorum. Özür dilerim."

Onu kollarımda döndürdüm, kafasının arkasıyla konuşmaktan yorulmuştum. "Bir daha sözümü kesme," dedim ona. İlla sert bir şekilde değil, ama sertçe, çünkü beni dinlemezse bu iletişim olayı işe yaramayacaktı. Son konuşmamdan sonra konuşacak çok yerim kalmamıştı.

Ama biz geçmişte değil, günümüzde yaşıyorduk.

Winter yutkundu, gözleri hemen göğsüme kaydı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Çenesinden tutup bakışlarını tekrar kendime çektim ve derinliklerinde gizlendiğini gördüğüm korkudan nefret ettim. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Yapmış olsaydın bunu sana karşı kullanmazdım." Ne kadar sessiz sözler ama içimi bambaşka bir nedenden ötürü öfkeyle doldurdular.

"Seni cezalandırdığımda -ki cezalandıracağım- bu zevk alacağın türden bir acı olacak, benden korkmanı sağlayacak türden değil. Geçen günü hatırlıyor musun? Seni dizlerimin üzerine yatırdığım günü?" Kaşlarımı kaldırıp cevabını bekledim.

Solgun yanaklarını ikiz pembe lekeler süslüyordu. "Evet."

"Seni bu şekilde cezalandırmayı tercih ediyorum," diye bilgilendirdim onu.

Yüzünün yan tarafını avuçlamak için çenesini yukarı çeken bir dokunuş. "Ben Vanessa ya da Enrique değilim." Dudaklarını yana doğru bükerek iki kaşımın da havaya kalkmasına neden oldu. "Bana inanmıyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi ve şok içinde onu bırakmama neden oldu. "Hayır, öyle değil..." Boğazını temizledi. "Enrique beni hiç incitmedi," demek için acele etti. "Şey, tamam, nişan partisi sırasında bir şekilde yaptı, ama bu kalıcı bir acı değildi. Ve bence bunu sadece Vanessa'yı yatıştırmak için yaptı. Çünkü o baskınlığını göstermeseydi beni cezalandıracaktı. Beni daha fazla dans ettirmek yerine erkenden gönderdi, Vanessa'nın istediği de buydu."

Ona baktım ve Enrique'nin gelişindeki davranışını düşündüm. Winter'a ya da bana karşı zerre kadar saldırganlık göstermemişti. Aksine, pişmanlık duyuyor gibiydi. Bekleyen cezasının bir sonucu olduğundan şüpheleniyordum -hayatını kaybedeceğini biliyordu- ama belki de Winter'a yapılanlardan dolayı gerçekten suçlu hissediyordu.

Bunu daha sonra tartışırız.

Şu anda tartışılması gereken daha önemli konular vardı.

"Tamam. Baştan başlayalım," dedim ve bir avucumu omurgasının tabanına dayayıp diğerini ensesinde kavrayarak onu kollarıma geri çektim. "Her şeyden önce, teslim olma planın kötü bir plan. Kış Sektörü'ne tek başına dönmene izin vermem mümkün değil."

Sertleşti, omuzları yerine kilitlendi. Yine de akıllıca sessizliğini korudu.

"Sana liderliğin bana doğal gelmediğini söylemiştim Winter," diye devam ettim. "Çekincelerimle ilgili kapsamlı bir açıklama yaptım ama asla açıkça reddetmedim. Düşünmek için zaman istediğimde beni zorladın. Sonra da beni Enrique'ye ihbar ederek ve seni öldürmeye çalışan Alfa dışisine teslim etmesini isteyerek aramızdaki bağın içine ettin."

"Ben seni ihbar etmedim."

"Sen yaptın," diye düzelttim. "Ona beni görevimden azlettiğini söyledin, ki bunu yapamazsın."

"Onları istemiyorsun."

"Haklısın. Bilmiyorum," diye kabul ettim ve bakışlarımı tutmasını sağlamak için ensesini sıktım. "Ama bu onları alt etmek niyetinde olmadığım anlamına gelmiyor. Anlamadığın şey de bu Winter. Ben inatçı bir pisliğim. Öyle kolay karar vermem. Beni zorlamaya çalıştın, bu da beni daha çok karşı koymaya itti. Ama sana bir kez bile yapmayacağımı söylemedim. Sadece yapmak istemediğimi söyledim. Bunlar tamamen farklı iki ifade."

Kaşları çatıldı. "Seni zorlamak istemiyorum."

"O zaman yapma," diye cevap verdim, başparmağım nabzını okşarken. "Onun yerine kendimi zorlamama izin ver." Onu daha yakına çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum Winter. Ama sadece zorunluluktan dolayı bir şeye atlamayacağım. Her açıdan düşünmeme izin vermelisin. Ben böyle biriyim. Kararları bu şekilde alırım."

Yavaşça başını salladı, samur gözleri benimkileri tutuyordu. "Özür dilerim."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye cevap verdim, onu tekrar öptüm, bu kez hareketin arkasında kendi özrümü fısıldadım.

İkimiz de bunu kabul etmemiştik. Yine de Ludvig haklıydı; Winter bir Beta olarak yetiştirilmesine rağmen Omega tarafını benimseme konusunda iyi bir iş çıkarmıştı. En azından havaalanındaki hesaplaşmaya kadar. O tamamen muhteşem bir Beta'ydı, iddia edilen bir Omega'nın davranışı değildi.

"Beni bir daha asla ihbar etme," dedim ona. "Ve bir daha asla kendini böyle tehlikeye atma."

Taleplerimi kabul etmesine fırsat vermedim, ağzım çoktan onunkini kapmıştı. Söylemek istediğim ama nasıl ifade edeceğimi bilemediğim şeyler vardı; kendini tehlikeye attığında ne kadar dehşete düştüğümü ve kendi güvenliğini hiçe sayarak bu kadar küstahça davrandığı için onu ne kadar hırpalamak istediğimi anlatmak gibi.

Öpücüğüm başlı başına bir cezaydı, dilim beni kızdıran tüm seçimler için onunkini azarlıyordu. Her noktalama işareti içimde kaynayan şiddeti yatıştırıyor, ateşimi yatıştırıyor ve yerine bir başkasını körüklüyordu.

Onu cezalandırmak istedim.

Avucumla kıcını pembeye boyamak için.

Onu unutulana kadar becer ve ben kendimi onun ruhunun içine yerleştirmeyi bitirene kadar orada kalmaya zorla.

Ama zamanımız yoktu.

Bu yüzden arzularımı ağzımla tatmin ettim, avucumu boynunun arkasına sararak ona hükmettim ve her dokunuşumda ve vahşi yalayışında gücümü ve emrimi hissetmesine izin verdim.

İçimde eridi, kurdu her isteğime boyun eğdi.

Artık tartışma olmayacaktı.

Tartışma olmayacak.

Sadece Alfa'sının isteğine boyun eğen itaatkâr bir eş.

Göğsümde yankılanan bir mırıltı Winter'ın rahatlatarak neredeyse bana yaslanmasına neden oldu. Aramızdaki bağla ilgili ne kadar kuşkusu varsa, sanki ondan sızıp gitmiş, yerini

memnun, mırıldanan küçük bir kurt. Onu incelemek için geri çekildiğimde koyu renk gözleri uykulu bir çekiciliğe sahipti, sadece bir Omega'nın kaybolabileceği o özel yer.

Ona gülümsedim ve burnunu okşadım. "Seni yine de cezalandıracağım, bebeğim."

"Biliyorum," dedi hülyalı bir şekilde.

"Hadi ama. Seni benim kıyafetlerimle görmek ne kadar hoşuma gitse de, Mila'nın bu akşamki yemekte giymen için seçtiği bir kıyafet var. Benim dairemde."

"Akşam yemeği mi?"

"Evet. Enrique'yle buluştuktan sonra saldırganlık seviyesini ölçmek için seni götüreceğim etkinlik," diye cevap verdim ona bakarak. "Bir planım vardı Winter. Sen onu mahvettin." Artık bunun pek bir önemi yoktu. İşler nasıl giderse gitsin Enrique onun Omega statüsünü öğrenecekti. O sadece benim zaman çizelgemi hızlandırdı. Neyse ki Alfa bana meydan okumaya hevesli görünmüyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, bu kelime bugün en sevdiği kelime gibi görünüyordu.

Dudaklarımı yanağına bastırdım. "Ben de özür dilerim." Bu sözleri daha önce kimseye yüksek sesle söylemediğime eminim. Asla. "Sanırım ikimizin de iletişim konusunda öğrenmesi gereken şeyler var," diye ekledim, kelimeler dilime yabancıydı.

Benim engelimi aşmak daha zor olacaktı. Tek başıma çalışmamın bir nedeni vardı ama çiftleşmek artık kararlarımda bir başkasını da göz önünde bulundurmam gerektiği anlamına geliyordu. Ve bazen onun da katkısına ihtiyacım olacaktı.

Yürümeye başladığımızda, "Ben... Ben de senin kabin için üzgünüm," dedi.

"Bir pencereyi tamir edebilirim."

"Ve lavabo," diye mırıldanarak adımlarımın ortasında duraksamama neden oldu.

"Lavabom mu?"

"Uh, um, boru...?" Soru gibi geldi.

Bir an şaşkınlıkla ona baktım, sonra her şeyi bir araya getirdim. "Pencereyi sökmek için bir boru kullandın."

Sertçe başını salladı.

"Anlıyorum." Daireme doğru yolumuza devam ederken zihnimde eşimi bugünkü davranışından dolayı uygun bir şekilde azarlamamanın tüm yollarını formüle ediyordum. Tüm bu saçmalıkların yanına kâr kalmasına izin vermek onun Alfa'sı olarak duruşumu zayıflatacaktı.

Yine de, kurdum onun becerikliliğiyle gurur duyarken ona çok fazla yüklenemezdim. Aynı zamanda inandığı şey için ayağa kalkmıştı, bu da planı enine boyuna düşünmediği için ona kızarken bile takdir ettiğim bir şeydi.

Hmm, ona kimin sorumlu olduğunu hatırlatacak ve aynı zamanda güç gösterisinden duyduğum memnuniyeti iletecek bir şey yapmam gerekiyordu.

Mükemmel düzeltme yöntemini düşünürken dudaklarım kıvrıldı.

Zavallı Kış.

Onunla işim bittiğinde ne yapacağını bilemeyecekti. Ve yalvarışını duymak için sabırsızlanıyordum.

OceanofPDF.com

WINTER

METAL OBJE kalçalarımın arasında vızıldadı ve asansörde Kazek'in yanına sıçramama neden oldu. O sırttı ve ben nefes nefese kaldım. "Yaptığı şey bu mu?"

Dantel külotumu yukarı çekmeden önce parçayı içime soktuğunda ona amacını sormuştum. Bana sadece "İznim olmadan onu çıkarma" demişti. Ben de iki taraflı boncuğa benzeyen parçayı içimde tuttum ve düşmemesi için iç kaslarım kasıldı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Bir daha asla. Ama uğultu arttıkça, bütün gece onun emrine itaat edip edemeyeceğimi merak ettim.

"Alfa," diye nefes aldım, tutunacak bir şey bulmak için mücadele ederken sırtım arkamdaki soğuk aynalı duvarla buluştu.

Kazek benim alanıma adım attı, takım elbiseli formu güçlü vücudu dışında her şeyi görmemi engelliyordu.

"Bu gecenin kuralları bunlar," dedi bakışları benimkileri yakalayarak. "Benim iznim olmadan gelmek yok. Ben Wa toplarını çıkarmak yok. İnlemek yok. Ağlamak yok. Kokun ve kayganlığın dışında hiçbir tepki vermek yok. Bu da demek oluyor ki, bütün gece her zamanki etkili üslubunuzla konuşmanızı bekliyorum. Bana itaat edersen seni ödüllendiririm. Bana itaatsizlik edersen, bunu önermem."

Bana ne yapmak istediğinin farkına varınca inledim. O şeyi içime sokmasına asla izin vermemeliydim. değil çok seçenek vardı. O

Kutuyu açtım ve içindekilerin amacını okuyamadan oyuncağı çıkardım. Böyle bir şey yapacağını bilmeliydim.

"Ayrıca bana Alfa demen hoşuma gidiyor, bu yüzden bu gece bana böyle hitap etmeye devam edeceksin." Nabız atışları artarken dudakları kulağıma gitti. "Zaten kendine büyük bir ceza vermeyi hak ettin Winter. Emirlerimi görmezden gelerek durumu daha da kötüleştirme."

Gürleyen nabzımı yaladı ve tam metal çıtalar hedefimizi ortaya çıkarmak için ayrılırken geri adım attı. Arkasında neredeyse nefes nefese kalmıştım, kalçalarım ihtiyaçtan kayganlaşmıştı. Herkes uyarılmışlığımın kokusunu alabilecekti. Bu durum diğer Alfalarla konuşmamı zorlaştıracaktı ki amacının da bu olduğundan şüpheleniyordum. Kazek bana kime ait olduğumu hatırlatmak ve beni rahatlatmak için ona yalvarmaya zorlamak istiyordu.

Tüm partinin önünde, bir akşam yemeği partisinde.

Herkes ellerinde içkilerle etrafta dolanıyordu, Kazek beni asansörden çıkarırken avucunu çıplak belime bastırarak bana odaklandı. Siyah ipek kumaş kıvrımlarımı sarıyor, beni sütyensiz ve kalabalığa karşı açıkta bırakıyordu.

Meme uçlarımın, amımın içindeki aralıksız zonklama sayesinde acı veren sıkı tomurcuklar olduğunu bildiğim için utanç içinde neredeyse inliyordum. Kazek lanet olası şeyi kapatmamıştı ama aynı seviyede bırakmıştı, merakımı uyandırıyor ve ritmik bir zonklamayla sürdürüyordu.

Grum bana endişe dolu bir bakış atarken, Enrique bakışlarını kısmıştı.

Kazek rahat bir sırtıyla onlara yaklaştı, kurdu cezalandırma yöntemindeki seçiminden açıkça memnundu.

Onu boğazlamak istedim.

Şey, hayır. Bu doğru değildi. Onu becermek istedim. O zaman

Onu gazla.

Rahatsızlığımı hissetmiş olmalı, çünkü uğultu arttı, irkilmeme ve bir iniltiyi ısırmama neden oldu.

Bu klitorisime karşı harika bir his verir diye düşündüm, Kazek'in bunu üzerimde kullanışının görüntüsü gözlerimin önünde belirdi. Evet, lütfen.

"Alfa Enrique, az önceki kesinti için özür dilerim. Konu o zamandan beri düzeltildi." Kazek'in başparmağı omurgama dokunarak diğer elinin içimdeki titreşimi kontrol ettiğini gösterdi. Parmaklarını siyah pantolonunun cebine sokarak varsayımımı doğruladı. "Sanırım eşimin eski kimliğini biliyorsun, ama seni onun seçtiği kişiyle tanıştırmama izin ver. Artık Kış Flor'u olarak anılıyor, İskandinav Sektörü'nün Omega'sı ve Kış Sektörü'nün gelecekteki Kraliçesi."

Bu girişin ikinci yarısına şaşırarak ona baktım. Sanki inkâr etmem için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

Ses tonundaki ve ifadesindeki güvenle yanaklarım hafifçe kızardı.

Tamam.

Artık onu boğazlamak istemiyordum. Şimdi onu öpmek istiyordum. Ve sonra onu becermek.

Bu da onun kurallarına göre oynamam gerektiği anlamına geliyordu ve buna sohbet etmek de dahildi. Zorla gülümsedim ve "Evet, adım artık Kar Ayazı değil. Kızgınlık dönemine girdiğinde öldü ve Alfa Kazek Flor'un eşi Kış Flor olarak yeniden doğdu."

Titreşim azaldı, Kazek'in onayı beni daha yakın tutuşundan ve başımın üstünü öpüşünden anlaşılıyordu. "Tanıştığımızı sanmıyorum Beta," dedi Grum'a odaklanarak. "Sanırım sen kraliyet muhafızlarının bir parçasısın?"

"Kış Sektörü'nün baş silah uzmanıyım," diye yanıtladı Grum, gümüş mavisi gözleri benimkileri bularak. Ne öğrenmek istediğini biliyordum.

Ona yediden bahsettin mi? Bana soruyordu.

Hayır, başımı hafifçe sallayarak ona anlatmaya çalıştım.

Bu yanıt umurunda değil gibiydi. Güven eksikliğini gösteriyordu ki bu doğru bir değerlendirmeydi. Dikkati Kazek'e döndü. "Benim adım Grum."

"Grum," diye tekrarladı Kazek, vücudu benimkinin yanında kıpırdamadan duruyordu. "Winter senden bahsetti."

Kaşlarımı çattım. Ben ne zaman...? Oh. Oh, kahretsin! Alana'nın kıyafetlerini giymeyi reddettikten sonra konuyu ona getirmiştım. Sanki onu tutabilecekmişim gibi avucum hemen Kazek'in karnına gitti ve o da içimdeki titreşimi artırarak karşılık verdi. Duyguların saldırısı karşısında dizlerim neredeyse çöküyordu, boğazıma bir inilti doldu ama sadece irademle bastırabildim.

Elimi ona doğru kıvırdım, tırnaklarım ceketinin kumaşına takıldı.

Bu şu anda pek çok açıdan adil değildi.

Grum endişeyle bana bakarken, Enrique bir adım geri çekildi. Uyarılmışlığım onunla alay ediyor olmalıydı. Çiftleşmemiş Alfalar Omega feromonlarına tepki vermeye programlanmıştı ve Kazek aşağıdaki hileleriyle kokumu daha da kötüleştiriyordu.

Bir ceza, diye fark ettim, dudaklarım daha önce benden kaçan bilgiyle aralandı. Bu sadece benimle ilgili değil, Enrique'yle de ilgiliydi. Odadaki tek çiftleşmemiş Alfa olarak benim kokuma katlanmak zorunda kalacaktı ve bana herhangi bir şekilde tepki verirse Kazek meydan okuyabilirdi.

Şok içinde Kazek'e baktım ama o Grum'a bakmakla ve sevgim için potansiyel rakip olarak algıladığı erkeği ölçmekle meşguldü.

Kollarımı bir dayanışma gösterisi olarak Kazek'e doladım, bacaklarım uyluklarımın arasında meydana gelen zevkli saldırıdan dolayı sallanıyordu.

Bu halde bütün gece dayanmamın imkanı yoktu.

Kurallara uyun, kendime koçluk yaptım. Sızlanmak yok. Ağlamak yok. Şeytani teknolojiyi çıkarmak yok. Hayır... Ohhhh, bu iyi hissettiriyor. Mmm...

Burnumu Kazek'in göğsüne bastırdım, dudaklarıma bir inilti yerleşti.

Herkes biliyordu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, Kazek'in giderek artan eğlencesini hissedebiliyordum ve beni bu şekilde utandırdığı için ondan biraz nefret ediyordum.

Ama amacını anladım.

Havaalanında yaşadığı çaresizliği daha şehvetli ve baştan çıkarıcı bir şekilde yaşamamı istiyordu.

Muzip dostum, diye düşündüm hınzır bakışlarıyla karşılaştığımda. En azından dikkatini çekmiştim.

Beni baştan çıkarmayı amaçlayan bir öpücük verirken, aynı zamanda iddiasıyla ilgili olarak izleyicilerimize bir mesaj iletirken uğultu azaldı. "Mmm, nefis kokuyorsun, Winter," diye fısıldadı, burnu yanağımdan kulağıma doğru çekildi. "Seni daha sonra yemek için sabırsızlanıyorum."

Titredim, yeni bir kayganlık dalgası dantel külotumu doyurdu. Çok yakında bacaklarımdan aşağı akacaktı. Neyse ki elbisemin eteği yere kadar uzanıyordu. Elbette, sol bacağımdaki yırtmaç Kazek'e yemek sırasında bana yakından dokunması için gereken tüm erişimi sağlayacaktı.

Enrique boğazını temizledi, yüz ifadesi gergindi. "Ben kurtaramazken senin onu kurtarabilmiş olmana sevindim."

Kazek yer değiştirerek beni bir kez daha yanına oturttu ve kolunu belime doladı. Ona doğru eğildim ama ellerimi kendime sakladım. Vücudumu saran sıcak dalgasıyla, onu uygunsuz bir şekilde yakalamamak için kendime güvenmiyordum. Ya da daha kötüsü, dizlerimin üzerine çöküp herkesin önünde beni becermesi için yalvaracaktım.

En azından titreşimler kesilmişti.

Şimdilik.

Bu, sürtünme bulmak için kalçalarımı birbirine kenetlememi engellemedi. Kazek'in küçük oyuncağı, bana kızgınlığı hatırlatan bir şekilde onu arzulamama neden olmuştu. Zihnim, ağrıyan ihtiyacımı giderebileceği tüm yolları oynamaya devam etti, her görsel karnımın entrika ile dönmesine neden oldu.

Bu çok
kötü. Çok
kötü.

"Söyle bana, Grum." Kazek bu ismi bir hastalık gibi telaffuz etti. "Doktor kim? Winter'ın bir Beta olmayabileceğinden şüphelendiğini söylemiştin. Neden bu konuda hiçbir şey yapmadı?"

Grum kollarını kavuşturdu, yüz ifadesi sıkılmıştı. "Denedi ama herhangi bir tahrifat kanıtı bulamadı."

"'Güç hapları' bir ipucu değil miydi?" Kazek kaşlarını kaldırarak bastırdı.

"Kış Sektörü bir Beta kolonisidir. Güç hapları, Alfalara karşı savunmamızı güçlendirmeye yardımcı olmak için kurtlar arasında yaygın bir maddedir. Ancak baskılayıcılar mevcut değil, hatta tartışılmıyor bile. Snow'un, yani Kış'ın, bu hapları içtiği aklımızın ucundan bile geçmezdi." Grum omuz silkti. "Vanessa'nın bunları nereden aldığı konusunda bile hiçbir fikrim yok."

"Bariloche Sektör Alfa'dan," diye mırıldandı Enrique. "Benim tahminim de bu zaten."

Kazek ona bir bakış attı. "Peki neden böyle bir tahminde bulunuyorsun?" "Vanessa ve Carlos yakın arkadaşlar. Bu yüzden

Kar için nişan talebi Bariloche Sektörüne gitti. Carlos bunu konseyine teklif etti ve kimse Beta gelini almaya gönüllü olmayınca ben öne çıktım."

Konseyinin beni Beta olduğum için reddettiğini düşününce irkildim. Elbette, tüm Alfalar bir Omega eş için direnmek isteyecektir.

"Eminim yakında verdikleri karardan pişman olacaklar," diye söylendi Kazek.

Enrique homurdandı. "Birkaçı sana meydan okuyacak, evet."

Kazek gülümsedi. "Güzel. Carlos'un ya da onun evcil Alfalarının hiçbir zaman hayranı olmadım."

Enrique bu açıklamaya olumsuz bir tepki vermedi. Sadece sıkılmış bir ifadeyle Kazek'e baktı. "Neden ayrılmayı teklif ettiğimi sanıyorsun?"

"Kari'nin senin ödemen olduğunu sanıyordum. Bariloche Sektöründen geldi, değil mi? Hediye olarak mı?"

Enrique'nin yüzünün bir kısmı çatladı, gözleri merakımı uyandıracak kadar çok şey ele veriyordu. Bu yüzden mi benimle evlenmeyi kabul etmişti? Omega'yı kişisel kölesi olarak kullanabilmek için mi? Onu metres olarak almak istediğini biliyordum ama onu zaten tanıdığını fark etmemiştim. Alfalardan korkmasının nedeni Enrique miydi?

Enrique cevap vermeye başladı, ancak söz konusu dışının gelişile kesildi. Sarışın Alfa-Mick de onunla birlikte içeri girdi. Kolunu kadının beline dolamış, dudaklarını kulağına yaklaştırmış ve kadının titremesine neden olan bir şey fısıldamıştı.

Onun korkusu burun deliklerime doldu ve keskin kokudan irkilmeme neden oldu.

Ne olmasını bekliyordu ki?

Enrique öyle bir ses çıkardı ki Kazek gerildi. Ve sonra Kari'nin kafası yukarı doğru uçtu.

Enrique'nin bakışlarıyla karşılaştığında gözlerindeki dehşet eriyip yok oldu ve mavi gözleri yaşlarla doldu.

"Ona ne yaptınız böyle?" Enrique öne doğru bir adım atarak talepte bulundu.

Mick, Enrique'nin hırlamasına neden olan koruyucu bir hareketle Kari'yi arkasına itti.

"Ben olsam bunu önermezdim," dedi Kazek konuşarak. "Teknik olarak Omega Kari'yi ben kazandım. Bu yüzden müdahale etmek zorunda kalacağım ve zaten seni öldürmek istemek için birkaç nedenim var. Bunlara bir yenisini eklemek beni çileden çıkarabilir."

Enrique ona ters ters baktı. "Bu bir oyun değil."

"Öyle değil mi?" Kazek'in sesi hakarete uğramış gibiydi. "Yani Beta Snow'u öldürmek için komplo kurmadın mı ki Aynalar Kraliçesi müdahale olmadan tahta geçebilsin? Ve onun kralı olmayı planlamadın mı? Demek istediğim, senin için önemli olanın bu olduğunu düşünüyorum. Değerlendirmemi düzeltmekten çekinmeyin."

"Komplo kurmak, evet. Ama bu onun planını uygulamak istediğim anlamına gelmez. Ki bunu kanıtlayamam.

Ancak ne istediğime gelince, cevap bu odada." Dikkati Mick'e yöneldi. "Bana onun iyi olduğunu söyle."

Mick, "Sana bir şey söylememe gerek yok," diye cevap verdi.

"Ben iyiyim," dedi Kari, sesinde kayda değer bir titreme vardı. "Burada olmamalısın."

Enrique parmaklarını saçlarında gezdirerek, "Sen de öyle," diye mırıldandı.

"Görünüşe göre konuşacak çok şeyimiz var," diye düşündü Ludvig, duruşu rahatlamıştı. "Ve burada duymayı çok istediğim bir hikâye olduğunu hissediyorum. Akşam yemeğinde dinleyelim mi?"

Kazek başparmağını omurgamda aşağı yukarı gezdirerek ısının tenime yayılmasına neden oldu. Küçük cihazı beni aşırı duyarlı hale getirmişti, ateş hala karnımın alt kısmında demleniyordu ve sadece daha yükseğe çıkarmasını bekliyordu.

İçimden bir ses beni canlı canlı eritmek istediğini söylüyordu.

Ve mırıldanırken söylediği sözler de bunu doğruluyordu: "İyi bir masalı severim. Tam bana göre bir iştah açıcı." Titreşimleri tekrar hayata geçirdiğinde sıçradım. "Sana koltuğuna kadar eşlik etmeme izin ver Winter." Avuç içi omurgamın alt kısmına gitti, parmakları kıcımlı okşadı.

Oh, bu uzun bir gece olacak.

K A Z E K

WINTER YANIMDA hıçkırdı, gözleri . Bir süre önce konuşmayı dinlemeyi bırakmıştı.

Tabağımdan bir ısırık daha aldım ve dudaklarına götürdüm. Dudaklarını açtı, ikramımı kabul etti, sonra otomatik pilotta çiğnedi, tıpkı ona yedirdiğim diğer her şeyde olduğu gibi. Tüm odağı bacaklarının arasında vızıldayan zevkteydi.

Odadaki herkes ne yaptığımı biliyordu. Onun amından gelen yankıyı duyabiliyor ve tepki veren uyarılmasının kokusunu alabiliyorlardı.

Enrique karşımda oturuyordu, boynundaki tendonlar artan bir saldırganlıkla zonkluyordu. Yine de bize hikâyesini takdire şayan bir sabırla anlatmış, Kari için duyduğu endişe her geçen saniye daha da belirginleşmişti.

Mick sonunda cinayet işlemeye hazır görünüyordu, gümüş çatal bıçak takımını sertçe sıkmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Ludvig ise anlatılanlar karşısında şaşırmamış görünüyordu. Yaşı ve tecrübesi göz önüne alındığında, Kari'nin ya da kız kardeşinin kötü muamelesi karşısında şok olmayacağını tahmin ediyordum.

"Kari'yi kaderinden kurtarmak için Winter'la evlenmeyi seçtin," diye tahmin ettim. "Takdire şayan."

Enrique homurdandı. "Bunu takdire şayan olmak için yapmadım. Onu kurtarmak için yaptım, ancak sonunda kazandığımı düşündükten sonra onu elimden almak için yaptım."

Bu da nişan gecesini sinirli bir şekilde volta atmasını açıklıyor.

Küçük Omega'yı becermek istediğini sanıyordum. Normal şartlar altında yeterli bir değerlendirme, ancak Enrique'nin hikayesiyle ilgili hiçbir şey normal kabul edilemez.

"Gördüğünüz gibi ona babasından biraz farklı davrandık," dedim.

Kari bu sözlerim karşısında irkildi, Bariloche Sektörü'nün Alfa'sına babası dememden hoşlanmadığı her halinden belliydi. Ama onu o doğurmuştu, bu yüzden bu isim uygun düşüyordu. Neslini koruma görevini yerine getirememiş olması ise tamamen farklı bir konuydu.

Başarısızlık hafif kalırdı.

Çocuklarını mahvetti.

O pislik, delice davranışları nedeniyle ölümden çok daha kötü bir cezayı hak ediyordu.

"Andorra Sektörünün Alfa'sı ile görüşmeliyiz. Carlos ona her ne yaptıysa tersine mühendislik konusunda bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum," dedi Ludvig. "Burada işimiz bittiğinde onu arayacağım."

"Tersine mühendislik mi?" Kari fısıltıyla tekrarladı.

Mick kolunu onun sandalyesinin arkasına uzattı ve parmaklarını omzunda gezdirdi. Kadın ondan uzaklaşmadı. Aksine, onun dokunuşuyla sakinleşmiş gibiydi.

İlginç. Son duyduğumda sürekli didişiyorlardı. En azından bir seviyede bağlanmışlar gibi görünüyor.

Mick ona usulca, "Bakalım kardeşim ne diyecek, sonra oradan devam ederiz," diye önerdi, göğsünden hafif bir mırıltı yayılıyordu. "Ander dünyadaki en iyi doktor ve araştırmacı ekibine sahip. Sana yardım edebilecek biri varsa, o da Ander'dir."

Zavallı dişi, diye düşündüm, babası iç organlarına her ne yaptıysa, çektiği acıya acıyarak. Hepsi onun bir eş edinmesini istemediği içindi.

Görünüşe göre Carlos rekabeti sevmiyordu. Kari'nin ablası bir eş aldığında -Enrique'nin ikiz kardeşi- Carlos

zavallı piçi öldürdü ve bu süreçte Omega kızını kırdı. Sonra da Kari'nin gebe kalmasını engellemek için onu değiştirdi. Ve bu yeterince kötü değilse, onu kişisel korumasının etrafta dolaşması için bir seks oyuncağına dönüştürdü.

Kurtlar arasında hamileliği önlemenin insancıl yolları vardı. Alfa ve Omega çiftleri bunu her zaman yapardı.

Ama Carlos mümkün olan en işkenceli yöntemi seçmişti.

Bu pislik tam da öldürmekten hoşlandığım türden bir erkekti. Ne yazık ki, önümde başka öncelikler vardı. Yanımdaki sersemlemiş Omega da buna dahildi. Titreşimleri düşük bir seviyede bırakmıştım, onu uçurumun kenarına zorlamadan kızdırmaya yetecek kadar. Böylece, kendisini tatmin edecek bir Alfa siki olmadan kızgınlık döneminde hissettiklerine benzer şekilde, zirveye ulaşmayı reddeden bir orgazmın eşiğindeydi. Sadece o kadar etkili değildi çünkü henüz ağlayan bir ihtiyaç birikintisi değildi.

O kadar ileri gitmeye niyetim yoktu, sadece bir noktayı kanıtlayacak kadar uzun sürdü.

Şu anda bulunduğumuz yer de orasıydı.

Şarabımı aldım ve bir sonraki oyunumu düşünürken yudumladım.

Diğerlerinin hepsi niyetimi anlamıştı. Winter başvuruda bulunmadan hareket etmiş, sürünün önünde benim otoritemi çiğnemiş ve sonuç olarak kendini ciddi bir tehlikeye atmıştı. Bunun düzeltilmeden kalmasına izin veremezdim.

Bazıları daha şiddetli bir yaklaşımı tercih etmiş olabilir.

Ona dinamiklerimizi hatırlatarak gerçek anlamda diz çöktürme yöntemimi tercih ettim.

Aramızdaki bağın kölesiydik. Onun zevk alma ihtiyacı benim onu düğümleme arzumla doğrudan ilişkiliydi. Son bir saattir sertleşmişim, onu domaltabileceğim ve tatlı sıcaklığıyla yıkanabileceğim anı bekliyordum.

Aramızdaki fark, benim uyarılmışken odaklanma ve ciddi bir sohbeti sürdürme yeteneğimdi.

Masadaki kurtlardan biri şimdi ona hitap etse, ne bilemezdi. Titreşimler kısmen

ama çoğunlukla eşine boyun eğmek için duyduğu özlemidi. İçindeki bir parça kötü davrandığını biliyordu ve sonuç olarak düzeltilmek istiyordu.

Omegalar doğal olarak Alfa'larının onayını isterlerdi. Ve Winter benimkini kazanamadığını biliyordu. Bir şey , onu tamamen kaybetmişti ve şimdi kurdu dengeyi düzeltmek için can atıyordu.

Şarabımı yere bıraktım ve arkadaşşıma doğru eğildim. Kulağına, kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle, "Lavaboya kadar müsaade edin," diye fısıldadım. Bu noktada söylediğim herhangi bir şeye şaşıracaklarından değil.

Winter ürperdi ama söyleneni yaptı, restoranın köşesindeki tuvalet koridorunu ararken elbisesi güzel kıcına yapıştı.

İskandinav Sektöründe yemek yemek için birkaç sosyal alan vardı ve bunların çoğu Ludvig'in yabancı bir devlet adamını ağırlamak istediğı bu gibi durumlar için kullanılıyordu. Diğer kurtlar da küçük kutlamalar ya da toplantılar için bu derme çatma restoranları kullanıyordu. Mutfak mesleğinde olanlar ise talep üzerine yer değiştiriyordu. Bu durumda Ludvig kendi aşçı ekibini bu etkinlik için ödünç almıştı.

Masadaki sohbet Bariloche Sektörünün kötü şöhretli Alfa'sı üzerine bir tartışmaya kaydđ ve Carlos'un saygın Alfa Muhafızları hakkındaki soruları Mick yönlendirdi. Enrique sınırsız bilgi vermekten memnun görünüyordu, bu da benim işime geliyordu. Yararlı olduğunu kanıtladığı sürece yaşamasına izin verecektim.

Ancak Grum, "öldürölmesi düşünölenler" listemde kalmaya devam etti. Şimdiye kadar, önemsiz varlığıyla beni kızdırmaktan başka önemli bir şey yapmadı. Bildiğim kadarıyla Arkadaşımı becermek onun hakkındaki düşüncelerimi iyileştirmede.

Masadan kalkarken Beta'nın bakışlarını üzerimde tuttum ve bir daha asla dokunma ayrıcalığına sahip olamayacağı dışı için bakışlarımdaki açlığı görmesine izin verdim. "Birazdan dönerim," dedim, kimsenin beni duyup duymadığını umursamadan.

Grum kaşlarını çatdı, onaylamadığı her halinden belliydi.

Güzel.

Bu onu da cezalandıracaktı. Baskılayıcılar hakkında hiçbir şey bilmediğine dair bahanesi beni kızdırdı. Eğer o ya da bu Doktor puştı cinayetten şüphelenmiş olsalardı, harekete geçmeleri gerekirdi. Bana kalırsa hepsi beş para etmezdi.

Ona sııttım, sonra Omega'mın nefis kokusunu takip etmek için döndüm.

Mmm, çok güzel. Ben Wa topları tam olarak istediğim şeyi yapmıştı. Banyoya yaklaşırken yoğunluğunun sesini artırdım ve kapıdan çıkardığı nefese gülümsedim.

Teknik olarak inleme ya da ağlama değildi, yüzden izin verdim.

Ben eşikten geçerken dizlerinin üzerine çöktü, kolları kalçama dolandı. "Lütfen, Alfa," diye fısıldadı, yüzü kasıklarımına bastırıyordu. "Lütfen gelmeme izin ver."

Parmaklarımı siyah saçlarında gezdirdim. Böyle harika görünüyordu - teslim oluyor, onu memnun etmem için bana yalvarıyor ve sanki içinde sikim olmadan bir an daha duramayacakmış gibi kendini ereksiyonumun her yerine sürtüyordu.

" musun, Winter?" Ona usulca sordum. "Patlamak üzereymiş gibi hissediyor musun?"

"Evet," diye tısladı, yanağı fermuarıma bastırıyor ve kızışmış bir Omega gibi bana sürtünüyordu.

Parmaklarımı yumuşak tellerinde gezdirmeye devam ettim, dokunuşum bilerek hafifti ve onun için yeterli değildi. "Bu sana kızgınlığını mı hatırlatıyor bebeğim?"

Başını salladı, burnunu elbise pantolonuma bastırıp derin derin içine çekerken dudaklarından bir inilti döküldü. "Düğümle beni, Alfa. Lütfen."

"Hmm," diye mırıldandım, dokunuşumu ensesine kaydırıp ensesini kavradım. "Bensiz ilk kızgınlığını nasıl atlatmayı planlıyorsun?" Diğer elimi kalçalarının arasındaki hissi arttırmak için kullandım.

Ağzını pantolonuma bastırdı ve kumaşa karşı bir ses çıkardı. Bu ses daha ziyade

Çığlık bir iniltiyle karıştı ama onu bunun için cezalandırmamaya karar verdim. Yeterince acı çekiyordu.

"Bunu düşündün mü bebeğim?" Ona sordum, tutuşum sıkılaştı. "Bensiz kızgınlığınla nasıl başa çıkacağını düşündün mü? Çünkü bundan çok daha kötü olurdu. Acı içinde olurdun, birilerinin seni düğümlemesi için çığlık atardın. Tüm o Betalar dener ve başarısız olurlardı. Sonra ne olacak Winter? Sen ne yapardın? Seni parçalamalarına izin mi vereceksin? Ölümünü binlerce mil öteden hissettirmelerine mi?"

Tırnakları kalçalarımın batıyor, omuzları titriyordu. "Hayır," diye fısıldadı.

"Ne yok, bebeğim?" Saçlarından bir tutam almak için avucumu yukarı kaydurdım ve güzel yüzünü incelemek için başını geriye doğru çektim.

Gözbebekleri iyice büyümüş, koyu renkli irislerini geride bırakarak gözlerinin siyah, aç kürelere benzemesine neden olmuştu. Ama ifadesindeki anlayışı, kendisi ve benim için seçtiği kader hakkında ona söylediklerimden duyduğu korkuyu yakaladım.

"Bunu hissetmek beni öldürürdü Winter. Sana yardım edemeyeceğim kadar uzakta olduğunu bilmek ve tam olarak nasıl zarar gördüğünü bilmek."

Önünde diz çöktüm, bu beni hala onun küçük gövdesi üzerinde yüksekte bırakıyordu, ama onu daha kolay tutabiliyordum. Hemen omuzlarımı kavradı, bana olan ihtiyacını ifade etmek için vücudunu benimkine bastırdı. Ama ben onu geri çektim, parmaklarım saçlarına dolanırken diğer avucum kalçasına gitti.

"Şu anda hissettiğin acı, vücudunun seni reddetmeye devam ettiği o orgazm, kızgınlık döneminde bir milyonla çarpılırdı. Kendini bu arzuya kaptırır ve herkesin ve her şeyin seni becermesine izin verirsin, bu arada sadece bir düğüm arzularsın. Benimkini." Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve alay etmek için iffetli bir öpücük kondurdum. "Aramızdaki bağı anlıyor musun, tatlım? Bizi her yönden nasıl birbirimize bağladığını?"

Başını salladı, kolları boynuma dolanırken bana can simidi gibi . "Benim," dedi nefes verirken.

"Seninki," diye kabul ettim ve kumandamı bulmak için kalçasını bıraktım. Titreşimleri kapattım, ağzım hâlâ onunkine yakın duruyordu. "Ayağa kalk ve bana külotunu ver, Winter."

Yutkundu ve istediğimi yapmak için omuzlarımdan destek aldı. Bacaklarının arasındaki danteli çıkarmak için eğilirken kalçalarını tuttum. Çılgınca titriyordu ama hayran olduğum bir zarafetle görevin üstesinden gelmeyi başardı.

Giysiyi parmaklarının arasından alıp cebime koydum ve "Şimdi Ben Wa taşaklarını çıkarabilirsin. Ama sakın gelme."

"Evet, Alfa." Gözlerini kapadı ve parmaklarını şiş dudaklarının üzerinden aşağıya, düğümüm için yaratılmış kaygan cennete doğru kaydırды. Winter metal boncukları çekip çıkarırken ve onları benim görüşüme sunarken titredi.

"Onları benim için yala, bebeğim."

Göz kapakları, abanozun büyüleyici kürelerini göstermek için yükseldi. Bakışlarımı tuttu ve tam olarak istediğimi yaptı, dudakları ve dili beni hiç denemeden baştan çıkardı. Kahretsin, bunu sikime yapmasını istiyordum.

Sonra kendime söyledim. Winter bu geceki davranışından sonra bağlılığımı ve tüm dikkatimi hak etmişti. Tam olarak istediğim şeyi yapmıştı ve bunun için onu uygun şekilde ödüllendirmek niyetindeydim.

"Mmm, çok güzel görünüyor tatlım," diye övdüm. "Şimdi benim için eteğini kaldır ki tatlımın tadını çıkarabileyim."

Beklentiyle nefes nefese kalmıştı, ince ipek elbisesinin kumaşı kalçalarına kadar kıvrılırken meme uçları keskin bir şekilde dışarı çıkıyordu. Ellerim kalçalarında, yaslanabileceği bir şey olmasını isteyerek onu kapıya doğru yönlendirdim.

"Düşmemeye çalış," dedim.

"Ben...?" Sorusunu bitirmek için sert bir nefes aldı. "Gelmeme izin var mı Alfa?"

Kahretsin, ona tapıyordum. Tüm kurallarımı almış ve onları muhteşem bir şekilde ezberlemişti.

Onu sadece yalamakla yetinmeyecektim; ihtiyacı olduğunu bildiğim düğümü de atacaktım. Ve daha sonra tekrar hareket etmeye hazır olana kadar onu tutacaktım, bu küçük tek bölmeli banyoda saatler sürse bile. En azından temiz ve zarif döşenmişti.

"Boşalabilir, çılgılık atabilir ve inleyebilirsin Winter," dedim ona. "Kendini tutma. Bu lanet sektördeki herkesin sana sahip çıktığını duymasını istiyorum. Anladın mı?"

"Evet." Başı kapıya yaslandı. "Teşekkür ederim, Alfa."

Tepkilerinden memnun bir şekilde boğazımda guruldadım ve ağzımı klitorisinin üzerine kapattım.

Adım dudaklarından döküldü ve bana Kazek demesi için ona izin vermemiş olsam da onu düzeltmedim ya da azarlamadım. Ona, kendisine sahip olan sürüyü bilgilendirmesini emretmişim ve o da tam olarak bunu yapmıştı.

Neredeyse anında boşaldı, vücudu ihtiyaç duyduğu doruktan titreyerek çekirdeğini salladı. Onu yuttum, zevkini daha da ileri götürdüm, ilkinden birkaç dakika sonra onu ikinci bir zirveye yuvarladım ve işkence edici yükseklerden inerken onu iyice yaladım.

Winter bir elini elbisesinden kurtarmıştı, parmakları saçlarıma kilitlenmişti ve ben zevkli saldırıma devam ederken o da sıkıca tutundu.

Bana durmam için yalvarana ya da daha fazlasını talep edene kadar onu boşaltmaya devam edeceğime yemin ettim.

Ve yaptım.

Hassas tomurcuğunu emdim, bacaklarını titreten o noktaya masaj yapmak için parmaklarımı içine soktum ve onu uçurumun üzerine sürdüm.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Cevap olarak neredeyse adımı söylüyordu, küfürler, yalvarmalar ve inlemeler birbirine karışıyordu.

"Dur", "Daha fazla "ya dönüştü ve daha sonra "Çok fazla" oldu. Sonra ağlamaya başladı, amcığı parmaklarımı sıkıyor ve beni rahminden reddediyordu.

"Knot," diye fısıldadı, içinde bir orgazm daha zirve yaparken bile gözyaşları yanaklarını çiziyordu. "Lütfen, Alfa. Düğümüne ihtiyacım var."

Şişmiş memesini ısırđım, sert değil, sadece artan coşkusunu yatıştıracak kadar. Çünkü başka bir doruk noktasının onu yere düşüreceğini biliyordum.

Sonunda eşi için hazırđı. Başka bir şey yapamazdı.

"Bunu hatırlamanı istiyorum Winter," dedim ayağa kalkıp onun üzerinde yükselirken. "Şu anda nasıl hissettiğini hatırla. Tüm coşkuna rağmen ne kadar boş olduğunu. Çünkü bensiz hayat böyle olurdu. Biz olmadan."

"Lütfen yapma..." Alt dudağı titredi. "Lütfen beni bu şekilde bırakma Alfa."

Çenesini kavradım ve yavaşça öptüm, dilimde kendini tatmasına izin verdim. "Bu en büyük ceza olurdu, değil mi?" Fısıldadım. "Seni tatminsiz bırakmak. Çekip gitmek ve seni kendi başının çaresine bakman için geride bırakmak. Senin ihtiyaçlarını karşılamak ve seni-bizi-öncelikli kılmak yerine diğer odadaki görevime cevap vermek."

Tamamen farklı bir nedenden dolayı titremeye başladı, tam da bunu yapmamdan duyduğu korku içinden sekerek gözyaşlarının tüm gücüyle yeniden akmasına neden oldu.

Dediğim gibi, bu nihai kınama olarak hizmet edecektir.

Daha önceki meydan okuma eylemi için hak ettiği şey buydu.

Yine de bu gece bana çok iyi saygı göstermiş ve tam olarak istediğimi yapmıştı.

İşte bu yüzden ona karşı yumuşak davranmayı seçtim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, neredeyse ayaklarımın dibinde yere yığılırken avuçları omuzlarımdan düştü.

Ama boştaki elimle kalçasını tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Biliyorum," diye cevap verdim kulağına karşı. "şimdi beni pantolonumdan kurtar."

Rahatlamaktan neredeyse eriyecekti. İşimi bitirmesi için onu dizlerinin üzerine çöktürmek daha kolay olurdu ama o kadar acımasız değildim.

En azından onunla değil.

Kemerimi ustalıkla çözerken, elbise pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indirirken, dokunuşumu tekrar saçlarına kaydurdım ve ipeksi telleriyle oynadım. Bu akşam ne yapmak istediğimin farkında olduğum için boxer giyme zahmetine girmemiştim, bu yüzden sikim onun hevesli ellerine düştü.

İzin istemeden beni okşadı.

Cevap olarak hırladım, çoğunlukla onaylayarak ama kimin kimi kontrol ettiğini de hatırlatarak.

Alnı bir teslimiyet gösterisiyle öne doğru düşmeye başladı ama saçlarını kavrayışım onu geride tuttu. Özür dilemesine ya da konuşmasına fırsat vermedim, ağzım sert bir öpücükle ona hükmetmeye çalışıyordu.

Benim için açtı.

Onu arzuladığım şekilde yememe izin verdi.

Ve bir sonraki hamleyi yapmamı bekledi.

Öpüşmenin bu kadar erotik olabileceğini hiç bilmezdim. Hiçbir zaman aktivite listemin üst sıralarında yer almamıştı, çünkü her zaman doğrudan işi yapmayı tercih etmiştim. Ama Winter her şeyi değiştirdi. Yavaş gitmemi, her anı ezberlememi ve bir sonraki adıma geçmeden önce onun rahat etmesini sağlamamı istedi.

şu anda yaptığım da tam olarak buydu.

Onu bu deneyime alıştırdım, ilk başta kontrol talep ettim ve nazıkçe, yavaşça, tercihlerinin bu süreçte parlamasına izin verdim.

Akıcı hareketlerden hoşlanıyordu, dilimin onunkiyle okşadığı ve dans ettiği hareketlerden.

Kış tutku istiyordu.

Duygularıma ihtiyaçı vardı.

Ona her şeyi ve daha fazlasını vermemi istiyordu.

Ben de öyle yaptım. Ağzıma her şehvetli sahip oluşunda, yöntemlerine teslim oldum ve her şeyime erişmesine izin verdim. Bugün beni terk etmeye çalıştığı için ona olan kızgınlığım da dahil olmak üzere duygularıma. Neredeyse onu kaybediyor olmaktan duyduğum endişe. Kaderimizi kabullenişimin yanı sıra liderlikten hoşlanmayışım ve ardından bunun gerekliliğini anlamam.

Ve en önemlisi, ona olan hayranlığımı hissetmesine izin verdim. Bağlılığımı. Onu her zaman koruyacağıma söz verdim. Onun yanında duracağıma yemin ettim. Aramızdaki bağ ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak kabul ettim.

Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı ağlıyordu, güçlü küçük dostum ona ağzımdan tek kelime çıkmadan söylediğim her şeyle boğulmuştu.

Kıçını avuçladım ve havaya kaldırdım, sonra kalçalarını kendi kalçalarımınla kapıya sabitledim. Bacakları denge için belime dolanırken, sikim hatasız bir doğrulukla girişini buldu ve içine doğru kayd.

Soluk soluğa bana doğru eğildi, onu ikimizin de arzuladığı şekilde içime alırken gözyaşları daha da hızlı akıyordu.

Bu acı ya da zevkle ilgili değil, ihtiyaçla ilgiliydi.

Benim kurdum iddiamı ortaya koymamı, onun kurdu da onu iyice düğümlememi istedi.

Ağzlarımız birbirimize karşı daha aç hale geldi, onun dili benimkine karşı bir lütuftu. Daha önce hiç kimseye karşı bu andaki gibi hissetmemiştim. Çok yoğun bir sahiplenme, çok fazla tamamlanma. Sanki onsuz nefes alamayacakmışım, sanki onun sayesinde yaşamaya başlamışım gibiydi.

Duyguları içine işledim, muhtemelen itişlerimin gücünden dolayı onu zedelediğimin farkındaydım ve daha fazlasına ihtiyacı olduğunu kabul ediyordum.

"Kış," diye nefes aldım, kendimi ona kaptırmıştım.

Tüm bu egzersiz kontrole, ona tamamen sahip olma ihtiyacımla ilgiliydi ve yine de hayatım boyunca hiç bu kadar sınırsız hissetmemiştim.

Bizim ÇİFTLEŞME ustalaşmış Biz İkisi de,
getirdi Ben için mecazi dizlerimin üzerine
çöktü ve benden boyun eğmemi istedi.

Ve yaptım.

Ona.

Bizim için.

Şu ana kadar.

İnledi, duvarları artan coşkusunun bir göstergesi olarak etrafımda sıkıca kenetlendi. "Ver onu bana," diye emrettim. "Çılgılık at, Winter. Adımı haykır."

"Kazek!" Sonsuza dek en karanlık rüyalarımda hatırlayacağım ve her zaman yeniden yaratmaya çalışacağım bir sesle parçalandı.

Saf coşku. Acı yok.

Sadece bütünlük.

Sonunda aynı anlayış seviyesindeydik, zihinlerimiz ruhlarımızinkile eşleşiyor ve bağımızı yepyeni bir varoluş düzlemine zorluyordu.

Düğümüm içimden patladı ve acı dolu bir zevkle ulumama neden oldu, kurdum tamamen dümendeydi. Düşünmeyi bıraktım. Tepki verdim. Ve Winter'ı, günler önce onu tattığım yerden tekrar ısırdım.

Çılgılık attı ve unutulmaya yüz tuttu, kurdu savaşmadan benimkine teslim oldu.

Yepyeni bir çiftleşme gibiydi, bedenlerimiz öncekinden daha güçlü bir birliktelikle birleşiyordu. Bunun mümkün ya da mantıklı olmadığını biliyordum ama aramızdaki hiçbir şey mantığa dayanmıyor gibiydi. Her şeyin altı sihirle çizilmişti. Berbat bir peri masalı. Kendi sonsuza dek mutlu sonum.

Boynunu serbest bıraktım ve sahip olduğumu bilmediğim bir tutkuyla ona sarıldım. O da bana sarıldı, bacakları titriyordu, nefesi kesik kesik geliyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim, Alfa."

"Kazek," diye düzelttim, adımlı onun tatlı dudaklarından duymaya ihtiyacım vardı.

"Kazek," diye tekrarladı usulca. "Teşekkür , Kazek."

Onu usulca öptüm ve ikimizi de yere indirdim, sırtım kapıya yaslandı ve tohumum içine akmaya devam ederken o kalçalarım sarıldı.

Üzerimize sessizlik
çöktü. Bir
memnuniyet.

Açık bir yol.

Geleceklerimiz sonsuza dek birbiriyle evleniyor.

Yemek alanında kimlerin kaldığı umurumda değildi, hepsinin yeniden ortaya çıkmamızı bekleyip beklemedikleri umurumda değildi, bu an benim için kısa kesilemeyecek kadar güçlü ve anlamlıydı.

Winter da aynı şekilde hissediyor gibiydi, parmakları ceketimin ve gömüğümün düğmelerinde gezinirken alnı omzuma yaslanmıştı.

Ne kadar güzel bir eş.

Çok mükemmel.

Saçlarını omzunun üzerinden taradım ve işaretime hayran kaldım. Benimkini.

Düşüncelerimi hissetmiş gibiydi, çünkü anlamaya benzer bir sesle mırıldandı, bu küçük ses içimde her türlü şeyi yapıyordu.

"Seninim Kış Çiçek," dedim usulca, göğsümde yankılanan bir mırıltıyla. "Her zaman. Sen kaçarsın, ben kovalarım. Bu bizim dansımız. Bir dahaki sefere beni terk etmeye çalıştığında bunu hatırla."

Tekrar mırıldandı, orgazm sonrası durumunda çıkarabildiği ses bu gibi görünüyordu.

Bunu bir yanıt olarak kabul ettim.

En çok da bağ sayesinde onun güvencesini hissettiğim için. Ben de seninim, diyordu. Her zaman.

WINTER

KAZEK elbisemi düzeltmeme yardım etti, parmakları siyah ipeğin üzerinde ustalıkla geziniyor ve doğru yerlerdeki kırıksıklıkları düzeltiyordu. Tohumu kalçalarımı ıslattı, külotum ceplerinden birinde kayboldu. Yıkanmama izin vermediği gibi, sikini pantolonunun içine sokarken kendisi de temizlenmeye zahmet etmedi.

Herkes bizi çoktan duymuştu. Burada olanları saklamanın bir anlamı yoktu. Ayrıca onun iddiasından çekinmek de istemiyordum. O bana aitti, ben de ona.

Kazek düşüncelerimin yönünü hissetmiş gibi dudaklarını iddia ettiği işarete indirdi ve boynuma bir öpücük kondurdu. "İyi misin Winter?" diye fısıldadı.

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

"Güzel." Ağzını şakağıma dayadı ve arkama geçti. Kolyem elinde belirene kadar nedenini anlamamıştım. "Bunu sana daha önce takacaktım ama unuttum." Kolyeyi tenimde gezdirdi ve metali enseme sıktı. "Ludvig bunu nezarethanede bıraktığını söyledi."

Aynadaki yansımamı incelerken pati izi tılsımına dokundum. "Unutmuşum," diye itiraf ettim. "Sana bundan bahsetti mi?"

Kazek bardağın içinde bakışlarımla buluştu. "Evet."

Daha fazlasını bekledim ama detay vermedi. Kazek'in kollarında döndüm ve avuçlarımı göğsüne bastırdım. "Ne söyledi?"

"Gerçekten bilmiyor musun?" "Neyi bilmiyorum?"

Elleri kalçalarımına gitti, sahiplenici ve çok hoş bir tutuştu. "Alfa Ludvig senin amcan."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Ne?"

"Evet, kesinlikle bilmiyordun," diye mırıldandı, ses tonunun altını çizen bir eğlenceyle. "Benim için de yeni bir haberdi. Gidip ona soralım mı?"

Yanıt vermek için yeterince hava alamadım.

Amcam mı? Gözlerimi kırptım. Nasıl?

Doktor ne demişti? Ludvig'in kolyeyi tanımasıyla ilgili bir şey. Bunun İskandinav Sektör Alfa'sını bana yardım etmeye ikna edeceğinden emindi. Bu da Doc'un bildiği anlamına geliyordu. Grum biliyor muydu?

Kapıya doğru döndüm, Kazek hemen arkamdaydı. Bana durmamı söylemedi ya da yerimi hatırlatmadı, yakınlığı arkamda baskın, destekleyici bir varlıktı.

Ve her nasılsa bu beni ona daha çok aşık etti. Çünkü gerektiğinde olmam gereken kişi olmama izin verdi ve derse ihtiyacım olduğunda bana yerimi hatırlattı.

Düzgün bir plan yapmadan o havaalanına gitmek büyük bir hataydı. Bunu kabul ettim, tıpkı onun beni güncelleme yapmadan kilitli tutmasının yanlış olduğunu kabul ettiği gibi. En azından öyle sayılır. Eksikliği kesinlikle ima etmişti.

Ne olursa olsun, iletişim bizim gücümüz değildi. İlişkimizin bu alanı üzerinde çalışmamız gerekiyordu ve çalışacaktık, ama şu anda cevaplara ihtiyacım vardı.

"Biliyor muydunuz?" Masaya varır varmaz sordum.

Herkes tatlı kokteyllerine geçmişti, bakışları bana kayıyordu, çünkü ben her ne yapıyorlarsa böldüm.

tartışıyoruz.

Ama benim gözüm sadece Grum'daydı. "Biliyor muydun?" Tekrarladım.

Bana baktı. "Neyi biliyorsun?"

"O Ludvig benim amcam," diye cevap verdim dişlerimin arasından. Grum tereddüt bile etmedi. "Evet."

"mi?" Bastırdım.

"Evet, Prenses. Hepimiz biliyorduk." "Biz mi?" Kazek tekrarladı.

Ama Grum'un kimi kastettiğini zaten biliyordum. Benim koruyucu yedilim.

"'Biz' kim?" Grum onu görmezden geldiğinde Kazek talep etti.

"Sana rapor vermiyorum Alfa," diye cevap verdi, odağı hâlâ benim üzerimdeydi. "Benim sadakatim Prenses Snow'a. Her zaman."

Kazek hırladı, sesi sırtımda şiddetli bir titreşim yarattı. "Dikkatli ol, Beta."

Grum sonunda gözlerini benden kaçırdı ve arkamdaki kızgın erkeğe odaklandı. "Onun eşi olmana saygı duyuyorum, Alfa Kazek. Ama ben Frost ailesi hanedanına bir yemin ettim ve bu yemini bozmayacağım."

Sessizlik.

Grum daha fazla açıklama yapamadı, koruyucu bir sessizlik yemini etti.

Ama ben aynı kurallara tabi değildim.

Yedisi de bana ve soyuma hizmet etmek için vardı. Kazek eşim olarak hanedanıma katılmıştı ve görünüşe göre Ludvig de kan bağıyla akrabaydı. Onun annemin kardeşi olduğunu düşündüm çünkü babamın ailesi yüz yıl önce toplumun yeniden yapılandırılması sırasında yok edilmişti. Bu şekilde Kış Sektörü'nün Kralı olmuştu.

Eşi Mila da aileden sayılırdı. Oğlu Mick de aynı şekilde - akşam yemeğinde fark ettiğim bir ilişki. Ayrıca herkesin ona Mick değil Sven diye hitap ettiğini de öğrendim.

Böylece Kari ve Enrique odadaki iki yabancı olarak kaldı.

"Ne yemini?" Kazek beni kollarında döndürerek sordu. "Neden bahsediyor bu Winter?"

Kendimi onun koyu renkli gözlerinde kaybettim, gücünün kuşkularımı bastırmasına izin verdim ve "O benim yedilimin bir parçası" diye fısıldadım. Eğer Enrique bunlardan herhangi birini Vanessa'ya bildirirse, Beta çemberim tehlikeye girecekti. Onlar kendi başlarının çaresine bakabilirdi ama Aynalar Kraliçesi'nin adil oynamadığı açıktı.

"Kar," diye uyardı Grum.

Başımı salladım. "Bu odadaki herkes teknik olarak aileden sayılır Grum. İki kişi hariç ve Alfa Kazek'in onları gerektiği gibi hizada tutacağına güveniyorum." Belki Kari değil ama kiminle konuşabileceğini gerçekten bilmiyordum. Tek gerçek tehdit Enrique'ydi ve onun kadarı de zaten dostumun avuçlarının içindeydi.

Kazek yanağını avuçladı, ifadesi sıcaktı. "Bana yedi yaşından bahset."

"Koruyucu yedilim," diye yanıtladım boğazımı temizleyerek. "Bana nasıl dövüşeceğimi öğretenler onlardı. Vanessa'nın haberi olmadan beni gizlice büyüttüler, sadakatleri her zaman benim soyuma oldu, onunkine değil. Uçakta kaçmama yardım edenler onlardı. Kimlikleri sadece ben ve yedi kişi tarafından biliniyor ve hepsinin krallıkta güçlü pozisyonları var."

"Bu yüzden benimle gelmeye gönüllü oldun," dedi Enrique. Döndüğümde onu Grum'a ağzı açık bakarken buldum. "Onun burada olduğunu biliyordun ve onu korumaya niyetliydin."

"Evet." Grum yalan söyleyecek ya da detaylandıracak biri değildi. Sadece detayı doğruladı ve odağını bana çevirerek başka neler açıklayacağımı görmeyi bekledi.

"Yediler, reformasyon sırasında Frost ailesinin son varisi olan babamı korumak için oluşturuldu. Dediğim gibi, hepsi de Kış Sektöründe değerli istasyonlara sahip olan seçkin bir Beta ekibidir. Grum, Kış Sektörü'nün

silah uzmanı. Doc güvenlik ekibimin başı. Ve isimlerini açıklamayacağım beş kişi daha var. Hepsi Frost soyunu gerektiği gibi korumak için bir araya geliyor."

"Einar Frost'a ve daha sonra eşi Sofie Frost'a kan yemini ettik," diye onayladı Grum.

"Bu harika," dedi Kazek, sesi hiç de etkilenmişe benzemiyordu. "Kaç yaşındasın Winter? Yirmi mi? Yirmi bir mi?"

Kaşlarımı çattım. Bu zaten bilmesi gereken bir şey gibi görünüyordu ama sanırım temel bilgileri gözden geçirmemiştik. "Yirmi bir."

"Yirmi bir," diye tekrarladı. "Vay be. Hepinizin onun bir Omega olduğunu anlamanız için yirmi yılınız vardı. Tüm bu bastırma olayının sizin için bir anormallik olduğunu anlıyorum ama başka işaretler de olmalıydı."

"Bilmiyordum," diye belirtti Enrique. "Ve fark etmem gereken durumlar da vardı."

Bir şekilde yakınlaştığımızı söylemesinin pek de ince olmayan yolu karşısında irkildim.

Kazek hırlayarak öne doğru bir adım attı ama ben onun önüne atladım. "Beni düğümlemeye hiç yaklaşmadı," dedim ellerimi omuzlarına koyarak. "Sadece sen, Alfa."

Bana bakarken gözleri parladı. "Peki ya Grum?"

"Düğün gecesine hazırlık olarak onun geçişini kolaylaştırdım. Her şeyden çok tıbbiydi ve az önce banyoda yaptığın gösteriye hiç benzemiyordu," diye yanıtladı Grum, sandalyesinin tahta üzerinde kayarken çıkardığı ses sözlerinin etrafında yankılanıyordu.

Yaşadığımız deneyimi anlatış şeklinden irkildim. Tasvirinde haksız değildi, ancak özeti yüksek sesle hoşlanmadım.

"Onu sahiplenmeden önce olan bir şey için beni terbiye etmek istiyorsan, Alfa, o zaman bu senin seçimin," diye devam etti Grum, botlarının sesi yankılanırken. "Ama şunu unutma ki

Snow'un koruyucularından birini devre dışı bırakmış olursunuz. Ve inanın bana şu anda ikinizin de sadık bir desteğe ihtiyacı var."

"Sadık destek," diye alay etti Kazek. "İskandinav Sektörüne indiği gece neredeyse ölüyordu çünkü kızgınlığı bastırıcı ilaçlar damarlarını kirletmeye devam ederken başladı. Benim iddiam onun hayatını kurtardı. Sen ne yaptın?"

"Onu yetiştirmeye yardım ettim, kendini nasıl savunacağını öğrettim ve kraliçenin burnunun dibinde onu elimden geldiğince korudum. Sarayın içini ve dışını biliyorum, kurtların motivasyonlarını anlıyorum ve en önemlisi, tüm silah kasalarının bakımını yapıyorum. Kraliçe Vanessa'nın bilmediklerini bile."

Kazek onun ölçüsünü bir kez daha aldı. "Benim için neden yararlı olduğunu söylüyorsun."

"Evet," diye onayladı Grum, her zaman gerçekçi ve açık sözlüydü.

"Detaylandır," diye talep etti Kazek. "Benim olana dokunduğun için yaşamana izin vermem konusunda beni ikna et."

Kazek'in göğsüne doğru kıvrıldım, dokunarak ona yalvarmaya çalıştım ve Grum'un tam arkamda durmaya geldiğini hissettim. Bir Beta kurdu olabilirdi ama bir Alfa' kalbine sahipti. Cezasının amacını kabul etmese bile cezasıyla yüzleşecekti.

"Kazek," diye fısıldadım, sesimde yumuşak bir yalvarış vardı. O benim kardeşim. Lütfen onu öldürmeyin, demek istedim. Ama çok sert bir şekilde müdahale etmemem gerektiğini biliyordum. Alfalar sahiplenici yaratıklardı. Grum bana dokunmuştu. Sadece bu bilgi bile Kazek'i cinayet işlemeye itmeye yeterdi, tıpkı Alana'nın Ludvig'in ofisindeki varlığına verdiğim tepki gibi.

"Şşşt, ufaklık," diye yanıtladı Kazek. "Seni duymak istiyorum koruyucu kendini savunur."

Grum'ın sakin enerjisi beni arkamdan ısıttı ve rahat bir duruş sergilediğini gösterdi. Ölümcül bir suikastçıdan bile gelse tehditlerin onu korkutmasına nadiren izin verirdi. Eğer Doc olsaydı

karşı karşıya gelir ve tartışır. Ancak Kazek ile birlikte, yerini değerlendiriyor ve kelimelerini seçiyor gibi görünüyordu.

Her zaman çok akıllıca, Grum, diye düşündüm.

"Bana ihtiyacın var Alfa," dedi açık açık. "Gerekirse döv beni ama değerimi unutma, özellikle de Snow için. Yedi kişi baskılayıcılar konusunda bir hata yaptı. Ancak bu, yirmi yıldır sürekli olarak hayatını kurtarmamı silmez. Ona karşı başka komplolar da oldu. Hepsini Snow da dahil olmak üzere kimsenin haberi olmadan engelledik."

Gözlerimi kırptım. "Ne?" Ona bakmaya çalıştım ama Kazek'in kolları omuzlarıma dolandı ve beni göğsüne bastırdı.

"Ne tehdidi?" Kazek sordu.

Grum sanki olayları sadece beyninde var olan gizli bir belgeden okuyormuş gibi her birini sıralamaya başladı. O konuşurken aklımda sorular dönüp duruyordu.

Beş yaşındayken biri beni boğmaya mı çalıştı? Bu yüzden mi gençken o çıkıntıdan düştüm?

Ben ne zaman bir hafta uyudum? Neden hatırlayamıyorum?

Diğerleri bana hiç ulaşmamış tehditlerdi, örneğin en sevdiğim meyve olan zehirli elmalarla dolu bir sepet gibi.

"Kaç kişi beni öldürmeye çalıştı?" Ben sordum nefes nefese, şok olmuş bir şekilde.

"Birkaç tane," diye yanıtladı Grum. "Çoğunlukla krallığın dışından gelen haydut kurtlar ve ne yazık ki sadece ikisi konuşmak için hayatta kaldı. Hayırseverden Yaşlı Cadı olarak bahsediyorlardı. O kişiyle hiç tanışmamışlar, sadece teklif edilen ödülü kabul etmişler."

"Ödülleri takip ettin mi?" Kazek sordu.

"Denedik ama hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmaya devam ettiler. Bu da suikast girişimlerine karışan birden fazla taraf olduğunu gösteriyor."

"Demek istediği buydu," diye araya girdi Enrique, sesi karanlık ve derindi. "Vanessa bir keresinde Snow'dan 'yıllardır çözmeye çalıştığı ama bir türlü çözemediği bir sorun' olarak bahsetmişti.

ilerleme. Daha sonra otuz dakika boyunca bu iş için doğru Alfa olduğum için beni övdü ve kötü beslenmiş itlerin değil, itibarlı bir Alfa'nın doğru rota olacağını bilmesi gerektiğini söyledi. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık biliyorum."

Titredim, konuşma gerçeküstü gelmişti. Vanessa'nın beni Enrique'nin eliyle öldürtmek için komplo kurduğunu bilmek beni incitmiş ve . Ancak beni öldürmesi için tuttuğu ilk kişinin o olmadığını fark etmek sadece sinir bozucu değil, aynı zamanda endişe vericiydi.

"Neden bana söylemedin?" Etrafımda konuşulanları keserek sordum. Sorunun ona yönelik olduğunu anlaması için Grum'a döndüm. Kazek buna izin verdi ama kollarını açıkça sahiplenici bir tavırla bana doladı. "Neden beni karanlıkta bıraktın?"

"Seni korumak için," diye cevap verdi. "Kanıt olmadan Vanessa'yı suçlayamazdık ve Doktor senin kazara ona gidebileceğinden endişeleniyordu. Bu yüzden sana nasıl dövüşeceğini ve kendini nasıl savunacağını öğrettik. Seni bu kadar sıkı eğitmemizin nedeni de buydu."

"Oh." Bu mantıklıydı. Vanessa'nın yanında kendimi gerçekten huzursuz hissetmeye başlamam geçen yıla kadar olmamıştı. Çocukken ona sık sık bir anne figürü olarak bakar ve imkansız gibi görünmesine rağmen onu her zaman memnun etmeye çalışırdım.

"Hayatta kalan ikisine ne oldu?" Kazek konuşmayı tekrar hayatıma kastetme girişimleri listesine kaydırarak sordu.

Grum, Kazek'in bakışlarını omzumun üzerinden karşıladı, gümüş mavisli gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Bir delikte yarı aç yaşıyorlar. Doktor gelecekteki bir duruşma için onlara ihtiyacımız olabileceğini düşündü." Grum bir omzunu kaldırdı. "Mantıklı bir tiptir. Uzun vadeli plan yapmayı sever."

"Onları hangi cehennemde saklıyorsun?" Enrique sordu.

"Aynalar Kraliçesi'nin asla bulamayacağı güvenli bir yerde. Ziyaret," diye belli belirsiz cevap verdi Grum.

Kazek arkamda uzun bir süre sessiz kaldı ama kasları gevşerken ondan yayılan onayı hissettim. "Haklısın. Benim için çok faydalısın, Beta."

Grum, "Bu şekilde görebileceğini düşünmüştüm," diye cevap verdi.

"Mmm," diye mırıldandı Kazek onaylayarak. "Ama eğer bir daha eşime onun hayatını kurtarmak dışında herhangi bir şekilde dokunursan, seni canlı canlı yüzer ve kendi taşaklarını yemeye zorlarım. Anlaşıldı mı?"

Grum bana baktı ve başını yana eğdi. "Benim yeminim Snow Frost'a. Eğer onun isteği buysa, o zaman kabul edebilirim."

"Sarılmaya izin var." Omzumun üzerinden arkadaşşıma baktım. "O benim için bir kardeş gibidir."

"Senin içinde olan bir kardeş," diye karşılık verdi Kazek boğazında kısık bir hırıltıyla.

"Alfa Alana'ya tahammül ettim." Zar zor. "Beta Grum'a da tahammül edeceksin."

Beni inceledi, koyu renk gözleri kızgınlık ve gururun karmaşık bir karışımıyla parlıyordu. Ama sonunda çenesini eğerek kabul etti. "Pekâlâ, Omega. Kısa sarılmalara izin var."

Dudaklarım pazarlık ettiği şartlar karşısında kıvrıldı.

"Tamam."

"Tamam," diye tekrarladı Kazek, şakağıma bir öpücük kondurdu, anlaşmamız sağlanmıştı.

Herkesin ağzı açık bize baktığını görmek için arkamı döndüm.

Mila ve Ludvig dışında herkes. İkisi de aynı onay ifadesini takınmıştı. Alfalar Omegalarına nadiren boyun eğlerlerdi, özellikle de toplum içinde, ama bu odadaki neredeyse herkesin bir şekilde aileden olduğunu zaten tespit etmiştik.

Grum, Kazek'e hitaben, "İşe yarayacaksın," dedi, sesinde bir parça saygı vardı.

Arkadaşım kaşlarını kaldırdı. "Hiç soru var mıydı?" "Evet.

Yaklaşık bin ," diye yanıtladı Grum, sonra tekrar yerine oturmak için döndü. "Şimdi Aynalar Kraliçesi'ni alaşağı etmek hakkında mı konuşacağız yoksa duruşumuza devam mı edeceğiz? Çünkü o kaltağa boyun eğmekten bıktım usandım."

Dudaklarım onun bu cesur ifadesi karşısında şaşkınlıkla aralandı. Sadece diğer yedi kişinin yanında böyle konuşurdu. Kazek'e bu şekilde hitap etmesi, eşimin onun beğenisini kazandığını gösteriyordu. Bu düşünce içimde bir sıcaklık yarattı. Kazek'i benim olarak kabul etmesi hoşuma gitmişti. Bu benim kararına saygı duyduğu anlamına geliyordu. Başka bir seçeneğim olduğundan değil, ama bu ne burada ne de oradaydı.

Kraliçe Vanessa beni zor bir duruma sokmuştu.

Seçme şansımın olmamasının suçlusu oydu, Kazek değil.

Arkadaşım homurdandı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Merak etme, Beta. Çok yakında benim ve Winter'ın önünde eğiliyor olacaksın."

Grum başıyla onayladı. "O halde bir planınız olduğunu tahmin ediyorum."

"Aslında var," diye yanıtladı Kazek, dikkati Enrique'ye kaymıştı. "Ve her şey seninle başlıyor."

OceanofPDF.com

WINTER

OceanofPDF.com

AFEWDAYS LATER

Uçak alçalırken karnım ağrıyordu. "Bu asla alışamayacağım," diye nefes aldım, kolçakları sıkıca tutmaktan parmak eklemlerim beyazlaşmıştı.

Kazek avucunu elimin üzerine koydu, pencereden dışarı bakarken başparmağı bileğimi okşadı. "Sık sık uçmayacağız," diye mırıldandı. "Söz veriyorum."

"Güzel." Çünkü bu berbat bir şeydi ve bunu bir daha asla yaşamak istemiyordum.

Gözlerimi kapattım, burnumdan nefes aldım ve ağzımdan yavaşça verdim. İsyan eden içimi sakinleştiren tek şey buydu.

Tekerlekler yere değdiğinde bir sarsıntı bedenimi sarstı, altımızdaki pürüzlü yüzey inişimizin hızıyla gürledi. Herhangi bir radarda görünmek ya da yaklaşırken duyulmak istemediğimiz için Kış Sektörü'nün yaklaşık altmış mil dışında bir yer seçmiştik.

Grum'un son mesajına göre, hava gözetleme tarayıcılarını yaklaşık bir saat önce devre dışı bırakmıştı. Kış Sektörüne döndükten sonraki birincil hedefi buydu. Bu arada Enrique'nin görevi Kraliçe Vanessa'nın dikkatini benim ölüm haberimle dağıtmaktı. Henüz bir güncelleme yapmadığı için, işini yapmakla meşgul olduğunu varsaymaktan başka seçeneğimiz kalmamıştı.

Kazek boynunu yanımda döndürdü, enerjisi baş döndürücü bir Alfa ve baskınlık dalgasıyla etrafımda uğulduyordu. Norse Sektöründe kalmamı bir kez bile önermemiştir, saldırı planı her zaman beni içeriyordu. Dün gece bunun için ona düzgün bir şekilde teşekkür etmişim ama şu anda bunu tekrar yapma dürtüsü vardı. Onun varlığı sarhoş ediciydi, özellikle de kontrolü yaydığı zaman. Ve şu anda pencerelerden çevremizi değerlendirirken neredeyse titreşiyordu.

"İlginin kokusunu alabiliyorum," diye düşündü, eli hâlâ benimkinin üzerindeydi ve hafifçe sıkıyordu. "Bu saldırganlığın bir kısmını üzerimden attıktan sonra konuyu tekrar ele alırız." Beni bıraktı, kemerini çözdü ve ayağa kalktı. "İnişimizin titreşimleri Enfekte'yi rahatsız etti. Uzakta, benim tarafımda en az üç yuva var."

Alana yerdeki bir çantayı karıştırırken, "Benimkinde iki tane görüyorum," diye cevap verdi. O da benim gibi siyah pantolon, siyah çizme ve siyah kazak giymişti.

Kazek de benzer bir kıyafet giymişti ama onun da bir çift deri eldiveni vardı.

Baş üstü bölmesinden bir çanta aldı ve ben emniyet kemerimi çözerken ayağımın dibine bıraktı. "Bir silah seç prenses. Bana neler yapabileceğini göstermenin zamanı geldi."

"Burada bir yay var mı?" Fermuarı çekiştirirken yüksek sesle merak ettim. Tam tepede bir tane, yanında da oklarla dolu bir sadak bulunca dudaklarım keyifle kıvrıldı. Arkadaşıma hayranlıkla baktım. "Teşekkür ederim."

Göz kırptı. "Sana neden Winter's Arrow dediklerini görmek istiyorum. Umarım hazırsındır."

Midemin hâlâ inişimize alışmaya çalışmasını bir kenara bırakırsak, kendimi yeterince hazır hissediyordum. Sadağı omzumun üzerinden kaydurdım ve tam oturduğunda durakladım. Kazek'in bilmiş bakışlarıyla karşılaştığımda kaşlarım yukarı doğru kalktı.

Dudaklarını kulağıma değdirmek için eğildi. "Bunu bir hediye olarak kabul et," diye fısıldadı ve yanağımdan öptü.

"Şimdi gidip nişancılığını test edelim."

Mick kokpitten ana kabine girerken homurdandı. "Standartlarını karşılayamazsa onu bir yuvaya mı atacaksın, Kaz? Çünkü eğlenceli bir hafta sonuydu." Açık mavi gözleri bana kaydı. "Boktan bir öğretmen bu arada."

"Onu bir yuvaya mı attın?" Şok olmuş bir halde sordum. Kazek bir omzunu kaldırdı. "Daha fazla pratiğe ihtiyacı vardı."

"Evet, çünkü bir öldürme fırsatını kaçırdım," dedi Mick. "Dick."

"O zamandan beri hiç kaçırmadın, değil mi?" Kazek ona bir bakış atarak karşı çıktı. Mick cevap vermeyince dostum sırttı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Siz ikiniz bütün gece flört mü edeceksiniz yoksa işe mi koyulacaksınız?" Alana bir elinde devasa bir makineli tüfek, diğerinde de bir tabanca tutuyordu. "Yoksa ben dışarıdaki Enfektelerle ilgilenirken siz ikinizin sevişmesine izin mi vereyim?"

Mick homurdandı. "Evet, her neyse. Hepinizi buraya bu lanet uçakta oturasınız diye getirmedim. Gidip şu pisliklerin acılarına son verelim."

Kazek bir bıçağı beline yerleştirmeden önce evirip çevirerek, "İşte kabul edebileceğim bir kadeh kaldırma şekli," dedi. Her iki yanında da birer silah vardı ve üçüncüsünü eline almak için eğildi. "Hadi gidip partiyi başlatalım." Bana doğru baktı. "Sen benimlesin Winter."

"Sonsuza dek," diye cevap verdim otomatik olarak, bu da arkadaşımın bana sırtmasını sağladı.

"Sonsuza dek," diye kabul etti ve beni bir öpücük için sürükledi. "O yayı kullandığını görmek için sabırsızlanıyorum bebeğim." Alt dudağımı ısırды ve beni serbest bıraktı.

"Kafalarını koparmak için nişan al. Sonra beyin sapını bir kurşunla halledeceğiz." "Bir Enfekte'yi nasıl öldüreceğimi biliyorum, Kazek," dedim ona. "A

Ağızına iyi yerleştirilmiş bir ok işini görür."

Bu bilgiden etkilenmiş görünüyordu. "Daha önce Enfekte avladın mı?"

"Nişancılığı mı nasıl mükemmelleştirdiğimi sanıyorsun?" Ben de karşı çıktım. Grum ve ikizler beni sık sık atış talimi için ormana götürürlerdi. Enfekte olanlar zombi virüsünü X-Clan kurtlarına geçiremiyordu ama yine de ısırıp etimizle beslenebiliyorlardı, bu da onları sık sık ortadan kaldırılması gereken bir baş belası haline getiriyordu. Vücut ısımız onları cezbediyor, potansiyel bir atıştırmalık için gece gündüz bizim bölgemize geliyorlardı.

Onları öldürdüğüm için kendimi kötü hissedirdim ama tedavisi yoktu. Yani onları öldürmek gerçekten bir merhametti. Akılsız et yiyicilere dönüştüklerinde insanlıklarını kaybettiler.

Kazek sırtıttı. ", Kış Oku. Karı kırmızıya boya."

"İşte şimdi konuşmaya başladın," dedi Alana kapının kilidini açarak. "Kuzeyi ben alırım."

Mick bize "Güneyi buldum," diye bilgi verdi.

"Batıda sadece su olduğu için biz doğuya gideceğiz," dedi Kazek, Mick ve Alana'nın önce gitmesine izin vererek. "Bir tünek bul ve işini yap, Winter."

Başımı salladım ve onu dışarıdaki dondurucu soğuğa kadar takip ettim. Kazağım ve pantolonum tenimi ısıırıyordu ama adrenalinim beni ileriye doğru itti.

Tromsø eskiden kültürel bir merkezdi. Şimdi ise ölü bir bölgeyi andırıyor.

İlk tasfiyeden kurtulan insanlar dağlarda ölmek üzere kaçtıklarından, burada yaşayanların hepsi Enfekte olmuştu. Her şey benim zamanımdan önce olmuştu ama yedi kişi bana olanlarla ilgili hikayeler anlatmıştı.

Tüm bu bölge yok edilmişti.

Bilinen en yakın insan bölgesi burası ile Oslo'nun ortasıındaydı.

Enfekte'nin Kış Sektörü'ne gelmesinin nedeni de buydu. Çaresizce yemek yiyorlardı. Neyse ki bu onları daha yavaş ve daha kolay avlanabilir kılıyordu.

Kazek yere çömelmiş, hareket eden kütleye odaklanmıştı. Yırtıcı hayvan moduna girmişti. Bunu içinde görebiliyordum.

Vücudunun ölümcül hatları ve adımlarının hassasiyeti. Kolunu kaldırdı ve sırayla üç el ateş ederek ilk sıradaki Enfekte'yi yere serdi. "Beni izlemeyi bırakın ve işe koyulun," diye emrederken iki kurşun daha sıktı. "Şimdi, Kış."

Mmm, otoriter dostumdan hoşlandım. Özellikle de .

Ancak, ona kanıtlamam gereken bir şey vardı.

Bunu yüksek sesle itiraf etmemiştir ama tüm bu iniş tatbikatı bir test amaçlıydı. Uçağı nehrin yukarısındaki boş bir araziye indirebilirdik ama o bunun yerine Enfekte'yi çekeceğini bildiği için şehrin kenarındaki havaalanını seçmişti.

Ve bunu yapmıştı çünkü Kış Sektörü'ne gizlice girmeden önce kendimi idare edebileceğimden emin olmak istiyordu.

Yoksa neden benim için bir yay getirsin ki?

Pekâlâ Alfa, diye düşündüm, yayımı hazırlarken. Bir tünekten bahsetmişti. İhtiyacım yoktu. Yakın mesafeden atış yapmak benim uzmanlık alanımdı.

Nefes verirken bir ok fırlattım ve yandan yaklaşan bir Enfekte'yi vurdum. Sonra arkadaşına ikinci bir ok gönderdim. İkisi de ağızdan isabetli atışlardı ve tek seferde beyin sapını kopardılar.

Bu hedefi mükemmelleştirmek yıllarımı almıştı. Artık hareket geliyordu. Ayın parıltısını yakalamak ve karanlıkta o meşhur parlayan kırmızı gözleri aramak için etrafımda döndüm.

Enfekte'yi avlamayı kolaylaştıran da buydu; kurtların gözleri ay ışığında sarı sarı parlıyordu. Buna insan formundaki şekil değiştirenler de dahildi. Her zaman sarı.

Ancak Enfekte kırmızı renkte parlıyordu.

Karanlığa bir dizi ok bıraktım, her biri hedefimi vurdu.

Kuzey Kutup Dairesi'nde yaşamak beni özellikle soğuk aylarda gece saatlerinde nasıl avlanacağımı öğrenmeye zorladı.

Artık bunu kendi avantajıma kullanıyordum, Enfekte üstüne Enfekte indirirken bir ritme giriyordum. Kazek hemen peşimdeydi, silahı kurt kulaklarım için gürültülü ve sinir bozucuydu. Ama kendimi onu ve etrafımda seken sesleri görmezden gelmeye zorladım ve düşmana odaklandım.

Bir keresinde bir Enfekte beni ısırmişti.

Hoş bir deneyim değildi ve bacağımda iyileşmesi çok uzun süren kötü bir çürük bırakmıştı, vites değiştiren genetiğimle bile.

Bir daha asla.

Dakikalar geçti.

Enfekte öldü.

Rüzgârdaki ulumalar ve çığlıklar gecenin müziğiymiş, bembeyaz karın rengi hastalıklı kalıntılarla bozulmuştu. Mick ve Alana'nın kendi bölgelerindeki işi bitirmek için kafataslarını parçaladıklarını hayal meyal fark ediyordum, gözlerim bölgede daha fazla hedef arıyordu.

Ama dördümüz, havaalanını çevreleyen yuvaları başarıyla yok etmiştik. Şehirde daha fazlası olacaktı. Yine de onları yok edecek kadar uzun kalmayacaktık.

Kazek, uçağın kargo bölümüne ek taşıma araçları getirmişti.

Tüm bunların bir test olduğunu da bu sayede anladım çünkü o araca binip Enfektelerin arasından geçebilirdik. Ama o onlarla savaşmak istedi.

Yanımda yayımla ona döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. "Ee, geçtim mi Alfa?"

Dudakları kıvrıldı. "Oh, evet. Geçtin." Avucunu boynumun arkasına doladı ve beni kendine çekti, dili benimkine karşı talepkârdı. Etrafımızı saran şiddet denizinde beni yutarken boşta kalan elimle kazağını kavradım ve hayatımı kurtarmak için ona tutundum.

Kalbim çılgınca çarpıyor, adrenalini beni ileriye doğru itiyor ve daha da heyecanlandırıyordu. Ona doğru bastırdım,

Onun dokunuşu, hayranlığı, her şeyi için istekliydim. Ve bunu bana ağzıyla verdi.

"Sen Güzel, benim küçük SAVAŞÇI Prenses," fısıldadı. "Çok etkilendim."

"Bir yuvaya düşme konusunda endişelenmeme gerek yok mu?" Mick'in daha önceki yorumuna atıfta bulunarak sordum.

Kazek sırıttı. "Hayır. Artık sadece Kış Sektörü için endişelenmen gerekiyor."

Evet. Ve tahtımdaki kötü kraliçe. "Kafasına bir ok saplamak istiyorum."

"Güzel," diye cevap verdi, dudaklarıma bir öpücük daha kondurarak. "O zaman gidip sadağını yeniden dolduralım."

"Bu neden kulağa seks için bir örtmece gibi geliyor?" Beni uçağa geri götürürken yüksek sesle merak ettim.

"Çünkü sen benim düğümüne bağımlısın, Omega." Ciddiyetle başımı salladım. "Bu doğru, Alfa. Bağımlıyım."

Güldü ve kıcıma bir tokat attı. "Beni baştan çıkarmaya çalışmayı bırak. Yapacak işlerimiz var."

"Bana bağımlı olman benim suçum değil," diye verdim ona, bilerek onun terimini tekrar kullanarak.

Bakışları erimiş bir tahrik dalgasıyla üzerimde gezindi. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum, Winter."

Bana aç bir şekilde bakınca yanaklarım ısındı. Sonra tekrar kıcıma vurdu ve beni merdivenlerden yukarı, Mick ve Alana'nın beklediği yere gönderdi.

Mick, "Ludvig'e telefonla bilgi veriyorum," diye bizi bilgilendirdi. "Enrique'den haber aldınız mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Kazek, beni silah çantalarına doğru yönlendirirken avucunu belime koydu. "Ama en azından bir saat kadar daha ihtiyacımız olan şeyi bulabileceğini sanmıyorum. Eğer yirmi üç yüze kadar bir şey duymazsak, endişeleneceğim."

Enrique, Vanessa'yı öldüğüme ikna etmek gibi hepimiz için en zor görevi üstlenmişti. Kazek ona yeni bir sayfa açması için bu rolü teklif etmişti. Enrique başarırsa, benim

Eşi yaşamasına izin verecekti. Eğer Alfa başarısız olursa, onun kaderi de belli olacaktı.

Enrique'nin kendisini bir piyon olarak kullanmaya çalıştığı için Vanessa'ya ne kadar kızgın olduğunu göz önüne alırsak, görevi yerine getirmesini bekliyordum. Ama beni öldürdüğüne inanması için onu ikna etmekten daha fazlası vardı. Endişelendiğim kısım da buydu.

"Ludvig'e haber veririm." Mick bileğinin üzerinde bir ekran açtı ve uçağın kargo bölümüne doğru yöneldi. "Beş dakika içinde hareket etmeye hazır olun."

Kazek onun arkasından sırttı. "Evet, Alfa."

Mick onu tersledi ve arka tarafta gözden kayboldu. Alana, "Adamım, şu Omega ona fena biniyor," diye mırıldandı. "Ya da öyle olmasını diliyor," diye cevap verdi Kazek. erzak çantalarını gözden geçiriyor. "Onu Andorra Sektörüne göndermek mantıklı. Ander'in araştırmacıları onunla ilgilenecektir."

"Seni dönüştüren onlar değil, değil ?" Nasıl kurda dönüştüğüne dair hikâyesini düşünerek sordum. Araştırmacı, Ludvig'in kanını Kazek üzerinde deney yaparak onu "iyileştirmek" için kullanmış ve sonuç olarak dostumun bir kurda dönüşmesine neden olmuştu. Kazek bu yüzden Ludvig'i yaratıcısı olarak görüyordu.

Ludvig'in amcam olduğunu öğrendiğimde bu beni biraz korkutmuştu. Bunun Kazek'le beni kuzen yapıp yapmadığını sormuştum ama sonra Ludvig annemle gerçek akrabalığını açıklamıştı. Kan bağı olan bir kardeş değildi; daha ziyade, devrim yıllarında yetim kaldıktan sonra ailesi onu kendi çocukları olarak kabul etmişti.

Bu bir sırdı çünkü çoğu kurt sahipsiz hayvanları kabul etmezdi ve annem Omega özelliklerine sahip olsa bile böyle kabul edilirdi. Yetiştirilmesi ve sonunda çiftleşmesi için bir Alfa'ya açık artırmayla satılacaktı.

Ludvig'in annesi masum bir kızın başına böyle bir şey gelmesine dayanamadı, bu yüzden onu sakladılar. En azından babam onun kokusunu alana kadar. Ve sonra çiftleşmişler.

Annemle babamın nasıl tanıştığına dair fikir sahibi olmak güzeldi. Onlar hakkında bildiklerime bakılırsa, mutlu bir birliktelikleri olmuştu ve Ludvig de anlattıklarıyla bunu doğrulamıştı.

Kazek homurdandı. "Hayır. Beni kendi küçük deneyine dönüştüren piçi öldürdüm. Sonra da iyi bir önlem olsun diye diğer ortaklarını öldürdüm."

"Bunu hatırlıyorum." Alana'nın sesi eğlenmiş gibiydi. "Ludvig seni öldürmekle kişisel infazcısı haline getirmek arasında kalmıştı."

Kazek sadağımı daha fazla okla doldururken, "Sanırım hâlâ çoğu gün bu kararı vermekte zorlanıyor," diye itiraf etti.

"O zaman Kış Sektörü'nün Alfa'sı olmak üzere olman iyi bir şey." Alana bunu söylerken bana baktı, yüz ifadesinden onaylandığı anlaşıyordu. Her ne kadar bu dışiden nefret etmek istesem de, bana karşı bir çeşit sevgi besliyordu. "Bir bakıma" buradaki önemli kelime.

"İkinci olarak benim işimi almayı mı planlıyorsun?" Kazek ona sordu.

"Belki." İkimizi de düşündü. "Ya da belki bir süre Kış Sektörü'nde kalıp ikinizin de yerleşmesine yardımcı olurum."

Kazek doğruldu. "İkincim mi olmak istiyorsun?"

Alana bir omzunu kaldırdı. "Eğer iş açıksa, belki."

Kazek ona baktı, sonra bana baktı. "Bunu tartışmamız gerekecek."

O anda dostuma biraz daha fazla hayranlık duydum. Alfa olarak karar vermektense, benim katkıda bulunmama izin vermeyi kabul etti. Belki de bunun nedeni Alana'yla olan geçmişiydi. Ne olursa olsun, bu saygı gösterisini takdir ettim ve jestine minnettarlığımı göstermek için yanağından öptüm.

"Elbette," diye kabul etti Alana, mavi gözleri onaylayarak parlıyordu. "Zaten henüz kabul etmeye hazır değilim. Önce belli bir Alfa sürtüğünü alt etmemiz gerekiyor."

Evet, öyle düşünmüştüm. Her seferinde bir adım.

"Buluşma noktasına gitmemiz gerekiyor," diye mırıldandım. Grum bizimle buluşması için yedi kişiden birini göndereceğine söz vermişti.

Umarım ikizlerden biri değildir.

Gördükleri yerde Kazek'ten nefret ederler.

OceanofPDF.com

K A Z E K

Winter'ın ağaç çizgisi boyunca bir ileri bir geri yürüyüşünü izlerken, "PACALİYORSUN," diye mırıldandım. Buluşma noktasına vardığımızda huzursuz davranışları başlamıştı, kısa bacakları kar yüklü toprağı takdire şayan bir çeviklikle yiyordu.

"Şimdiye kadar burada olmalıydılar," diye cevap verdi. "Bir sorun var."

"Erken geldik," diye usulca hatırlattım ona. " değil."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu hissedebiliyorum. Doğru olmayan bir şeyler var."

Arabadan uzaklaştım ve onun yoluna çıktım. "Kış." Yanağını avuçladım ve bana bakması için onu zorladım. "İçgüdülerin ne diyor?"

"Kış Sektörü'ne gitmemiz gerektiğini," diye fısıldadı. "Hemen şimdi."

Başımı salladım. "O zaman gidelim."

"Ne?" Şaşırmış görünüyordu. "mi?"

"Aynen öyle," diye cevap verdim. "Bunu uzun zamandır yapıyorum tatlım. İçgüdülerin bize hareket etmemizi söylüyorsa, hareket etmeliyiz."

Yutkundu ve yavaşça başını salladı. "Evet. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyorum, sadece... Şafağa kadar bekleyemeyiz."

"Tamam." Alana ve Mick'in çevre taramasından sonra araca dönmeleri için ısıklık çaldım.

Kurt formunda koşarak dışarı çıktılar, biri benim gibi büyük ve siyah, diğeri ise boyut olarak bana rakip olan kahverengi-beyaz bir kurttu. İkincisine odaklandım-Mick.

"Winter bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor, bu yüzden erken hareket edeceğiz," dedim ona. "Önden gidip keşif yapmak ister misin?"

Onaylarcasına homurdandı ve ormana doğru uzaklaştı.

"Sana keskin nişancı formunda ihtiyacım var," dedim Alana'ya. Silah kullanmada çok iyiydi ama uzun menzilde daha da iyiydi.

O da buna, dörde dördün arkasına doğru yürüyerek ve insan formuna geri dönmeye başlayarak karşılık verdi.

"B planı o ," diye düşündüm, silahlarımı kontrol ederken. "Özür dilerim. Sadece-"

"Ayrıntılara ihtiyacım yok Winter. Sana güveniyorum." Onu kendime çektim ve alnından öptüm. "Özel Kuvvetler bana her zaman bir yedek planım olması gerektiğini öğretti. Bu yüzden birkaç tane var. Bu yüzden B planına geçeceğiz ve yaklaştığımızda yeniden değerlendireceğiz. Tamam mı?"

Tekrar başını salladı, koyu renk gözleri rahatlamayla parlıyordu. Anlamıştım. Güven zaman alırdı.

Hâlâ birbirimizi tanıyor, sınırlarımızı keşfediyor ve karşımızdakinin nasıl çalıştığını öğreniyorduk ama bu dışının benim için yaratıldığından hiç şüphem yoktu. Özellikle de yayla yaptığı gösteriden sonra. Winter iyi eğitilmiş bir aceminin zarafeti ve hassasiyetiyle hareket etmişti. Tüm bunlar bittikten sonra onun ölümcül sanatlar konusundaki eğitimine devam etmekten büyük keyif alacaktım.

"Hazır," diye duyurdu Alana, siyah pantolonu ve ona uygun kazağı yerindeydi. Kıyafetinin her yerinde en az bir düzine silah saklıydı, hepsi de keskin nesneler için tercih ettiği gizli ceplerindeydi. Bunu ilk kez dövüştüğümüzde öğrenmişim. Dövüşü devralmadan ve onu etkisiz hale getirmeden önce kaltak beni iki kez bıçaklamıştı.

Gerçekten mükemmel bir İkinci olurdu.

Ama sadece Winter bu konuda rahatsa. Grum'u muhafız olarak tutması hakkında hissettiklerime bakılırsa

bana siktir olup gitmemi söylerse şaşırırım. Yine de, belki bir şeyler yapabiliriz.

"Pekâlâ," dedim silahlarımızı gözden geçirirken. "Yaklaştığımızın kokusunu alacaklar, bu yüzden hızlı ve sert bir şekilde içeri girmeliyiz. Grum'un bahsettiği nöbetçileri indirin ve başlangıçta planladığımız gibi açıklıktan içeri girin. Eğer kraliçe-"

Gecenin içindeki yabancı bir koku odağımı doğuya çevirdi. Davetsiz misafir.

Bilinmeyen tehdit karşısında kollarımdaki tüyler diken diken oldu, burun deliklerim kurt türünü tanımlamak için alevlendi.

Beta.

"Bekle," dedi Winter, ormana doğru bakarken avucunu karnıma dayadı.

Eşime odaklanmadan önce Alana'ya bir bakış attım, yüz hatlarındaki yoğunluk karşısında nefesim göğsümde durdu. Benim hissedemediğim bir şeyin farkında gibi görünüyordu. Burası onun bölgesiydi -eviydi- bu yüzden bir dereceye kadar boyun eğecek ve istediği gibi bekleyecektim.

Kurdum içimde volta atıyor, korumaya hevesli, görüş alanımdaki her açığa dikkat ediyordu. Alana'nın arkamı kolladığını biliyordum. Ancak içgüdülerim kıpkırmızı kesildi. Bu gizemli yaklaşım hoşuma gitmemiştii.

Bu yüzden yakınlarda bir hareket hissettiğimde hırladım. Dişime çok yakındı, kurdum öfkeleni. Davetsiz misafiri göremiyordum ama varlığını hissediyordum. "Göster kendini," diye bağırdım.

"Sorun yok." Winter beni tutmak istercesine bana yaklaştı. "Bu benim yedilerimden biri."

Solgun bir kurt ağaçtan aşağı atlayıp üç metre kadar önümüze düştü. Alana şaşkınlıkla küfrederken benim kaşlarım havaya kalktı.

"Bunu nasıl yaptın?" Ben talep ettim.

Ormanı her türlü yaklaşma işareti karşı taramıştım ve bu adamı, yaklaşmasından birkaç saniye öncesine kadar hissetmemiştim.

atladı. Lanet ağacın dallarını kontrol etmek aklıma bile gelmemiştir.

Lanet bir kedi gibiydi.

Kurt havayı kokladı, Winter'ı incelerken başını yana eğdi. Onun önünde çömeldi ve hayvanımın yüzeye çıkmasına neden oldu. "Kış..."

"Bu Opy," diye mırıldandı ve devasa Beta'yı kulaklarının arkasından kaşımak için uzandı. "O bir çevre gözcüsü ve benim koruyucularımdan biri." Onun eline kafa attı ve onaylamadığı her halinden belli olan bakışlarını bana dikti.

"Dikkatli ol," diye homurdandım ona, bakışlarımız kilitlendi. "Her tarafına süründüğün benim eşim, Beta." Sahiplenici bir kolla ona sarıldım ve onu kendime doğru çektim. "Benim."

Beta akıllıca gözlerini kaçırdı.

"Aferin oğlum," dedim, aşağılayıcı lakabıma engel olamayarak.

Alana homurdandı.

Ve Opy -ne biçim bir isimdi bu böyle- iri yarı insan formuna dönüştü. Neredeyse benim kadar uzun ve geniş omuzluydu. Bu sektördeki Beta'ları neyle besliyorlardı?

Opy selamlama amacıyla, "Gösteriş için vaktimiz yok, Alfa," dedi. "Kraliçe acil bir tören için çağrıda bulundu. Şu anda sektördeki herkesi bir araya topluyor."

"Hissettiğim aciliyet bu olmalı," diye fısıldadı Winter. "Hoşnutsuzluk yayıyor."

Opy onaylamak için çenesini eğdi. "Leep beni gönderdi çünkü ben en hızlıyım, ama o da şehrin üzerini değiştirmen için kıyafetlerle bekliyor. Bunun kokunu maskeleyerek fark edilmeden yaklaşmana yardımcı olacağımızı umuyoruz."

Bu da asıl planla örtüşüyordu. "Herkesi ana salona mı çağırıyor?" Ben sordum.

Beta bakışlarını karşıladı. "Evet."

Başımı salladım. "Pekâlâ." Silah çantalarını aldım ve Winter'a yayını ve sadağını uzattım. "Beklediğimizden erken oldu ama bununla idare edebiliriz. Yolu göster, Beta."

Kurt formuna dönerek ve sessiz patileri üzerinde tırıs giderek cevap verdi.

Alana'yla bir kez daha bakiştık. Erkek koruyucudan o da benim kadar etkilenmiş görünüyordu. Çevikliği ve zarafeti cüssesiyle çelişiyordu ve biz yürürken Winter'ı kontrol etmek için ona dönüp bakması, onun güvenliğini ciddiye aldığını gösteriyordu. Güzel. Eşimin hayatını ilk sıraya koyan biri göz ardı edemeyeceğim bir değerdı.

Sınırdı bu varlıklardan iki tanesiyle daha karşılaştık; kahverengi saçları ve gri gözleri olan tek yumurta ikizleri. Winter onları ayırt edebiliyor gibiydi, belki de farklı kıyafetlerinden dolayı, ama bilemiyorum, çünkü bana aynı görünüyorlardı. İkisi de zayıf, uzun boylu, kesinlikle Beta'ydı ve balık kokuyorlardı.

"Al bakalım Pamuk," diye mırıldandı içlerinden biri, ona bir çift siyah kot pantolon ve ona uygun bir balıkçı yaka uzatarak.

"Teşekkürler Ez," diye cevap verdi.

Diğer ikizin adı Leep'ti. Opy'ye uygun bir eşleşme gibi görünüyordu, sanırım.

Alana da isimlerinden benim kadar etkilenmiş görünüyordu ama yorum yapmaktan kaçındı.

Üçümüz de kötü kokan koyu renk kıyafetlerimizi giydik, burnum protesto için kıvrıldı. "Winter'ın uçakta giydiğı kıyafetten sen sorumlu olmalısın," diye mırıldandım.

"yaradı, değil mi?" Bu Leep'ten geldi.

"Evet, öyle oldu," diye itiraf ettim. "Ama sadece Winter'ın kokusunun gerçek değil, kafamın içinde olduğunu düşündüğüm için."

Bana baktı. "Ne?"

"Evet, senin bir fantezi olduğunu düşünmüştüm," dedim ona. "Omega Kari'yle olan tüm o dramadan önceki gece seni avlamaya başladım. Bu yüzden kokunun alay etmek için beni eve kadar takip ettiğini düşündüm."

Karanlık bakışları köknar ağaçlarının arasından sızan ay ışığında parlıyordu. "Beni takip etmeye mi çalıştın?"

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime çektim ve ikimizi de saran pis kokuyu görmezden geldim. "Akşamki o saygısız şakalaşmanın aslında flört olmadığını mı söylüyorsun? Çünkü ben bunu kesinlikle seninle oynamak için bir davet olarak algıladım."

"Beni cezalandıracaktın."

"Senin itaatsiz ağzını sikecektim, evet." Dudaklarımı kulağına bastırdım. "Sanırım ikimiz de bundan ne kadar zevk alacağımızı biliyoruz, bebeğim."

Bana karşı titredi ve ikizler hep bir ağızdan boğazlarını temizlediler.

Gözlerim yanlara kayınca onları bana kaş çatarken buldum. Kıskaç adamların bakışları değil, küçük kız kardeşlerine yapılan muameleye kızan erkek kardeşlerin bakışları. Kızgınlığa izin verirdim ama bunun için özür dilemeyeceğimden de emindim.

"Evet, onu daha önce ben de öldürmek istemiştim. Ama denemenizi tavsiye etmem." Mick vardiyası bittiği için çıplak bir halde geldi ve kalan giysileri kaptı. "Kazek sana saniyeler içinde sahip olur, sonra da seni bir zombi yuvasına atar ve eve dönüş yolunda savaşmanı izler. Tam bir pisliktir."

"Stockholm'ü asla , değil mi?" I

ona sordu.

Mick koyu renk pantolonunu çekerken homurdandı. "Aslında Kopenhag'dan bahsediyordum ama hatırlattığın için teşekkürler." İkizlere baktı. "Dediğim gibi, o bir pislik."

Doğru olduğu için onu düzeltme ihtiyacı hissetmedim ve bunun yerine eşime odaklandım. Yanağını avuçladım ve yüz hatlarını inceledim. "Hazır mısın?"

"Evet." Hiç tereddüt etmedi, gözünü bile kırpmadı. "Tahtımı istiyorum ba-"

Ayak sesleri onu durdurdu. Alana ve Mick gibi ben de silahımı çektim. Ancak diğerleri, kokuyu açıkça fark ettikleri için sadece ağaç hattını izlemekle yetindiler.

Zeytin tenli ve siyah saçlı bir başka Beta birkaç hızlı adımla ağaçların arasından geçti, yüz ifadesi daha konuşmaya başlamadan bir sorunumuz olduğunu söylüyordu.

"Ne oldu Happa?" diye sordu ikizlerden biri, tıpkı geri kalanımız gibi tedirginliği açıkça hissediyordu.

Yeni gelen adam soluklanmak için durakladı, alnı ter içinde kalmıştı. Nefes verirken, "Ben Doc," diye açıkladı.

"Peki ya o?" Opy sordu. İnsan formuna geri dönmüş ve bir kot pantolon giymişti ama başka bir şey giymemişti.

"Doc Vanessa'nın elinde," dedi Happa. "Ve Snow'u koruyamadığı için onu sektörün önünde idam etmeyi planlıyor."

Winter kesildi. "Ne?"

Opy, "Senin kaybolduğun geceden beri onu gözaltında tutuyor. Senin izini kaybettiği için onu suçluyor. Ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Grum bana neden söylemedi?" diye sordu, benim küçük vahşi savaşçım tam teşhirdeydi.

Hepsi tekrar birbirlerine baktı, sonra Leep boğazını temizledi. "Onun adına konuşamam ama sanırım yeni düzenlemeleriniz ve tüm bunlarla ilgili çok şey yaşadığınızı hissetti."

Homurdandım. "'Yeni düzenlemelerini' gayet iyi idare ediyor."

"Bana söylemeliydi." Winter'ın sesi mızımızdan çok kızgın gibi çıkıyordu ve lanet olsun ki bu kurdumun biraz ilgisini çekmedi. "Enrique'den haber aldın mı?" diye sordu bana.

Başımı salladım. "Henüz değil." Ve bu noktada, ondan hiç haber alamayacağımızdan şüpheleniyordum.

Umarım bizi hayal kırıklığına uğratmamıştır. Kardeşi hakkında anlattığı o acıklı hikâye beni ona inanmaya ikna etmişti ama sadece biraz. Alfalar baskın yaratıklardı. Günün sonunda hepimiz kendi çıkarlarımızı gözetirdik.

Ve Enrique'nin tek ilgilendiği şey kendisiydi.

"O zaman ihtiyacımız olanı aldığını ummalıyız. Doc'un doğru olmayan bir şey yüzünden cezalandırılmasına izin vermeyeceğim." Ses tonu ve yüz ifadesi onunla tartışmam için beni cesaretlendirdi.

Bunun yerine yanağını avuçladım ve alnımı onunkine bastırdım. "Seninleyim Winter. Ama ne konuştuğumuzu unutma. Vanessa'ya meydan okuyan kişi ben olmalıyım." Bu, Alfa hiyerarşisinin ve dünyamızda işlerin yapılış şeklinin bir parçasıydı.

Kış'ın soyu onu Kış Sektörü'nün Kraliçesi ilan etti ve ben de onun eşi olarak artık gerçek kraldım. Bu da tahtımın önünde duran Alfa dışisini alaşağı etmeyi benim görevim haline getirdi. Kış ne kadar güçlü olursa olsun Vanessa'yı alt edemezdi. Bunu ben yapmak zorundaydım.

Avucunu elimin üzerine koydu. "Biliyorum."

"Yine de onu senin yoluna götürmeye çalışacağız, ama bunu benim kullanmama izin vermelisin," diye ısrar ettim. "Tamam mı?"

Burada işbirliği yapması için ona çok güveniyordum. Duygularının onu yönlendirmesine izin veremezdi. Bir ekip olarak birlikte çalışmak zorundaydık, bu da benim liderliğime güvenmesini gerektiriyordu.

Esasen, sorumluluk skorunda eşittik - bir arada tutmak için ona güvenebilmem gerekiyordu ve planladığımız gibi Vanessa'yı tahttan indirme yeteneğime güvenmesi gerekiyordu.

Obsidyen gözleri başını sallarken parıldadı ve bana ikimizin de istediği güvenceyi verdi. "Tamam."

"Güzel." Onu usulca öptüm ve geri çektim. "O zaman gidelim."

K A Z E K

Odadaki gerginlik kurdumu rahatsız etti. Herkes sarayın eğlence salonunda toplanmış, odanın ön tarafındaki tahta odaklanmıştı. Nişan gecesi orada bulunan üç kişinin aksine bu sefer sadece bir kişi vardı.

Bu tek başına bir açıklama yaptı ve kalabalığın odanın her yerinde söylentiler fısıldamasına neden oldu.

Gölgelerden faydalanarak arkada durdum, Opy de yanımdaydı.

Winter, işaretimi beklemek odanın hemen dışında, geride kalmayı kabul etmişti.

Bu işin gidebileceği sayısız olası yol için çeşitli planlarımız vardı ama hiçbirisi olası bir infazı hesaba katmamıştı. Grum'la daha sonra Doc'un hapsedileceği konusunda bizi uyarmadığı konusunda konuşacaktım. Bu, varmadan önce bilmemiz gereken bir konuydu. Ama Winter'ı yatıştırmak için doğaçlama yapacaktım.

Birkaç Beta gizlendiğim gölgelere doğru baktı, havaya sinen pis koku karşısında burunları kıvrıldı. Opy de benzer bir eşofman giyerek aromaya katkıda bulunmuş ve Alfa kokumu daha da maskeleymişti. Winter's Seven'ın diğer üyeleri de aynısını yapmıştı, amaçları

Omega parfümünün saray arazisinde kimse tarafından hissedilmemesini sağlamak için.

İşe yaramıştı.

Şapkası ve atkısı yüz hatlarının çoğunu kapatırken, ağaçların arasından geçip Kış Sektörü'nün kısmen taş döşeli yollarında dolaşıyorduk. Mick, Alana ve ben de benzer aksesuarlar takmıştık; Kış'ın Yedilisi'nin üyeleri ise grubumuzla ilgili herhangi bir dikkat çekiciliği örtmek için kimliklerinin bilinmesine izin vermişlerdi. Sıradan bir gözlemci için, bir toplantıya giderken soğuk havaya uygun şekilde giyinmiş görünüyorduk.

Zaman ilerlemeye devam etti ve çenem de onunla birlikte ilerledi.

Tüm bunların Vanessa'nın şovunun bir parçası olduğundan şüpheleniyordum, çünkü anı uzatmayı ve beklentiyi uzatmayı seviyordu. Yine de aklımın bir köşesinde bir tedirginlik belirdi.

Aceleci davranmak doğru bir yol değildi. Vanessa'nın sektörün önünde kendini suçlamasına ihtiyacımız vardı. Bu onun çöküşünü sağlayacak tek yöntemdi.

Yine de içimi kemiren bir şüphe vardı.

Enrique ya da Grum'dan bir haber var mı diye saatimi dikkatlice kontrol ettim.

Hiçbir şey.

Başımı iki yana salladım. "Bir var," diye mırıldandım, kalabalığa bakarak tedirginliğimin kaynağını aradım. Winter'a daha önce de söylediğim gibi, içgüdülerime güvenirdim. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamın nedeni buydu.

Opy'nin sert cevabı "O bunu hep yapar" oldu.

Başımı salladım çünkü zaten bundan şüpheleniyordum. Ama bu karnımdaki çalkantıyı açıklamıyordu.

"Muhafızların dikkatini dağıtabilir misin?" Birkaç dakika önce girdiğimiz kapının yanındaki Tweedledee ve Tweedledum'u işaret ederek sordum. "Hızlı bir arama yapmam gerekiyor." Bu sektördeki kurtlar bileğimdeki gibi bir alete sahip olmadıkları için teknolojim hemen fark edilecekti.

Ludvig, Grum ve Enrique'ye iletişim için kullanmaları gereken bir set vermişti. Belli ki bu planlandığı gibi gitmemiştir.

Ya Vanessa onları bulursa? Merak ettim. Enrique ve Grum'un cihazları saklama yeteneklerine güvenmişim ama belki de onları alt etmişti.

Eğer durum buysa, ciddi bir sorunumuz var demektir.

Opy boynunu büktü ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Görünüşe göre, bu onun görevimi kabul etme şekliydi.

Çünkü muhafızlardan birine doğru yürüdü ve yüzüne yumruk attı.

Beklenmedik saldırısıyla kaos başladı, kurtların hepsi Opy'den kendisini açıklamasını isteyen öfkeli Beta muhafızına odaklandı. Görünüşe göre iletişim becerileri hiç yokmuş, çünkü adama tekrar yumruk attı.

Vanessa'nın maskaralıklarından endişe duymasaydım, çok eğlenirdim.

Bunun yerine saatime odaklandım, bir ekran açtım ve hızlıca Mick'in telsizini seçtim. Kulağımda vızıldayarak canlandı, tüm parçalar Norse Sektöründen ayrılmadan önce yerleştirilmişti.

"Hissediyor musun?" diye sordu selamlama amacıyla.

"Evet. Budapeşte mi?" Birkaç yıl önce tamamladığımız ve neredeyse ikimizi de öldürecek olan bir eğitim tatbikatına atıfta bulunarak usulca sordum.

"Evet. Tam bir tuzak," diye kabul etti. O görev de tam olarak böyle sonuçlanmıştı. Farkında olmadan devasa bir Enfekte yuvasının ortasına inmiştik, çünkü tüm olası sonuçları düşünmeden başıboş bir Kül Kurdunu takip etmiştik.

Çok aptalca bir karardı.

Bu gece kesinlikle benzer bir şey yapmayacağım.

"Kış iyi mi?" diye sordum. Mick ve Alana eğlence salonunun duvarlarını çevreleyen gizli bir koridorda onu koruyorlardı. Leep ve Ez de onlarla birlikteydi. Happa

Grum'u ve yedilinin son üyesini avlamak için kaçmıştı.

"Hayır," diye mırıldandı Mick, eşimle ilgili soruma cevap verirken. "O da bunu hissediyor."

Saati yoktu, çünkü bileğine sığacak kadar küçük bir saatimiz yoktu. Ayrıca onun DNA'sına göre programlanmış bir saat yaptırmak istiyordum, böylece benimki gibi onun kurduyla birlikte değişecekti. Grum ve Enrique'ye verdiklerim eski teknolojiydi - işlevleri benim gençliğimdeki cep telefonlarına benziyordu, sadece saat formundaydılar.

Boynumun arkasını avuçladım ve Opy'nin kapı girişindeki dikkat dağınıklığına baktım. Şimdi iki muhafızı da haklamıştı ve sırtışından kışklarını tekmeleme görevinden zevk aldığı anlaşıyordu.

Belki de kurt bana alışırdı.

"Bundan hoşlanmadım," diye devam etti Mick kulağıma. "Şimdiye kadar Enrique'den haber almalıydık."

Kabul ettim. Başarısını belirtmek için kısa bir mesaj bile olsa. Hiçbir şey almamış olmamız bana-

Hattan keskin bir çıtırtı geldi ve irkilmeme neden oldu. "Mick?"

Sessizlik.

"Kahretsin," diye ve kapıya doğru ilerledim.

Vanessa bir hamleyle içeri girdiğinde donakaldı. Opy'yi ensesinden yakaladı ve kalabalığın oluşturduğu derme çatma koridora doğru sürükledi.

Enrique onun arkasında yürüyordu, eli kel Beta'nın boynuna bağlı metal bir zincirin ucunu tutuyordu. Alfa bana doğru bakmadı, önündeki kraliçeye odaklanmıştı.

Her şey bir hareket bulanıklığı içinde oldu, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Kalabalığın üzerine sessizlik çöktü, korkuları kurdum için bir ilaçtı. Boyun eğmelerini, beni liderleri ve Alfa'ları olarak görmelerini istiyordum ama odak noktaları tahtına doğru merdivenleri tırmanan sürtüktü.

Yanlış, diye düşündüm. Tahtım.

Yine de sessiz ve tetikte kaldım, bir sonraki adımda ne yapacağını merak ediyordum.

Telsiz sinyallerine müdahale edecek bir şey yapmıştı. Mick'in konuşmasının ortasında kesilmesinin tek açıklaması buydu. Daha sonra herhangi bir cinayete işaret etmek için çok erken girmişti ve bağ, dostumun iyi olduğunu doğruladı.

Bu da beni meşhur Aynalar Kraliçesi'ne odaklanmaya itti.

Bir hamleyle yerine oturdu, pençeleri Opy'nin ensesine battı ve onu bacaklarının arasına diz çökmeye zorladı.

Alçaltıcı pozisyon karşısında çenem titredi.

"Muhafızlarıma saldırmaya nasıl cüret edersin?" diye hırladı, tırnaklarının derisinde açtığı yaradan kan damlıyordu. "Ve bu kötü koku da ne?"

"Doğruca çevre taramasından geldim kraliçem." "Ve buraya gelirken çamurun içinden yüzerek mi geldin?"

Sesi iğrenmiş gibiydi. Bu konuda onu suçlayamazdım. Koku iğrençti ama varlığımızı gizlemek için işe yarıyordu.

"Kıyı şeridi boyunca koştum ve yanlış bir adım attım," diye açıkladı.

Bu yanıt üzerine hırladı ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Değersiz it. Ben seninle ilgilenmeye hazır olana kadar orada kal."

"Emredersiniz kraliçem," diye cevap verdi, yerde boyun eğme pozisyonu alarak.

Seyircilerden gelen şok, bunun her zamanki yaklaşımı olmadığını gösteriyordu, belki de prenseslerini yetiştirirken yirmi yıldır en iyi davranışını sergilediği için. Görünüşe göre gerçek Alfa Vanessa'yı görmek üzereydiler, artık saltanatının yanılmaz olduğunu düşünüyordu.

Belki de Enrique her şeye rağmen işini yapmıştı. Her zamanki gibi metanetli görünüyordu, sağında birkaç adım ötede Beta'nın başında duruyordu.

yanında diz çökmüştü. Duruşuyla ilgili hiçbir şey onu ele vermiyordu ve yüz ifadesinden hayran olduğum bir can sıkıntısı yayılıyordu.

Umarım gerçekten başarmışsındır, diye düşündüm ona.

Ama o beni duymadı. Muhtemelen en iyisi buydu çünkü zihinsel yorumumun ardından gelen acımasız görüntü muhtemelen onun yüzünü . Ama bize ihanet ederse bu onun kaderi olacaktı. Bu haliyle o piç hayatta olduğu için şanslıydı.

"Şimdi," dedi Vanessa, kanlı tırnaklarıyla bir Tahtının koluna karşı tekrarlayan bir desen. "Hepinizi buraya birkaç nedenden ötürü getirdim. Birincisi, Prenses Kar Ayazı'nın öldüğünü size bildirmek."

Sadede gelmek için hiç vakit kaybetmedi. Seçmenleri için bu darbeyi yumuşatmaya da zahmet etmedi.

Kalabalıktan nefesler yükseldi, genel bir dehşet havası Kış Sektörü kurtlarını kapladı. Vanessa yüzünde sahte bir sempati ifadesiyle onlara o anı yaşattı. Empati maskesinin altında yatan sırıtmayı açığa çıkaran dudaklarındaki hafif bükülmeyi yakaladım. Betalar fark edemeyecek kadar üzüntülerine kapılmışlardı.

Sonunda onlara sessiz olmalarını söyledi, elini havada sallayarak odaklanmalarını istedi. "Evet, ben de sizler kadar perişanım, gerçekten. Ama onun ölümünden sorumlu olan suçluları buldum ve bu geceki acil durum toplantısının amacı da bu."

Suçlular mı? Kaşlarımı çatarak kendi kendime tekrarladım. Şimdi ne oyun oynuyorsun, kötü kraliçe?

"Havaalanındaki video görüntüleri, bizden yedi kişinin Snow Frost'u bir jetle Norse Sektörüne gitmeye zorladığını ve daha sonra izinsiz girdiği için Alpha Kazek tarafından öldürüldüğünü ortaya koyuyor. Yedi kişiyi ikiyüzlü davranışlarından sorumlu tutmayı, ardından da Alfa Kazek'e karşı haksız ölüme sebebiyet vermekten dava açmayı planlıyorum."

Zekice hilesine neredeyse homurdanacaktım. Enrique'nin kraliçenin gözüne girmek için Winter'ı öldürme suçunu üstlenmesi gerekiyordu, ama görünüşe göre farklı bir

hikaye. İşimize yarayacağını varsayarak buna izin . Vanessa'yı benden daha iyi tanıyordu, bu yüzden belki durumu farklı yorumlayabilirdi.

Hmm, bakalım onun versiyonu da aynı sonuca ulaşacak mı?

Onun iyiliği için, umarım öyle olur. Yoksa hançerlerimden birinin ucuyla tanışacaktı. Tekrar tekrar. Onun için hızlı ölüm yok.

Tahtımda oturan Alfa sürtüğü de aynı şekilde.

Vanessa muhafızlarına, "Kapıları kapatın," diye çıkıştı.

Beta köleleri onun emirlerini yerine getirmek üzere harekete geçip tüm çıkışları kapatırken kaşlarımı kaldırdım. Bu, daha sonra yapmayı planladığım gösteri için biraz sorun olacaktı ama ona birazdan geleceğiz. Önce Vanessa'nın birkaç kelime daha söylemesi gerekiyordu, sonra ona boğulabileceği bir ölüm cezası verecektim.

Kraliçe kalabalığı inceledi, ben odanın arka tarafındaki gölgelerde kaldığım için odağı beni tamamen gözden kaçırdı. Odayı aydınlatmak için mum ışığı kullanmanın bir faydası da buydu sanırım. Ortaçağdan kalma bir ambiyans sağlıyordu ve bu ambiyansı, yönetimi devraldığım da modern zamanlara uygun hale getirmek için büyük ölçüde geliştirmeyi planlıyordum. Çünkü Vanessa'nın aksine, Kış Sektörü arazisini iyileştirmeye yardımcı olacak kaynaklara sahiptim ve buna lanet olası bir elektrik tesisatı kurmakla başlayabilirdim.

"Neredesin sen?" Vanessa düşündü. "Yedisinin de kimliğini biliyorum. Artık benden saklanamazsınız. Kardeşlerinizden ikisi bu platformda. Diğer beşi nerede?"

Winter's Seven.

Kraliçe kaçış görüntülerini nasıl buldu? Burada hiç kamera yoktu ve güvenlik berbat. Yalan mı söylüyordu? Biri haddini aşarak mı konuşmuştu? Winter'ın yedi adamının kim olduğunu bile bilmiyordum, yani Enrique'nin Vanessa'ya söylemesine imkan yoktu.

Belki o gece birileri onları görmüştür ama bu bilgiyi vermek için neden bir hafta bekledi?

"Komplocularınız nerede, Doktor? Ez, Leep, Happa, Grum ve Bash kayıp."

Fısıltılar kırıldı dışarı aracılığıyla ve Oda, ve kalabalık arasında huzursuzluk yaratan isimler.

Enrique metal zinciri çekiştirdi. "Kraliçen az önce sana bir soru sordu. Cevap ver ona, Beta."

Doc yere tükürerek, "Siktir git," diye cevap verdi.

Vanessa güldü, sesi manyakça ve ürperticiydi.

Bunun nereye gittiğini sevmedim. Az önce eşimin koruma çemberini ifşa etmişti. Belki bilmeden, ama öyle hissettirmiyordu.

Biri ona bilgi vermiş miydi? Winter'ın yedisinden bahsetme şekli, sanki kendisi ve olaya karışan Betalar dışında kimse bilmiyormuş gibi geliyordu. İçlerinden biri ona ihanet mi etmişti?

Grum, belki?

İlk inişinden bu yana kontrol etmemişti ve Doc'un yakalanmasını bizden saklamıştı.

Yine de Winter'a nasıl baktığını görmüştüm, koruyucu hayranlığı bir kardeş sevgisi kalkanıydı. Geçmişleri beni çileden çıkarmıştı ama bunu kabul edebilirdim. İddiamı açıkça anlamıştı ve gördüğüm kadarıyla buna saygı duyuyordu.

Yani o değildi.

Ve bu gece tanıştığım diğerlerinden biri olduğundan şüpheliydim.

Geriye sadece Bash kalıyordu, Vanessa yüksek sesle söyleyene kadar aşına olmadığım son isim.

Onun adını potansiyel ölüm listeme ekledim.

Sahneden gelen bir tıslama dikkatimi tekrar çileden çıkmış kraliçeye çekti. Enrique, Beta'nın boynundaki kurşunla onu yerinde tutarken, gümüş ince topuklarını Doc'un kasıklarına bastırmıştı. Ayağını erkekliğine sokarken onu sadist kaltağın önünde diz çökmeye zorladı.

Seyirciler, bunun kraliçelerinin tipik performansı olmadığını bir kez daha gösteren protesto ve dehşet dolu soluklarla tepki verdiler.

"Onun bir duruşmaya ihtiyacı var!" diye bağırdı biri. Fikrini dile getiren kısa boylu erkeğe baktım ve geniş omuzlarında titreşen öfkeyi fark ettim. İşe yarayabilirdi.

"Videoyu görmek istiyorum," dedi bir başka ses, sahibi odanın ortasında kaybolmuştu.

"Ben de," diye onayladı bir kurt eğlence salonunun karşı tarafından.

"Bu doğru değil," diye duyurdu minyon bir kadın Beta ön saflardan.

Salonda yağmur gibi sorular ve protestolar yağdı, her biri bu sektöre olan saygımı daha da arttırdı. Belli ki bir tür demokrasiye değer veriyorlardı. Bununla bir dereceye kadar çalışabilirdim.

"Kanıt nerede?" "Suçunu kabul etti mi?"

"Onu neden İskandinav Sektörüne göndersinler ki?" "Öldüğünden emin miyiz?"

"İddianızı destekleyecek ne gibi kanıtlar var?"

"Neden zincirlenmiş?"

"Ne-"

"Yeter!" Vanessa kükredi, dikkati Doc'tan uzaklaştı ve önündeki kurtlara odaklandı. "Burada Alfa benim. Kanun benim. Boyun eğeceksiniz."

Sözlerine taş duvarlarda yankılanan ve birkaç Betayı göz açıp kapayıncaya kadar diz çöktüren etkileyici bir ulumayla eşlik etti. Reddedenlere boyun eğene kadar baktı, hırıltıları vahşi ve baskındı.

İniltieler yankılandı, birkaçının altı küfürlerle çizildi ve ben onun küçük öfke nöbetine gülümsemekten kendimi alamadım. "Gerçek bir lider, eylemleriyle ve örnek olarak liderlik ederek etki alanının saygısını kazanır. Senin yönteminin diğer Sektör Alfaları tarafından iyi karşılanacağından emin değilim."

Vanessa'nın bakışları gölgelerdeki yerime kaydı. "Göster kendini," dedi.

"Neden? Beni diz çöktürmeye çalışasın diye mi?" Işığa doğru adım atarken dudak büktüm. "Böyle bir şey olmayacak, tatlım."

Kalabalığın içinden bir karışıklık korusu geçti, adım rüzgârda bir müstehcenlikti. Bu yakında değişecekti. Ya da öyle olmasını umuyordum.

"Prensesimizi öldürdükten sonra buraya gelmeye nasıl cüret edersin?" diye çıkıştı Vanessa. Bu performansı için neredeyse onu alkışlayacaktım. Gerçekten olağanüstü bir performanstı.

"Snow Frost?" Başımı eğerek sordum. "İşte bu ilginç bir suçlama."

"Yakalayın onu!" diye emretti.

"Ben olsam yapmazdım," diye cevap verdim, yaklaşan muhafızları uyararak. "Onun değil, benim emirlerime uyacaksınız. Ve ben kendi bölgemde meydan okunmasını hoş karşılamam."

Onun adına hareket etmek için ayağa kalkan Betalar şaşkınlıkla durakladılar.

En azından zekalarını suçlayamazdım.

"Sizi aptallar," diye tısladı. "O sadece rol yapıyor. İndirin onu!"

"Neden onun yerine beni indirmeyi denemiyorsun?" Betalarını bir kez daha el sallayarak önerdim. "Ne de olsa kendi tahtın olarak benim tahtımı sahiplenmiş görünüyorsun. Ve buraya yaptığın şeyden pek hoşlanmıyorum. Dekorasyon biraz eskimiş, sence de öyle değil mi?"

İlerlemeye başladığımda ellerim ceplerimdeydi, odadaki her kurdun bana odaklandığının farkındaydım.

"Snow Frost'u öldüren kurt aranızda dolaşıyor ve siz hiçbir şey yapmıyor musunuz?" Vanessa ifadesine o kadar büyük bir onaylamama ve inançsızlık kattı ki, bu çabası için ayakta alkışlanmayı hak etti. Ama avuçlarım alkışlamak için zahmete girmedim. Tek yapmak istediğim parmaklarımı boynuna dolamak ve onu sıkmaktı.

"Snow Frost'u ben mi öldürdüm?" Ona sordum. "Yoksa onu ben mi kurtardım?" Bu soru bana daha da fazla ilgi kazandırdı.

tam da istediğim şeydi. "Winter?" Sesimin duvarın arkasındaki kurt kulaklarına ulaşacağını bilerek ona seslendim. "Bu konuda bir fikir beyan etmek ister misin?"

OceanofPDF.com

WINTER

GRUM BANA BAŞINI SALLADI. "Git. dağıt."

Yutkundum ve giymem için bana verdiği elbisenin belini düzelttim. Vanessa'nın törenleri için her zamanki kıyafetim değildi ama annemin kraliçe olarak giydiği bir kıyafetti. On dakika kadar önce bu elbiseyle gelmişti ve ona uygun görünmem gerektiğini söylemişti. Sırtıma takılı ok sadağını saymazsak, şimdi de öyleydim. O kısım yeniydi, ama o ve diğerleri bu geliştirmeyi onaylamıştı.

Mick bana yayımı uzattı. "Enrique'nin Grum'a verdiği yemi ayarlamaya çalışacağız ama bu daha fazla zaman alacak. Lanet arkadaşın aceleci davrandı."

Alana, bakışlarını Bash'e dikerek, "Biri beklenmedik bir anda yayınlarımızı kesmeseydi, bu kadar aceleci davranmazdı," diye cevap verdi.

Beta sadece bir omzunu kaldırdı. "Telsizlerinin açık olduğunu nereden bilebilirdim ki? Vanessa'nın diğer sektörlerde yayın yapamayacağından emin olmaya çalışıyordum."

"Peki, sen-"

"Oyalıyorsun." Vanessa'nın sesi Alana'nın cevabını böldü, ses tonundaki soğukluk taş duvardan bile omurgama buz indirdi. "Neden burada olduğunu bilmiyorum, Alfa Kazek, ama izinsiz girdiğin için seni öldürmekten zevk alacağım. Öldürülecek üç suç işledin. Birincisi, size ait olmayan bir Omega kölesini çaldınız. İkincisi,

sevgili prensesimizi öldürdünüz. Üçüncüsü, davetsiz geldiniz, bu da savaşın bir göstergesi ve Sektör Alfa olarak benim konumum için potansiyel bir tehdit."

"Her açıdan yanlış," diye söylendi Kazek. "Birincisi, sen onu odaya yem olarak sunduktan sonra Omega Kari'yi kazandım. İkincisi, ben kimseyi öldürmedim. Üçüncüsü, sen Sektör Alfa değilsin. Ben öyleyim."

"Git," diye tekrarladı Grum, elini belime koyarak koridorun aşağısına doğru itti.

Çenemi eğdim ve beni eğlence salonu kapılarına açılan devasa saray koridoruna götürecek olan çıkışa doğru yolculuğuma başladım.

Çıkışa doğru attığım her adımda doğal Omega kokum yükseliyor ve havaya nüfuz ediyordu. Diğerlerinin hepsi kirli kıyafetleriyle varlığımı buğulandırmıştı ama onlar olmadan da çok yakında fark edilebilirdim. Vanessa varlığımı hissetmeden önce Kazek'in yanına ulaşmam gerekiyordu.

Duvarların arasından kükrediğini duydum, kalenin temelleri öfkeli bir Alfa'nın yankılanmasıyla sarsılıyordu. "Affedersiniz? Bu doğrudan bir meydan okuma mı?"

"Size meydan okumama gerek yok, Aynalar Kraliçesi," diye söylendi.

Ona bu lakabın takılmasına neden olan koridora girdiğimde sözleri tenimi ürpertti. Kalenin bu bölümünde duvarlar aynalarla kaplıydı, çünkü yürürken kendine hayran olmaktan hoşlanıyordu.

"Dediğim gibi," diye devam etti Kazek, "ben zaten Sektör Alfa'sıyım, en azından Kış Sektörü kurallarına göre."

"Hangi kurallar?" Ana kapıya ulaştığımda Vanessa sordu.

Onları iterek açtım ve herkesin sese ve yaklaşan Omega kokusuna doğru kaymasına neden oldum. "Eşimin kral olduğunu söyleyen kişi," diye bilgilendirdim onu, eşikten geçip ateş ışığına doğru adım atarken omurgam dikti.

Şaşkınlık sesleri girişimi karşıladı.

Kazek bana bakmadı, Vanessa'ya odaklanmıştı. Yanında durmak niyetiyle ona yaklaşırken topuklarını gri mermerde takırdadı.

Yol boyunca Vanessa'nın kısık bakışlarını üzerimde tuttum ve onun "muhteşem" varlığı karşısında eğilmeyi reddettim. Bu odada önünde diz çökeceğim tek bir Alfa vardı, o da dostumdu.

"Einar ve Sofie Frost'un kızı olarak tahtın yasal varisi benim. Ve Alfa Kazek benim bağlı eşim, bu da onu gerçek kral yapıyor." Yanında durduğumda kolum onunkine değdi. "Kış Sektörü'ndeki hizmetlerine artık ihtiyaç yok, Alfa Vanessa."

Kazek yanımda homurdandı. "Bir Omega'nın gerçek doğasını, kendisi de dahil olmak üzere herkesten güç haptı kılığına girmiş takviyeler uygulama sanatıyla gizlemek bir hizmet sayılır mı?"

Kalabalığın içinden bir şok dalgası geçti, şaşkınlık mırıltıları havayı süsledi.

"Ben buna suç derdim," diye konuştu Alfa Enrique, sesi derindi ve odanın içinde yankılanıyordu. "Başka bir sektörden bir Alfa'nın, aslında bir Omega olduğunu bile bile bir Beta'yı gelin olarak almasına benzer."

"Onu ölümüne düğümleme isteğini unutma," diye hatırlattı Kazek, kurtların daha fazla soluk almasına neden oldu.

"Oh, o görevi asla unutmayacağım," diye yanıtladı Enrique. "Aslında, sanırım hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak."

"Güzel." Kazek avucunu açıkta kalan belime bastırdı ve başını bana doğru eğdi. "Bu arada muhteşem görünüyorsun, dostum."

Bana bakmamıştı bile, ama belki de çevresel görüşünde beni görebiliyordu. Aslında, Kazek'i tanıdığım kadarıyla, elbisemi bu şekilde gördüğü kesindi, çünkü yanından fark etmeden hiçbir şey geçmiyor gibiydi.

"Teşekkür ederim Alfa," diye mırıldandım, onun adını bilerek bir saygı işareti olarak kullanmıştım.

Dudaklarını şakağıma değdirdi, sonra kendini düzeltti. "Alfa Vanessa, Aynalar Kraliçesi, seni

Kış Sektörü'nün Beta'sı Snow Frost'un öldürülmesiyle."

Kararını destekleyerek ona doğru eğildim.

Ancak Vanessa öyle yapmadı. Güldü ve başını salladı. "Snow Frost'un canlı ve iyi bir şekilde yanınızda durduğunu düşünürsek, bu çok çirkin bir suçlama, Alfa Kazek. Diğer her şeye gelince-"

"Snow Frost Omega olduğu gece öldü," diye araya girdim.

Vanessa tıslayarak karşılık verdi, kendisinden aşağı gördüğü birinin sözünü kesmeye cüret etmesinden nefret ediyordu. Ama işim bitmemişti.

"Benim soyum Frost kraliyetine dayanır. Ve artık İskandinav Sektöründen Omega Kış Flor'u, Kazek Flor'un eşi ve Kış Sektörünün Kraliçesi unvanına sahibim." Söylediğim şeyin ciddiyetini anladığından emin olmak için bu bildirinin yerleşmesine izin verdim. "Sahnemde bir sahtekâr olarak duruyorsun ve ben sana boyun eğmeyeceğim, Aynaların Kraliçesi."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?"

"İstiyorum." Yayımın tellerini boş boş salladım. "Bastırıcıların neredeyse beni öldürüyordu. Beni öldürtmek için Alfa Enrique ile komplo kurdun. Ve aileme suikast düzenledin."

Bu son suçlamadan sonra odadaki herkes iğne atsan yere düşmezdi.

Ve sonra Vanessa güldü, bana cama vuran pençeleri hatırlatan derin, duygusuz bir ses. Kazek'in başparmağı belime doğru bir uyarı çemberi çizdi. Niyetinin bu olduğunu nereden bildiğimi söyleyemezdim, sadece tırnağının tenimde gezinme şeklinden bunu hissettiğimi söyleyebilirdim.

Hazır ol, diyordu. İkimiz de onun bu kadere kabullenmeyeceğini biliyorduk. O bir Alfa'ydı ve bunu şimdi başarısız olamayacak kadar uzun süredir planlıyordu.

Vanessa başını sallayarak, "Ne kadar tuhaf iddialar," dedi. "Sana güç haplarını kim verdi, Pamuk? Bu sözde suikastla ilgili elinizde ne kanıt var? Ve sen

Enrique'den seni öldürmesini isteyeceğimi mi sanıyorsun? Yalan söylüyor, tıpkı senin öldüğün konusunda bana yalan söylediği gibi." Son kısımda ona ters ters baktı.

"Asla yalan söylemedim. Snow Frost öldü. O artık Winter Flor." Bir omzunu kaldırdı. "Diğerlerine gelince, Kış Sektörü zaten bir duruşma için toplanmış durumda. Belki de Beta Doc'un ki yerine sizinki olmalı?"

İhtişamlı bir duruşu vardı. "Yargılanması ve infazı yakında gerçekleşecek."

"Hangi gerekçeyle?" diye sordum. "Doc gençliğimden beri beni korumaktan başka bir şey yapmadı, bunu senin için söyleyemem. Ne yargılanmasına ne de idam edilmesine göz yumuyorum."

"Ve bunun senin kararın olduğuna mı inanıyorsun?" diye sordu, kara kaşları yukarı doğru kalkarken.

"İstiyorum," diye cevap verdim, Kazek'in yanımda onaylama titreşimlerinin farkındaydım. Krallığımı geri almamı ve hak ettiğim yere yükselmemi görmek hoşuna gidiyordu. Ve bunun için ona biraz daha aşık oldum.

"Pekala." Vanessa gülümsedi ve bu bakıştaki hınzırlık midemin önseziyle çalkalanmasına neden oldu. "Katılmıyorum."

Eli o kadar hızlı hareket etti ki, pençeleri ışıktaki parlayana kadar hareketi fark edemedim.

"Hayır!" Doktor'un göğsüne doğru ilerlerken bağırdım, niyeti açıktı.

İçgüdüsel olarak tepki verdim, bir ok avucuma düştü, yayımla aynı hizaya geldi ve Doc'u gururlandıracak bir hassasiyetle havada süzüldü.

Ama yeterince hızlı değildim.

Vanessa'nın pençeleri Doc'u keserken sahneye kan sıçradı ve salondan protesto sesleri yükseldi.

Okum omzunu deldi ve kolunu işe yaramaz hale getirdi. Doktor'un vücudu öne doğru düşerken, onu dik tutan tek şey boynundaki zincirdi.

Enrique onu serbest bıraktı ve öfkeli kraliçeye odaklandı, yumruğu tam kraliçe ona dönerken çenesine değdi

ve kavga etmeye başladılar.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu, eğlence salonu yarım kalp atışı içinde gerginlikten kaosa dönüştü.

Yayımı hizaladım, okum hazırdı ama atış yapamıyordum, Kış Sektörü Betaları etrafta dolaşiyor ve nişan alma yeteneğimi bozuyordu.

Vanessa'nın ödemesi gerekiyordu.

Alfa Enrique'yi alt etmeye çalışırken neredeyse koruyucumun kalbini söküyordu, elleri onun can kanıyla ıslanmıştı.

Opy sahneden atlayarak kalabalığın arasında kayboldu ve ben hayal kırıklığı içinde çılgık attım.

Sonra yanımda dizlerimin bükülmesine neden olan bir uluma sesi duyuldu.

Eşimin ezici hâkimiyeti altında yere yığıldım, ses tonundaki öfke karşısında kurdum sinmişti. Dudaklarımdan bir inilti döküldü ve bu inilti etrafımda yere yığılan birkaç Beta tarafından yankılandı.

Kazek gözlerimi yaşartan ikinci, daha sert bir hırıltı çıkardı. Bu, emrini yayan ve sürünün önünde diz çökmesini talep eden bir Alfa'ydı. Böyle bir üstünlüğe dayanamayarak hayal edilebilecek en küçük topun içine kıvrıldım.

Ben bir Omega'ydım.

Besin zincirinin en altında.

Böyle bir otoriteyle kıyaslanamaz veya rekabet edemez.

Asla denemezdim bile. O anda zorlukla nefes alabiliyordum.

Ardından sessizlik geldi, seyircilerdeki dehşet tenimi ürpertti ve kollarımda tüylerimi diken diken etti.

"Ben bu bölgenin Alfa'sıyım," diye ilan etti Kazek keskin sessizliğin içinde. "Kış Sektörü'nün Kralı."

Başımı salladım ve hayatta kalmak adına ona katıldım. Öfkeli Alfalar olmak zorunda değildi-

Saçlarımı okşayan sıcaklık içimi dondurdu. "Ayağa kalk," dedi, sesi daha yumuşaktı ama altı çelikle çizilmişti.

Titriyordum, itaat edemiyordum. Açıklamak için dudaklarımı araladım ama ciğerlerimde tek bir kelime söyleyecek kadar oksijen yoktu.

Bu çok kötüydü. Bir Alfa'nın emrini görmezden gelmek ölüm fermanıydı. Özellikle de bu kadar öfkeli, bu kadar azar dolu olanına.

Tekrar denedim ve başarısız oldum.

Gözümünden bir damla yaş düştü, içimi parçalayan bu dehşetin ötesinde bir tepki veremediğim için bir parçam kendimden nefret ediyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, Vanessa'nın en öfkeli anlarında bile.

Ama Kazek Vanessa değildi. Vanessa değildi.

Tam bir Alfa'ydı. Gerçek bir lider. Kaderinde kral olmak olan bir erkek.

"Kış." Dudaklarından dökülen ismim ruhuma kondurulmuş bir öpücük gibiydi.

Ve sonra mırıldanmaya başladı.

Uzuvlarım tepki olarak titredi, göğsünden gelen gümbürtü hareket yeteneğimi canlandırdı. Sıcak bir okşayışla kan dolaşıma karıştı, beni yayımdan kurtardı ve başımı kaldırmam için gereken gücü sağladı.

Elini bana uzattı, gözleri gözlerimi yakaladı. "Bana katılın kraliçem. Lütfen."

Mırıltısı yoğunlaştı, beni bir rahatlık bulutuyla sardı, tedirginliğimi sildi, beni tazelenmiş ve eskisinden daha sağlam bıraktı. Bir avucumla yayımı kavradım ve yardımını kabul etmek için diğer avucumu uzattım.

Beni ayağa kaldırdı, eli elimde kalırken diğer eli yanağıma gitti. "Nefes al," diye fısıldadı, koyu renk gözleri güçle parlıyordu.

Onun emriyle nefes aldım. Sonra yavaşça nefes verdim. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Güzel." Dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu, sonra başparmağını ağzımın üzerinde gezdirdi. "Benimle yürü, Kış Sektörü Kraliçesi."

Sözleri içimde , az önce yaptığı şeyin farkına vardığımda kalbim küt küt atmaya başladı. İki körükle sürünün kontrolünü ele geçirmişti, teslimiyetleri tüm odaya yayılmıştı.

Kalabalığın içinde tek bir kişi bile yoktu.

Enrique bile başını eğmişti ama bunun ihtiyaçtan çok saygıdan kaynaklandığından şüphelenmiştim. Bölge için meydan okumak istemiyordu ve duruşu da bunu gösteriyordu.

Vanessa ise onun yanında durmuş, vücudu öfkeyle titriyordu. Yine de hareket edemiyor gibiydi, sanki Kazek ona bir büyü yapmış ve onu sahnede dondurmıştı.

Aurasıyla ilgili bir şeydi, herkesi boyun eğmeye zorlayan sert elektrik dalgaları halinde yayılan baskınlık. Diğer Alfalar da dahil.

Ana sahneye yaklaştığımızda Kazek bileğimi ağzına götürerek nabzımı ısırdı. Bu basit bir hareketti ama iddiasını şehvetli bir şekilde gösteriyordu. İçimdeki kurt onaylayarak mırıldandı, göğsünün içinde titreşen müziğin tadını çıkarıyordu.

Onun
mırıltısı.
Benim
için. Eşi
için.

Beni hareket ettiren tek şey buydu, içindeki canavar hâlâ kontrolü elinde tutuyordu. "Benim sahnemde duruyorsun, tahtıma sahip olmaya çalışıyorsun ve uygun yetki olmadan halkıma ceza veriyorsun." Sözleri sakince söylenmişti ama aurası saldırganlıkla titreşiyordu. "Diz çök, Aynalar Kraliçesi."

Dişlerini sıkarak "Asla," demeyi başardı.

Kazek gülümsedi ve elimi bir kez daha dudaklarına götürdü. "Mmm, duydunuz mu kraliçem? O reddediyor

bizi onun efendisi olarak kabul eder." Tenime karşı konuştu, hoş gürültüsü sesine karışıyordu. "Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

"Onu mahkemeye çıkarın," dedim, asıl niyetimizi hatırlayarak. Her şey planladığımız gibi gitmemiştir ama hâlâ zaman vardı. Ve Grum'a göre, onu düzgün bir şekilde mahkûm etmek için ihtiyacımız olan herkes elimizdeydi.

"Deneme," diye tekrarladı Kazek. "Doc'a verdiği duruşmaya benzer bir duruşma mı?"

Yüzümü buruşturdum, gerçeklik zihnimin içinde karanlık bir fısıltıyla dönüyor, bana onun günahını ve bu ana neyin yol açtığını hatırlatıyordu. Kazek'in mırıltısı dikkatimi dağıtmış, yargılarımı bulandırmış ve beni var olmaması gereken sahte bir huzur duygusuna sürüklemişti.

"Doktor," diye fısıldadım, kalbim beni hayatım boyunca korumuş olan erkek için parçalanıyordu. Yedimin lideri. Benim kurtarıcım.

Kazek çenemi yakaladı ve başımı istemediğim bir şekilde eğerek beni katledilen akıl hocamın korkunç sahnesini görmeye zorladı. "Ona bak," dedi Kazek, titreşimleri giderek artıyordu. "Ona gerçekten bak, Winter."

İstemiyordum, bunu bana neden yaptığını anlamıyordum, beni şiddeti ile yüzleşmeye zorluyordu...

Bekle.

Bakışlarım daraldı, sonra yerdeki ince hareket karşısında kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. Neredeyse kaçırıyordum ama sonra Doktor'un dudaklarından gelen titrek nefesi duydum. "Nefes alıyor."

"Evet," diye yanıtladı Kazek çenemi bırakarak. "Senin okun onun hayatını kurtardı. Zar zor. Ama hayatta kalacak."

Neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım ama Kazek'in avuç içi belime giderek hafif bir baskı uyguladı ve beni dik durmaya zorladı. Dokunuşu, güçlü bir birliktelik sergilememiz gerektiğini hatırlattı. Duygusal anımı yaşamama izin vermişti ve şimdi benden biraz

Dişlerini. Bunu aramızdaki bağda ve başparmağının omurgamı okşayışında hissettim.

"Gerçek bir duruşmaya ihtiyacı var," dedim. "Sadece bir korkak mahkumiyet olmadan ceza verir."

Bana hırladı. "Seni nankör küçük-"

Kazek sertçe homurdandı ve baskın parıltısıyla onun sözünü kesti. "Sana konuşmanı söylediğimde konuşacaksın."

"Sen-"

Kazek'in ağzından çıkan ses dizlerimin yeniden titremesine neden oldu, kalabalığın içindeki Betaların sızlanmalarına ve inlemelerine yol açtı ve Vanessa'dan misilleme niteliğinde bir ulumayı çekti.

Vanessa saldırdı ve Kazek de karşılık verdi; ikisi yumruklar ve hayvani savaş çığlıklarından oluşan bir yumağa dönüştüler. Her şey çok hızlı oldu, dostumun yumruğu Vanessa'nın çenesine çarparken, o da tırnaklarını yüzünde gezdirmek için mücadele etti. Ama adam çok hızlıydı, çok Alfa'ydı, Vanessa'nın hiç şansı yoktu.

"Boyun eğ," dedi. "Asla!"

Kan sıçramaları sahnede uçuşurken, Kazek hırlayarak Vanessa'yı altına alıp yere itti ve kafatasının yere çarpma sesi havada titreşen muzaffer bir çıtırtıya dönüştü.

Öfkeyle kükredi, kurdu onu ele geçirmekle tehdit ediyordu ama Kazek'ten gelen talepkâr bir gümbürtü onun yer değiştirmesini engelledi.

Çok fazla güç.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Enrique beni yakaladı ve şaşırtıcı derecede koruyucu bir manevrayla arkasına itti ama saklanmak istemedim.

Bu sürtük az önce eşime saldırdı.

Tahtımı aldı.

Birçok kez beni öldürtmeye çalıştı.

Doğuştan gelen Omega hakkımı yirmi yıl boyunca reddetti. Ve ailemi öldürdü.

Grum'un elinde kanıt vardı, Enrique'ye itiraf ettiği bir kayıt. Bunu sektöre dinletmek, kraliçeleri hakkındaki tüm gerçekleri onlara göstermek niyetindeydim ama şimdi duruşlarına baktığımda zaten bildiklerini fark ettim.

Belki de hep biliyorlardı.

Belki de onun gerçek doğasından habersiz olan bendim.

Beni koruduğunu iddia ederek nadiren dışarı çıkmama izin veriyordu ama bunların hepsi yalandı. Vanessa beni halkımdan ayrı tutmak, gelecekteki kraliçeleri olarak beni izole etmek ve sektörümü tanıma fırsatından mahrum etmek için saklamıştı.

Şimdi kafamda her şey çok netti, tüm kararlarının, tedavisinin ve planlarının nedeni. Bu sadece beni öldürmekle ilgili değildi.

Vanessa kendimi krallığa layık görmeyeyim diye beni zayıf tutmuştu.

Ama yedim beni hiç bilmediğı şekillerde bir arada tuttu ve sonra Kazek bana üzerinde durmam gereken platformu sağladı.

O benim hayat bulmacamın son parçasıydı, tahtada ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir oyuncuydu.

Birlikte Kış Sektörü'nün gerçek Kral ve Kraliçesiydik.

Vanessa'nın hiç şansı yoktu.

O değersizdi. Aşağılıktı. Denenmeyi bile hak etmeyen bir yaratık.

Enrique'nin arkasından çıktım, yayım elime zarıfçe düşen bir okla çoktan geri çekilmişti.

Kazek onu kıstırmış, dişlerini vahşi bir hırıltıyla açmışken bile kadın onun altında çırpınıyor, boyun eğmeyi reddediyordu.

Ama önemli değildi.

İdman maçı başlamadan önce bile açıkça kazanmıştı.

Sektördeki herkes artık Vanessa'nın değil, onun önünde eğiliyordu.

"Vanessa, Aynalar Kraliçesi, bu vesileyle Frost ailesi ve Kış Sektörü'ndeki görevinden azledildin," dedim, sesim mucizevi bir şekilde sabitti. Adrenalin damarlarımda gümbür gümbür akıyor, o bana doğru bakarken kalbim aşırı hızda atıyordu.

Oku fırlattım, hedefi tam on ikiden vurdum ve doğrudan gözlerinin ortasına isabet ettirdim.

Kırmızıya boyanmış dudakları çarpmanın etkisiyle şaşkınlıkla aralanmıştı, bu da ona hastalıklı bir çekicilik veriyordu; seyircilerin arasından geçip eğlence salonunun ana girişine doğru yürümeden önce uzun bir süre onu inceledim.

Kimse beni durdurmaya çalışmadı.

Kimse niyetimi sormadı.

Odadan çıkıp o meşhur aynalı koridora girdiğimde, arkadaşım da dahil olmak üzere hepsi sadece izlemekle yetindi.

Koridorun sonuna doğru camı seçtim ve ve ok itibaren a güvenli mesafe. Bu Ben her birine ok üstüne ok atıp onun değerli eserini yok ederken, ayna da diğerleri gibi çarpmanın etkisiyle paramparça oldu.

Sonra geniş enkazın arasında sivri kenarlı en uzun parçayı buldum, aldım ve odaya geri taşıdım.

Kazek, Vanessa'yı yerde bırakmıştı ve şimdi dirseğini tahtın üzerine koymuş öylece duruyordu. İfadesinde gurur parıldıyordu, kurdu kararımдан memnun olmuştu.

Çünkü ne yapmak istediğimi biliyordu.

Enrique'nin de bildiğinden şüpheleniyordum. Sahnenin kenarına yakın bir yerde itaatkâr bir poz almış, Kazek'e olması gerektiği gibi boyun eğmişti. Yanından geçerken onu görmezden geldim, odağım gözlerinin arasından okum çıkan sahnedeki düşmüş Alfa'ya yöneldi. Omzundaki yarayı çıkarmış ve iyileşmeye başlamıştı ama kafasındaki çürükten hâlâ kan sızıyordu.

Ölmemişti. Tam olarak değil. Bir daha nefes almamasını sağlamanın tek bir yolu vardı.

Kalbinin ihtiyacım vardı. Süresiz olarak.

Akışı keserek ve yenilenmesini imkansız hale getirerek.

Çünkü sürekli olarak çok fazla kan kaybeden kurtlar iyileşemezdi.

"Alfa Vanessa, Einar ve Sofie Frost'un ölümünden sorumlu olmak da dahil olmak üzere Frost hanedanına karşı birçok şiddet eyleminde bulunmuştur. Tek varis olarak hakkım olduğu üzere, ona suçuna uygun bir ceza veriyorum." Yanında diz çöktüm, ellerimi sabit tutarak sivri camı boğazına dayadım.

Ve görmeye başladı.

Bir bıçak daha etkili olabilirdi -ayrıca kendi ellerimi de kesmezdi- ama bunun ikimiz için de acı verici olmasına ihtiyacım vardı. Kanamaya ihtiyacım vardı. Yas tutmayı bilmemin tek yolu buydu.

Grum bana ayrıntıları anlatmamıştı ama ailemin ölümüyle ilgili şüphelerimi acımasızca doğrulamıştı.

Vanessa itiraf etmişti. İtiraf ettiğine göre de sevinçle.

Ödemesi gerekiyordu.

Kafasını koparmak için boynunu keserken çektiği acıyı hissetmek için.

Hak ettiği şey bu.

Etine her uzun süreli vuruşumda, yıllar boyunca beni incittiği tüm yolları düşündüm.

"Ben aşağı değilim," dedim ona. "Ben zayıf biri değilim. Senin yükün . Evlendirilecek bir pazarlık kozu değilim. Öldürüp çöp gibi atacağın biri değilim. Ben doğuştan hakkım olduğu üzere Kış Sektörü Kraliçesiyim ve sen, Vanessa, benim için ölüsün."

Bu böyle devam etti, gözlerim öfke ve bastırılmış hayal kırıklığıyla bulanıklaştı.

Ondan nefret ediyordum.

Yıllar boyunca beni sevgisine ve onayına muhtaç etmesinden nefret ediyordum.

Hayatımın yirmi yılını çalmasından nefret ediyordum. Ailemi öldürdü.

Krallığıma çaldı.

Beni cehenneme gönderdi.

Ve ben de her dilimde iyiliğe karşılık verdim. Geber.

Öl.

Öl.

Ne yaptığımı bile göremiyordum, kan görüşümü sulu kırmızı bir dalgayla kaplıyordu.

İşte o zaman ağladığımı fark ettim.

Boğazımdan bir çığlık koptu ve Kazek oradaydı, avucu sırtımdaydı ve diğer eli benimkinin üstüne düşüyordu. "İşin neredeyse bitti," diye fısıldadı kulağıma. "Bitir işini."

Başımı salladım, hırıltımı bastırdım ve aynen dediğini yaptım. Parmaklarım acı içinde çığlık attı, kafasını kesmek için harcadığım çabadan dolayı kendi derim parçalandı. Ama işte oradaydı, kanlı ihtişamıyla yatıyordu ve okum gururla kafatasına saplanmıştı.

Öldü. O

öldü.

Topuklarımın üzerine geriye doğru yığıldım, Kazek kanlı bardağı elimden alırken vücudu yanımda bir kalkan oldu. Sonra en derin yarayı yalamak için eğildi, gözleri tüm zaman boyunca benimkileri tuttu. Bu garip bir şekilde erotikti, yeni bir tür iddiaydı ve kalbimin yeni, ham duygularla patladığını hissettim.

Bu erkek hiçbir müdahale olmadan fermanımı iletmeme izin vermişti. Bana çok ihtiyaç duyduğum

Her adımda arkamı kollarken intikamımı alacaktı. Ve kraliçe olarak yükselmeme izin verdi.

Tekrar dizlerimin üzerine çöktüm ve sahip olduğum tüm duygularla onu öptüm. Aslında aşkımı dilimle itiraf ediyordum. Bir avucunu enseme doladı, beni kendine doğru çekerek aynı şekilde karşılık verdi, sözcüklere gerek yoktu. Çünkü karşılığında onun da bana olan sevgisini hissediyordum.

Benim, kurdum iç çekti.

Seninki, onun cevabı.

Birbirimizin düşüncelerini duyamıyorduk ama aramızdaki bağ bize bilmemiz gereken her şeyi anlatıyordu.

Bu gerçektir. Çiftleşmemiz kaderimizi güvence altına almıştı. Sonsuza dek birbirimize bağlıydık ve bu krallık eşit olarak bize aitti.

"Muhteşemdiniz kraliçem," diye fısıldadı ağzıma karşı. "Lanet olası muhteşem."

Gülümsedim, kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönüyordu. "Aynı derecede muhteşem bir kraldan yardım aldım."

"Arkadaşlar bunun içindir," diye cevap verdi ve bana gülümseyecek kadar geri çekildi. "Şimdi sektörümüzü ele almanız gerektiğini düşünüyorum."

"Evet," diye kabul ettim. "Duymaları gereken bir kayıt var." Başını salladı. "O zaman onlar için çalalım."

K A Z E K

"TEBRIKLER, ENRIQUE. SİZ ALIN YAŞAYIN," diye bilgilendirdim.

Betaları evlerine geri gönderdikten sonra.

Vanessa'nın suçluluğunu ortaya koyan ses kaydını dinlettikten sonra hepsini sakinleştirmek biraz zaman almıştı ama Winter bunu takdire şayan bir kolaylıkla başarmıştı. Kan ve kir içindeyken bile saygı duyabilecekleri bir kraliçeye benziyordu ve bu yüzden ona daha da hayran oldum.

Enrique homurdandı. "Betalarınızın bu kararı onayladığından emin değilim."

Bir omzumu kaldırdım. "Senin kaderin asla onlara bağlı değildi, bana bağlıydı." Ve bu iyi bir şeydi de. O kayıтта pislik rolünü biraz fazla iyi oynamıştı. Ama kraliçeyi tuzağa düşürme konusunda üstün bir iş çıkardığı için onu suçlayamazdım.

"Anlamadığım tek bir şey var," demişti. "Onun bir Omega olduğunu biliyordun. Peki onu ölümüne düğümlememi nasıl planladın? Bir Omega olarak düğümümü kabul edebilirdi."

Vanessa gülmüştü, manyakça sesi bütün sinirlerimi zıplatıyordu.

Ve sonra tabutuna çiviye çakacak olan sözleri söylemişti.

"Einar Frost'un Sofie Frost'u nasıl öldürdüğünü düşünüyorsun?" Sorusunu yine o kıkırdamalardan biri takip etti. "Düğümünün onu öldürdüğünü fark ettiğinde yüzünü görmeliydin. Eminim durması için çılglık atmıştır ama nasıl olduğunu bilirsin."

Alfalar kendilerini rutine kaptırdıklarında öyle olurlar. Özellikle de halüsinojenle uyuşturulduklarında."

"Halüsinojenik mi almış?" Enrique'nin sesi şok olmuş gibiydi, tam da olması gerektiği gibi. Halüsinojenler kurtlar için tehlikeliydi. Özellikle de Alfalar için.

"Bildiğiniz gibi Carlos bunları Bariloche Sektöründe her zaman kullanır. Ben sadece biraz ödünç istedim. En küçük kardeşi olarak beni her zaman kayırmıştır."

Aralarındaki akrabalık bağı iyi biliniyordu ama durumla ilgili olduğunu düşünmemiştim. Bu konuda ne kadar da yanılmışım. Görünüşe göre Kış Sektörü'nü ele geçirmesine yardımcı olması için kardeşini epeyce kullanmıştı. Asıl soru Carlos biliyor muydu? Bildiğinden ve umursamadığından şüpheleniyordum.

Enrique onun itirafından sonra bir an sessizliğe gömülmüştü. Sonra bulmacanın eksik parçasını söyledi; bu parça sistemimde bir şok etkisi yaratmış ve Winter'ın bana karşı titremesine neden olmuştu.

"Eski serumu da ödünç almışsın. İtaatsiz Omegaları cezalandırmak, onları daha sıkı hale getirmek için kullandığı serumu."

Vanessa kıkırdadı, neşesi hissediliyordu. "Tabii ki yaptım ve Snow için bir doz daha aldım ama sanırım buna gerek kalmayacak."

"Ama bu Omegaları öldürmez."

"Onlara önerilenden fazlasını verdiğinizde olur. Ayrıca Sofie'nin kızgınlığını tetikledim, bu da Einar'ın güçlü bir halüsinojen kullanırken kızgınlığa girmesine neden oldu. Sofie için iyi bir kombinasyon değil."

Bunu için durakladı, sonra düşünceli bir şekilde ekledi, "Bariloche serumunun erkek Omegalar üzerinde farklı bir etkisi olduğunu biliyor muydun? Onları boşalamaz hale getiriyor. Yine de benim için zevki uzatıyor. Hatta onları uyardığımda daha da fazla."

Kasetin o bölümünde Alana'nın yüz ifadesi anlamıyla caniydi. Bu da daha sonra neden doğrudan Vanessa'nın odasına gittiğini açıklıyordu.

erkek Omega'lara işkence ettiği belliydi. Geri dönmediğine göre, bir Alfa'nın yapabileceği tek şekilde iyileşmelerine yardım ettiğinden şüpheleniyordum. Kendini asla onlara dayatmazdı ama izin verdikleri her şekilde yardımcı olurdu.

"Demek Einar eşini öldürdü," diye yanıtladı Enrique birkaç dakikalık sessizliğin ardından. "Ama nasıl öldü?"

"Oh, ne yaptığını fark ettiğinde dikkati oldukça dağılmıştı. Diyelim ki onunla yürümeyi ve konuşmayı teklif ettim ve ayağı bazı kayalara takıldı. Bu sektörün kenarında bazı tehlikeli uçurumlar var. Nereye doğru adım atacağınızı bilmiyorsanız orada dolaşmanızı önermem."

"İntihar etmiş gibi gösterdiniz."

"Ben yaptım. Sofie'nin ölüm şeklinden sonra onu kim suçlayabilir ki? Hepimiz bir Alfa'nın öncelikli eşini korumak olduğunu biliyoruz. Neden Omegalarımın hiçbirisiyle çiftleşmediğimi sanıyorsunuz? Bu yükü taşımak istemiyorum."

Enrique homurdandı ve sonra etkilendiğini söyleyerek iyi iş çıkardığı için onu övdü. O da bu iyiliğe, "kraliyet veledi" sorunuyla ilgilendiği için ona teşekkür ederek karşılık vermişti.

"Gidip Kış Sektörü'ne iyi haberi verelim mi?" diye sormuştu, sesi bu ihtimalden son derece neşeli çıkıyordu. "Onu korumakla görevli Beta muhafızını eğlence olsun diye öldüreceğiz. Zaten benim işime yaramıyor ve Jackal'ın onun kaçmasına yardım ettiklerine dair iddialarını doğrulamayı reddediyor."

Görüntülerin olmadığını, sadece sadakat sorunu olan bir Beta olduğunu öğrendiğimiz kısım buydu. Opy, ben daha sormaya fırsat bulamadan Beta'yı bana teslim etmişti. Birdenbire, daha önce muhafızlara saldırma isteği mantıklı gelmişti - çünkü Çakal onlardan biriydi. Opy'ye fareyi görevden alma işini bitirmesi için bir şans teklif etmişim ve Beta da hayranlık duyduğum bir neşeyle bunu yerine getirmişti.

Çakal'ın başı şimdi ölü kraliçesinin yanında yatıyordu. Bence uygun bir ölüm.

Bu da bana yarım kalmış bir iş bıraktı. Enrique. Bu gece işe yaradığını kanıtlamıştı ve liderlikle ilgilenmediğini açıkça göstermişti. Ama bu ona burada kalması için güvendiğim anlamına gelmiyordu.

Tahttaki koltuğumdan ona "Eşimle ilgilenmem gerekiyor," dedim. Winter kucağımdaydı, başını göğsüme yaslamış mırıltımı dinliyordu. "Kış Sektörünü bırakma. Seninle yarın tekrar konuşmak istiyorum." Teknik olarak, saat geç olduğu için bugün daha geç olabilirdi.

Enrique başını eğerek onayladı.

Mick bakışlarını diğer erkeğe dikerek, "Güzel," dedi. "Benimle gelebilirsin çünkü sorularım var."

Onlar giderken başımı salladım, Mick'in Omega Kari'ye olan takıntısıyla eğleniyordum. "Daha çiftleşmediler bile," dedim. Ve henüz sevişmediklerinden de oldukça emindim.

"Şu anki durumuyla çiftleşemez," diye yanıtladı Winter, sesi yumuşaktı. "Ama ben daha Omega olduğumu bilmeden önce beni istiyordun. Bu yüzden mi ben partiden ayrıldıktan sonra beni takip etmeye çalıştın?"

"Seni ve ukala ağzını becermek istedim."

Arkadaşım bununla alay etti. "Ne kadar romantiksin."

"Ben romantik değilim."

"Açıkça." Bana bakmak için başını kaldırdı. "Ama sen beni Beta olarak istedin. Omega olarak değil. Belki de çiftleşememesine rağmen onu istiyordur."

Onun bakış açısını değerlendirdim ve yavaşça başımı salladım. "Bu mümkün. Seni gerçekten becermek istiyordum."

"Hâlâ öyle," diye işaret etti, küçük şımarık poposu kışkırtıcı bir tavırla kasıklarına sürtünüyordu.

Gülümsedim. "Evet. Kesinlikle hâlâ istiyorum. Ama gerçekten yıkanmamız gerekiyor."

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Buradaki süreçten İskandinav Sektöründeki kadar keyif alamayabilirsin."

Ne demek istediğini anlayınca neredeyse inleyecektim, etrafımızdaki kasvetli ateş ışığı bana evimizdeki uygun tesisatların eksikliğini hatırlattı.

bu sektör. "Sanırım suyu ısıtmak için bir şeyler yapmamız gerekecek."

Yanağını gövdemde gezdirirken kıyafetlerime sinen balık kokusunu umursamıyor gibiydi, belki de altındaki tenin kokusunu alabildiği için. Ya da belki de tepkilerini bastıran benim mırılamamdı.

Kayıttaki bilgi onu üzmüştü. Diğerlerinin bunu görmesine açıkça izin vermemişti ama ben bağ aracılığıyla bunu hissetmişim. Göğsümdeki derin gümbürtü ona teselli olarak sunabileceğim tek şeydi ve işe yarıyor gibi görünüyordu.

Ayağa kalktığımda onu kaldırdım, bir damadın düğün gecesi gelinini kucakladığı gibi kucakladım ve artık boş olan eğlence salonuna doğru yürüdüm. "Beni kamarana yönlendir, dostum."

Yumuşak bir tonda konuştu, enerjisi her geçen an azalıyor gibiydi.

Aynalarla dolu koridorda el işçiliğine hayranlıkla baktım, dudaklarım yıkım karşısında kıvrıldı. İlk geldiğimde bu koridor bana Versailles Sarayı'ndaki ünlü koridoru hatırlatmıştı. Vanessa'nın burayı yeniden yaratırken amacının bu olduğunu hayal ettim. Orijinali daha görkemliydi ama Enfekte'nin yükselişi sırasında yok edilmişti.

Winter'ın koridorları camdan temizledikten sonra nasıl yeniden dekore etmeyi tercih edeceğini merak ettim.

Bu, birçok gerekli konuşmamızdan biri olacaktı, ilki uygun ısınma ve elektrik üzerine bir tartışmaydı. Bu bölgedeki yaz ayları, enerji rezervlerini yenilemek için kullanılabilecek bol miktarda güneş ışığı sağlıyordu. Sadece bunun için gerekli teknolojiyi kurmamız gerekiyordu ki bu konu üzerinde Ludvig ve oğlu Ander'le birlikte hemen çalışmaya başlayacağız.

Winter'ın kendisine ait olduğunu belirttiği kapıyı ittim ve altın süslemeli odasının girişinde durdum. Onun konumuna yakışır bir yerdi, beni şaşırttı. Vanessa'ya yapılan muamele göz önüne alındığında, Winter'ın zindanda yaşamasını beklerdim.

"Bunlar annemin eski odaları," diye açıkladı usulca. "Yedim, benim hak iddia etmemi şu yöntemlerle sağladı"

Tavsiye. Vanessa tüm Betaların sadakatine sahip olduğunu sanıyordu. Ama öyle olmadı."

Onu ayağa kaldırdım. "Onların lehine daha fazla puan."

Dudakları kıvrıldı. "Ellerinden geleni yaptılar." Ama bu sözleri söylerken kaşları çatılmaya başladı. "Vanessa'nın ailemle ilgili hikâyesine nasıl inandıklarını anlamıyorum. Babamın annemi öldürdüğüne kim nasıl inanabilir? Sonra da kendini? İntihar bir kurt için neredeyse imkânsızdır."

Başparmaklarımı ipeksi elbisesinin askılarının altından geçirdim ve kollarından aşağı çektim. Kumaş yere düşmeden önce belinin etrafında toplandı ve onu bir çift topuklu ayakkabı dışında çıplak bıraktı.

Güzel, diye düşündüm, onun endişesine odaklanmadan önce yarım manzaranın tadını çıkardım.

"Duygular insanın algısını körleştirebilir," diye açıkladım. Kirli kazağımı başımdan geçirdim ve odanın bir köşesine fırlattım.

"Ama Omegalar düğümlenebilir," diye cevap verdi. "Özellikle de kızgınlık döneminde."

Pantolonumun düğmelerini açtım ve kumaşı bacaklarımdan aşağı ittim, iğrenç malzemeyi çıkarmak için sabırsızlanıyordum. "Evet ama bir Alfa'nın kızgınlığa yenik düştüğünde yanlışlıkla bir Omega'yı öldürmesi duyulmamış bir şey değil. Tüm Alfalar kontrolü ellerinde tutma becerileri açısından eşit yaratılmamıştır." Yanağını avuçladım ve başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Omegalar bizden çok daha küçüktür ve vücutlarınız bizimkileri kabul edecek şekilde tasarlanmış olsa da, bu vermemiz gereken tüm güce dayanabileceğiniz anlamına gelmez."

Yanıt olarak titredi, gözbebekleri büyüdü.

Onu göğsüme çektim ve kollarımı etrafına doladım. "İşte bu yüzden güven çok önemli," diye kulağına fısıldadım.

"Omegalar, Alfalara kendileriyle ilgilenmeleri için güvenirlir.

İPUÇLARI aracılığıyla ve tahvil, ve için hareket Buna göre.

Ne yazık ki tüm Alfalar onurlu değildir. Ve hepimiz çiftleşme içgüdülerimizi kontrol etmekte iyi değiliz."

Önünde diz çökmeden önce alnından öptüm ve ayakkabısının kemerini çözüp çıkarmak için narin ayak bileğini ellerimin arasına aldım. Beni izledi, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. "Ama babam onurlu biriydi," diye yavaşça cevap verdi. "Kış Sektörü'nün Betaları bunu biliyordu ama yine de onu öldüresiye azdırdığına inandılar."

"Dediğim gibi, duygular algıyı bozar. Yas tutuyorlardı ve güvenebileceklerini düşündükleri bir Alfa'nın izinden gidiyorlardı. Ama yedinizin her zaman bir şeylerin doğru olmadığından şüphelendiğini söylemişsiniz ve bu geceki gösteriden sonra, bu sezgide yalnız olmadıklarına eminim. Bağlılıklarını ne kadar hızlı değiştirdiklerini gördün mü? Bu sadık bir sürünün tepkisi değil."

"Uluman onları çağırdı."

Başımı salladım. "Hayır, tatlım. Onları sen çağırdın." Diğer ayakkabısını da çıkarıp ayağa kalktım ve onu tekrar kollarıma aldım. "Bana boyun eğdiler, ama sana boyun eğdiler. Sen Vanessa'yı idam ederken ben de olanları izledim. Kimse itiraz etmedi. Tek yaptıkları yaptığın işi hayranlıkla izlemek ve zekice bir onaylamayla sana bakmaktı. Sen onların kraliçesisin, Winter."

"Ve sen de onların kralısın." Avucunu yanağıma bastırdı, bakışları benimkilerle kilitlendi. "Sen onların Alfa kralısın."

"Çünkü kraliçeleri tarafından seçildim." Baş döndürücü bir şehvet ve ihtiyaç bulutu içinde onunla çiftleşmiş olabilirdim ama Winter yolun bir noktasında beni kabul etmişti ve halkı da bu gece bunu kabul etmişti.

"Sen benimsin," dedi ve parmaklarını saçlarımin arasına sokarak beni bir öpücük için kendine çekti. İhtiyacı olan şeyin bu olduğunu bildiğim için bir anlığına beni yönetmesine izin verdim. Bitirdiğinde memnun bir şekilde iç çekti, koyu renk gözleri uyarılmışlıkla parlıyordu. "Şimdi suyu ısıtmaya hazırım."

Ona gülümsedim. "Güzel. Çünkü sizi yutmaya hazırım kraliçem."

"Söz mü?" "Her
zaman."

OceanofPDF.com

WINTER

OceanofPDF.com

A WEEK LATER

Koridorun duvarının ortasını göstererek, "ŞURASI," dedim.

Opy çerçeveli tabloyu alıp tam istediğim yere yerleştirdi. Grum yanımda durup başını salladı. "İyi seçim."

"Aynadan daha mı iyi?" Şaka yaptım.

"Kesinlikle. Yansımamı bir daha görmesem bile memnun olacağım."

Dudaklarım eğlenerek seğirdi. "Ama bu çok hoş bir yansıma."

"Dikkat et, Alfa'nın bana iltifat ettiğini duymasına izin verme. Şimdiden taşaklarımı kesmek istiyor." Bu sözleri sahte bir fısıltıyla söyleyince koridorun sonundaki Kazek'ten bir homurtu duyuldu.

"İnan bana, onları kesmekten çok daha fazlasını yapmak istiyorum, Beta," dedi. Bana gönderdiği göz kırpması çoğunlukla şaka yaptığını gösteriyordu. Sayılır. Dijital ekranındaki konuşmasına geri döndü ama dikkatini benden hiç ayırmadı. Aynı odada olmasak bile Kazek her zaman benim konumumu biliyor gibiydi.

"Peki ya bu?" Happa babamın bir portresini göstererek sordu. "Sofie'nin yanında mı, yoksa koridorun karşısında mı?"

"Sofie'nin yanında," diye cevap verdim Doc'la birlikte.

Kurt genetiği sayesinde tamamen iyileşmişti. Vanessa neredeyse kalbini söküyordu, bir şekil değiştirenin ölmesi için başka bir kesin yol. Neyse ki, okum onu durdurmuştu. Şimdi koridorda durmuş, ellerini pantolonunun içine sokmuş, şatonun iç mekânının iyileştirilmiş ambiyansını süsleyen ailemin görüntülerine odaklanmıştı.

Yapacak çok işimiz vardı ama herkes yardım etmeye hevesli görünüyordu. Kazek kral olduğu ilk gün Beta genelevlerini dağıtmıştı, ki bu benim de onayladığım bir şeydi ve şimdi herkese hangi görevleri vereceğini bulmakla meşguldü. İskandinav Sektörü ve Andorra Sektörü'ndeki bağlantıları şimdiden işe yaramaya başlamıştı, onların teknolojisi bizimkinden fersah fersah ilerideydi.

Sektörü yeniden yapılandırmak zaman alacaktı. Neyse ki bahar aylarına giriyorduk ve bu da bize yaz boyunca çalışmak için bolca güneş ışığı sağlayacaktı.

"Seninle gurur duyarlardı," dedi Doc usulca, diğer yanıma gelerek. "Keşke bunu görmek için burada olsalardı."

"Buradalar," diye söz verdim ve Opy resimlerin duvara dengeli bir şekilde yerleştirilmesini sağlamak için bir alet kullanırken gülümsedim. Bir avucumu kalbimin üzerine bastırdım ve yedilimin liderine baktım. "Onları kalbimde taşıyorum."

Siyah gözleri parlıyordu. "Bana anneni çok hatırlatıyorsun, Pamuk." Başımın tepesini öperken bir çift güçlü kol ortama dolandı ve beni geriye doğru çekerek Doc ve Grum'dan uzaklaştırdı.

"Kış'ı tercih ediyor," diye hatırlattı Kazek, ses tonunda ince bir hırıltı vardı. Yedimin ailem gibi olduğunu ona kaç kez söylediğim önemli değildi; yine de bana sevgi göstermelerinden hoşlanmıyordu.

Anlıyordum çünkü Alana ona dokunsa onu parçalamak isterdim. Neyse ki şu anda Omega erkekleriyle uğraşmak zorunda. Ayrıca bundan önce bile eşime tek bir ilgi göstermemişti, bu yüzden Kış Sektörü'ndeki varlığının devam etmesine izin verdim. Ancak Kazek'ten onu uzaklaştırmasını istediğim anda bunu yapacağını biliyordum.

Bu bilgi benim için yeterince iyiydi.

"Evet. Kış," diye onayladı Doc. "Bizim Kış'ın Oku."

Gülümsedim. "En iyiler tarafından eğitildim." Kazek bunun üzerine öksürdü, ben de ifademi değiştirdim. "Kış Sektörü'ndeki en iyi Beta ekibi tarafından eğitildi, demek istiyorum."

Beni daha sıkı sıktı ve çenesini başımın üstüne koydu. "İyi iş çıkardılar." Arkadaşımın bu iltifatına karşılık kalbim pır pır etti.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez her şey yolunda gidiyordu.

Hepimizin farkında bile olmadan bir tiranlık bulutunun altında yaşadığımızı fark etmeme neden olan rahatlama havası hissediliyordu. Vanessa herkesin gelişme yeteneğini bilerek kısıtlamıştı, Kazek de diğer sektörlerden bağlantılarını getirerek bunu bozmaya başlamıştı bile.

Grum, "Geliştirilmiş güvenlik sistemini gözden geçirmek için silah odasına geri dönmem gerekiyor," dedi. "Makyaj için teşekkürler," diye ekledi Kazek'e bakarak.

"Buna ihtiyaç vardı," diye cevap verdi.

"Biliyorum." Grum el salladı ve gitti, Opy de tek kelime etmeden onu takip etti.

Doktor babamın resminin kenarlarını okşamak için yaklaştı, yüzünde anılarla dolu bir ifade vardı. "Geri döndüğünüze sevindim efendim," diye fısıldadı Kazek'e odaklanmadan önce. "Doldurman gereken büyük ayakkabıların var, Alfa. Onları iyi kullan."

"Kış bunu yapmamı sağlayacak." Kazek bunu söylerken bana arkamdan sarıldı ve Doc gitmeden önce başını eğerek onayladı.

Anne ve babamı uzun bir süre inceledim ve onları ana salonun girişine yerleştirme kararımdan memnun kaldım. Herkesin onları görmesi, hatırlaması ve miraslarına saygı duyması gerekiyordu.

Çok uzun yıllar boyunca, birçok kişinin babamın kontrolünü kaybettiğine ve kendi hayatının yanı sıra annemin hayatına da son verdiğine inanması nedeniyle bu huzursuzluk sisi vardı. Şimdi

gerçeği biliyorlardı. Hikayenin dehşetine rağmen, hepimizin konuyu kapatmış olmasından büyük memnuniyet duydum.

"Annem ve babam iyi birer liderdi," dedim Kazek'ten çok kendime. "Onların mirasının asla unutulmamasını sağlamak istiyorum."

"Ve yapacağız," diye söz verdi Kazek. "Her gün." Beni nazikçe kollarının arasına aldı, beni incelerken yüz ifadesi yumuşacıktı. "Bana halkımız için nasıl daha iyi bir Alfa olunacağını öğreteceksin."

"Benim rehberliğime ihtiyacın yok," dedim ona, çok daha küçük olan elimle yanağını okşayarak. "Sen zaten liderlik ediyorsun."

"Senin yüzünden," dedi. "Tüm bunları senin için yapıyorum."

Başımı salladım. "Tüm bunları yapıyorsun çünkü yapılması gereken doğru şey bu."

"Hayır, Winter. Her zaman senin içindi ve her zaman senin için olacak." Beni öptü, dudakları benimkilere karşı sert ve baskındı. Ona her zaman yaptığım gibi boyun eğdim, vücudum içgüdüsel olarak eridi, ama bileğindeki bir vızıltı o anı kesintiye uğrattı. "Mmm, bir dakika. Bu aramayı bekliyordum."

Saatinin üzerindeki ekranı açana ve uzun siyah saçlı, esmer bir erkek ekranı doldurana kadar ne demek istediğini anlamamıştım. "Alfa Carlos," diye selamladı Kazek, sesinde sahte bir neşeyle. "Hediyemi aldın mı?"

"Evet," diye yanıtladı diğer erkek huysuzca. Ekranın arkasından bana baktı. "Bu senin yeni eşin mi?"

"Evet. Omega Winter Flor, Kış Sektörü Kraliçesi," diye bilgilendirdi Kazek onu. "Hediyeyi senin için bir araya getirmeme yardım etti."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Alfa Carlos, yüz ifadesinden durumdan duyduğu hoşnutsuzluk okunuyordu. "Eşinizin diğer sektör liderleriyle görüşmelere katılmasına sık sık izin verir misiniz, Alfa Kazek?"

"Bu işte hâlâ oldukça yeniyim. Bir yıl sonra tekrar sorarsan sana haber veririm." Küstahça verdiği cevap diğer erkeğin kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bu pozisyonda uzun süre kalamazsın, it."

"Bu doğrudan bir meydan okuma mı?" Kazek kaşlarını kaldırarak karşı çıktı.

"Benden değil ama yakında başkalarından da duyacaksın."

"Ah, bir tehdit o zaman," dedi Kazek. "En sevdiğim."

Carlos eğlenmiyordu. "Protokollerin yürürlükte olmasının bir sebebi var." Konu değişikliği aramasının nedenini doğruladı.

"Kız kardeşin sayısız kez eşimi öldürmeye çalıştı. Onun hayatına son vermek için protokole ihtiyacım yoktu. Ancak kaydedilen bu itirafın bir kopyasını tüm Sektör Alfalarına göndermemi tercih ederseniz, bunu seve seve yaparım."

"Bu senaryoda kim kimi tehdit ediyor?"

"Oh, seni tehdit eden benim," diye açıkladı Kazek. "Misilleme yaparsan seni ve uyuşturucu tutkunu yok ederim."

Carlos homurdandı. "Deneyebilirsin."

Kazek sırtıttı. "Denemekten fazlasını yaparım."

Alfa hattın diğer ucunda sessizliğe gömüldü, çenesi ekranda gözle görülür şekilde titriyordu. "Bariloche Sektörü şu anda size meydan okumak istemiyor. Alfa Vanessa'nın ölümü kabul edildi ve affedildi."

Kazek cevap veremedi hat kesildi.

Arkadaşım kıkırdadı ve başını salladı. "Ben de bunu bekliyordum."

"Sence ciddi mi?" Ben sordum. "Kız kardeşinin ölümünü öylece kabulleneceğini mi?"

"Kendisini kız kardeşinden daha çok önemsiyor ve Enrique'nin bizim için yakaladığı kayıt Alfa Carlos'u ailenizin ölümüyle ilişkilendiriyor. Uyuşturucuyu o vermemiş olabilir ama tedarik eden o. Ahlaksızlığının ne kadar derin olduğunu bilseler onunla ticaret yapmayı bırakacak pek çok sektör var."

"Onlara söyleyecek misin?" Yüksek sesle merak ettim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu şimdilik bir joker olarak tutuyorum. Yeni bir Sektör Alfa'sı olarak siyasi arenada manevra yapmama yardımcı olacak. Ama eğer bir adım bile çizgiyi aşarsa, kaydı tüm dünyayla paylaşacağım."

Kararına katılarak başımı salladım. "Ludvig'e bir kopyasını verdin, değil mi?"

"Evet ve Ander Cain," diye yanıtladı Kazek. "Carlos saf değil. Gerekirse yedek çıkış noktalarımız olduğunu bilecektir. Onun intikamına karşı güvendeyiz. Onun endişelenmesi gereken kendi sektörü var."

"Bizim de var," dedim koridorda el sallayarak.

"Var." Gülümsedi ve beni kendine çekti. "Ve birbirimize sahibiz."

"Sonsuza kadar."

"Sonsuza dek," diye kabul etti, ağzını benimkine bastırarak. "Belki bir gün bizim de bir ya da iki yavrumuz olur."

Bu fikre ısındım, Kazek'in çocuğumuzu kucağına aldığı bir görüntü zihnimde canlandı. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Ama belki de henüz değil. Önce burada yapmamız gereken çok şey var."

"O zaman Ludvig'le bir sonraki adet döneminden önce doğum kontrol hapı temin etmesi için konuşacağım." Dudaklarını benimkilere değdirdi. "Arada sadece pratik yaparız."

"Mesela şimdi mi?"

O da karşılık olarak beni kollarına aldı. Ama odamıza değil, eğlence salonuna yöneldi.

"Kazek?"

"Tahtlar bugün geldi," dedi ana kapıdan geçerken. "İlk tanıştığımız yerde olduklarını düşünürsek bu çok uygun görünüyor."

"Biri bizi rahatsız edebilir."

"Hayatlarına değer veriyorlarsa hayır," diye cevap verdi alt dudağımı dişleyerek. "Ben oturacağım, sonra da sen

ve ikimiz de tatmin olana kadar bana bin. Daha sonra, yapabildiğim için seni tekrar alacağım. Ve sonra, eğer performansından memnun kalırsam, seni yalayarak temizleyeceğim ve sana bir kraliçe gibi tapacağım."

Bitirdiğinde nefes nefese kalmıştım, kalçalarım elbisemin altında ihtiyaçtan kayganlaşmıştı. "Evet," diye fısıldadım. "Evet."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi. "Seni seviyorum, Kış Çiçekleri."

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Bu sözleri yüksek sesle söylememişti ama sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiğim bir süre boyunca aramızda dolaştıklarını hissetmiştim. "Ben de seni seviyorum, Kazek Flor."

"Öp beni," dedi.

"Düğümle beni," diye karşılık verdim.

"Oh, küçük dostum." Tahtın üzerine yerleşti ve tıpkı söz verdiği gibi beni kalçalarına yaslayacak şekilde yeniden düzenledi. "Durmam için yalvarana kadar seni düğümleyeceğim."

"Bu meydan okumayı memnuniyetle karşılıyorum."

"Güzel. Şimdi işe koyul ve soyun."

"Her zaman bir Alfa," diye alay ettim. Elbiseyi başımın üzerinden kaldırıp yere bırakmak oldukça kolaydı.

"Her zaman senin Alfa'nım," diye düzeltti, gözleri karanlık bir ilgiyle üzerimde geziniyordu. "Tıpkı senin sonsuza dek benim olduğun gibi."

Boynumda asla tam olarak iyileşmeyecek olan ve onun dünya üzerindeki iddiasını doğrulayan izi ortaya çıkarmak için saçımı bir tarafa çektim. "Senin," diye kabul ettim.

"Senin," diye tekrarladı ve içimi yakan bir öpücük için beni aşağı çekti.

Aletini serbest bırakması sadece birkaç saniye sürdü ve içime oturması, kalçalarını yukarı doğru açması, momentumu yönlendirmesi ve beni başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde sahiplenmesi için bir avuç nefes daha alması gerekti.

Taht ikimizi de fazlasıyla ağırladı.

Ve tıpkı söylediği gibi, beni ilk tanıştığımız yere götürmesi uygun görünüyordu.

Ama Şimdi bir kraliŐeydim ve kralıma biniyordum, sonsuza dek mutlu olmanın kendi kişisel versiyonuna doğru.

Sonsuza dek birlikte.

Tek vücut olarak.

Kış Sektörünün Kral ve KraliÇesi.

Kazek ve Winter Flor.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

Andorra Sektörü'nün ana hastane tesisinin koridorlarını , kararımı çoktan vermiştim.

Başka bir seçenek yoktu. Alfa Carlos yaptıklarının ödemek zorundaydı. Bir nefes daha almasına izin verilemezdi. O en kötü türden bir canavardı, zerre kadar pişmanlık duymayan bir Alfa'ydı ve neredeyse kendi kızını öldürüyordu.

Niyetim dostum.

Kabul etmedi. Benimle her adımda savaşırdı. Ama aramızdaki çekimi inkar edemezdi.

Kari benimdi. Onu o kafeste andan beri biliyordum, altın rengi saçları ateş ışığında bir fener gibiydi.

Ve Alfa Carlos onu yok etmeye çalışmıştı.

Ekranımı açtım ve beni anlayacağını bildiğim tek kişiyi aradım. En azından arkamı kollayacak tek erkeği.

Babam daha değerli bir Omega almamı istedi, tüm o yüklerden arınmış bir Omega. Kurdum aynı fikirde değildi. Kari bana aitti ve bu yüzden bu işi sonuna kadar götürmek benim sorumluluğumdu.

Kazek çağırma kıkırdayarak cevap verdi, Omega'sı yuvalarında yanına yayılmıştı. "Bu önemli olsa iyi olur," dedi selamlarken.

Winter kızardı ve çarşafın içine gömüldü, teni kumaş yığınıyla kaplandı. Kaz'la son konuşmamdan bu yana birkaç hafta geçmişti ve görünüşe bakılırsa eşi yeni bir kızgınlık dönemine girmek üzereydi.

Göğsüm bir parça kıskançlıkla sıkıştı. Kari bana karşı hiç böyle davranacak mıydı? Son birkaç aydır ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmış olmama rağmen, dışı benden hoşlanmaktan çok nefret ediyor gibiydi.

"Mick mi?" Kaz kaşlarını kaldırarak sordu.

Boğazımı temizledim, söylemem gereken şeyi hazırladım. "Bariloche Sektörüne doğru yola çıktığımı bildirmek için aradım."

İfadesindeki tüm eğlence belirtileri kayboldu. "Ne?" "Alfa Carlos'un yaptığı şey yüzünden yaşamasına izin verilemez. bitti. Ona meydan okuyacağım ve onu öldüreceğim." Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Kaz da babam gibi bunu bir intihar görevi olarak görürdü ama ben geri çekilemezdim. Kari'nin yaşadıklarından sonra olmazdı. "Yarın ayrılıyorum. Bilmek istersin diye düşündüm."

"Dur, bekle. Bariloche Sektörüne elini kolunu sallayarak girip Sektör Alfa'ya meydan okuyamazsın. Sınırları asla geçemezsiniz."

"O kısmı çoktan çözdüm." Çünkü Enrique bana yardım edecekti. Kari'ye olan hisleri, kız kardeşiyle olan bağlantısını öğrendiğimde çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştı. Onun ikiziyle çiftleşmişti. Bu da onu bir şekilde kızla ilişkilendirmişti -hâlâ hayatta olan ve her gün işkence gören bir Omega. Kız kardeşini de kurtarmak için geri dönme umuduyla Kari'yi kurtarmak istemişti.

Ona bu fırsatı verirdim. Ve bu süreçte Carlos'u öldürürdüm.

"Enrique sana yardım edecek," dedi Kaz, o esrarengiz tarzıyla düşüncelerimin yolu fark ederek. "Sen

aklını mı kaçırdın?"

Aramızda bir ritim geçti ve göğsümden derin bir iç çekiş çıktı. Bakışlarımı karşıladım ve tuttum, kararlılığım değişmedi.

Sonra söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. Onun anlayacağı tek şeyi.

"Hayır, Kaz. Sonunda lanet kalbimi buldum."

Sven ve Kari'nin hikayesi Bariloche Sektöründe devam ediyor...

Bu dünyada kitap Andorra Sektörü ve kitaplarına göz atındaha fazla için X-Clan: Deney.

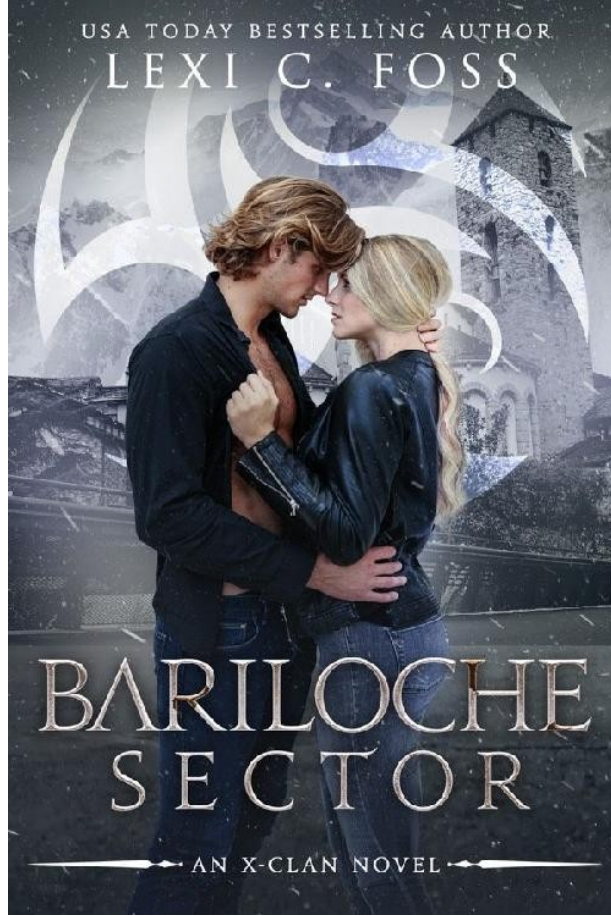
Blood Alliance evreninin alfa erkekleriyle tanıştınız mı? Vampirlerin ve Lycan'ların kuralları koyduğu ve insanların hiçbir hakkının olmadığı bir dünya. Kan İttifakı

Chastely Bitten ile başlıyor. Uyarıyorum, bu alfalar ısırır.

Winter ve Kazek arasındaki dinamiği sevdiyseniz Ölümün Kızı'ndaki Eve ve Xai'yi de sevebilirsiniz. Adam bir Başmelek, kadın ise emekli , işlemediği bir cinayetle suçlanan bir suikastçı. Ve ikisi de bıçaklarla oynamaktan hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

X-Clan Serisi **Bariloche Sektörü** ile Devam Ediyor

Hayat bir dizi hapishanedir.
Ve sonunda, sadece ölüm var.

Kari Zamora

Babam beni köleleştirdi. Beni mahvetti. Sattı. Beni acı çekmeye terk etti.
Ta ki o beni kurtarana kadar.

İskandinav Sektöründen Alfa Sven Mickelson benim kurtarıcım olduğunu, yaşamamı istediğini iddia ediyor ve beni korumaya yemin ediyor. Ama ben

Alfalara güvenilmeyeceğini biliyorum. Tek istediği benim çiftleşme bağı. Bana sahip olmak. Beni kendisinin yapmak.

Ne istediğim kimsenin umurunda değil. Ama

umursayacaklar. Çünkü benim bir planım var.

Kimsenin geldiğini göremeyeceği bir şey.

Ve gittiğimi fark ettiklerinde, beni kovalamak için çok geç olacak.

Sven Mickelson

Benim kaderim liderlik etmek. Sahip olmak. Sahip olmak. Ben doğuştan önemli bir Alfa'yım ve benim olanı talep etmeye hazırım. Ama o beni reddetmeye devam ediyor.

Omega Kari bozuldu. Yok edildi. En güvendiği kişiler tarafından bir kadın. Ve ben onu kurtarabilecek tek kişiyim. onu tekrar bir araya getirebilirim. Eğer bana izin verirse.

Onun hileli yollarını görmediğimi sanıyor ama ben kürkünün altında gizlenen savaşçıyı hissediyorum. Ortaya çıkıp oynaması için ona meydan okuyorum. Çünkü ortaya , sonunda hak iddia edebileceğim.

Devam et o zaman, küçük

kurt. Koşmaya çalış.

Çok geride kalmayacağım.

Ve birlikte Bariloche Sektörünü yerle bir edeceğiz.

[Amazon'da Bariloche Sektörü](#)

[OceanofPDF.com](#)

ABOUT LEXI C. FOSS

USA Today Çok Satan Yazarı Lexi C. Foss karanlık dünyalarda oynamayı seviyor, Özellikle de ısırانları. Kocası ve tüylü çocuklarıyla birlikte Atlanta, Georgia'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda, evindeki eşyaların üstünü çizmekle meşgul. yapılacaklar listesi ya da dünyanın dört bir yanındaki tutulmaları kovalamak. İlginç biri, çok fazla kahve tüketiyor ve yüzmeyi seviyor.

Lexi'nin tüm kitapları için en güncel bilgilere erişmek ister misiniz? Haber bültenine [buradan](#) kaydolun.

Lexi ayrıca Facebook'taki özel okuyucu grubunda okuyucularıyla takılmayı seviyor - [Buraya Katılın](#).

Lexi'yi nerede bulabilirim?
www.LexiCFoss.com

OceanofPDF.com

ALSOBYLEXIC.FOSS

Kan İttifakı Serisi - Distopik Paranormal

Chastely Bitten

Royally Bitten

Bitten Rebel

BittenRegally

Dark Provenance Serisi - Paranormal Romantik

Baelin Varisi '(ÜCRETSİZ!)

Ölümün Kızı

Kaosun Oğlu

Elemental Fae Akademisi - Ters Harem

Birinci

Kitap İkinci

Kitap

Üçüncü

Kitap

Elemental Fae Tatili

Ölümsüz Lanet Serisi - Paranormal Romantik

Birinci Kitap: Kan Yasaları

İkinci Kitap: Yasak Bağlar

Üçüncü Kitap: Kan Kalbi

Kitap Dört: Yaşlı Bağlar Kitap

Beş: Kan Bağları Altıncı

Kitap: Melek Bağları Yedinci

Kitap: Kan Arayıcısı

Mershano İmparatorluğu Serisi - Çağdaş Romantik

Birinci Kitap: Prensin Oyunu İkinci

Kitap: Büyücünün Gambiti

Üçüncü Kitap: Asinin Kefareti

Gece Yarısı Fae Akademisi - Ters Harem

Ella'nın Maskeli

Balosu Birinci

Kitap İkinci

Kitap

Noir Islahevi - Ménage Paranormal Romantik

Başlangıç İlk Suç

Kraliyet Fae Savaşları - Omegaverse Paranormal

Kötü Oyunlar

Yeraltı Dünyası Kraliyetleri Serisi - Karanlık Paranormal Romantik

Sonsuza Kadar Mutlu

Taçlandırılmış Sonsuza Kadar

Isırılmış

X-Clan Serisi - Distopik Paranormal

Andorra Sektörü

X-Clan: DeneyiKış Oku

Bariloche Sektörü

Diğer Kitaplar

Scarlet Mark - Bağımsız Romantik Gerilim

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.